

Giới thiệu Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert

Văn võ song khoa Trạng Nguyên Tiêu Dương ngoài ý muốn xuyên việt đến hiện đại đô thị, dùng Bản Độc Tiểu Thư Đồng cùng với Nữ Sinh Tầm Thắt Môn Vệ song thân phần tiên vào sân trường đại học, bắt đầu hương diễm hoặc sắc hộ hoa hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ta muốn bao nguyên đêm

Tháng chín, gió mát phất qua Văn Khê mặt hồ, ánh trăng nhàn nhạt trải ra tại rung động phía trên.

Đêm dần dần sâu, Văn Khê ven hồ, mấy viên cây liễu cành rủ xuống, 'Râm Áo Áo' một tiếng, cành liễu rung động động một cái, nguyên lai, trong bóng đêm đen nhánh, trên mặt hồ vậy mà đột ngột toát ra hai cánh tay, bắt lại cành liễu, may mắn bốn phía không người, nếu không, một kiện phát sinh ở Văn Khê hồ sự kiện linh dị lại phải lan truyền nhanh chóng rồi.

Đúng một đạo nhân ảnh, thân thủ phi thường tác lợi địa bò lên trên bờ bên cạnh, hiện lên một hình chữ đại tư thái ngửa mặt lên trời nằm xuống, miệng lớn địa thờ hồn hể.

"Cám ơn trời đất, rốt cục vẫn phải đã tránh được một kiếp này, chi tiếc, tốt tiền đồ, giống như này phế bỏ."

Tiêu Dương trong mắt xuất hiện một tia ảo não, bất quá chợt mỉm cười tự nói, "Có thể theo cao thủ nhiều như mây từ lao chạy ra, vốn Trạng Nguyên coi như là phúc lớn mạng lớn rồi."

‘Trạng Nguyên’ hai chữ tại Tiêu Dương trong óc xẹt qua, đôi mắt không khỏi nhiều hơn một vẻ âm đạm, chính mình không chỉ có là Trạng Nguyên, hơn nữa còn là văn võ song khoa Trạng Nguyên, bị hoàng đế thi đình lúc ngự tử là ‘thiên tử môn sinh’, Nhưng vị lúc trước trình giống như gấu, chỉ đợi một bước lên mây đường. . .

Chi tiếc, cái này Trạng Nguyên chỉ làm một nén nhang không đến công phu mà thôi, Tiêu Dương tại trên Kim Loan điện vui mừng quá đỗi, trong lúc nhất thời không nhận được thả cái đánh rắm, kinh động đến hoàng thượng! Đường đường Cửu Long thiên tử, chưa từng có người dám ở trước mặt hắt đánh rắm? Kết quả là, Tiêu Dương khiến cho mặt rồng giận dữ, vui quá hóa buồn, bị đánh vào tử lao.

Không cam lòng như vậy liền hủy chính mình tuổi gần hai mươi sinh mạng Tiêu Dương phí hết tâm tư nương tựa theo thực lực của mình theo tử lao trong chạy ra, lại bị Ngự Lâm quân theo đuổi không bỏ, dưới tình thế cấp bách, nhảy xuống vách núi, thời gian một cái nháy mắt, trước mắt hình ảnh đã thay đổi.

"Nguyên lai cái kia vách núi phía dưới là một cái hồ lớn, vốn Trạng Nguyên thật sự là mệnh không có đến tuyệt lộ."

"Chỉ bất quá, cái kia kỳ quái ngọn đèn dầu là vật gì đâu này?"

Tiêu Dương một cái lý ngư đã đình nhảy lên, trực tiếp đi hướng tiền phương, đây là một mảnh u tĩnh rừng cây, gần phải cỏ mềm, Tiêu Dương phát hiện, ngọn đèn dầu đầu nguồn là từ bờ bên kia chiếu xạ tới, như thế kỳ dị ngọn đèn dầu phía dưới, rất thưa thớt đứng đầy vài đạo ăn mặc ngắn nắp xinh đẹp nữ tử, cho dù ngọn đèn dầu không quá sáng ngời, Tiêu Dương vẫn có thể đủ rõ ràng đã gặp các nàng khuôn mặt nhận thức, không khỏi lập tức sồn hết cả gai ốc.

Đồng thời tâm trong từng cái một nổi băn khoăn xông ra.

Đây là nơi nào? Cái kia ngọn đèn dầu làm sao sẽ như thế sáng ngời? Càng càng quan trọng hơn phải. . .

"Như thế nào những cô gái này. . . Ăn mặc ít như vậy?"

Tiêu Dương rất nhanh liền phát hiện, không chỉ chính mình một người nam tử đứng ở nơi này bên cạnh, cách xa nhau chỗ không xa, một người trung niên nam tử ánh mắt không ngừng mà đánh giá những cô gái này, tựa hồ do dự một chút, lập tức đi về hướng một tên trong đó nữ tử.

Tiêu Dương lập tức dựng lên lỗ tai, có lẽ đối thoại của bọn họ có thể làm cho chính mình đạt được một điểm tin tức hữu dụng.

"Bao nhiêu?"

"Một lần 180, bao nguyên đêm 500."

Hai đạo thân ảnh lập tức sóng vai bước nhanh đã đi ra cái này ngọn đèn mờ tối rừng cây.

Tiêu Dương tròn tròn mắt.

Hắn tự hỏi chính mình thông minh tài trí ít người có thể bằng, nếu không, cũng không có khả năng dùng hai mươi tuổi, trở thành văn võ song khoa Trạng Nguyên, đây chính là đại bộ phận người cả đời đều không thể đạt tới cao độ. Hơn nữa, không chỉ là văn thao vũ lược, cầm kỳ thư họa, nông vụ khéo léo công, xem đối với xem bói, thậm chí thiên văn địa lý vân... vân..., Tiêu Dương đều có chỗ đọc lướt qua.

Từ nhỏ tựu là bất chiết bất khâu thần đồng.

Nhưng mà, giờ khắc này, Tiêu Dương lại hoàn toàn mơ hồ, hắn phát giác chính mình căn bản là nghe không rõ ngắn ngủi này hai câu đối thoại ý tứ.

"Chẳng lẽ là tiếng lóng?" Tiêu Dương trong lòng đột ngột đập một cái, đột nhiên cảnh giác lên, "Hoặc là quan phủ tuyển nhân, dù cho chính mình rơi xuống vực, hoàng thượng còn không buông tha chính mình, tiếp tục đuổi giết tới?"

Tiêu Dương bị giam vào tù lao, còn bị bách rớt xuống vách núi, có thể nói là chết qua một lần người, tự nhiên đặc biệt quý trọng tánh mạng của mình, lập tức lách mình núp ở một cây khô bên cạnh, nín thở, cẩn thận quan sát, vì cái mạng nhỏ của mình, Nhưng không được có một tia lơ đãng.

Ước chừng nửa giờ, trong lúc hồ nước u trong rừng đến rồi vài vị trí nam tử, bất quá, đối thoại nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

"Bao nhiêu?" Mở đầu một câu giống nhau đi thẳng vào vấn đề.

"Một lần 200, bao nguyên đêm 600."

Hai người sòng vai đi rồi.

"Bao nhiêu?"

"Một lần 300, bao nguyên đêm 800."

Nam nhân lắc đầu ly khai, đi đến mặt khác một nữ trước người.

"Bao nhiêu?"

"Vén vẹn cung cấp một lần, 200."

Hai người cùng đi.

"Ồ trong đó, đến tột cùng giấu giếm loại nào huyền cơ?" Tiêu Dương nhìn không chớp mắt đây hết thấy, so sánh tất cả loại tình huống, không ngừng phân tích, tới chung rốt cục đây ngã hẳn lúc trước kết luận, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, "Đây cùng quan phủ đích nhân không quan hệ."

Tiêu Dương trong đầu đã nghĩ tới mặt khác một loại thân phận người, "Trên giang hồ có chuyên bán tin tức đám người, thân phận của bọn hắn có thể che dấu là bất luận kẻ nào, chỉ cần có người xuất ra nổi giá tiền, là có thể mua được trong tay bọn họ trân quý tin tức."

"Nhất định là như vậy."

Tiêu Dương mãnh liệt vỗ đầu, từng đầu có lý địa phân tích, "Người tới đều là hỏi thăm giá tiền, ‘ một lần ’ ý tứ, đứng đại biểu chỉ bán một tin tức, mà ‘ bao nguyên đêm ’, Ân, hẳn là gấp rút đầu gối thảo luận, đứng, đứng vậy!" Tiêu Dương cảm thán, "Dạng này tính xuống, hay là bao nguyên đêm có lợi."

Trầm ngâm một lát, Tiêu Dương tìm đúng một vị nhìn qua tương đối so sánh nén lòng mà nhìn xem lần hai nữ hài, cất bước đi tiến lên, hắn hiện tại trong lòng có vô số nổi băn khoăn, nhất định phải ‘ bao nguyên đêm ’ mới có thể hoàn toàn cởi bỏ chính mình nghi vấn trong lòng ah!

"Bao nhiêu?" Tiêu Dương thanh âm thâm trầm vang lên.

Nghe vậy, nữ tử giương mắt nhìn về phía Tiêu Dương, trong mắt lập tức lộ ra vài phần vẻ kinh ngạc.

"Rất đẹp trai nam nhân!"

Bất quá, chợt, nữ tử trong mắt một tia thương hại thần sắc xẹt qua, đẹp trai như vậy khí đích nam tử trẻ tuổi vậy mà sẽ tới loại địa phương này ra, cái kia chỉ có một nguyên nhân, hẳn... Hẳn không được! Chỉ là đến vậy tìm kiếm tâm linh an ủi, bằng không, bằng vào bộ dạng này khuôn mặt lực sát thương, không có khả năng đòi hỏi đến nơi này tìm nữ nhân.

"Người cũng chiếm không dùng được ta bao lâu thời gian, cho người cái 80% giảm giá, 180 a." Nữ tử âm thầm lắc đầu, cái này đã hoàn toàn xem tại đối phương là cái đại suất ca phân thượng rồi.

Tiêu Dương kinh hi, "Bao nguyên đêm sao?"

Nữ tử ngậm thở dài, nam nhân liền yêu trang.

"Một lần." Đồng thời trong nội tâm âm thầm lặng yên thêm một câu, "Coi như cho người một đêm, người cũng chưa chắc đi nha."

"Như vậy sao được." Tiêu Dương vội vàng lắc đầu, thần sắc quýnh lên.

"Ta muốn bao nguyên đêm."

Nữ nhân há hốc mồm.

"Cho cái giá cả a."

"500!" Nữ nhân phi thường dứt khoát, có tiền không kiếm là người ngu, đã vị này đẹp trai muốn trang, dầu gì cũng là mình khách hàng, phối hợp một chút cũng không sao, hãy nói, đẹp trai như vậy khí đích nam tử trẻ tuổi, coi như là không được, cũng rất đẹp mắt đấy.

Tiêu Dương đã đáp ứng.

Lập tức, nữ nhân tự nhiên mà vậy vén lên Tiêu Dương cánh tay, tại chỗ lại để cho Tiêu Dương dọa kêu to một tiếng, "Ngươi tại sao như vậy?"

"Làm một nữ tử, tại sao có thể như thế không tự trọng?"

". . ."

"Ngươi đến cùng muốn thế nào?" Nữ tử tựa hồ có chút không kiên nhẫn được nữa, đã đều quyết định, đây còn không phải là chúng ta thậm chí nghĩ như vậy?

Tiêu Dương nhớ tới trước vài tên nam tử, đều giống nhau đứng sóng vai tay trong tay ly khai, lập tức thoái mái.

Hoặc là đây là quy củ của các nàng .

Nhập gia tùy tục, vốn Trọng Nguyên ăn chút thiệt thòi cũng không sao.

Tiêu Dương ưỡn ngực, phi thường lớn phương địa đưa cánh tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trọng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chưa thấy qua kiêu ngạo như vậy

Nghiêng nguyệt nhẹ theo, đi ra Văn Khê ven hồ u lâm, đứng một cái ngọn đèn đồng dạng lộ ra mờ tối đường đi, bất quá, con đường này thanh nhất sắc tiệp uốn tóc nhà tắm hơi, đứng vùng này nổi danh ‘làng chơi’.

Những thứ này đều không trọng yếu.

Quan trọng là ..., Tiêu Dương giờ phút này cái trán không ngừng mà toát mồ hôi lạnh rồi.

"Cái này. . . Cuối cùng là địa phương nào?"

Theo đi ra u lâm một khắc, Tiêu Dương ánh mắt va chạm vào đủ loại chưa bao giờ nghe sự vật, lập tức sợ ngây người, bước chân chết lặng đi về phía trước, trong óc nhưng lại hỗn loạn một mảnh, nơi này hết thấy đều đúng như thế lạ lắm, tựa như vừa rồi, một cỗ Jialing motor rầm rầm mà qua, đem Tiêu Dương đích tiểu tâm bản kinh không phải nhẹ.

"Hắn là ta đã bị chết, đây cũng là địa ngục?" Tiêu Dương cơ hồ có thể khẳng định, cái này tuyệt đối không phải cuộc sống mình thế giới kia.

Nhưng mà. . . Những thứ này đều vẫn là không trọng yếu!

Càng càng càng quan trọng hơn phải

"Cô nương, ngươi thế nào kéo bản Trọng Nguyên tay như vậy nhanh." Tiêu Dương đáy lòng không ngừng mà nói thầm mặc niệm, mồ hôi lạnh trên trán có một nửa là vì vậy mà chảy xuống, hơn nữa nữ tử mặc được đồ hồ lưng vẩy liền áo, vài vóc ít đến thương cảm, hàng loạt da thịt gần gũi lại để cho cái này Đại Tổng triều nuôi hai mươi năm gà tơ đích tiểu tâm bản không ngừng gia tốc.

Đương nhiên, biểu hiện ra, Tiêu Dương khuôn mặt vẫn là vô cùng trấn định.

Càng là không rõ ràng tình huống, chính mình càng phải giữ vững ý nghĩ thanh tĩnh.

"Đi đâu gian?" Nữ tử ló ra hỏi thăm, ánh mắt ngoại trừ trước thương cảm bên ngoài, còn mang theo một tia xem thường, cảm tình cái này đẹp trai hay là tên quê mùa, không, theo hần vừa rồi không ngừng bốn phía hiếu kỳ nhìn quanh thần sắc đến xem, còn không bằng Hai lúa. Không chỉ như vậy, đi tới ngọn đèn chiếu xạ qua ra, nữ tử mới phát hiện, cái này đẹp trai quần áo càng thêm kỳ quái, vậy mà ăn mặc một thân trường bào màu trắng, bây giờ còn có người trẻ tuổi mặc trường bào đấy sao? Bất quá, còn thật là kỳ quái, chính mình vậy mà cũng cảm giác không thấy có một tia chỗ không tự nhiên, tựa hồ cái này trường bào màu trắng, liền trời sinh vì hần xếp đặt thiết kế .

Tiêu Dương tự nhận là che giấu rất khá rồi.

"Cái đó gian?" Tiêu Dương ngờ ngạc một chút, ánh mắt quét qua hai bên bên trong hiện ra hồng quang nhàn nhạt tiệp uốn tóc, khách sạn. Lập tức thoái mái, cái này không cần quan sát, tự học.

Hần là tại hỏi thăm nên lựa chọn chỗ nào bán tin tức.

"Tùy tiện."

Tiêu Dương cười khẽ, hần không sao cả.

Ước chừng mười phút sau, khoảng cách hai người lúc trước chỗ đứng lập vị trí gần nhất khách sạn lầu hai trong phòng.

...

...

"Ngươi. . . Ngươi gọi gà vậy mà không mang theo chứng minh thư?"

Nữ tử khuôn mặt lộ ra cực kỳ vẻ phẫn nộ, ngực dòn đập pháp phòng, chẳng lẽ ngươi không biết khách sạn muốn phòng muốn chứng minh thư đấy sao? Đã làm nghề này lâu như vậy, nữ tử hay là đầu một hồi còn phải dùng mình chứng minh thư đi muốn phòng.

Nàng hiện tại có dùng khí một đầu đâm chết xúc động!

Đối với chứng minh thư cái đồ chơi này, Tiêu Dương theo dưới lầu vẫn muốn đến vào phòng, đều vẫn muốn không xuất ra cái như thế về sau.

"Gà trống?" Tiêu Dương nhẹ giật mình, lập tức ha ha cười khẽ, "Cô nương thật đúng là khéo hiểu lòng người, cái này nhiều lần trắc trở mới đến chỗ này, đúng là đói bụng."

Tiêu Dương đáy lòng âm thầm trộm vui cười, cái này cung cấp tình báo tổ chức phục vụ thật đúng là chu đáo, muộn như vậy còn cung cấp ăn, chỉ là, nơi này còn thật là kỳ quái, vì cái gì không phải ‘ giết gà ’ ‘ điếm gà ’ nhưng lại ‘ gà trống ’?

"Ta hiểu được! Gà trống, chính là để cho hoa kê! Ha ha, dùng bản Trọng Nguyên thông minh tài trí, này làm sao khó được ta."

"Đói bụng?" Nữ tử trong mắt xẹt qua một tia khinh thường, "Cũng không biết ngươi có thể ăn được hay không no bụng."

Tiêu Dương không vui, tại chỗ vươn năm ngón tay, "Cô nương, ta thể nhưng mà từng có quả một hơi ăn tươi năm con gà ghi chép."

"Ngươi có lợi hại như vậy?"

"Đương nhiên. . . Ai ai, cô nương, ngươi như thế nào cởi quần áo rồi hả?"

". . ."

Nữ tử ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm hạ Tiêu Dương, các loại các dạng khách làng chơi chính mình thấy cũng nhiều, còn chưa thấy qua như vậy giả ngây giả dại đây, vốn định trực tiếp cời y phục xuống nữ tử bị Tiêu Dương ngăn cản về sau, ngồi ở bên giường, dù sao đúng bao nguyên đêm, ngươi là đẹp trai, ngươi nghĩ thế nào liền làm thế ấy.

Tiêu Dương càng thêm không hiểu, như thế nào chính mình liền nhảy cái vách núi công phu, thế giới này liền hoàn toàn bất đồng, rõ ràng nhất đồ án chính là, nữ tử ăn mặc thiếu, hơn nữa lại vẫn ở trước mặt mình cời quần áo.

Trầm mặc một chút.

Tiêu Dương đứng lên.

Nữ tử rốt cục thở phào một cái, bà mẹ nó, lão nương có thể sót ruột chờ rồi.

Nửa ngày, Tiêu Dương tiến lên một bước.

Đối với đẹp trai như vậy ca, nữ tử cho dù sớm đã đầy lòng tuyệt vọng, nhưng vẫn là y nguyên ôm kỳ tích phát sinh tâm tính.

"Cô nương, gọi hoa kê như thế nào còn chưa lên?"

". . ."

Nữ tử mãnh liệt đứng lên, đối với như vậy giả ngây giả dại nam nhân nàng thật sự là không thể chịu đựng được rồi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Bao nguyên đêm đứng thuộc về nguyên bộ phục vụ, ta trước cho người thổi tiêu a."

"Thổi tiêu?" Tiêu Dương vui vẻ, lập tức có quen thuộc cảm giác thân thiết, "Người cũng sẽ thổi tiêu?"

Tiêu Dương vui vẻ, đây chính là đến trước mặt vị trí, hẳn nghe được một người duy nhất quen thuộc từ ngữ.

Nữ tử mở to hai mắt, nàng rất ngạc nhiên Tiêu Dương tại sao phải dùng ‘ cũng ’ chữ để hình dung, nửa ngày, không tức giận trả lời, "Choi ta dám bọn họ nghề này đây, nào có người sẽ không thổi tiêu."

"Cô nương quả nhiên là học rộng tài cao, tại hạ nhất thời ngửa ngề, muốn cùng cô nương thiết tha một phen, người xem coi thế nào?"

"Người . . Phải cùng ta. . . Thiết tha. . . Thổi tiêu?" Nữ tử nhảy dựng lên, một hồi sờn hết cả gai ốc, khó trách sau khi đi vào hẳn cũng không có động tác gì, chẳng lẽ hẳn là thủy tinh? Nữ tử bờ môi run rẩy mà nói, "Người cũng sẽ thổi tiêu?"

"Đương nhiên, ta họ Tiêu, thổi tiêu cái này tài nghệ ta cũng chìm đắm đã nhiều năm, cuối cùng tiểu có sở thành." Tiêu Dương phi thường khiêm tốn khoát khoát tay.

Nữ tử nhìn không được theo bản năng lui về phía sau một bước, trong đầu hiện ra như vậy một bức tranh: Trước mặt vị này đẹp trai mang theo một cái đáng yêu con thỏ bịt mắt, quỳ trên mặt đất, nhưng mà phía trước là cả người tài đại hán khôi ngô, cười ha ha. . .

Quá kinh khủng.

Tiêu Dương còn không có phát hiện nữ tử khác thường, "Ài, đúng rồi, cô nương, người là thói quen nắm ngón tay tiêu hay là bảy ngón tay tiêu đầu này?"

"Ta mười cái ngón tay cùng một chỗ dùng." Thanh âm có chút run rẩy.

Tiêu Dương khẽ giật mình, nhìn không được dựng lên ngón cái, "Quả nhiên lợi hại."

"Như vậy, cô nương, chúng ta thiết tha thiết tha? Người tới trước đi."

Nữ tử mặc dù có điểm sờn hết cả gai ốc, bất quá, vì đêm nay 500 khối, nàng hay là bất cứ giá nào, lập tức nhẹ nhàng mà ngồi xổm ở Tiêu Dương trước mặt, đưa tay tới. . .

"Ah! !"

Phanh! ! !

Nương theo lấy Tiêu Dương một tiếng kêu sợ hãi, gian phòng đại môn nhưng lại đột ngột gian bị người một cước đá văng, vài đạo đồng phục thân ảnh mãnh liệt xông tới.

"Không được nhúc nhích! Chúng ta là cảnh sát!"

Tiêu Dương sững sờ, "Cảnh sát?"

"Ah! !" Dưới thân nữ tử đã là sợ tới mức ôm lấy đầu, lập tức minh bạch xảy ra chuyện gì, toàn thân run rẩy, không nghĩ tới đêm nay đã vậy còn quá không may đụng với càn quét tệ nạn đây.

"Chúng ta là Dương Phủ khu cục cảnh sát càn quét tệ nạn tổ, hiện hoài nghi các người không sai tiến hành không hợp pháp hoạt động, đối với các người tiến hành bắt." Một người ăn mặc đồng phục cảnh sát nam tử trung niên trầm giọng nói ra, ánh mắt mang theo vài phần xem thường mà nhìn Tiêu Dương, xem hai người tư thế, còn phải dùng tới hoài nghi? Bất quá, tiểu tử người cũng thiếu chút a, phòng khác xông đi vào lúc sau đã tại phiên văn phúc vũ, người cái này còn đang nổi lên mây đen?

"Càn quét tệ nạn?"

Những cảnh sát này đột nhiên xông tới lại để cho Tiêu Dương đầu óc càng thêm hỗn loạn, đột nhiên một đạo linh quang hiện lên, người nơi này ‘ điểm gà ’ nói đúng là thành ‘ gà trống ’, ‘ càn quét tệ nạn ’, chẳng lẽ là quét rác? Quét sạch đất vàng đầy, chắc chắn, không tệ, rất chuẩn xác đấy.

Tiêu Dương khuôn mặt chấp lên mỉm cười, khoát tay nói, "Các người muốn quét mà nói tranh thủ thời gian quét, quét xong sau khi rời khỏi đây thông tri phòng bếp một tiếng, phiên toái để cho bọn họ động tác nhanh lên, ta vẫn chờ ‘ gà trống ’ đây này. Ha ha. . ."

"Ha ha. . ."

Phảng phất một hồi gió lạnh phát qua, ở đây cảnh sát không tự chủ được toàn thân lạnh run, ánh mắt nhao nhao đã rơi vào Tiêu Dương trên người, cả đám trợn mắt há mồm, trợn tròn mắt.

Bọn hắn cần quét tệt nạn tổ hành động nhiều lần như vậy, còn chưa từng có một vị khách làng chơi dám tại trước mặt bọn họ nói ra ‘ gà trống ’ hai chữ, tiểu tử này không chỉ có nói, còn lại để cho nhóm người mình sớm điểm ra đi, hắn. . . Hắn còn muốn tiếp tục gọi gà?

Bá kiến hung hăng cần quấy đích nhân, còn chưa thấy qua kiểu ngạo như vậy đây. . .

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cái thế giới này nữ nhân đều làm sao vậy?

Trong phòng tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày, bỗng nhiên đấy, ngoài hành lang mặt một hồi thanh thúy tiếng bước chân dồn dập âm keng keng vang lên, nương theo lấy một giọng nói, khí khái hào hùng bức người, chất chứa nộ khí, "Nhanh! Toàn bộ bắt trở lại đi."

Một nữ tử thanh âm.

"Bắt trở lại đây?"

Tiêu Dương giờ phút này trong lòng nhưng lại lớn đập, ba chữ kia là hắn theo từ lao trong trốn xông tới lúc, vang lên bên tai nhất nhiều lần ba chữ.

"Chẳng lẽ là người trong quan phủ?"

Đạp! Đạp!

Tiêu Dương theo bản năng lui về phía sau hai bước, giờ phút này, cái kia gọn gàng tiếng bước chân đã gần ngay trước mắt, Tiêu Dương nhanh chóng giương mắt.

Kính hồng thoáng nhìn!

Màu trắng bạc trường ngoa, bó sát người đồng phục cảnh sát nổi bật ra uyển chuyển đáng người, mắt phượng tinh phán, tóc lò xo rũ xuống vai, chân mày lá liễu hoành thiêu, ẩn chứa nồng nặc phần nộ ý.

Một cái phương thức làm việc mạnh mẽ vang dội nữ nhân.

Tiêu Dương lập tức rơi xuống kết luận, cũng không kịp nhiều quét mắt một vòng nữ tử dung mạo, lập tức quay người, trường bào một phiêu, thân thể vậy mà nhảy lên bên ngoài gian phòng sân thượng.

"Muốn chạy?"

Bạch Khanh Thành mắt lạnh lèo quét qua, nhanh chóng một cái bước xa xông lên, đồng thời, con ngươi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nàng bị giảng chức với tư cách cần quét tệt nạn tổ một cái tiểu đội trưởng, bởi vì đây cội lòng nộ khí không chỗ thổ lộ, liền dẫn nàng chỉ tiểu đội này nhiều lần xuất kích, cần quét tệt nạn trong quá trình, cũng tạo ngộ qua không ít ý đồ nhảy cửa sổ trốn chạy, nhưng là, cái kia nguyên một đám mới từ kỹ nữ trên người bỏ dậy khách làng chơi, động tác nếu không không lưu loát, hơn nữa vừa đi ra khỏi sân thượng phần lớn sinh lòng khiếp ý hai chân run rẩy, không có một cái nào như trước mặt cái này như vậy, vậy mà gọn gàng địa nhảy tiến lên, sau đó thả người nhảy xuống.

Tuy rằng đây là lầu hai, nhưng là không thấp ah.

Bạch Khanh Thành bước xa vọt tới sân thượng, lệ mục quét qua phía dưới, thanh linh không có nửa cái bóng người.

"Chuồn đi rất nhanh!" Bạch Khanh Thành hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Đây là nàng cần quét tệt nạn hành động đến nay, cái thứ nhất đào thoát nàng ‘ ma trảo ’ đích nhân!

"Kỳ quái trường bào."

Đây là Bạch Khanh Thành đối với Tiêu Dương duy ấn tượng đầu tiên.

"Thu đội." Bạch Khanh Thành mắt phượng lạnh như băng, lập tức quay người suất rồi đi trước, không có chút nào dây dưa dài dòng.

...

"Thật là nguy hiểm."

Tiêu Dương một mình đi ở trên đường lớn, bên trái cổ xe như nước chảy, bên phải thì là từng tòa một nghề hồng chờ lỏng lẻo cao ốc, nhưng là, phía trên chiều bài Tiêu Dương có thể nhận ra thật đúng là cực nhỏ. Thí dụ như 'KFC', 'Trung Quốc ngân hàng', 'KTV', thậm chí...

"Trường thành đồ dùng?" Tiêu Dương thật sự là khó hiểu.

Cái thế giới này quá kì quái.

Hiện tại Tiêu Dương cơ hồ có thể xác định, chính mình dưới chân chỗ giẫm phải kỳ quái bùn đất, tuyệt đối không phải chính mình rơi nhai trước cái kia một phương thổ địa.

Hồi tưởng lại vừa mới suất nữa bị bắt một màn, Tiêu Dương càng thêm kỳ quái, những cái kia cần quét tệt nạn đích nhân, đến cùng là đúng hay không người trong quan phủ? Chỉ là, thực lực của bọn hắn, cũng quá yếu a?

Vô số nổi bắn khoan tại Tiêu Dương trong đầu lộn lờ, bốn phía va chạm, lại được không xuất ra cái như thế về sau, mà Tiêu Dương mặc trường bào tuy rằng cùng chung quanh vấy bẩn quần jean không hợp nhau, nhưng là, ngoại trừ hấn khuôn mặt một vòng suất khí bên ngoài, Tiêu Dương cũng không có khiến cho bao nhiêu người chú ý. Phải biết, ở cái thế giới này, đừng nói là mặc trường bào, coi như là chạy trần truồng đi ra, trừ phi là mỹ nữ, nếu không cũng nhiều lắm thì tranh thủ nửa giây ánh mắt mà thôi.

Tiêu Dương biết rõ chính mình đẹp trai được không giống người thường, liền dùng chính mình cái kia hơi có vẻ được dài mà hỗn loạn tóc che khuất bên ở bên trong, chột nhìn, thật đúng là như một làm nghệ thuật gia hòa.

"Thiếu lão sư, xin ngài tránh ra." Một đạo lạnh như băng vô cùng thanh âm bỗng nhiên tại Tiêu Dương vang lên bên tai, Tiêu Dương vô ý thức ngẩng đầu thoáng nhìn, ngay phía trước, hồng lục quang lóe lên quán bar trước cửa, một người người mặc tây trang thanh niên nam tử hai tay mở ra, ngăn cản một vị nữ tử đường đi, toàn thân mang theo vài phần mùi rượu, khuôn mặt có chút anh tuấn.

Anh tuấn nam tử hai mắt nặng nề mà chăm chăm vào tại nữ tử, có lẽ là mượn cảm giác say, tia không che dấu chút nào mà đi đã rơi vào nữ tử nhô thật cao bộ ngực.

Tuy rằng đứng xuất hiện tại quán bar loại địa phương này, bất quá, nữ tử quần áo hiển nhiên phi thường truyền thống, màu lam nhạt váy rơi xuống đầu gối vị trí, trên thân đứng một bộ phi thường hừ nhân quần áo và trang sức, theo hấn hai đầu lông mày đỏ có thể thấy được, nàng này bình thường ngược lại cực nhỏ tỉ mỉ cách ăn mặc, nhưng là, dù là như thế, cái kia tổ nhan lại tuyệt mỹ dung nhan đủ để câu mắt bất kỳ nam nhân nào tam hồn lục phách.

"Nữ nhân như vậy, một lấy tới trên giường, tuyệt đối là cái làm cho người không thể tự kiềm chế vu vật." Anh tuấn nam tử hung ác nuốt nước miếng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

"Vô sỉ!"

Tuy rằng anh tuấn nam tử cũng không nói ra miệng, nhưng là, còn khoảng cách hai người chừng 10m Tiêu Dương đã là khinh thường lắc đầu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Nữ tử vô ý thức lui về phía sau một bước, chân mày lá liễu chặt chẽ nhíu lên, lần nữa nghiêm nghị nói ra, "Thiếu lão sư, xin ngài tự trọng."

"Tổ Tâm, ta chẳng qua là muốn tiễn ngài một đoạn đường mà thôi." Anh tuấn nam tử nhẹ nhàng cười cười, "Ngài cũng biết, một đại mỹ nữ đi đường ban đêm, luôn luôn điểm nguy hiểm."

"Sau đó, ngài tới bảo hộ ta?" Bạch Tổ Tâm thanh âm phi thường rõ ràng địa trầm thấp vài phần, hiển nhiên đang cực lực áp chế lửa giận của mình.

Chính mình bình thường cũng coi là tu dưỡng vô cùng tốt, mặc dù cực nhỏ cùng người nói chuyện với nhau, thực sự theo không dễ dàng tức giận, nhưng lúc này muộn, Bạch Tổ Tâm hoàn toàn bị trước mặt nam tử này vô lại dây dưa chỗ chọc giận.

Anh tuấn nam tử cười ha ha một tiếng, "Đương nhiên, ta là nam nhân."

Bạch Tổ Tâm đôi mắt xẹt qua vài phần không kiên nhẫn, không muốn hãy nói, nghiêng người tiến lên, mà anh tuấn nam tử lại bóng người lóe lên, lần nữa ngăn ở Bạch Tổ Tâm trước người.

"Thiếu Lâm Phong, ngài đến cùng muốn thế nào?" Bạch Tổ Tâm giọng đã vô cùng bất thiện, gọi thẳng nam tử tính danh rồi.

Có lẽ là mượn cảm giác say, Thiệu Lâm Phong không chút phật lòng, nghiêm nghị nói, "Tổ Tâm, xin tin tưởng ta, ta cũng không ác ý, chỉ là muốn tiễn đưa người trở về mà thôi. Xe của ta ở đằng kia, xin mời."

"Thực nhảm chán." Nơi xa Tiêu Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, vô si như vậy nam nhân thật sự lại để cho Tiêu Dương cảm giác khuôn mặt nam nhân đều bị hấn mất hết. Lúc này lắc đầu, cũng không có xoay người ý tứ, y nguyên hướng phía phía trước đi đến, tuy rằng khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Tiêu Dương tuy rằng vô tâm, lại như cũ đã nghe được đối thoại của hai người.

"Thực xin lỗi, không cần." Bạch Tổ Tâm lạnh giọng trả lời.

Thiệu Lâm Phong mỉm cười, "Căng thẳng bản tính của phụ nữ, ta có thể lý giải, Tổ Tâm, mời lên xe a."

Bạch Tổ Tâm đôi mắt lộ ra một tia lửa giận, thở sâu một hơi, "Ta nói, không cần." Quay mắt về phía người nam nhân trước mắt này, Bạch Tổ Tâm đẩy lồng ngực chưa bao giờ có chán ghét, dứt khoát nói, "Bạn trai ta hội tới đón ta."

Quả nhiên, Thiệu Lâm Phong lập tức ngạc nhiên, nhưng mà, nửa ngày, rồi lại đứng nhàn nhạt cười khế, nhẹ nhàng trong nháy mắt, hai ngón tay gian thuốc lá tràn ngập, "Tổ Tâm, người không cần gạt ta ta, ta đã sớm tra được rất rõ ràng, ở trường học người, nói chuyện với người vượt qua mười câu lời nói nam nhân không đến mười cái."

Bạch Tổ Tâm nhú mày, ý của mình đã rất rõ ràng rồi, trước mắt nam nhân này lại vẫn như thế vô lại. . .

Thở sâu một hơi, Bạch Tổ Tâm mắt lé nghiêng mắt nhìn thấy một đạo tóc dài trong gió hỗn loạn nghệ thuật gia trang phục nam tử chính bình thường hướng phía nàng bên này đi tới, lập tức trong lòng khẽ động, quét ngang tâm, cất bước tiến lên, động tác phi thường tự nhiên kéo ‘ nghệ thuật gia ’ cánh tay, "Honey, người đã đến rồi."

Cái này một sát na, ở đây duy nhất hai nam nhân đều ngạc nhiên.

Tiêu Dương toàn thân một trận mất tự nhiên, rung mình một cái, mắt liếc Bạch Tổ Tâm kéo cánh tay của mình, cảm nhận được cái kia nhàn nhạt tình cảm ấm áp cùng với mùi thơm

Cái thế giới này nữ nhân đều làm sao vậy?

Cũng quá điên cuồng a?

Tiêu Dương đẩy lồng ngực lắc đầu thở dài, vốn là tại bờ sông gặp được cái không hiểu thấu muốn cời chính mình quần nùng trang nữ nhân, sau đó là chứng kiến một người hồ hạo muốn bắt chính mình trở về nữ nhân xinh đẹp, mà hiện tại, chính mình dọc theo đường, lại vẫn bị nữ nhân khoắc lên cánh tay, chiếm hết tiện nghi!

Quá điên cuồng, quá khi dễ người.

Tiêu Dương đẩy lồng ngực một hồi bi thương, thuần khiết như ta, tại nơi này tràn ngập thói tha thế giới, sinh tồn áp lực đại tăng ah.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trang Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta có thói quen khóa thân ngữ

Tiêu Dương rất nhanh liền từ ngẩn ngui bi thương trong thanh tỉnh, Bạch Tổ Tâm tại kéo cánh tay hấn lập tức, trong miệng đồng thời nhẹ nói ba chữ, "Giúp ta một chút."

Mỹ nữ yêu cầu, thuần khiết như Tiêu Dương, cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có giống như máy móc gật gật đầu.

Mà một bên Thiệu Lâm Phong sắc mặt đã triệt để âm trầm lên, hấn tuy rằng toàn thân mùi rượu, cũng bất quá là muốn ý định mượn này để hoàn thành hấn cho tới nay muốn làm nhưng không có giao chi hành động sự tình mà thôi. Tại Thiệu Lâm Phong trong kế hoạch, chỉ cần mình bắt chiết bất nạo, lại để cho Bạch Tổ Tâm bị ép lên xe của mình, như vậy, kế hoạch tiếp theo tắc thì dễ dàng nhiều hơn.

Nhìn xem Bạch Tổ Tâm cái kia xinh đẹp khuôn mặt, Thiệu Lâm Phong sinh lòng dục. Lửa, tự nhiên không cam lòng tùy ý nàng cứ vậy rời đi, ánh mắt lạnh lùng nhìn mắt Bạch Tổ Tâm cánh tay kéo nam nhân, xẹt qua một tia oán hận, nam nhân như vậy, tuyệt đối tinh khiết điều ti (*FA), làm sao có thể xứng đôi chúng ta văn phòng nữ thần.

Hừ lạnh một tiếng, Thiệu Lâm Phong cất bước tiến lên, khuôn mặt lộ ra vài phần thích hợp mỉm cười, đưa tay ra, "Ta gọi Thiệu Lâm Phong, gọi là tại ngọc thụ lâm phong."

Nhưng mà, qua một lúc lâu, tóc rối bởi nam tử không có nửa điểm phản ứng. Thiệu Lâm Phong cũng không phần nộ ý, ngược lại là mừng rỡ mà bắt đầu..., ánh mắt ôn hòa mắt nhìn Bạch Tố Tâm, "Tố Tâm, có thể không giới thiệu một chút bạn trai của người đầu này?" 'bạn trai' hai chữ, Thiệu Lâm Phong cảm được thật nặng, hẳn tự nhiên đã hoài nghi, cái này căn bản là Bạch Tố Tâm tạm thời tìm đến 'nắm' rồi.

Đáng tiếc cái này 'nắm', cũng không chuyên nghiệp.

Bạch Tố Tâm có chút nhú mày, lúc này, bên cạnh Tiêu Dương đã có động tác, cong hạ đầu có chút ngượng ngùng cười cười, "Huynh đài, ta cũng không có gì lễ vật cho người."

Thiệu Lâm Phong thò tay động tác, bị Tiêu Dương lý giải trở thành đúng yêu cầu lễ vật.

Tiêu Dương trong nội tâm thở dài, cái thế giới này khắp nơi đều tràn ngập kỳ quái, thí dụ như trước mắt nam nhân này, lễ nghĩa liêm sỉ, hẳn đã ném đi bốn dạng.

Bạch Tố Tâm thần sắc khẽ giật mình, nửa ngày, đầu óc tựa hồ rối cực chuyển tới, nhin không được phóc địa cười cười.

Lập tức giống như trang điểm xinh đẹp, hoa tươi loạn chiến mê người mắt.

Thiệu Lâm Phong ánh mắt ngốc trệ một chút, mới sáng ngời thần trở về, đôi mắt mang theo một tia vẻ giận, hít sâu một chút, đôi mắt lờm lờm Tiêu Dương, "Không biết vị bằng hữu kia xưng hô như thế nào đầu này?"

"Tiêu kiếm tiêu, dương cương dương!"

Tiêu Dương kêu ngạo cười cười, cái này mới đúng tên của nam nhân nha.

Thiệu Lâm Phong lơ đãng, "Người đứng tại sao biết Tố Tâm hay sao?"

Bạch Tố Tâm lập tức nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói, "Thiệu Lâm Phong, ta cùng bạn trai ta chuyện, giống như còn chưa tới phiên người hỏi đến a."

Tiếng nói vừa ra đồng thời, Bạch Tố Tâm đã thò tay chặn một chiếc taxi, lôi kéo Tiêu Dương đi vào, động tác nhanh chóng, Thiệu Lâm Phong thoáng cái còn phản ứng không kịp nữa tới, xe taxi đã như một trận gió vụt đi ra ngoài.

"Gái điểm thú!"

Thiệu Lâm Phong khuôn mặt lập tức âm trầm xuống, lóe ra hàn quang, hung hăng đem tàn thuốc trong tay ném tới trên mặt đất, tái dẫm bên trên một cước, chột ánh mắt hung hăng chăm chăm vào xe taxi vụt phương hướng, cười lạnh nói, "Đợi lấy. . . Lão tử một ngày nào đó sẽ đem người làm cho trên giường."

. . .

Bên trong xe taxi, hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Tố Tâm cùng lái xe nói chỗ mục đích về sau, liền trầm mặc không nói, nàng vốn tưởng rằng, bên người người nam nhân này hội có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mình, kết quả, đã chờ đợi hồi lâu, hẳn vẫn không có động tĩnh, như không phải của hắn con mắt thỉnh thoảng lại nhìn ngoài cửa sổ, Bạch Tố Tâm còn tưởng rằng hắn ngủ rồi.

"Ta là một người giáo viên."

Bạch Tố Tâm hay là chủ động mở miệng, nhưng là, bên cạnh người nam nhân này tựa hồ đối với chính mình không có nửa điểm hứng thú, căn bản không có xoay người lại, Bạch Tố Tâm dừng một chút, còn đứng tiếp tục nói, "Đang ở phụ cận một chỗ tư nhân trường cấp 3, hôm nay ngày nhà giáo, văn phòng các đồng nghiệp cùng một chỗ tụ tại đây KTV, không nghĩ tới. . ."

Nghĩ đến Thiệu Lâm Phong, Bạch Tố Tâm lại là một trận buồn nôn.

"Vị kia Thiệu Lâm Phong, hẳn là ta đồng nhất văn phòng đồng sự, chỉ bắt quá, nghe nói hắn cùng phó hiệu trưởng có không tầm thường quan hệ, dựa vào quan hệ đi tới, cho nên, người này một mực ở trường học cũng đã quen rồi mình làm trung tâm." Bạch Tố Tâm hiển nhiên không muốn nhắc lại người này, đôi mắt lần nữa đã rơi vào bên cạnh người nam nhân này trên người, "Cảm ơn người."

Nửa ngày, Tiêu Dương ánh mắt mới từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, cảm thán một tiếng, "Thật cao ah!" Lập tức, ánh mắt chuyển qua Bạch Tố Tâm trên người, khẽ cười nói, "Àn? Không có ý tứ, vừa mới không có nghe rõ người nói cái gì."

Bạch Tố Tâm một hồi im lặng.

Mặc dù mình không có tận lực cách ăn mặc, nhưng là cũng tuyệt đối không nên hội trực tiếp lọt vào như vậy bỏ qua a. Đối với bên cạnh nam tử này mà

nói, tựa hồ. . . Phía ngoài cao ốc, đều so với chính mình tốt đã thấy nhiều?

"Ách. . . Cô nương, chúng ta cái này là muốn đi nơi nào?"

"Ta gọi Bạch Tố Tâm." Bạch Tố Tâm thần sắc khôi phục bình thường, "Đêm nay phi thường cảm tạ người giúp ta giải vây, người muốn đến đâu? Lại để cho lái xe trước tiễn đưa người trở về đi."

"Ta muốn đến đâu?"

Tiêu Dương lắng thần, ở cái thế giới này, hẳn có thể đi đâu? Trầm ngâm một chút, nửa ngày, ngẩng đầu lên, "Bạch Tố Tâm cô nương, tại hạ có một yêu cầu quá đáng."

"Nói đi." Bạch Tố Tâm đang muốn báo đáp Tiêu Dương đêm nay tương trợ.

Tiêu Dương khuôn mặt lộ ra vài phần ngưng ngệ, "Bản thân mới tới quý địa, chưa quen cuộc sống nơi đây, không biết cô nương có thể không đi cái thuận tiện, lại để cho tại hạ tá túc một đêm."

Tiêu Dương trong nội tâm có chút thấp thỏm không yên, cái thế giới này đối với hắn mà nói thức sự quá xa lạ, cùng hắn chính mình mù quáng đích lục lạc, chẳng trước tìm một chỗ an định lại, lại bàn bạc kỹ hơn. Lúc này, Tiêu Dương trong nội tâm duy nhất có thể nghĩ đến đi địa phương, tựa là trước mắt cô nương này nhà, bất quá, Tiêu Dương thủy chung cảm thấy, chính mình hay là đường đột điểm.

"Cái này hội sẽ không làm khó một chút?" Tiêu Dương nhin không được thêm một câu.

Bạch Tố Tâm nhẹ ngơ ngạc một chút, đôi mắt ngược lại thật sự lộ ra vài phần do dự, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dương ánh mắt, xuyên thấu qua cái kia hỗn loạn tóc, lơ mơ có thể nhìn thấy cặp kia trong vắt như nước đôi mắt.

"Được rồi." Bạch Tố Tâm cuối cùng vẫn còn đã đáp ứng, coi như là báo đáp hắn đêm nay trợ giúp.

"Sự phụ, trực tiếp đến Thu Tâm nhà trọ a."

...

Đương hai người tiến vào nhà trọ thời điểm, lúc sau đã không còn sớm, tại cửa ra vào cái kia đại gia cảnh giác vô cùng dưới con mắt, Tiêu Hàn theo sát Bạch Tố Tâm cất bước tiến nhập Thu Tâm nhà trọ.

"Ngay tại lầu ba, không cần thang máy rồi."

Bạch Tố Tâm mở cửa, "Tiêu Dương, nói thật, người vẫn là thứ nhất tiến vào nơi này nam nhân."

Nghe vậy, Tiêu Dương toàn thân chấn động, lập tức cảnh giác quét mắt Bạch Tố Tâm, chẳng lẽ muốn đưa dê vào miệng cộp rồi hả?

Bạch Tố Tâm thay đổi đôi dép lê về sau, tiên phong đi vào, một lát, thân ảnh một lần nữa xuất hiện, gặp Tiêu Dương còn đứng ở cửa ra vào, không khỏi nghi ngờ nói, "Tiêu Dương, người như thế nào còn không tiến đến?"

Tiêu Dương chỉ chỉ giày khung, đều là phái nữ tiểu mã dép lê, không có có một đôi đúng thích hợp hắn.

"Nếu như người không chê sàn nhà bẩn lời mà nói..., trực tiếp cởi giày tiến đến là được rồi." Bạch Tố Tâm không quá để ý địa khoát tay, thêm một câu, "Ta cũng không chê người chân thối."

Cái này thật đúng là huê nhau.

"Tố Tâm cô nương, người ở đây có hay không về lịch sử sách vở?" Tuy rằng nơi này hết thấy đều Tiêu Dương mà nói đều là mới đích sự vật, nhưng là, Tiêu Dương nhất bức thiết muốn biết chính là, chính mình đến tốt cùng thân ở phương nào? Vì tìm được đáp án này, sách lịch sử tịch đúng lựa chọn tốt nhất rồi.

Bạch Tố Tâm lắc đầu, "Ta là ngoại ngữ lão sư. . . Bất quá, muội muội ta ngược lại là đại nhất hệ lịch sử học sinh mới, nhưng nàng hiện tại đã buồn ngủ, ngày mai lại gọi nàng cho người mượn xem một chút đi."

Tiêu Dương nhẹ gật đầu, vừa mới trở về trên đường, Bạch Tố Tâm đại khái cùng hắn giới thiệu chính mình nhà trọ tình huống, cũng rất đơn giản, cũng liền nàng tỷ muội ba người ở cùng một chỗ, cha mẹ của các nàng. Bạch Tố Tâm không nói tới một chữ, Tiêu Dương tự nhiên cũng không có hỏi thăm, về phần mình, Tiêu Dương chỉ là mảnh chữ mang qua, nói mình đúng từ nông thôn tới, Tiêu Dương nghi ngờ đúng, Bạch Tố Tâm vậy mà cũng đã tin tưởng.

Làm sao có thể không tin tưởng? Bạch Tố Tâm mắt liếc Tiêu Dương toàn thân, còn có thông qua hắn thấy ở đây cơ hồ mỗi sự kiện vật đều nhất kinh nhất sạ biểu lộ, đây chính là điển hình Hai Lúa! So Hai Lúa còn muốn Hai Lúa!

"Tiêu Dương, chúng ta ở đây chỉ có ba gian phòng, đêm nay liền miễn cưỡng người ngủ trên sofa rồi."

"Ghé sơ pha?" Tiêu Dương ánh mắt đã rơi vào bên cạnh cái này mềm nhũn trên đệm, lập tức hiểu rõ, mỉm cười nói, "Không có vấn đề, ở đây rất tốt, so

ta trước kia ngủ địa phương đều tốt hơn nhiều."

Bạch Tố Tâm gật đầu, cho Tiêu Dương chuẩn bị gối đầu cùng cái chăn.

"Nếu như muốn tắm, toilet ở bên kia, Tiêu Dương, ngươì còn có vấn đề gì không?"

"Không có. . . Ách, ngược lại thực còn có một." Tiêu Dương nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng, đồng thời ánh mắt cũng ần ần mang theo một chút bất an, chề cười nói.

"Cái này. . . Tố Tâm cô nương, thẳng thắn nói, ta có thói quen ngủ khóa thân, ngủ ở đây, các ngươì buổi tối sẽ không theo liền đi ra đến đây đi?"

Hoàn cảnh nơi này phi thường tốt, Tiêu Dương lo lắng duy nhất liền đứng ngọc thể của mình bị điểm ô. Dù sao, trong phòng trên lý luận ở ba nữ nhân, chính mình một cây dòng độc đinh, tính nguy hiểm tăng nhiều.

Phanh! !

Bạch Tố Tâm căn phòng đại môn lập tức nặng nề mà đóng lại!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mấy con vịt

Một đêm vô kinh vô hiểm

Ra tại an toàn của mình cân nhắc, Tiêu Dương hay là lựa chọn không có khóa thân ngủ, Bạch Tố Tâm không có minh xác tỏ thái độ, Tiêu Dương thật sự không cách nào xác định nàng hội sẽ không nửa đêm đi tới chiếm tiện nghi của mình.

Cái này chỉ sợ là Tiêu Dương theo trong ngực giam trốn tới sau ngủ được an ổn nhất một buổi tối. Mặc dù nhưng cái thế giới này có chút kỳ quái, tuy rằng nơi này nữ nhân có chút điên cuồng, nhưng hoàn toàn đã chứng minh, chính mình có lẽ đã triệt để thoát khỏi quan phủ đuôi giết.

Đương nhiên, có một vô cùng trọng yếu nhân tố đứng, bộ này ghé sô pha thật sự rất mềm mại, Tiêu Dương còn chưa từng có ngủ qua thư thái như vậy địa phương.

Mở ra mộng chung hai mắt, vách tường trước LCD TV màn hình xuất hiện tại Tiêu Dương tầm mắt. Cái đồ chơi này Tiêu Dương cũng không xa lạ gì, hôm qua tối ngủ trước hẳn đã lắc qua lắc lại một phen, ngạc nhiên phát hiện, khối này ‘tấm gương’ thần kỳ như thế, chính mình chỉ cần ấn vào bên cạnh cái này hình chữ nhật thể trên cái hộp mặt cái kia màu đỏ cái nút, ‘tấm gương’ sẽ nhảy ra thần kỳ hình ảnh. Lại ấn vào, hình ảnh liền biến mất.

"Địa phương thần bí này thật sự khắp nơi tràn đầy thần kỳ." Tiêu Dương ngồi dậy, duỗi hạ lưng mồi, dưới ánh mắt ý thức lờ mờ hướng về phía bên phải.

Đó là tối hôm qua Bạch Tố Tâm nói ‘buồng vệ sinh’.

"Hẳn là rửa sạch địa phương a." Tiêu Dương tự hỏi ngộ tính của mình cũng không tệ lắm, đọc sách thời điểm mặc dù bó tay đã gặp qua là không quên được, nhưng đứng trí nhớ của mình cùng lý giải năng lực đều là đứng đầu, nếu không, làm sao sẽ tuổi còn trẻ trở thành đương triều văn võ song khoa Trạng Nguyên lang đây này.

Đẩy cửa ra, hết thấy như Tiêu Dương sờ liệu, quả nhiên có một thùng nước xuất hiện tại trước mắt của hắn, Tiêu Dương tay chân nhẹ nhàng nhanh chóng rửa sạch hoàn tất, đột nhiên cảm giác có dừng khí muốn đi WC chỉ ý, không khỏi ánh mắt bốn phía nhìn lướt qua, nhú mày, "Nhà xí ở đâu? Bốn cầu đầu này?"

Mắc đái càng ngày càng nhanh, Tiêu Dương cơ hồ tràn lần nhà trọ các nơi, lại vẫn đang tìm không thấy bồn cầu.

"Các nàng nên sẽ không theo địa đi tiểu a?" Tiêu Dương nhìn không được dâng lên như vậy một cái ý niệm trong đầu.

"Ngươi là ngườì nào?" Bỗng nhiên đấy, một đạo mảnh nhu thanh âm tại Tiêu Dương sau lưng vang lên.

Tiêu Dương toàn thân nhẹ chấn động, mắc đái tạm thời rút đi, xoay người lại, đồng tử không khỏi co rút lại, vừa mới nghe thanh âm, mảnh nhu bên trong

hắn chứa một tia kiên cường, một đạo tóc dài phát phới, mặt trái xoan, khuôn mặt hơi lộ ra một tia cương nghị chỉ khí thân ảnh vô ý thức tại trong đầu của hắn hiển hiện, mà khi tầm mắt của hắn chính thức va chạm vào chủ nhân của thanh âm thời gian. . .

Như thuận tóc dài rủ xuống vai, mặt trái xoan, khuôn mặt so với hắn trong tưởng tượng xinh đẹp, đồng dạng, con ngươi một tia kinh ngạc nhìn mình đồng thời, thủy chung toát ra một hồi kiên cường.

Mà Tiêu Dương không nghĩ tới đúng, cái này đạo thân ảnh không phải đứng ở trước mặt hắn, mà là. . . Ngồi ở xe lăn.

Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ nghiêng rơi vào, ôn hòa rơi vào nữ tử trên người, nữ tử một thân lam nhạt quần áo, dưới thân một khối tuyết trắng chân lông che khuất hạ thân, mãi cho đến lòng bàn chân. Trắng nõn hai tay đặt ở xe lăn hai bên, con ngươi lẳng lẳng nhìn xem Tiêu Dương.

Bình tĩnh!

Tiêu Dương theo trong mắt của nàng, thỉnh linh cảm nhận được một hồi bình tĩnh tới cực điểm khí tức. Hắn có thể lập tức kịp phản ứng, nàng này chỉ sợ là Bạch Tổ Tâm trong miệng nói muội muội, nhưng là, nàng cũng không biết mình lai lịch, một cái nam nhân xa lạ đột ngột xuất hiện cửa, trong mắt nàng ngoại trừ vừa mới bắt đầu một tia kinh ngạc bên ngoài, vậy mà bình tĩnh đến đáng sợ.

"Ta gọi Tiêu Dương." Tiêu Dương ôn hòa cười cười, tiến lên vài bước, "Ngươi là Bạch Tổ Tâm cô nương muội muội à?"

Nữ tử khẽ giật mình, con ngươi rơi vào Tiêu Dương trên người, thật lâu, mới mở miệng, "Ngươi là Tổ Tâm tỷ tỷ bằng hữu?"

Tiêu Dương nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Có lẽ còn chưa tính là a, chúng ta chỉ là tới hôm qua trùng hợp gặp gỡ. . . Đúng rồi, ta có một vấn đề." Tiêu Dương thần sắc khôn ngoan ...mà bắt đầu.

"Tới hôm qua gặp gỡ?" Nữ tử bình tĩnh đôi mắt nhìn không được xẹt qua một tia gọn sóng, "Ồ đâu? Sau đó Tổ Tâm tỷ tỷ liền mang ngươi đã trở về?"

"Liền trên đường." Tiêu Dương cảm giác càng ngày càng nhanh rồi, cơ hồ muốn dùng tay đi ngăn chặn ở lại thân, nhẩn nhẩn khẩu khí, "Cô nương, ngươi có thể hay không trả lời trước ta một vấn đề, nhà các ngươi nhà vệ sinh ở nơi nào?"

Nữ tử khuôn mặt càng thêm cổ quái, nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt có chút khác thường.

Trên đường gặp gỡ, sau đó lại mang về nhà, song phương cũng không phải bằng hữu. . .

Tự nhiên mà vậy đấy, nữ tử có thể tưởng tượng Tiêu Dương chức nghiệp rồi, trên dưới đánh giá Tiêu Dương, gặp hắn ăn mặc dù có chút cổ quái, nhưng là, lại mọc ra một bộ xinh đẹp khuôn mặt, cũng quả thật có tư cách làm cái kia một đi. . .

"Khục khục." Tiêu Dương nhìn không được ho nhẹ vài tiếng.

Nữ tử cái này mới nhớ tới Tiêu Dương vấn đề, càng thêm kì quái, chính ngươi liền đứng ở cửa phòng vệ sinh miệng, lại vẫn hỏi vấn đề này?

Bất quá, mắt nhìn Tiêu Dương cái kia khôn ngoan thần sắc, nữ tử hay là chỉ một chút phía sau của hắn.

"Đa tạ rồi." Tiêu Dương vội vàng nhảy lên sau này, tốc độ bay nhanh địa chui vào buồng vệ sinh.

"Không nghĩ tới, Tổ Tâm tỷ tỷ vẫn còn có như vậy yêu thích. . ." Nữ tử đích thị thảm một tiếng.

Phanh!

Buồng vệ sinh đại môn đột nhiên mở ra.

"Nhanh như vậy?" Nữ tử vô ý thức ngẩng đầu.

Tiêu Dương sầm mi khổ kiểm, "Cô nương, bồn cầu ở đâu?"

...

...

Ước chừng mười phút, Tiêu Dương vẻ mặt lúng túng ngồi ở trên xô pha, kỳ thật, trong nội tâm vẫn là có mấy phản tức giận bất bình.

Ai có thể nghĩ tới nhà ngươi bồn cầu còn có cái nắp nha? Khó trách ta tìm không thấy.

Cảm thụ được nữ tử ánh mắt khác thường, Tiêu Dương có dũng khí không nhìn được mặt mũi cảm giác.

"Tổ Tâm tỷ tỷ. . ."

"Ngươi. . ."

Yên lặng một lát sau, hai người đồng thời lên tiếng.

"Người nói trước đi a." Tiêu Dương phi thường lớn phượng.

"Tổ Tâm tỷ tỷ có lẽ lên lớp a?" Nữ tử hỏi.

Tiêu Dương lập tức mờ mịt, "Ta không biết."

"Nàng... Nàng còn chưa trả tiền?" Nữ tử dừng một chút, vẫn là không nhìn được lên tiếng, cũng chỉ có nguyên nhân này, người nam nhân này mới có thể ở lại đây không đi a.

"Tiền?" Tiêu Dương nghĩ nghĩ, lập tức cười nói, "Nàng cho, ta không muốn."

Tối hôm qua thuê xe lúc trở lại, Bạch Tổ Tâm từng có định cho ít tiền báo đáp Tiêu Dương tương trợ, bất quá, Tiêu Dương đường đường nam nhi bảy thước, cho là mình không thể vô duyên vô cớ tiếp nhận nữ nhân ân huệ, quyết đoán cự tuyệt.

"Người không cần tiền?" Nữ tử càng thêm ngạc nhiên.

Chẳng lẽ hẳn đối với Tổ Tâm tỷ tỷ sinh ra cảm tình?

Ai nói kỹ nữ vô tình? Trước mặt của ta bất chính có một cái không đồng dạng như vậy sao?

". . ."

Trầm mặc một chút, Tiêu Dương ánh mắt nhìn không được mắt nhìn nữ tử thói quen phượng hướng, trong lòng không khỏi than nhỏ, một cái bíp bộp niên hoa nữ hài, lại muốn tại xe lăn vượt qua mình thanh xuân.

"Xin hỏi cô nương phượng danh?"

Nữ tử trầm mặc một chút.

"Quân Thiết Anh!"

Tiêu Dương thần sắc nhẹ giật mình, "Quân Thiết Anh... Rất đặc biệt danh tự."

Cái này thoát nhìn mười tám mười chín tuổi nữ hài, có câu chuyện.

"Vậy sao?" Quân Thiết Anh tựa hồ lại khôi phục yên tĩnh, đạm mạc mở miệng, chợt nhẹ nhàng chuyển động xe lăn, tựa hồ cũng không có cùng Tiêu Dương tiếp tục nói chuyện với nhau ý tứ.

"Àn? Người không phải Tổ Tâm tiểu thư muội muội sao? Như thế nào một cái họ Bạch, một cái họ Quân?"

Quân Thiết Anh thân ảnh nhẹ trệ, "Tổ Tâm tỷ tỷ đúng biểu tỷ ta."

Tiêu Dương thoải mái, "Tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng. Có thể không mượn cô nương sách lịch sử tịch xem một phen?" Tối hôm qua theo Bạch Tổ Tâm nói Tiêu Dương nhớ kỹ, trước mắt Quân Thiết Anh, là cái gì hệ lịch sử đệ tử, chắc hẳn sẽ có sách lịch sử.

Quân Thiết Anh không có trả lời, nhẹ đẩy xe lăn tiến nhập gian phòng.

"Đây là đáp ứng còn chưa phải đáp ứng?" Tiêu Dương lập tức ngạc nhiên, nửa ngày, lắc đầu thờ dài, ánh mắt rơi vào cái kia hình chữ nhật thể trên cái hộp, vô ý thức cầm lên, đề xuồng thần kỳ nút màu đỏ, trên gương hình ảnh vèo nhảy lên, hơn nữa không ngừng mà biến ảo.

"Chắc chắn, thần kỳ, quá thần kỳ." Tiêu Dương cảm thán.

Hắn mở ra chính là thiếu nhi kênh, mấy cái quảng cáo về sau, đột nhiên vang lên một đoạn vui sướng khúc, nhạc thiếu nhi.

"Trước cửa sông nhỏ lên, bơi qua một đám vịt, mau tới mau tới đếm một chút, nhị tứ lục thất bát..."

Tiêu Dương say mê vui vẻ, "Cái này đầu từ không tệ, tuy rằng ý cảnh không được tốt lắm, nhưng là làn điệu rất vui sướng, không biết là vị nào thi nhân sở tác." Theo sau sung sướng giai điệu, nhịp điệu, Tiêu Dương không nhìn được hừ...mà bắt đầu.

Lúc này, Quân Thiết Anh cửa phòng mở ra, hắn trắng nõn trong tay cầm một quyển trầm trọng trong lịch sử, giương mắt nhìn sang, phía trước trên ghế salon, nam tử kia trong miệng nhớ lại vui sướng tiếng ca... .

"Trước cửa sông nhỏ lên, bơi qua một đám vịt..."

Quân Thiết Anh lập tức cảm giác ánh mắt một trận cổ quái, nhớ tới Tiêu Dương ‘ thân phận ’, càng là sờn hết cả gai ốc, đem trong tay sách lịch sử dùng lực ném tới.

Phanh!

Đại môn đóng thật chặt.

Loại người này, hay là tránh được nên tránh tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nàng hội đứng lên, sau đó hung hăng đập người một cước

Tiêu Dương bị cái này từ trên trời giáng xuống sách vở kinh ngạc nhảy dựng, mắt liếc cửa phòng đóng chặt, lập tức cúi người nhặt lên sách vở.

"Trên dưới 5000 năm?" Tuy rằng kiểu chữ có chút bất đồng, nhưng là Tiêu Dương hay là miễn cưỡng nhận ra được, trong lòng bàn tay truyền đến trầm điện điện cảm giác, tâm tình không thể kìm nén nổi kích động vài phần, đáp án lập tức liền muốn công bố. Trong tay mình cầm chính là cái thế giới này lịch sử, chính mình đến tốt cùng chỗ thân phương nào, rất nhanh có thể tra ra manh mối.

Nhẹ nhàng mở sách vốn trước mặt vài trang.

"Đường triều?" Tiêu Dương kích động đến sắp nhảy dựng lên, cái chữ này mất nói rõ, chính mình y nguyên vẫn còn là nguyên lai sinh hoạt thế giới kia, Đường triều qua đi, không phải là Tống triều sao? Tiêu Dương chỗ ở niên đại, đúng Tống Nhân Tông là để thời điểm.

Tiêu Dương sẽ cực kỳ nhanh lật giấy, thần sắc từ lúc mới bắt đầu kích động, càng về sau khiếp sợ, sau đó đến thần sắc trắng bệch, ngay sau đó chết lặng, tay chân lạnh buốt. . .

"Thanh. . . Thanh triều!"

Tiêu Dương cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh rồi, trong óc hỗn loạn một mảnh, bờ môi run run vài cái, "Ta lại đang Tống triều thế giới sau này xuất hiện? Khó trách nơi này hết thấy đều như thế thần bí, nguyên lai, đều là mấy trăm năm sau đích kết quả. . . Không! Còn không dừng lại!"

Ngắn ngủn trong nửa giờ, Tiêu Dương đích nhân sinh vượt qua mấy cái triều đại, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, lưng kẹp cũng ướt đầm một mảnh.

BA~!

Tiêu Dương hai tay lạnh buốt địa khép lại sách vở, mạnh mẽ lưng lay hạ đầu, vọt tới buồng vệ sinh đi, dùng nước lạnh gội cho hạ mặt, đối với trước mặt tấm gương, ánh vào khuôn mặt của mình.

"Không phải nằm mơ. . . Ta vậy mà thật sự theo Tống triều, tới nơi này cái tương lai thế giới!"

Tiêu Dương thật sự khó có thể tin, thô sơ giản lược được rồi xuống, "Hon nữa gần một ngàn năm!"

Tiêu Dương cường hành chèo chống lấy sắp ngã đi thân thể, một lần nữa ngồi ở trên sofa, cố gắng hồi tưởng đến, chính mình nhảy xuống vách núi một khắc này, đến tốt cùng chuyện gì xảy ra?

Thật lâu, trên ghế sa lon, một đạo thân ảnh giống như hóa đá giống như cứng đờ ngồi.

Xuyên việt một ngàn năm, chuyện như vậy thực, Tiêu Dương trong lúc nhất thời thật sự khó có thể tiếp nhận.

Đông đông đông!

Một tiếng thanh thúy tiếng chuông đem Tiêu Dương theo đang thù người bưng tỉnh.

Vù địa đứng lên, Tiêu Dương ánh mắt bốn phía nhìn chung quanh xuống, cũng không có phát giác được thanh âm đầu nguồn, chính nghi ngờ thời điểm, tiếng chuông lần nữa vang lên.

Cửa phòng mở ra, Quân Thiết Anh ngồi lên xe lăn nhẹ nhàng chậm chạp đi ra, ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên người, "Vì cái gì không mở cửa?"

"Mở cửa?" Tiêu Dương nghi ngờ một chút, lập tức bình tĩnh đại ngộ, bước đi đã đến trước cửa, mở ra đại môn.

"Người là ai?" Tiêu Dương còn không kịp lên tiếng, ngoài cửa liền truyền đến quát lạnh một tiếng, ngữ khí có chút bất thiện.

Tiêu Dương ánh mắt đánh giá trước mắt người này, hơn 20 tuổi thanh niên, quần áo ngăn nắp xinh đẹp, trong tay mang theo một cái kim quang long lánh đồng hồ, luận anh tuấn, có thể so ra mà vượt chính mình ba phần phong thái.

"Người tìm ai?" Tiêu Dương hỏi lại, theo nàng biết, ngoại trừ Bạch Tổ Tâm, Quân Thiết Anh bên ngoài, nhà trọ căn phòng thứ ba gian ở đúng đại tỷ của các nàng, rất hiển nhiên, vị này người thanh niên đứng từ bên ngoài đến khách.

Thẩm Thành Văn đôi mắt càng thêm bất thiện chăm chăm vào Tiêu Dương, Tiêu Dương biết, hẳn tự nhiên rõ ràng hơn.

Tam nữ chỗ chỗ ở, làm sao sẽ xuất hiện nam nhân?

"Ta tìm Nhu Anh."

"Nhu Anh?" Tiêu Dương nghi ngờ một chút, chẳng lẽ là Thiết Anh tỷ tỷ? Chợt lắc đầu, "Nàng không tại."

"Hừ!"

Thẩm Thành Văn lúc này đã tại cửa ra vào thấy được bên trong Quân Thiết Anh, hung hăng liếc qua Tiêu Dương, chợt khuôn mặt đổi lại một bộ mỉm cười, cất bước tiến lên, "Nhu Anh, ta đến rồi."

Quân Thiết Anh đôi mắt bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn ngoài cửa sổ, "Tại đây không có Nhu Anh người này."

Thẩm Thành Văn sắc mặt hơi đổi, lập tức mỉm cười tiến lên vài bước, "Bá phụ để cho ta tới tiếp người trở về."

Nguyên lai là quen biết đã lâu. Tiêu Dương mắt nhìn hai người, tự giác lấy không có lên tiếng, đi tới trước sofa ngồi xuống, nhiều hứng thú nhìn xem ngày quốc tế thiếu nhi mục.

Một ngàn năm sau thế giới, có quá nhiều cần muốn chính mình đi thích ứng đồ đạc.

"Thẩm công tử, đây là người thứ chín mươi chín lần đến rồi."

"Thế nhưng mà người đã cự tuyệt chín mươi tám lần."

"Lần này sẽ không ngoại lệ."

"Đối với người không muốn có một trăm lần." Thẩm Thành Văn giọng nhin không được tăng thêm vài phần.

Quân Thiết Anh tầm mắt không hề gợn sóng.

"Chỉ cần người không đến, liền không có."

". . ."

Thẩm Thành Văn tiến lên vài bước, trực tiếp đi tới Quân Thiết Anh đối diện, nhìn chăm chú lên hắn con mắt, nhạt vừa nói đến, "Nhu Anh, tất cả mọi người là người một nhà, hà tất đầu cái này một hơi. . ."

"Ta họ Quân, người họ Thẩm."

"Có thể người đừng quên rồi, phụ thân người đã sớm đem người hứa gả cho ta!" Thẩm Thành Văn thanh âm không khỏi làm lớn ra vài phần, ánh mắt đã rơi vào Quân Thiết Anh hạ thân, một chút khinh bỉ lóe lên rồi biến mất. Nếu không phải lợi ích của gia tộc, chính mình căn bản không cần phải theo đuổi một người tàn phế nữ nhân.

Quân Thiết Anh ánh mắt bình tĩnh, "Ta là ta, hắn là hắn."

Quay mắt về phía Quân Thiết Anh thái độ như vậy, Thẩm Thành Văn thật sự vô kế khả thi, cũng đứng như vừa rồi Quân Thiết Anh theo như lời, hắn đã bị cự tuyệt chín mươi tám lần, tất cả nhu hòa thủ đoạn đều dùng hết rồi. Ánh mắt hồ hững nhìn xem Quân Thiết Anh, nửa ngày, thở sâu một hơi, Thẩm Thành Văn nhẹ nhàng chậm chạp lên tiếng, "Quân Nhu Anh, người cho rằng. . . Người đòi này thật sự còn có đứng lên hi vọng sao?"

Nghe vậy, Quân Thiết Anh ngồi ở xe lăn thân hình mạnh mẽ mà run rẩy một chút, bình tĩnh hai con người như là cục đá rơi xuống mặt hồ, gợn sóng nhất thời, trắng nổi hai tay nắm thật chặt xe lăn hai bên, thật lâu, thanh âm lạnh như băng mà nói, "Ta có thể hay không đứng lên, cùng người không quan hệ!"

Thẩm Thành Văn lắc đầu cười cười, đáng tươi cười toát ra lạnh như băng chỉ ý, con người mang theo thương hại bao quát trước mắt phương cái kia thoạt nhìn mềm mại vô cùng thân hình, "Những năm này Quân bá phụ mời tới toàn bộ thế giới tốt nhất chuyên gia, cái nào không phải cho người phán

định từ hình? Mà người, nhưng thủy chung ôm cái này từ không hư có mờ mặt hi vọng. Có thể đứng lên? Chuyện cười! Quân Nhu Anh, mở cặp mắt của người ra, đôi mắt sự thật a!"

"Người vĩnh viễn đều không thể đứng lên! Cái này xe lăn đem đi theo người cả đời!"

"Gã cho Thẩm gia, là người duy nhất giá trị tồn tại! Cũng là người duy nhất có thể là phụ thân người làm một chuyện. Người thuận theo cũng tốt, phản kháng cũng thế, chỉ cần thời cơ một khi thành thực, không cần ta ra, phụ thân người tự nhiên sẽ phái người tiếp người trở về."

"Bạch gia hai tỷ muội, không có khả năng giữ được người."

Như là đã nói được phần này lên, Thẩm Thành Văn cũng không quan tâm vạch mặt mặt, phản chính tự mình lấy trước mắt cái này tàn phế nữ tử, bất quá là gia tộc quan hệ thông gia thủ đoạn mà thôi, "Ta đem người nâng trên tay, người chính là nữ thần, đem người ném trên mặt đất, tựa là một đồng không người hời hảm tàn hoa."

Quân Thiết Anh toàn thân không ngừng mà rung động, hiển nhiên, Thẩm Thành Văn lời đã làm cho nàng không cách nào nữa giữ vững bình tĩnh, nội tâm rối loạn thành một đồng, hai tay siết thật chặt xe lăn, cúi đầu thấp xuống, sợi tóc mắt trật tự, nhìn xem màu trắng tinh chân lông hạ đang đắp không hề hay biết hai chân.

BA~!

Một giọt nước mắt thấm vào tinh khiết chân lông.

"Người vĩnh viễn đều không thể đứng lên!"

"Người vĩnh viễn đều không thể đứng lên!"

Cái kia giống như ác ma thanh âm tại Quân Thiết Anh bên tai lượn lờ, quanh quẩn, kích thích hần mảnh nhu thần kinh, giống như nhu nhược hoa tươi tại trong cuồng phong bạo vũ đông đưa. . .

Nàng rất muốn phản bác, nhưng không cách nào phản bác!

Thẩm Thành Văn nói tuy rằng chữ chữ chói tai, nhưng đều là sự thật.

Toàn thân rung rung.

Thẩm Thành Văn ánh mắt nhìn xuống Quân Thiết Anh, khóe miệng có chút nhếch lên vài phần đường cong, "Người, có lẽ thấy rõ vận mệnh của mình."

"Đáng tiếc, người nhưng không có thấy rõ vận mệnh của mình."

Đột ngột, một giọng nói theo Thẩm Thành Văn sau lưng vang lên, khuôn mặt anh tuấn thân ảnh từ từ cất bước tiến lên, đi thẳng tới Quân Thiết Anh bên cạnh, vươn tay ra, nhẹ nhàng mà vỗ xuống nảy sinh mềm mại bả vai, chợt từ từ giương mắt, đôi mắt như đao.

"Quân Thiết Anh sẽ không vĩnh viễn đều ngồi ở đây xe lăn."

"Nàng hội đứng lên, sau đó. . . Hung hăng đạp người một cước!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bạn Đọc Thư Đồng

Thẩm Thành Văn biến sắc, theo vào nhà bắt đầu hần liền không có để ý qua cái này quần áo và trang sức kỳ quái nam nhân, không nghĩ tới, hần lại đang Quân Thiết Anh sắp hồng mắt thời điểm đứng dậy, từ từ nói ra một câu nói như vậy.

"Nếu nàng thật có thể đủ đứng lên, ta ngược lại thực không ngại nàng đạp ta một cước." Thẩm Thành Văn cười lạnh một tiếng.

Dùng Quân gia tài lực, toàn bộ thế giới đứng đầu nhất chuyên gia đều mời đi qua, lại như cũ không cách nào chữa cho tốt Quân Thiết Anh tê liệt, ngoại

trừ chính cô ta, đương thời đã không có bất kỳ người nào bởi vì nàng còn có thể đứng ra.

Trước mắt có một cái, nhưng ở Thảm đại thiếu trong mắt có thể không đáng kể.

Tiêu Dương tay khoác lên Quân Thiết Anh trên bờ vai lập tức, Quân Thiết Anh nhu nhược thân hình theo bản năng run lên, chợt phảng phất cảm giác được một hồi nhiệt lưu xâm nhập toàn thân, tại nàng sắp triệt để hồng mất thời điểm, đạo thanh âm này uyển như thần chung mộ cổ giống như đem ý thức của nàng một lần nữa liên lụy trở về, cái này một sát na, Quân Thiết Anh tựa hồ cảm nhận được đã lâu ôn hòa.

"Quân Thiết Anh sẽ không vĩnh viễn ngồi ở đây xe lăn."

"Nàng hội đứng lên, sau đó. . . Hung hăng đạp người một cước."

Quân Thiết Anh con người ẩn ẩn đã hiện lên một tia quang minh, đáy lòng một lần nữa dâng lên vài phần tín niệm, nhẹ nhàng chậm chạp giương mắt, mắt nhìn đứng tại bên cạnh mình thon dài thân hình, trong nội tâm bay lên một hồi không khỏi thoải mái dễ chịu cảm giác. Bất quá, đương Quân Thiết Anh ánh mắt va chạm vào Thảm Thành Văn lúc, sắc mặt vẫn là không nhìn được khê biến.

"Tiêu Dương, giúp ta. . . Mời hắn đi ra ngoài." Loại tình huống này, Tiêu Dương trong lúc vô hình trở thành Quân Thiết Anh dựa vào rồi.

"Cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực." Tiêu Dương mỉm cười, ánh mắt rơi vào Thảm Thành Văn trên người, "Mời về."

Hắn sờ đi đứng ra, thứ nhất đứng thật sự không nhìn nổi một đại nam nhân đem ngồi ở xe lăn nữ tử yếu đuối dồn đến tuyệt cảnh; thứ hai, coi như là báo đáp Quân Thiết Anh mượn sách chỉ ân, hiện tại Tiêu Dương biết được chính mình xuất hiện tại một ngàn năm sau thế giới, tuy rằng trong nội tâm hơi có kinh hoàng, lại sẽ không quá qua mờ mịt.

Việc cấp bách, đứng dung nhập cái thế giới này.

Thảm Thành Văn ánh mắt hung hăng chăm chăm vào Tiêu Dương, "Người có biết hay không bốn công tử là ai?"

"Dù sao không giống như là nam nhân." Tiêu Dương mỉm cười trả lời, "Nam nhân chân chính không có thể như vậy bức nữ nhân."

Thảm Thành Văn ánh mắt nhẹ híp lại, thật lâu rơi vào Tiêu Dương trên người, tựa hồ muốn bộ dáng của hắn nhớ kỹ, sau đó, ánh mắt rơi xuống Quân Thiết Anh trên người.

"Ta sẽ không lại đến một trăm lần, tiếp theo người tới, có lẽ, là phụ thân người trực tiếp phái tới mang đi người."

"Đây là của người vận mệnh, người kháng cự không được, cũng không tránh được."

Thảm Thành Văn không có lại liếc mắt nhìn Tiêu Dương, vừa nói xong, liền quay người ly khai.

Một lát, Quân Thiết Anh con người nhẹ nhàng thu liễm kích động, lần nữa khôi phục bình tĩnh, xinh đẹp khuôn mặt quét về phía Tiêu Dương.

"Cảm ơn."

Tiêu Dương mỉm cười khoát tay nói, "Đồng nhất dưới mái hiên, không cần phải khách khí." Chợt, Tiêu Dương đi tới trước sofa ngồi xuống.

Quân Thiết Anh đã trầm mặc thật lâu, nhìn không được nhẹ giọng mở miệng, "Người mới vừa nói. . . Có thật không vậy?"

"Cái gì?" Tiêu Dương theo bản năng bên mặt, vừa mới đón nhận cái kia tuyệt mỹ khuôn mặt.

Mây liễu cong cong, đôi mắt sáng rực trắng tinh, tiệp dưới lông đào mắt khinh động, một cái nhãn mày một nụ cười giống như tiên nữ một loại thuần mỹ, thiên sứ một loại khuôn mặt, bất đắc dĩ lại gặp đến trời ghét, thừa nhận tê liệt nỗi khổ. Lúc này, hắn mở to hai con người thật chắc nhìn xem vui vẻ, bốn con mắt đụng nhau.

Lông mi khinh động, theo trong ánh mắt của nàng, Tiêu Dương có thể rõ ràng cảm thụ Quân Thiết Anh bây giờ tâm tình. Hoặc là chờ mong, hoặc là thấp thỏm không yên, hoặc là bất khuất, hoặc là tuyệt vọng. . .

Tiêu Dương tĩnh tưởng, chỉ sợ câu trả lời của mình, đem sẽ ảnh hưởng cô bé này đích nhân sinh cuộc sống.

"Đương nhiên là thật sự." Tiêu Dương mỉm cười, khuôn mặt như là ánh mặt trời nóng bỏng phóng xuất ra ấm áp tình cảm ấm áp, "Chỉ cần lòng của người đứng lên, người liền nhất định có thể đứng lên."

Quân Thiết Anh ánh mắt một tia ánh sáng hiện lên, một lát, lần nữa dừng ở Tiêu Dương "Cảm ơn."

Xe lăn khinh động, Quân Thiết Anh thân ảnh chậm chạp tiến nhập gian phòng.

Lưu lại phòng cửa đóng chặt lập tức, Tiêu Dương khuôn mặt vui vẻ lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó đứng một trận trầm tư, nửa ngày, khẽ thở dài, mắt nhìn gian phòng phương hướng, như có điều suy nghĩ.

...

...

Cả buổi trưa Tiêu Dương đều là tại xem tivi trong vượt qua, cái này tương lai thế giới có quá nhiều đòi hỏi hẳn đi thích ứng đồ đặc, mượn trong phòng này đồ vật, hẳn có thể nhận ra cũng không có nhiều. Cho nên, xuất phát từ cẩn thận cân nhắc, Tiêu Dương hay là quyết định không hướng bên ngoài chạy.

Theo truyền hình quảng cáo chờ trong tin tức, còn thật sự lại để cho Tiêu Dương phải biết không ít mới sự vật.

Thời gian trôi qua.

Đồng đông đồng!

Cái này Tiêu Dương đương nhiên lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra, lập tức đi qua mở cửa.

"Ngươi. . ." Bạch Tố Tâm thần sắc sắc khẽ giật mình, nàng muốn nói ‘ ngươi như thế nào còn ở nơi này ’? Bất quá, đột nhiên cảm thấy như vậy tựa hồ không quá lễ phép, cho nên lập tức thu hồi.

"Tố Tâm cô nương, vào đi." Tiêu Dương nghiêm nhiên cho rằng là mình là nam chủ nhân rồi.

Bạch Tố Tâm không có so đo những thứ này, thay đổi dép lê đi tới, "Thiệt Anh đâu này?"

"Tại gian phòng." Tiêu Dương nhìn không chớp mắt truyền hình quảng cáo. "Đúng rồi, vừa rồi có một gọi Thẩm công tử đích nhân đã tới tìm Thiết Anh cô nương."

"Thẩm Thành Văn đã tới?" Bạch Tố Tâm sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng đi về hướng Thiết Anh căn phòng, gõ cửa.

"Yên tâm đi, ta đem Thẩm công tử đuổi đi." Tiêu Dương ngại ngừng cười cười.

Bạch Tố Tâm đương nhiên sẽ không tin tưởng Tiêu Dương lời mà nói..., tiến nhập Quân Thiết Anh căn phòng, ước chừng đã qua mười phút, Bạch Tố Tâm phụ giúp Quân Thiết Anh đi tới, trên mặt cảm kích, "Tiêu Dương, lần này nhờ có ngươi rồi."

"Tố Tâm tỷ, đại tỷ vẫn chưa trở lại sao?"

Bạch Tố Tâm lập tức đau đầu, "Nàng tự là một công việc điên cuồng, ai biết nàng hội lúc nào trở về."

Quân Thiết Anh cử động nói lại dừng lại.

Bạch Tố Tâm mỉm cười, "Yên tâm đi, chuyện của ngươi ta đã giúp ngươi giải quyết." Dứt lời, Bạch Tố Tâm theo xác tay của nàng ở bên trong xuất ra một chồng dày đặc giấy, "Những điều này đều là thông báo tuyển dụng thông báo, ta nghĩ, trong vòng 3 ngày, mới có thể giúp ngươi tìm được chọn người thích hợp."

"Tìm người nào?" Tiêu Dương tò mò cầm lấy trong đó một trang giấy, "Thông báo tuyển dụng đại học bạn cùng học bảo mẫu một người, giới tính, nữ, . . . , tiền lương gấp mặt trả giá, cô ý người mời gửi điện thoại "

Tiêu Dương lập tức đã minh bạch, Quân Thiết Anh hành động bất tiện, nhưng lại muốn lên học, Bạch Tố Tâm có công tác đương nhiên không thể tùy thời đều đưa đón Quân Thiết Anh, chỉ có mời một vị bạn cùng học bảo mẫu. . .

"Không phải là Bạn Độc Thư Đồng nha." Tiêu Dương con mắt đột ngột sáng ngời, "Bạn Độc Thư Đồng!"

Hắn hiện tại cần nhất là cái gì? Đương nhiên là dùng tốc độ nhanh nhất đến hấp thụ một ngàn năm sau cái thế giới này hết thảy tin tức, mà không hề nghi ngờ, dễ dàng nhất thu nạp kiến thức địa phương, bất kể là cái nào niên đại, tuyệt đối là sân trường! Dùng hiện tại tình huống của mình muốn đi vào sân trường không dễ dàng, mà trước mắt, thì có một cái đường tắt!

Đương một người quang vinh Bạn Độc Thư Đồng, bạn cùng học bảo mẫu, lại để cho Quân Thiết Anh mang chính mình đi trường học, như vậy hết thảy chẳng phải thuận lý thành chương?

Tiêu Dương tinh thần chấn động, vội vàng ánh mắt vội vàng nhìn xem Bạch Tố Tâm, "Tố Tâm tiểu thư, ngươi cảm thấy ta thế nào?"

Nghe vậy, Quân Thiết Anh đáy lòng đập một cái, lập tức nhớ tới Tiêu Dương ‘ thân phận ’, trong nội tâm than nhỏ, quả nhiên là một đêm sinh tình, người này một không cần tiền, hai cũng không đi, nguyên lai, tự là chờ Tố Tâm tỷ trở về thổ lộ. . .

Chương 8: Khoảng cách đạt tiêu chuẩn chỉ kém 60 điểm

Nghe vậy, Bạch Tố Tâm lắng thần.

Ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên người liếc mấy cái, cấp ra một cái khách quan đánh giá, "Miễn cưỡng xem như cái đẹp trai."

". . ."

Tiêu Dương dương hạ trong tay thông báo tuyển dụng truyền đơn, vô ý thức ưỡng ngực, "Ý của ta là, ta đảm đương cái này Bạn Độc Thư Đồng như thế nào đây?"

"Bạn Độc Thư Đồng?"

"Chính là các người thông báo tuyển dụng bạn cùng học bảo mẫu."

"Người muốn đương bảo mẫu?" Bạch Tố Tâm mở to hai mắt, chợt cảm lấy truyền đơn, mắt nhìn, lại so sánh một chút Tiêu Dương, nửa ngày, nói khẽ, "Người cảm thấy. . . Người phù hợp điều kiện nơi này?"

"Mặc dù có cái địa phương có chút ít nhỏ sai biệt, nhưng tổng thể hay là phù hợp đấy." Tiêu Dương tự tin gật đầu.

Đường đường lớn Tổng Trạng Nguyên lang, làm sao có thể liên cái Bạn Độc Thư Đồng đều không thể đảm nhiệm?

"Chỗ nào?"

"Giới tính, chênh lệch một chữ."

". . ."

Quân Thiết Anh mắt nhìn chính muốn phát tác Bạch Tố Tâm, vội vàng nói khẽ, "Tố Tâm tỷ tỷ, đã trước mắt có một có sẵn ứng viên, không bằng trước hết thích hợp mặt thử một lần."

Bạch Tố Tâm trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Ước chừng mười phút.

Phòng khách lên, Bạch Tố Tâm đã đưa đến một cái bàn, cùng Quân Thiết Anh cùng một chỗ ngồi ở Tiêu Dương đối diện, trong tay cầm giấy bút, tác lợi địa bá bá địa đã viết ít đồ về sau, ngẩng đầu quét mắt đứng ở trước mặt Tiêu Dương, "Trước tự giới thiệu."

Tiêu Dương khẽ gạt mình, chợt mỉm cười mở miệng nói, "Tiêu Dương, tiêu kiếm tiêu, dương cương dương."

Bình tĩnh hồi lâu, Bạch Tố Tâm nhin không được lần nữa ngẩng đầu, "Đã xong?"

Tiêu Dương chăm chú gật đầu.

Bạch Tố Tâm một hồi im lặng, chỉ có chính mình hỏi thăm

"Tuổi."

"20."

"Nguyên quán."

"Thiên Châu, Khai Đức phủ."

"Cái gì?" Bạch Tố Tâm ánh mắt mơ hồ mà nhìn Tiêu Dương.

"Tố Tâm tỷ, tự là Hà Nam tỉnh Bộc Dương." Lúc này, bên cạnh Quân Thiết Anh nhẹ giọng nói ra.

Tiêu Dương ánh mắt tán thưởng nhìn mắt Quân Thiết Anh, chính mình nhất thời bật thốt lên, nói lúc ấy Tổng triều địa danh, không nghĩ tới Quân Thiết Anh lại có thể lập tức kịp phản ứng.

Bạch Tố Tâm nhếch miệng, ánh mắt lại quét mắt Tiêu Dương, không tức giận nói, "Bằng cấp!"

". . ."

Lúc này giờ đến phiên Tiêu Dương một trận mơ hồ, theo bản năng lắc đầu.

"Không có bằng cấp?" Bạch Tố Tâm mở to hai mắt, nửa ngày, đón thêm liên hỏi thăm mấy cái cơ bản tình hình chung, tối chung đang dùng bút trên giấy cá nhân giới thiệu vắn tắt một lan đánh cho một cái thật to xiên, hơn nữa một số 0!

Đúng vậy, tựa là 0 điểm!

Bất quá, tiêu Trọng Nguyên lang đối với biểu hiện của mình lại tựa hồ như thật hài lòng đấy, khuôn mặt chính hiện ra vui vẻ.

Quân Thiết Anh thì là vẻ mặt cổ quái nhìn xem hai người.

"Kể tiếp trả lời ta mấy vấn đề." Bạch Tố Tâm mặc dù đối với cái này phỏng vấn người đã không ôm cái gì hi vọng, nhưng vẫn là kiên trì tiếp tục nữa.

"Thứ nhất, nếu người được trúng tuyển, trong suy nghĩ của người tiền lương là bao nhiêu?"

"Tiền lương?" Tiêu Dương có chút không biết rõ cái từ này ý tứ, bất quá thực sự không có không biết xấu hổ mở lời hỏi thăm, liền lạc một chút chính mình hiện tại phỏng vấn Bạn Độc Thư Đồng thân phận, Tiêu Dương lập tức ưỡn ngực, phi thường có lòng cầu tiến địa mở miệng, "Càng nhiều càng tốt!"

"Su từ khai miệng lớn." Bạch Tố Tâm chấp bút vẽ lên một cái thật to xiên, lần nữa 0 điểm.

"Người hội không biết lái xe?"

"Không biết." Tiêu Dương thành thật trả lời.

Nặng nề xiên!

"Nếu người phụ giúp Thiết Anh tiến trường học thời điểm, chung quanh có không ít ánh mắt quái dị, người hội làm như thế nào?"

"Thiết Anh tiểu thư nói làm như thế nào thì sẽ làm như thế đó." Tiêu Dương có thể là phi thường tuân thủ nghiêm ngặt một người Bạn Độc Thư Đồng nguyên tắc, thiếu gia tiểu thư lời nói muốn vô điều kiện chấp hành.

"Không có chủ kiến!"

Xiên! !

"Nếu. . . Thiết Anh ở trường học bị người khi dễ, người hội xử lý như thế nào?" Bạch Tố Tâm ánh mắt nhìn xem Tiêu Dương, nghiêm túc hỏi thăm. Đây là nàng vấn đề quan tâm nhất!

Quân Thiết Anh đứng tàn tật chỉ thân, mặc dù là tên nữ tử, lớn lên cũng xinh đẹp, nhưng là, chỉ sợ khó tránh khỏi sẽ gặp phải điểm chuyện phiền toái.

"Bảo quan!" Tiêu Dương không chút nghĩ ngợi trả lời. Đồng thời nhẹ nhàng cười cười, nếu là chiều Bạn Độc Thư Đồng, tự nhiên là muốn cái tuân thủ luật lệ người dân a.

Bạch Tố Tâm sắc mặt nhưng lại thoáng trầm thấp lên, nhẫn nại tính tình, "Ngoại trừ cái này, chính người sẽ không làm chút gì đó?"

"Đương nhiên sẽ không!" Tiêu Dương hiên ngang lăm liết địa vồ xuống ngực.

"Ta hội theo chân bọn họ giảng đạo lý, khi dễ người là không đúng."

". . ."

Không phải nam nhân!

Bạch Tố Tâm hưng hăng để xuống người cuối cùng xiên, vẽ lên một cái thật to vòng tròn!

Giương mắt quét qua, khóc không ra nước mắt, cái này đều nhận lời mời cái dạng gì cực phẩm? Cả trang giấy đều là xiên, tổng hợp đạt được 0 điểm!

Toàn diện thất bại!

Cái này phải kém đến mức nào ah!

Đối với cái này cái ba không nam nhân, Bạch Tố Tâm đã không lời có thể nói.

"Tổ Tâm cô nương, biểu hiện của ta coi như đạt tiêu chuẩn a?"

Tiêu Dương không kịp chờ đợi hỏi thăm.

Bạch Tổ Tâm bâu môi nói, đột ngột cười tủm tỉm nói, "Còn có thể, max điểm 100 lời mà nói..., ngươi khoảng cách đạt tiêu chuẩn chỉ kém 60 điểm."

Bạch Tổ Tâm tận lực đem lời nói được uyển chuyển rồi, bất quá, trước mắt cái thằng này hiển nhiên không có nghe rõ ràng ý tứ của mình, trái lại có chút đắc chí địa nở nụ cười rồi.

"Tiêu Dương, ta hiện tại chính thức thông tri mặt ngươi thử kết quả. . ."

"Chúc mừng ngươi, được trúng tuyển." Bạch Tổ Tâm lời còn chưa dứt, một bên Quân Thiết Anh nhưng lại đột nhiên mở miệng, hướng phía Tiêu Dương bình tĩnh cười cười.

Bạch Tổ Tâm lập tức ngạc nhiên.

. . .

. . .

"Thiết Anh, ngươi. . . Ngươi thật sự đáp ứng lại đề cho Tiêu Dương cùng ngươi lại đi học?" Bạch Tổ Tâm phong phong hóa hóa phụ giúp Quân Thiết Anh tiến nhập gian phòng, khép cửa phòng lại sau không kịp chờ đợi hỏi thăm.

Quân Thiết Anh nhẹ gật đầu, bình tĩnh nói, "Ta tưởng rằng hần rất thích hợp."

"Hần mới vừa rồi giúp ngươi đuổi đi Thẩm Thành Văn, ngươi muốn báo đáp hần?"

"Xem như thế đi."

Bạch Tổ Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, bất quá, y nguyên tôn trọng Quân Thiết Anh lựa chọn.

"Cũng thế, xem một mình hần phiêu bạt tại Thượng Hải, chắc hần cũng phi thường thực sự muốn một phần công tác, hôm nay hần trợ giúp ngươi, tối hôm qua hần còn. . ." Bạch Tổ Tâm thanh âm im bất mà dừng, không có tiếp tục nói hết, gật đầu nói, "Vậy hãy để cho hần tạm thời làm ngươi bạn cùng học báo mẫu."

Quân Thiết Anh ánh mắt ý vị thâm trường nói mắt nhìn Bạch Tổ Tâm, đột ngột phi thường hiếm thấy giao hoạt cười cười, "Tổ Tâm tỷ tỷ, ngươi chuyện tối ngày hôm qua. . . Ta cũng biết rồi."

"Ngươi biết cái gì?" Bạch Tổ Tâm có chút mờ mịt.

"Yên tâm, ta hiểu đấy, không có người thứ 3 biết rõ." Quân Thiết Anh cười đẩy xe lăn ra khỏi phòng.

"Ngươi hiểu? Ta như thế nào không hiểu, ai ai, Thiết Anh, ngươi không phải là đã hiểu lắm a." Bạch Tổ Tâm đuổi theo.

Quân Thiết Anh âm thầm thở dài lắc đầu. Tổ Tâm tỷ tỷ tự là mạnh mẽ mềm lòng, rõ ràng là không đành lòng hần cạn nữa vậy được, muốn cho hần tìm phần đứng đắn một chút công tác, lại giả trang ra một bộ lạnh tâm địa. . .

Ước chừng nửa giờ sau, một phần thuê hiệp ước, hợp đồng bày tại trước bàn.

"Tiêu Dương, chúng ta cho ngươi 3100 tháng, nếu như không có vấn đề, liền ký tên a, đứng rồi, đem ngươi chứng minh thư sao chép kiện cho ta một phần." Bạch Tổ Tâm đem hiệp ước, hợp đồng bỏ vào Tiêu Dương trước người.

"Lại muốn chứng minh thư?"

Tiêu Dương lập tức khuôn mặt đắng chát vô cùng, ai oán mà nói, "Thời buổi này, gà trống muốn chứng minh thư, làm cái Bận Đọc Thư Đồng vậy mà cũng muốn chứng minh thư, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra nha."

"Cái gì?" Bạch Tổ Tâm vù địa đứng lên, con mắt mở lớn đến tròn vo.

Chương 9: Ta cắt người tiểu JJ

"Người nói cái gì? Gọi. . . Gọi. . ." Bạch Tổ Tâm đôi má thêm vào một vòng màu đỏ, cái chữ kia thủy chung không có cách nào lỏi ra.

Lúc này, Quân Thiết Anh nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt cũng đồng dạng mang lên dị sắc. Bất quá, lập tức đứng thờ dài một tiếng, đều là đồng hành đấy, có tiếp xúc cũng không khó hiểu.

Tiêu Dương khoát tay thờ dài, một bộ chuyện cũ nghĩ lại mà kinh thần thái, còn có chút khó khăn mà nói, "Tổ Tâm cô nương, ta không có có chứng minh thư."

Bạch Tổ Tâm nghe xong liền giận không chỗ phát tiết, toàn diện thất bại thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn thêm cái không rõ lai lịch, chính mình như thế nào yên tâm đi biểu muội giao cho hắn? Đang muốn phát tác, lúc này, Quân Thiết Anh nhưng lại bình tĩnh cười cười, "Đã Tiêu Dương chứng minh thư tạm thời mất đi, về sau lại bù lại mới có thể."

Bạch Tổ Tâm đôi mắt xẹt qua vài phần dị sắc, nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, gần đây xử thế có ba phần đạm mạc, đối với chung quanh người xa lạ tổng bảo trì vài phần cảnh giác biểu muội, tại sao phải khắp nơi giữ gìn vị này Tiêu Dương?

Chẳng lẽ cũng bởi vì hắn đuổi đi Thẩm Thành Văn?

Quân Thiết Anh kiên trì vượt quá Bạch Tổ Tâm ngoài ý liệu, cảnh giác quét mắt Tiêu Dương, Bạch Tổ Tâm chỉ có gật đầu.

Một phần trong khi ba tháng hợp đồng như vậy sinh ra đòi, đến từ Đại Tổng triều Trạng Nguyên lang Tiêu Dương dùng mỗi tháng 3000 khối giá trị con người ‘ bán ’ cho trước mất hai nữ, trở thành một tên quang vinh Bận Độc Thư Đồng.

"Bây giờ cách phục đại quân huấn chấm dứt còn có ba ngày thời gian." Bạch Tổ Tâm đem hợp đồng giới giang địa chế định tốt về sau, ngay sau đó nhìn xem Tiêu Dương nói ra, "Cho nên, Tiêu Dương, người chính thức bắt đầu công tác thời gian là ba ngày sau."

"Àn, " Tiêu Dương lơ đãng nhẹ gật đầu, "Không có sao, ta có thể ngủ ba ngày ghé số pha."

". . ."

Bạch Tổ Tâm cố nén nasm lên trên ghế sa lon cái kia gối đầu đánh tới hướng cái thằng này xúc động!

Ta có nói qua cho người ở lại chỗ này ba ngày sao?

Người. . . Người. . . Đây cũng quá không biết xấu hổ a!

Còn một bộ đương nhiên bộ dạng.

Quân Thiết Anh nhẹ nhàng lôi kéo hạ Bạch Tổ Tâm, "Vừa vặn ba ngày nay chúng ta lẫn nhau tìm hiểu một chút, còn có, lại để cho Tiêu Dương tìm hiểu một chút hắn cần việc cần phải làm."

Bạch Tổ Tâm kỳ quái biểu muội thái độ khác thường, suy tư một chút, chợt theo trong xác tay xuất ra túi tiền, đếm hơn mười tờ hồng đồng đồng nhân dân tệ.

"Tiêu Dương, hiện tại dự chi người nửa tháng tiền lương."

"Đây là. . . Ngân lượng, không, tiền?" Tiêu Dương tiểu tâm dục dục hỏi thăm.

Bạch Tổ Tâm không khỏi liếc mắt, hôm nay Tiêu Dương biểu hiện lại để cho Bạch Tổ Tâm tối hôm qua đối với hắn ý cảm kích vút xuống ngoài chín tầng mây, người nói trên đời này còn có người không biết tiền sao? Tiêu Dương câu này nghi vấn, tại Bạch Tổ Tâm xem ra, căn bản chính là bất mãn ý tứ.

"Người bái kiến người lão bản nào tại công nhân không có đi làm lúc trước trước dự chi nửa tháng tiền lương sao?" Bạch Tổ Tâm không tức giận nói ra, "Đi làm lúc trước, người được đi trước đòi một thân tạo hình."

"Như vậy không tốt?"

Bạch Tổ Tâm theo Tiêu Dương bên trên dò xét đến chân xuống, tóc cơ hồ so với chính mình muốn dài, toàn thân một bộ kỳ quái trường bào, mặc giày càng thêm không biết là cái nào niên đại mô phỏng chân thật phẩm, cái này bộ dáng hóa trang, tiến vào phục đại đích sân trường, chỉ sợ hội trước tiên trở thành sân trường trang mạng đầu đề!

Bạch Tổ Tâm hi vọng Quân Thiết Anh có thể bình tĩnh mà qua hết mình con đường đại học.

"Phải đổi tạo hình!"

"Đi đâu đấy?" Tiêu Dương phi thường chột dạ thình giảo.

Cái này một ngàn năm sau thế giới, có quá nhiều cần muốn chính mình học tập đồ.

". . ."

Bạch Tố Tâm đứng lên, ném đi một câu, "Buổi tối ta không có lớp, ta dẫn người đi."

Trực tiếp đi vào phòng.

Bạch Tố Tâm cảm giác, lại cùng trước mắt cái này kỳ quái nam nhân nói chuyện với nhau xuống dưới, chính mình chỉ sợ sẽ nổi điên đấy.

Phanh!

Cửa phòng đóng cửa về sau, Bạch Tố Tâm dựa lưng vào cửa phòng, trầm ngâm thật lâu, nửa ngày, thở phào một cái, "Không được, vẫn phải là thăm dò một chút hần."

. . .

. . .

Kể tiếp nửa ngày Tiêu Dương đều là tại xem tivi trong vượt qua, đầu óc của hần không có nửa khắc yên tĩnh, không ngừng mà hấp thu xã hội hiện đại tri thức kết quả văn...văn....

Bạch Tố Tâm buổi chiều lại đi trường học, trong căn hộ vị kia đại tỷ như trước không thấy bóng dáng. Quân Thiết Anh cũng không phải nói nhiều đích nhân, Tiêu Dương hỏi thăm nhiều lần một ít phi thường nông cạn vấn đề về sau, gặp Quân Thiết Anh trong tay một mực bùng lấy một quyển trầm trọng sách lịch sử đang nhìn, liền không đành lòng lại hỏi thăm.

Mà Quân Thiết Anh gặp Tiêu Dương tựa hồ đối với cái gì đều thật cảm thấy hứng thú bộ dạng, dứt khoát mở cho hần khai bày ở truyền hình bên cạnh PC, giao cho hần cơ bản thao tác về sau, tiếp tục trở về phòng đọc sách.

Không thể hay không đưa, Tiêu Dương là thứ người cực kỳ thông minh, cho dù lần thứ nhất tiếp xúc computer, nhưng là, quen thuộc bắt đầu luyện tốc độ nhưng lại cực nhanh, không lâu, đã có thể phi thường thành thạo địa sử dụng Baidu rồi.

"Hắc hắc, cái gì không hiểu, Baidu một chút, hiện đại xã hội quả thật thuận tiện mau lẹ ah."

Tiêu Dương lần thứ nhất cảm nhận được lên mạng lướt sóng niềm vui thú, giống như đối địa bổ sung chính mình cái kia đã tụt lại rồi cả một ngàn năm tri thức! Đối với xã hội hiện đại thân thể to lớn tình huống, Tiêu Dương có tán thưởng, kinh ngạc, rung động, cũng có thốn thức, khó hiểu cùng với thờ dài. . .

Thời gian lặng yên trôi qua, Tiêu Dương trong tay không ngừng án lấy con chuột, đột ngột, một cái cửa sổ bắn ra, lập tức hấp dẫn Tiêu Dương ánh mắt, vô ý thức liền di động con chuột đi qua ấn xuống một cái.

Trang bìa mở ra, một hồi lã lướt thanh âm lập tức vang lên, Tiêu Dương con mắt chỉ một thoáng mở lớn đến tròn vo, một trận mặt đỏ tới mang tai.

Trang bìa lên, lộ vẻ một ít nam nữ tăng tị với nhau hoặc là nữ tử trần trụi hình ảnh, Tiêu Dương cái này gà tởm quét mắt lập tức cảm giác tim đập phù phù cấp khiêu, vội vàng đứng luống cuống tay chân ý đồ đóng cửa websites, há biết rõ càng làm cho càng không xong, những bức họa này mặt ngày càng nhiều, thậm chí không cần thận còn ấn mở trong đó một bộ phim nhựa phát ra. . .

Hai đạo thân ảnh đan vào cùng một chỗ, cái kia tà âm không ngừng phát ra.

Đồng đồng đồng.

Lúc này, nhà trọ chuông cửa nhưng lại đột ngột vang lên.

"BA~!"

Tiêu Dương vội vàng nhảy dựng lên, lui ra phía sau vài bước, ánh mắt mắt nhìn trên tấm hình đích nhân ảnh, hít thở sâu mấy ngụm, nhin không được lặc đầu thờ dài, "Thật sự là bại hoại phong tục ah!"

"Ah!" Một tiếng thét lên.

Phanh!

Quân Thiết Anh cửa phòng lập tức đóng chặt!

Tiêu Dương càng thêm thống hận trên máy vi tính hai người, cái này không, quá nhiều giai nhân đi à nha. Tiêu Dương không biết, kinh đến Quân Thiết Anh đấy, là chính bản thân hần! Quân Thiết Anh như thế nào cũng không nghĩ ra, cái thằng này đã vậy còn quá lớn mật, ban ngày ở đại sảnh bên trên

cũng dám đánh khai như vậy trang web đến xem phim.

Quá vô sỉ.

Tiêu Dương trước cao lớn hình tượng, tại Quân Thiết Anh trong lòng có một tia sắp sụp đổ dấu hiệu.

...

...

Trên bàn cơm, Tiêu Dương vẻ mặt xấu hổ, Quân Thiết Anh vui đầu ăn cơm, mà Bạch Tố Tâm tức thì nhin không được lần nữa hung hăng lệ Tiêu Dương liếc.

"Tiêu Dương, ta cảnh cáo ngươi một lần, về sau tại trong căn hộ, tuyệt đối không cho phép xem loại này đồ ngôn ngữ."

Trước mặt kia, Bạch Tố Tâm bây giờ muốn bắt đầu còn có mấy phần phần nộ ý, chính mình tan học trở về, không nghĩ tới vậy mà đụng với chuyện như vậy, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm ah! Càng làm cho Bạch Tố Tâm im lặng đứng, tên kia mở ra âm uế video, vậy mà sẽ không giam, cuối cùng còn phải chính mình kiên trì đi thao tác tốt vài phút mới thành công tắt đi.

Tiêu Dương cái kia ủy khuất ah, rõ ràng là chính nó bùng ra đấy.

Hãy nói, ta nào biết được thậm chí có người như thế bại hoại phong tục, sinh hoạt vợ chồng còn bỏ vào trên mạng đi. .

Loảng xoảng!

Bạch Tố Tâm rốt cục không thể nhin được nữa, gặp Tiêu Dương lúc này một bộ không biết hỏi cái bộ dạng, lập tức đem trong tay chén nặng nề mà buông, hung hăng nói ra, "Tiêu Dương, ngươi đã bị ghi tội một lần rồi!"

"Nếu như còn có lần sau, ta. . . Ta. . ."

Bạch Tố Tâm ở chỗ này dừng lại vài cái, vốn tưởng rằng Tiêu Dương sẽ phi thường khẩn trương uy hiếp của mình, sau đó lập tức lớn vỗ ngực, lời thề son sắt mà bảo chứng sẽ không còn có lần sau, không nghĩ tới, chính mình lúc nói lời này, cái thẳng này vậy mà mạn tự trật tự địa dùng chiếc đĩa nâng lên một khối cái thìa, tiền đưa vào trong miệng nhai được mùi ngon.

Một hồi lửa giận vô danh lập tức tùy tâm mà sinh, Bạch Tố Tâm vù địa đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi, đỏ hồng mắt, nổi giận đùng đùng, tựa hồ muốn bắt cứ giả nào địa thốt ra.

"Ta cắt ngươi tiểu JJ! !!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Muốn sờ cũng là ta đến sờ!

Phốc!

Nếu không phải Tiêu Dương trốn nhanh như chớp, Quân Thiết Anh đã phun hán về mặt rồi!

Bất quá, hai người giờ phút này đều vô hạ cố cập cái này, đều là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem Bạch Tố Tâm, trợn tròn mắt.

Tiêu Dương toàn thân rung mình một cái, theo bản năng lấy tay sờ một cái hạ thân của mình, xác định tạm thời còn không có bị cắt đi, mới thoáng yên tâm, bất quá, hai chân hay là vô ý thức kẹp. Nhanh thêm vài phần, e sợ cho có biến.

Bạch Tố Tâm những lời này là nhất thời xúc động nói ra, lúc này mặc dù một bộ hung thần ác sát bộ dáng, khuôn mặt nhưng lại một cay, kéo ra cái ghế.

"Ta ăn no rồi."

Chợt phong phong hòa hòa đi vào phòng.

Hữu kinh vô hiểm địa ăn xong bữa tối, Tiêu Dương thay vào nhân vật dám mạnh phi thường, làm một cái Bạ Độc Thư Đồng, trong nhà việc nhỏ chính mình ngẫu nhiên tự nhiên muốn làm, tay chân nhẹ nhàng địa thu thập bát đũa, hai nữ từng người tại lưu lại trong phòng, Tiêu Dương tắc thì tiếp tục ngồi tại trước máy vi tính hấp thu hiện đại tri thức.

Ước chừng khoảng tám giờ đêm.

Phanh!

Bạch Tố Tâm cửa phòng mở ra, bó sát người quần jean, màu xanh nhạt thấp ngực áo somi lộ ra một đỉnh bông tuyết, vóc người cao gầy, quần áo bó sát người hạ càng thêm hiện ra lồi lõm uyển chuyển tư thái, sáng tỏ dưới khuôn mặt lại mang theo một tia không tốt tức giận thần thái, "Tiêu Dương, theo ta ra ngoài."

Tiêu Dương nghe tiếng quay người, ánh mắt không khỏi ngốc trệ một chút, chợt nghi vấn hỏi, "Đi ra ngoài làm gì vậy?"

"Cho người đổi lại tạo hình."

Bạch Tố Tâm không có quá lâu giải thích, đi thẳng tới ngoài cửa, Tiêu Dương cái này ‘hiếu kỳ cục cưng’ thí diên thí diên đi theo.

Trực tiếp đi thang máy rơi xuống tầng hầm ngầm, thang máy cái đồ chơi này hôm nay Tiêu Dương đã trải qua, cho nên đứng trên không được đáy lòng vô cùng chắc chắn.

"Người không biết lái xe a."

Hai người đi về hướng bãi đỗ xe, Bạch Tố Tâm tại một cỗ màu đỏ Chery QQ3 trước mặt ngừng lại, mở cửa xe, "Đây là chúng ta chuẩn bị cho biểu muội đi học xe, ba ngày này người còn có một cái khác nhiệm vụ, học biết lái xe, về phần bằng lái xe vấn đề người không cần lo lắng. Không có vấn đề a?"

"Vấn đề? Đương nhiên không có!" Tiêu Dương ha ha cười cười, "Học lái xe không phải là tương đương với cười ngựa nha, chỉ cần cười nhiều sẽ biết."

". . ."

Bạch Tố Tâm cho dù tương đương im lặng, nhưng là, ngồi sau khi lên xe vẫn là vô cùng kiên nhẫn cho Tiêu Dương giảng giải ô tô cơ bản thao tác trình tự, lại để cho Bạch Tố Tâm kinh dị đứng, trước mặt nam nhân này tuy rằng ngay từ đầu hỏi gì cũng không biết, nhưng là, chính mình một khi giảng giải một lần về sau, hẳn lại có thể toàn bộ nắm giữ.

Hồ! !

Tinh xảo lung linh xinh xắn Chery QQ khai ra đường cái, Bạch Tố Tâm thần sắc mang theo vài phần hoài nghi nhìn xem Tiêu Dương, "Nói thực ra, người trước kia thật không có học qua lái xe?"

Tiêu Dương lắc đầu.

Hừ! Nam nhân đều đúng nói lão ông tổ!

Tùy tiện tìm gian bình thường tiệm uốn tóc, Bạch Tố Tâm mang theo Tiêu Dương đi vào, khinh xa thực lộ nói, "Tùy tiện cho hắn cắt bỏ cắt bỏ."

Ước chừng một phút đồng hồ.

"Tốt rồi, tiên sinh." Nhà tạo mẫu tóc mắt nhìn trước gương anh tuấn nam tử, nhìn không được trong nội tâm thở dài, thật không nghĩ tới tiến đến thoát nhìn có chút lồi thoi thanh niên, cắt bỏ hết tóc về sau, vậy mà đẹp trai được như thế không hợp thói thường, đặc biệt là cặp mắt kia con mắt, như là ngôi sao giống như sáng ngời."Thật là đồ mỹ nhân bại hoại." Vị này nam nhà tạo mẫu tóc nhìn xem trong kính Tiêu Dương, trong mắt mang theo vài phần kỳ quái sáng rọi.

Tiêu Dương lập tức sờ hết cả gai ốc, thân thể như là lò xo giống như đứng lên.

Lúc này, Bạch Tố Tâm thả ra trong tay thời thượng tạp chí, giương mắt, con ngươi trong chốc lát xẹt qua một tia kinh ngạc, nửa ngày, thoáng sáng ngời thần, đuổi hạ lưỡi biếng hồng, đứng lên, nhân nhật mở miệng nói, "Không nghĩ tới người thật là có vài phần tư sắc."

Tiêu Dương trong nội tâm một hồi bi phẫn, bản Trạng Nguyên cái này gọi là anh tuấn trác tuyệt!

Kế tiếp, Bạch Tố Tâm mang theo Tiêu Dương đi vài nhà cửa hàng, chọn lấy mấy bộ trung đẳng hưu nhân trang phục, hoàn toàn cho Tiêu Dương thay hình đổi dạng.

Một cái anh tuấn anh tuấn dương quang nam nhân xuất hiện tại Bạch Tố Tâm bên cạnh, chợt nhìn sang, Kim Đồng Ngọc Nữ, như là thần tiên quyền lữ.

Bất quá, Tiêu Dương vì thế trả giá trầm trọng một cái giá lớn phải. . Chính mình vừa mới tới tay nửa tháng tiền lương, chỉ còn lại có đáng thương hai ba trương trong gió phiêu linh rồi.

"Tổ Tâm cô nương. . ."

"Không nên gọi ta là cô nương!" Bạch Tổ Tâm tổng cảm giác xưng hô thế này vô cùng không được tự nhiên.

Tiêu Dương lập tức mờ mịt, không cho gọi cô nương?

Chẳng lẽ. . .

Tiêu Dương ánh mắt quét mắt Bạch Tổ Tâm, lập tức bình thường trở lại, vỗ vỗ Bạch Tổ Tâm bả vai, cười cười, "Tổ Tâm huynh đệ, nguyên lai ngươi là giả gái ah."

BA~! !

Bạch Tổ Tâm một cái tát đem Tiêu Dương đập tại trên bả vai mình thủ đả mất.

Theo bản năng liếc một cái bộ ngực của mình, nhô thật cao, ngạo nghễ đứng thẳng.

Nam nhân? Có nam nhân có thể đạt tới như vậy quy mô đấy sao?

Bạch Tổ Tâm khuôn mặt mang theo sắc mặt giận dữ trừng mắt nhìn mắt Tiêu Dương, đây quả thực là đối với chính mình trần truồng nhục nhã! Đang muốn hảo hảo giáo huấn một phen cái này coi trời bằng vung ‘ bảo mẫu ’, lúc này, bỗng nhiên đấy, một đạo mang theo đùa giỡn giống như thanh âm hài hước tại phía sau hai người vang lên, "Ai ôi!!! Uy, đến cùng là nam hay là nữ, lại để cho ca ca một cái sờ không được sao?"

Nghe vậy, Bạch Tổ Tâm sắc mặt biến hóa, mãnh liệt xoay người, trước mắt, một vị tóc dài màu đỏ phiêu dật muốn nổ tung lên người thanh niên, trên miệng ngậm một chi không có chút lấy thuốc, cả lo phát phơ đã đi tới, hần sau lưng còn đi theo bốn năm cái quần áo hình thù kỳ quái lưu manh, ánh mắt đều là mang theo một hồi tham lam nhìn chăm chăm Bạch Tổ Tâm nơi ngực, miệng lớn địa nuốt nước miếng.

"Cái này đàn bà thật đúng là cái vụ vật, khó trách thiếu gia nhất định phải đạt được nàng." Tóc đỏ thanh niên đem trong miệng thuốc ới ra đi ra ngoài, lại lần nữa tiến lên vài bước.

Khuôn mặt mang theo hài hước vui vẻ nhìn xem Tiêu Dương, "Huynh đệ, bên cạnh ngươi vị này đến cùng là nam hay là nữ, không bằng lại để cho ca ca một cái sờ nhận định một phen tốt rồi."

Đây đã là lần thứ hai nói những lời này, Bạch Tổ Tâm khó thở công tâm, lúc này, bên tai truyền đến hai cái kiên định chữ.

"Không được!"

Ngữ khí không thể nghi ngờ!

Bạch Tổ Tâm mang theo một tia kinh ngạc nhìn xem Tiêu Dương, trong nội tâm xác thực dâng lên vài phần tình cảm ấm áp, dù nói thế nào, bên cạnh mình vị này chính là người đàn ông, loại này địch nhiều ta ít dưới tình huống hẳn có thể có dũng khí lớn tiếng nói ra những lời này, nói rõ hẳn ngược lại cũng không phải là không có nửa điểm nên chỗ.

Tiêu Dương thần sắc nghiêm túc nhìn xem tóc đỏ thanh niên, "Muốn sờ cũng là ta đến sờ."

Bạch Tổ Tâm lập tức ngây người.

Tóc đỏ thanh niên cũng là khẽ giật mình, chợt cười ha ha, mang theo vô cùng hài hước thần thái, "Nếu không, ta sờ hết ngươi sờ nữa?"

"Ngươi. . ." Bạch Tổ Tâm sắc mặt triệt để âm trầm xuống, nhin không được tiến lên một bước.

"Để cho ta tới a." Tiêu Dương kéo lại Bạch Tổ Tâm, nhẹ nhàng cười cười, tựa hồ không đếm xỉa tới.

Bạch Tổ Tâm cố nén bóp chết Tiêu Dương xúc động!

"Lui ra, loại tình huống này, nam nhân có lẽ đứng ở phía trước."

Bạch Tổ Tâm giật mình, "Ngươi có thể ứng phó?"

"Đương nhiên." Tiêu Dương tự tin cười cười, "Có lý đi khắp thiên hạ, ta đi đi theo chân bọn họ giảng giảng đạo lý, cũng không có vấn đề đấy."

"Giảng giảng đạo lý?"

Bạch Tổ Tâm không khỏi một trận im lặng, mắt liếc Tiêu Dương, nàng thật không biết, người nam nhân này là thật điên hay là giả ngốc.

Bất quá, lúc này Bạch Tổ Tâm đột ngột trong lòng khẽ động, mình không phải là chính nếu muốn tìm một cơ hội thăm dò một chút người nam nhân này sao? Hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất? Coi như cái thằng này thật sự không có cách nào xử lý, chính mình không kịp ra tay, cũng nhiều lắm là lại để cho hắn nhiều lần lượt mấy quyền, coi như là trả thù hắn vừa mới đùa giỡn chính mình rồi.

Nữ nhân thật sự là mang thù ah!

Bạch Tố Tâm đối với thân thù của mình hay là rất có tự tin, dù cho không có ở người trước sử dụng qua, nhưng là, đối phó 3~5 cái lớn bình thường hán, Bạch Tố Tâm tự hỏi có thể nhẹ nhõm đánh bại.

Nghĩ đến chỗ này, Bạch Tố Tâm phi thường chủ động lui về phía sau vài bước.

Tiêu Dương mỉm cười tiến lên, đi tới tóc đỏ trước người thanh niên, đưa tay ra, trải qua một ngày học tập, Tiêu Dương đã minh bạch thò tay động tác này đúng một cái phi thường tốt lễ nghi, "Tiêu Dương, xin nhiều chỉ giáo."

Tóc đỏ thanh niên ánh mắt quét mắt Tiêu Dương cái kia bạch nộn nộn tay, đôi mắt trêu tức chỉ ý càng đậm, hán sau lưng mấy người nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt đều mang lên thêm vài phần thương cảm.

Vùng này, dám cùng tóc đỏ ca ‘ bắt tay ’ đích nhân, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Ta sẽ thêm nhiều ‘ chỉ giáo ’ ngươi." Tóc đỏ thanh niên cười nhẹ cầm Tiêu Dương non tay, lập tức mạnh mà phát lực!

"Ah!"

Phát ra tiếng kêu thảm thiết âm nhưng lại tóc đỏ thanh niên, sắc mặt lập tức đến mức đỏ tía mà bắt đầu..., đôi mắt một hồi hoảng sợ!

Tiêu Dương khuôn mặt như cũ là một bộ cả người lẫn vật mỉm cười vô hại, hai cánh tay nắm thật chắc, tốt như nhiều năm không gặp bằng hữu cũ, vui tươi hơn hờ địa mở miệng.

"Huynh đài, không cần quá hưng phấn, ta là tới với ngươi giảng đạo lý."

Đứng ở Tiêu Dương sau lưng vài bước xa Bạch Tố Tâm suýt nữa một đầu ngã quy, giống như có lẽ đã có thể đoán được Tiêu Dương bị người một cước đạp bay tình huống bị thảm. . .

Nhưng mà, kế tiếp một màn lại làm cho Bạch Tố Tâm càng thêm mở rộng tầm mắt.

Tiêu Dương ngăn cản trong tầm mắt, tóc đỏ thanh niên thanh âm phi thường tận lực ôn hòa mà gấp rút trả lời.

"Thình giăng . . Thình giăng . ."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đây là vật gì oa?

Một phút đồng hồ lúc trước, Bạch Tố Tâm tuyệt đối sẽ không thể nào tin tưởng lưu manh hội giảng đạo lý.

Ngốc trệ một phút đồng hồ sau, Bạch Tố Tâm rồi lại không phải không thừa nhận sự thật này rồi.

Cái này trong vòng một phút, Tiêu Dương thân thiết nắm tóc đỏ tay của thanh niên, cười tủm tỉm tận tình khuyên bảo nói xong đạo lý lớn, Bạch Tố Tâm nghe đều một trận chói sáng đầu.

Ngươi là Đường Tăng chuyển thế tới sao?

Nào có thể đoán được, cái kia tóc đỏ phiêu dật thanh niên lúc này lại giống như cái phi thường khéo léo đệ tử giống như lẳng lẳng lẳng nghe Tiêu Dương dạy bảo, còn thỉnh thoảng địa gật đầu nói phải.

Một màn này quái dị đến cực điểm, ngoại trừ người trong cuộc bên ngoài, tất cả mọi người tròn tròn mắt.

"Nhớ kỹ oa, đánh nhau đúng không tốt, đùa giỡn nữ tử cái này dám lưu manh hành vi càng là chúng ta lương dân khinh thường tại đi làm một chuyện." Tiêu Dương tổng kết một câu về sau, ánh mắt rơi vào hồng mang thanh niên trên mặt, "Ngươi cảm thấy ta nói đúng không?"

Tóc đỏ thanh niên toàn thân rất nhỏ địa run, cái trán đã sẫm ra mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhưng lại không thể không mọc ra cười ôn hòa ý, "Đứng cực, đứng cực."

"Trẻ con là dễ dạy."

Tiêu Dương cười buông lỏng ra tóc đỏ tay của thanh niên, trực tiếp quay người đi trở về đi, "Chúng ta đi thôi."

Bạch Tố Tâm giống như giống như máy móc ngây ngốc đi theo Tiêu Dương đi về hướng bãi đỗ xe.

Đương hai đạo thân ảnh đi xa về sau, tóc đỏ thanh niên mới mạnh mà nhảy dựng dựng lên, nhẹ răng nhếch miệng, khuôn mặt lộ ra thần sắc thống khổ, tay trái thật chắc nắm tay phải của mình, cái này mới phát giác, tay phải của mình đã sưng trở thành móng heo.

Gần đây ‘ bắt tay ’ phụ nữ chính mình vậy mà bị đụng phải tường sắt, chính mình vừa rồi thậm chí không dám nói nửa câu không phải, sợ tiểu tử kia lại dùng sức điểm, tay của mình đều muốn bẻ gãy.

"Tóc đỏ ca. . ." Sau lưng mấy vị lưu manh rốt cục phát giác được không đúng, vội vàng xông tới.

"Tóc đỏ ca, vừa rồi vì cái gì không làm tiểu tử kia!" Một cái khuôn mặt có một khóa mỹ nhân chí nam tử vờ ra màu vàng răng hô hung hăng nói xong.

Tóc đỏ thanh niên ánh mắt lạnh như băng mà nhìn hai người biến mất phương hướng, hung ác thanh nói, "Tiểu tử kia đúng cộng rom hơi cứng, mấy người chúng ta động không được, về trước đi báo cáo thiếu gia."

"Phi! Đắc tội thiếu gia, hần chết chắc rồi!"

. . .

. . .

Màu đỏ Chery QQ tại trên đường lớn vùn vụt.

Bạch Tố Tâm nhiều lần ngẩng đầu nhìn Tiêu Dương, cử động nói lại dừng lại, nhưng mỗi lần lời nói đều miệng lại thu về.

"Phải biết, bị một mỹ nữ cả đêm mắt lom lom nhìn xem, lái xe phong hiểm rất lớn." Tiêu Dương nhìn không chớp mắt địa chăm chăm vào đường phía trước hướng, mở miệng phá vỡ trong xe bình tĩnh.

Bạch Tố Tâm rốt cục nhìn không được mở miệng, "Tiêu Dương, người đến cùng cho tên kia tưới cái gì mê súp, hần vì cái gì nghe lời người?"

Dựa theo Bạch Tố Tâm trong đầu tưởng tượng kịch bản, hần là hai người một lời không hợp, sau đó đánh nhau, Tiêu Dương bị tím môi bầm mắt.

"Hần không phải nghe ta." Tiêu Dương hồi đáp, "Hần là nghe đạo lý, ta cùng hần giảng đạo lý, hần lại không ngốc, nghe rõ, dĩ nhiên là sẽ không làm khó chúng ta."

". . ."

Người nào tin người đó liền ngốc!

Bất quá, Bạch Tố Tâm nghĩ vờ đầu đều nghĩ không ra cái như thế về sau, dứt khoát quay đầu ngắm phong cảnh đi.

"Cùng hần muốn cái này, chẳng ngắm lại, đêm nay đích nhân, là ai phải tới đây." An tĩnh một lát sau, Tiêu Dương lần nữa nhẹ giọng mở miệng.

Bạch Tố Tâm khẽ giật mình, lập tức đã minh bạch Tiêu Dương ý trong lời nói, nhìn không được vô ý thức nhú lên lông mày. . .

Những người này, là hướng về phía chính mình, hoặc là hướng về phía Tiêu Dương tới?

Hai ngày sau, tuy rằng trong căn hộ tiến vào một cái ghế sofa khách, nhưng là, cuộc sống coi như bình tĩnh, Bạch Tố Tâm mỗi ngày lên lớp tan học, Quân Thiết Anh tắc thi đại đa số thời gian đều dừng lại ở gian phòng đọc sách, đêm hôm đó xuất hiện lưu manh quấy rối sự kiện cũng không có tái xuất hiện qua, hết thấy, tựa hồ cũng lắng xuống.

Mà trong căn hộ ở đại tỷ, Tiêu Dương như trước không có gặp qua một lần, nghe nói là ra ngoài địa phá án, đòi hỏi 3-5 ngày mới có thể trở về.

Tiêu Dương cơ hồ một tắc cũng không rời computer, như là bọt biển hút nước không ngừng mà hấp thu hiện đại tri thức.

Bình tĩnh thời gian thẳng đến ngày thứ ba buổi sáng bắt đầu đánh vỡ!

Có lẽ là ngày mai sẽ phải đi trường học, Tiêu Dương phá lệ quý trọng thời gian, sáng sớm liền mở ra computer, hơn nữa khinh xa thực lộ mở ra một cái video.

Đây là một đoạn về 26 cái chữ mẫu phát âm video. . .

Bạch Tố Tâm khó được hôm nay không có lớp, chuẩn bị ngủ hảo hảo ngủ một cái mỹ dung cảm giác, lại bị phía ngoài vui sướng nhi đồng học tập chữ cái giáo trình đánh thức, bất quá. . . Nàng nhin!

Trên giường lật qua lật lại, rất nhanh, chữ cái học tập cáo một giai đoạn, một đoạn, kế tiếp là một đoạn nhân chia cộng trừ khấu quyết đọc diễn cảm, Tiêu Dương cái kia dương cương thanh âm vang dội địa vang lên, cái kia chăm chú sức mạnh, kì thực làm cho người ta khâm phục. Nhưng là, Bạch Tố Tâm lại muốn điên rồi!

Mạnh mà mở cửa, thở sâu một hơi.

Phanh!

Đóng cửa lại.

Nàng nhin nữa!

Lại đến kế tiếp ‘ABC’ chữ Anh mẫu ca, sau đó đến nhi đồng ca khúc chuỗi dài đốt, thậm chí còn có quảng cáo từ đọc diễn cảm. . .

Sáng sớm ‘tra tấn’, Bạch Tố Tâm hay là cố kiềm nén lại, trong nội tâm hướng mình mặc niệm, thực nữ, phải giữ vững thực nữ.

Giữa trưa, Tiêu Dương học tập tiến trình đang từ từ hướng phía trường cấp hai tài liệu giảng dạy tới gần.

Bất quá, Bạch Tố Tâm lửa giận trong lòng lại rốt cục bị lập tức dẫn để nổ rồi!

Nàng có thể dễ dàng tha thứ người nam nhân này sáng sớm đánh thức chính mình!

Nàng có thể dễ dàng tha thứ cái kia một đồng lớn âm thanh chói tai kích thích thần kinh của mình!

Nàng thậm chí có thể dễ dàng tha thứ người nam nhân này cái kia ánh mắt tò mò chăm chăm vào lồng ngực của mình!

Nhưng là, nàng thật sự không cách nào dễ dàng tha thứ phải. . .

Tiêu Dương đứng ở trên ban công đọc thuộc lòng từ đơn tiếng Anh thời điểm, đột nhiên không biết từ chỗ nào lộ xuống một cái màu đỏ nịt ngực, hơn nữa tò mò hỏi về mình, hai mắt sáng lên, "Tố Tâm cô nương, đây là vật gì oa?"

Dừng một chút, lại thêm một câu, "Thoạt nhìn xinh đẹp quá oa!"

Thức có thể nhẫn, tỷ không thể nhẫn!

Gần như gào thét địa hướng phía cái kia cầm màu đỏ nịt ngực Tiêu Dương rống một tiếng ‘cút’ chữ về sau, Bạch Tố Tâm vung tay lên, trực tiếp lại để cho Quân Thiết Anh sớm đi trường học!

Lại để cho người nam nhân này ở lại trong căn hộ, chính mình sớm muộn sẽ nổi điên đấy!

Quân Thiết Anh cười khanh khách một chút, hôm nay là huấn luyện quân sự ngày cuối cùng, cũng là từng cái tân sinh đoàn thể biểu diễn thời điểm. Quân Thiết Anh tuy rằng không thích tốt tham gia náo nhiệt, bất quá, đời này nàng một lớn tiếc nuối chính là không có tham gia qua huấn luyện quân sự, cho nên, vừa vận nưộn cơ hội này cảm thụ một chút huấn luyện quân sự cuối cùng không khí.

"Tiêu Dương, nhớ kỹ ngươi chức trách, cũng đừng làm cho Thiết Anh ở trường học chịu ủy khuất." Bạch Tố Tâm đem Quân Thiết Anh ôm vào vị trí kế bên tài xế về sau, hung hăng nhìn chăm chăm mắt Tiêu Dương, lần nữa dặn dò, "Ta đã nói với ngươi đấy, ngươi đều nhớ kỹ a."

"Yên tâm đi, nhớ kỹ!" Tiêu Dương cười khoát tay áo, chui vào xe, đương Quân Thiết Anh buộc lại dây an toàn về sau, khinh xa thực lộ rồi đi xe, nghĩ nghĩ, Tiêu Dương hay là đem cửa sổ xe buông, mắt nhìn Bạch Tố Tâm, chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm, "Vật kia đến tột cùng là cái gì oa?"

Loảng xoảng. . .

Một cái cao dép lê đập vào trên cửa xe!

Màu đỏ Chery QQ tuyệt trần mà đi!

"Ngươi dám đi chậm nửa bước, bà cô khiến cho ngươi mang theo vật kia ra đi!" Bạch Tố Tâm nổi giận dùng dùng tiến lên vài bước, nghĩ lại nghĩ nghĩ mình những lời này, tưởng tượng một chút Tiêu Dương đeo vật kia lên đường trắng cảnh, không khỏi đứng vừa buồn cười lại thích phần nộ, bộ ngực cao vút không ngừng mà phập phồng, hừ lạnh một tiếng, chọt mang giày vào, quay đầu đi trở về.

"Nguy hiểm thật!" Tiêu Dương một trận hoảng sợ, đồng thời lại là thở dài một tiếng, "Thật sự là không nghĩ ra."

"Không nghĩ ra cái gì?" Quân Thiết Anh tò mò hỏi thăm, "Tiêu Dương, ngươi vừa rồi tại sao lại trêu chọc đến Tố Tâm tỷ?"

"Không phải là. . ." Tiêu Dương lời nói đến miệng ngừng lại, Bạch Tố Tâm nghe xong vấn đề của mình đi sau bảo tố nện xe, nếu là Quân Thiết Anh cũng nói như vậy, khó tránh khỏi không sẽ đem mình theo trên xe đạp xuống dưới.

Thời buổi này, làm cái Bạn Đọc Thư Đồng không dễ dàng ah.

"Không có gì." Tiêu Dương quyết đoán ngậm miệng không nói.

...

...

Thượng Hải Phục Đại! Một vốn có bách niên lịch sử cao đẳng học phủ!

Viêm Hoàng thập đại danh giáo một trong.

Hắn thâm hậu lịch sử nội tình hấp dẫn vô số đông học sinh, đứng một chỗ nhân tài tập trung địa phương.

Màu đỏ Chery QQ không nhanh không chậm địa lái về phía Thượng Hải Phục Đại cửa ra vào, lấy ra Quân Thiết Anh thư thông báo trúng tuyển về sau, xe thông hành không trở ngại tiến nhập sân trường.

Trong đại học lái xe đi học người không nhiều lắm, nhưng là chiếm cứ một bộ phận, như Tiêu Dương mở đích loại này Chery QQ, bình thường đến cơ hồ có thể cho người bỏ qua.

Sân trường vô cùng yên tĩnh, Tiêu Dương đem xe lái đến đỗ xe chỗ về sau, theo sau xe rương lấy ra xe lăn, mở ra đặt ở cửa xe bên cạnh, lúc này Quân Thiết Anh đem cửa xe mở ra.

Tiêu Dương mắt nhìn Quân Thiết Anh, nửa ngày, sờ mũi một cái, có chút không tốt lắm ý tứ mà nói, "Thiết Anh, không ngại ta ôm ngươì một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta ngủ ở đâu?

Quân Thiết Anh ngây người một lúc, chợt ha ha địa cười khẽ vài tiếng.

Không có phản đối chính là ngầm cho phép.

Tiêu Dương khom người xuống, nhẹ nhàng mà một cái công chúa ôm đem Quân Thiết Anh theo trong xe ôm đến xe lăn.

Từ chi đụng vào lập tức, một hồi ánh mặt trời nóng bỏng khí tức vô hạn tới gần Quân Thiết Anh, hắn tâm bình tĩnh không khỏi nổi lên một tia gọn sóng, từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng có một người nam nhân như vậy nhích lại gần mình. Đương nhiên, Quân Thiết Anh cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, đã lựa chọn Tiêu Dương đương mình bạn cùng học bảo mẫu, tự nhiên tránh không được những chuyện này.

Ngồi ở xe lăn, Quân Thiết Anh con người lẳng lặng nhìn xem sân trường một bông hoa một cọng cỏ một cây, bỗng nhiên khuôn mặt tách ra Tiêu Dương chưa từng thấy qua vui vẻ.

Tựa hồ cái chỗ này, nàng đã tại trong mộng đến rồi rất nhiều lần.

"Nhật nguyệt quang hoa, đán phục đán hề." Quân Thiết Anh nhẹ giọng lẩm bẩm nói ra cái này tám chữ.

"Không nghĩ tới bây giờ lại có thể nghe được một người tuổi còn trẻ nói ra Phục Đại trường học tên lai lịch, đúng là khó được ah." Một đạo thanh âm trầm ổn tại hai người bên cạnh vang lên, Tiêu Dương quảng mục nhìn sang, một người ăn mặc tây trang trung niên nhân, đeo viên vàng kính mắt, thần sắc có một tia kinh ngạc rơi vào Quân Thiết Anh trên người, tiến lên vài bước về sau, trung niên nhân nhìn không được hỏi thăm một tiếng, "Người cũng đã biết những lời này xuất xứ?"

Quân Thiết Anh nhận nhật thanh trả lời, "《 Thượng Thư đại truyện • Ngụ Hạ truyện 》 "

Nam tử trung niên lập tức tựa hồ hứng thú, "Người có phải hay không vốn trường học đệ tử?"

Quân Thiết Anh mắt nhìn nam tử, không có trả lời.

Nam tử trung niên cái này mới phát giác mình đường đột, ngược ngừng nở nụ cười xuống, "Thật có lỗi, ta thất lễ, ta tự giới thiệu mình một chút, ta gọi Phó Dịch Phong, Phục Đại hệ lịch sử giáo sư."

"Người chính là Phó Dịch Phong tiền sinh?"

Quân Thiết Anh bình tĩnh đôi mắt lộ ra một tia dị sắc.

Quân Thiết Anh đúng hệ lịch sử học sinh mới, tự nhiên đối với Phục Đại hệ lịch sử có bao nhiêu rất hiểu rõ, Phục Đại hệ lịch sử giáo sư ở bên trong, vị này Phó Dịch Phong học thuật thành tựu đứng cao nhất, hẳn ở đây Phục Đại hệ lịch sử địa vị, không người có thể rung chuyển. Cũng là không ít hệ lịch sử tân sinh sùng bái thần tượng, đã từng có người gọi đùa, Phó Dịch Phong giáo sư chính là một quyền hội đi động trên dưới 5000 năm.

Không có hẳn không biết lịch sử.

Phó Dịch Phong cười ha ha một tiếng, hay nói giỡn mà nói, "Không nghĩ tới ta đây đỉnh đầu nửa gốc lão đầu còn có người nhận thức ah."

Quân Thiết Anh không khỏi mỉm cười, vị này Phó tiền sinh cũng không một ít danh nhân ngạo khí, ngược lại rất bình dị gần gũi đây.

Bất quá, đứng ở Quân Thiết Anh sau lưng Tiêu Dương đã ánh mắt cảnh giác chăm chăm vào Phó Dịch Phong rồi. Nhưng hẳn là thời khắc nhớ kỹ Bạch Tổ Tâm dặn dò, tại Bạch Tổ Tâm trọng điểm nhắc nhở điều lệ ở bên trong, có một cái ở thời điểm này nhảy ra ngoài———"Trong trường học, có thể sẽ có người dùng các loại lấy cớ tiếp cận Thiết Anh biểu muội, đừng với tình huống như vậy, người phải tranh thủ thời gian áp dụng hành động, đem những thứ này mưu đồ bất chính mọi người bóp chết từ trong trứng nước."

Trước mắt, cỡ nào rõ ràng tình huống ah!

"Tổ Tâm cô nương quả thật có dự kiến trước." Tiêu Dương ánh mắt mang theo vẻ khinh bỉ mà nhìn Phó Dịch Phong, đáy lòng thầm nghĩ, "Đều tuổi đã cao, lại vẫn một bụng ý nghĩ xấu, vọng tưởng lão nhân ăn cỏ non, còn tự xưng gọi thú? Đây là cái gì xưng hô? Ai, đi làm ngay đầu tiên phải làm việc."

Tiêu Dương một bên thầm nghĩ, một bên nói thầm tính toán có lẽ dùng biện pháp gì đem người trung niên này ‘ gọi thú ’ bóp chết!

Lúc này, Quân Thiết Anh đôi mắt nhu hòa cười khẽ, "Ta là đại nhất hệ lịch sử học sinh mới, Quân Thiết Anh."

"Người là Quân Thiết Anh?" Lúc này đến phiên Phó Dịch Phong kinh ngạc, nghiêm túc đánh giá Quân Thiết Anh, "Thượng Hải văn khoa Trạng Nguyên, đánh võ văn khoa tổng điểm ghi chép thiên tài thiếu nữ Quân Thiết Anh?"

"Thiên tài chỉ là một cái trả giá mồ hôi so người khác nhiều gấp trăm lần người bình thường mà thôi." Quân Thiết Anh nhàn nhạt trả lời.

Phó Dịch Phong đôi mắt lộ ra vài phần tán thưởng, đồng thời hơi có vẻ hưng phấn nói, "Dùng thành tích của người, hoàn toàn có thể tiến vào Viêm Hoàng học phủ cao nhất, không nghĩ tới người vậy mà báo học Phục Đại, nhưng lại lựa chọn hệ lịch sử."

Quân Thiết Anh lạnh nhạt trả lời, "Ta không thích kinh thành, mà Phục Đại, đối với ta mà nói cũng có được đặc thù ý nghĩa."

Phó Dịch Phong không có hỏi tới, cũng không có đi kinh ngạc Quân Thiết Anh dĩ nhiên là ngồi lên xe lăn, trái lại vô tình hay cố ý cùng nâng nhắc tới một ít về lịch sử tri thức, lại để cho Phó Dịch Phong vui mừng chính là, cô bé này đối với lịch sử có phi thường thâm hậu hiểu rõ cùng với đặc biệt giải thích, có đôi khi lại vẫn có thể làm cho mình cảm giác hiểu ra, rộng mở trong sáng chỉ ý.

Mà Quân Thiết Anh vốn đối với lịch sử cảm thấy hứng thú vô cùng, hôm nay gặp được tại lịch sử giới cực kỳ quyền uy Phó Dịch Phong, máy hát mở ra, đồng dạng cảm giác được ích lợi không nhỏ.

Hai người càng trò chuyện càng hợp ý, hoàn toàn đem Quân Thiết Anh sau lưng Tiêu Dương gạt ở một bên rồi.

Tiêu Dương trong lòng cảm giác nguy cơ càng ngày càng đậm hơn, "Không nên không nên, tiếp tục như vậy, còn chưa kịp bóp chết phải mạnh nha. Bực này tà ác bầu không khí nhất định phải đè xuống!"

Đương hai người cho tới Tổng triều lịch sử thời gian. . .

"Khục khục. . ." Một đạo phi thường không thích hợp ho khan thanh âm vang lên.

Phó Dịch Phong khẽ giật mình, giương mắt, lúc này mới chú ý tới Quân Thiết Anh sau lưng Tiêu Dương, không khỏi mỉm cười nói, "Vị này đồng học cũng là Phục Đại đệ tử a."

Tiêu Dương lắc đầu, "Ta chỉ đứng phụ trách đưa đón Thiết Anh Bạn Độc Thư Đồng."

"Bạn Độc Thư Đồng?" Phó Dịch Phong ngây người.

Bất quá, hẳn thật là không hiểu đúng, vị này tự xưng Bạn Độc Thư Đồng đích nhân, nhìn xem ánh mắt của mình tựa hồ có một tia bất thiện.

Tiêu Dương lúc này ha ha cười cười, khuôn mặt nhũn nhẽo ra một bộ dáng tươi cười nhìn xem Phó Dịch Phong, "Phó ‘ gọi thú ’, vừa mới nghe người nói, đối với Tống triều lịch sử giải phải vô cùng thấu triệt đúng không?"

Phó Dịch Phong cho dù không rõ Tiêu Dương tại sao phải ra câu hỏi này, bất quá, nhưng hẳn là cái này phương diện quyền uy, tự nhiên việc đáng làm thì phải làm gật gật đầu.

"Nghe nói người được xưng không có không biết lịch sử?"

Phó Dịch Phong ha ha lắc đầu cười cười, "Bên ngoài khen nhảm mà thôi."

Khen nhảm? Khen nhảm người còn đặc ý như vậy? Tiêu Dương nhếch miệng, hiển nhiên thật không mảnh.

"Tốt." Tiêu Dương đột ngột nói, "Có ngại không ta khảo khảo người?"

"Khảo thi ta?" Phó Dịch Phong kính mắt sực nửa muốn ngã xuống dưới, có chút dở khóc dở cười, cho tới bây giờ đều là mình khảo thi người, thật đúng là không ai dám ra đề mục tới kiểm tra chính mình.

Lúc này, Quân Thiết Anh vẻ mặt cổ quái thần sắc, không có lên tiếng.

"Không có vấn đề." Phó Dịch Phong mỉm cười trả lời. "Người ra đề mục a."

Khó được gặp gỡ như vậy tiểu tử có ý tứ, mình cũng không quan tâm lại đề cho hắn khảo khảo.

Cuộc sống có đôi khi cần chút niềm vui thú.

"Người có biết hay không Tống triều Tống Nhân Tông thời kỳ vị thứ ba thi đình Trạng Nguyên là ai?" Tiêu Dương trực tiếp mở miệng.

Nghe vậy, Phó Dịch Phong khuôn mặt đáng tươi cười lập tức cương cứng.

Tống Nhân Tông thời kỳ vị thứ ba thi đình Trạng Nguyên?

Phó Dịch Phong trong lòng nhẹ chấn động, dùng hắn đối với Tống triều lịch sử rất hiểu rõ, thật đúng là phát hiện qua cái này một chuyện kỳ dị, Tống Nhân Tông thời kì lần thứ ba khoa cử cuộc thi thời điểm, trên sử sách ghi lại đây, chỉ có bảng nhân thám hoa, lại duy độc biến mất cái Trạng Nguyên lang.

Mà Tiêu Dương vấn đề này, trực tiếp đánh vào Phó Dịch Phong đích từ huyết bên trên.

Lập tức á khẩu không trả lời được.

Giờ khắc này, Quân Thiết Anh đôi mắt cũng không khỏi mở lớn đến tròn vo.

Cái này là đui mù quyền đã chết sư phụ già?

"Hừ!" Tiêu Dương nhếch miệng, xem thường địa quét mắt Phó Dịch Phong, trong nội tâm một hồi đắc chí, đã hắn dùng tinh thông lịch sử đến đến gần Quân Thiết Anh, như vậy, chính mình liền tại lịch sử lĩnh vực bên trên lại đề cho hắn kinh ngạc!

Cái kia Trạng Nguyên liền đứng ở trước mặt người đây này!

Chính mình mười phút không đến Trạng Nguyên lang, hơn nữa còn là đắc tội hoàng thượng bị đánh vào tử lao, sách lịch sử ghi lại xuống tỷ lệ cực thấp.

Tiêu Dương lắc đầu, ánh mắt xem thường địa lần nữa quét hạ Phó Dịch Phong, "Tại đây điểm mực nước cũng dám tự xưng là lịch sử giới Thái Đầu? Mất mặt hay không!"

Đối với địch nhân, Tiêu Dương tuyệt đối áp dụng tận hết sức lực địa đã kích chiến thuật.

Một câu ném đi về sau, Tiêu Dương trực tiếp phụ giúp Quân Thiết Anh hướng phía trước đi đến.

Phó Dịch Phong vẻ mặt ngốc trệ, há hốc mồm địa đứng ngay tại chỗ, nửa ngày, đột nhiên mới giật mình tỉnh lại, con mắt cơ hồ muốn lồi đi ra, chỉ vào cái mũi của mình.

"Ta. . . Ta mất mặt?"

...

...

Nhập học thủ tục Bạch Tổ Tâm đã sớm sớm đến giúp Quân Thiết Anh xử lý tốt, lúc này thời điểm sân trường đi lại người không nhiều lắm, Tiêu Dương

phụ giúp Quân Thiết Anh đi ở trong sân trường cũng không có đưa tới rất nhiều ánh mắt, hỏi thăm nhiều cái người về sau, rốt cục đi tới Quân Thiết Anh phòng ngủ chỗ ở dưới lầu.

Lúc này Quân Thiết Anh y nguyên vẻ mặt khiếp sợ, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tiêu Dương vậy mà thật có thể đủ làm khó Phó Dịch Phong, càng kỳ quái hơn chính là, tại trước khi đi, cái thằng này còn hung hăng rất khinh bỉ Phó Dịch Phong giáo sư.

Quân Thiết Anh thật sự dở khóc dở cười.

"Tiêu Dương, ngươi hỏi vấn đề, ngươi tự mình biết đáp án sao?" Quân Thiết Anh rốt cục nhìn không được hỏi thăm.

Tiêu Dương cười khê trả lời, "Không biết."

". . ."

"Ngươi hơi chờ một chút, ta đi gọi tức quản đại nương mở cửa."

Phòng ngủ bên ngoài là một mặt song sắt tường vậy, hiện tại hẳn là thời gian lên lớp, khóa cửa, Tiêu Dương bước nhẹ đi tiến lên, hướng về phía cái kia ngồi ở bên trong đại nương ôn nhu cười cười, "Đại nương, làm phiền ngài đến mở cửa ra."

Cái này nếu tại 80 niên đại đêm Thượng Hải, Tiêu Dương tuyệt đối là một đóa xuất sắc gái hồng lâu.

Phải biết, nữ sinh phòng ngủ từ trước đến nay đúng nam sinh cấm địa, phụ trách quản lý đại nương trao được hung ác lời mà nói..., không có cái nào nam sinh có thể giao thiệp với nữ sinh phòng ngủ. Mà Tiêu Dương nhưng lại không biết đùa bốn thủ đoạn gì đem vị đại nương này chọc cười được không ngậm miệng được, cầm cái chìa khóa đến mở cửa, đương Tiêu Dương xoay người lại đem Quân Thiết Anh đẩy đi vào thời điểm, vị đại nương này còn kinh ngạc một chút, "Chàng trai, nguyên lai không phải ngươi muốn tiến đến à?"

Cảm tình Tiêu Dương nói mình muốn đi vào đều muốn đại nương cho thuyết phục.

Có lẽ là vì chiếu cố Quân Thiết Anh, Phục Đại cho nàng an bài phòng ngủ là ở lầu một, Tiêu Dương trực tiếp phụ giúp Quân Thiết Anh đi tới.

"106, chính là chỗ này gian rồi." Tiêu Dương xuất ra theo đại nương cái kia lấy được cái chìa khóa, mở cửa, một hơi tươi mát hương thơm lập tức đập vào mặt, Tiêu Dương hít một hơi thật sâu, say mê một chút sau mới đưa Quân Thiết Anh đẩy tiến lên.

Phòng ngủ hơi có vẻ rộng rãi, chỉ xếp đặt hai tờ giường, chia trên dưới phổ. Giường hai bên tất cả trưng bày một trương bàn máy tính, tới gần buồng vệ sinh trên vách tường để đó một cái mới tinh tủ quần áo.

Trong đó ba cái giường ngủ đều chỉnh tề để đó hành lý.

Đại học thời kì phòng ngủ dung mạo nhất chỉnh tề thời điểm, chính là huấn luyện quân sự trong lúc.

"Ta đi chuyển hành lý của ngươi tới."

Tiêu Dương nhanh tay nhanh chân địa chạy về đi chuyển Quân Thiết Anh hành lý, lúc trở lại, còn thuận tay theo Quân Thiết Anh trong túi móc ra một túi đặc sản đưa cho tức quản đại nương, cái kia đại nương cười đến không ngậm miệng được, thẳng khoa trương đưa nhỏ này thật sự là hiểu chuyện.

Trông ra giường chiếu vừa lúc là dưới giường, Tiêu Dương cũng là đã giảm bớt đi không ít phiền toái, đem chiếu chăn mền màn chờ trải tốt treo tốt về sau, ngồi ở bên cạnh trên ghế, đột ngột tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng nhảy dựng lên, ánh mắt đánh giá chung quanh.

"Tiêu Dương, ngươi nhìn cái gì?" Quân Thiết Anh nghi vấn hỏi.

Tiêu Dương vẻ mặt cầu xin, "Chẳng lẽ ngươi không có phát hiện một cái phi thường vấn đề nghiêm trọng sao?"

"Vấn đề gì?" Quân Thiết Anh có chút mờ mịt.

"Tại đây. . . Tại đây chỉ có bốn cái giường ngủ ah!"

"Đúng vậy ah!"

"Hơn nữa, trừ ngươi ra giường ngủ, mặt khác ba cái đều có người."

"Đây là tự nhiên." Quân Thiết Anh vẫn không hiểu Tiêu Dương ý tứ, "Đều huấn luyện quân sự nửa tháng, các nàng khẳng định đến rồi." Dù sao mình đúng thuộc về tình huống đặc biệt.

"Vấn đề này chẳng phải đi ra sao?" Tiêu Dương một hồi lo lắng bất đắc dĩ.

". . ." Quân Thiết Anh vẫn là không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

"Tại đây chỉ có bốn cái giường ngủ, hơn nữa đều có người!"

Tiêu Dương về mặt bị phần, tức giận bất bình địa mở miệng nói, "Ta ngủ ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ta phải chứng minh mình là một nam nhân

Nghe vậy, Quân Thiết Anh ngốc trệ một lát, tựa hồ không thể tin được lỗi tai của mình, mở to con mắt.

"Người ngủ thì sao?"

Tiêu Dương đương nhiên gật gù đầu, buông tay bắt đắc dĩ nói, "Tại đây còn không có ghế sofa, chẳng lẽ lại còn để cho ta ngủ trên sàn nhà?"

". . ."

Quân Thiết Anh nhìn xem Tiêu Dương, tiểu tâm dục dục nhắc nhở, "Đây chính là nữ sinh phòng ngủ. . ."

"Nữ sinh phòng ngủ làm sao vậy? Ta lúc trước không phải ở tại nữ sinh nhà trọ sao?"

". . ."

Vô sỉ!

Muốn ở nữ sinh phòng ngủ còn như vậy công khai!

Nhẹ ho khan vài tiếng, Quân Thiết Anh đang muốn mở miệng, lúc này, bên ngoài truyền đến một hồi xóc xếch tiếng bước chân, không khỏi theo bản năng quay đầu nhìn lại.

"Ồ? Chúng ta phòng ngủ đại môn như thế nào mở? Gặp không may, không phải là bị tặc đi à nha?" Một giọng nói kinh hô vang lên, Tiêu Dương cất bước đi tiến lên, chỉ thấy một đạo vội vã thân ảnh đứng phải tiến đến, người mặc quân trang nữ hài, thân thể hơi có vẻ nhẹ gầy, một tay cầm mũ quân đội, một tay cầm một chai nước khoáng, suýt nữa đâm vào Tiêu Dương trên người, kinh hô một tiếng, bước chân vội vàng lui về phía sau mấy bước, ánh mắt nhìn Tiêu Dương, đột ngột ngốc trệ một chút, "Đẹp trai. . ."

Lập tức sáng ngời thần trở về, lập tức kinh thanh nói, "Người là người nào?"

Tiêu Dương khuôn mặt nhú làm ra một bộ nhu hòa mỉm cười, đưa tay ra, "Tiêu Dương!" Chợt hỏi, "Người chính là của ta bạn cùng phòng một trong a?"

"Ta? Bạn cùng phòng của người?" Nữ hài nghĩ nghĩ, đột ngột kinh nhảy dựng lên, con mắt lộ ra vài phần khó có thể tin thần sắc, "Người. . . Người là chúng ta phòng ngủ cuối cùng một vị tỷ muội?" Lời nói gian, nữ hài theo bản năng mắt liếc Tiêu Dương bộ ngực, lại ngấm liếc hẩn hạ thân, một hồi sòn hết cả gai ốc.

Trời ạ! Trường học vậy mà an bài một cái nam sinh tiến vào nữ sinh phòng ngủ, mặc dù là cái đẹp trai, cũng không hợp với lẽ thường a!

Quá khó mà đã tiếp nhận!

Đạp đạp!

Nữ hài lần nữa lui về phía sau vài bước, lúc này, cửa ra vào lại xuất hiện hai đạo thân ảnh.

Đồng dạng là một thân màu xanh lá quân trang, trong đó một vị đeo màu đỏ kính mắt, khuôn mặt thanh tú, thoạt nhìn như một đi nhanh không xuất ra khuê phòng tiểu thư khuê các. Mà một cái khác khuôn mặt tương đối tương mạo đẹp, lớn lên cũng là da mịn thịt mềm, như nước trong veo khuôn mặt, hai mắt nhưng lại phá lệ lợi hại.

Đúng, Tiêu Dương lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt như vậy, trong nội tâm liền nhớ tới ‘ lợi hại ’ hai chữ để hình dung.

"Tiểu Tiêu, người làm sao vậy?" Thanh tú nữ hài đỡ nàng.

Tiểu Tiêu tay chỉ một cái phía trước, "Hắn là chúng ta phòng ngủ. . ."

Tiểu Tiêu không nói ra hai tỷ muội chữ.

Hai nữ đều là nghi ngờ giương mắt.

"Tiêu Dương, tránh ra a." Lúc này, một tiếng thanh âm bình tĩnh theo Tiêu Dương sau lưng vang lên, Quân Thiết Anh ngồi lên xe lăn tiến lên, khuôn mặt lộ ra nhẹ nhàng vui vẻ, "Các người hảo, ta gọi Quân Thiết Anh, đứng cái này phòng ngủ."

"Nguyên lai người mới là chúng ta phòng ngủ cuối cùng một vị tỷ muội ah!" Tiểu Tiêu trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lập tức đã rơi vào Quân Thiết Anh hai chân xuống, màu trắng tinh chân lông che khuất hai chân, Tiểu Tiêu cử động nói lại dừng lại, bất quá, không có hỏi thăm, mỉm cười tiến lên hai bước, "Ta gọi Tiểu Tiêu."

Tiểu Tiêu là thứ có chút hay nói nữ hài, lập tức cùng Quân Thiết Anh giới thiệu phòng ngủ hai người khác.

Thanh tú nữ hài người cũng như tên, Hà Tú. Mà đối thành bên ngoài một nữ, Tôn Thiển Thiển.

Hà Tú lập tức tiến lên mỉm cười chào hỏi, mà Tôn Thiển Thiển cái kia tướng mạo đẹp gương mặt lại nhẹ nhàng mà nhú một chút, ánh mắt nhìn Quân Thiết Anh hai chân, khoe mắt không che dấu được một hồi dị sắc.

Hà Tú lúc này nhẹ nhàng nhú mày, "Quân Thiết Anh? Danh tự tựa hồ ở đâu nghe qua?"

"Đúng rồi!" Hà Tú đột ngột nhãn tình sáng lên, ánh mắt đã rơi vào Quân Thiết Anh trên người, "Người là năm nay Thượng Hải văn khoa Trạng Nguyên, Quân Thiết Anh?"

Tiêu Dương lúc này cũng nhìn không được mắt nhìn Quân Thiết Anh rồi, những lời này lúc trước tại cái đó ‘ gọi thú ’ trong miệng cũng nghe qua, không nghĩ tới cô nàng này danh khí vẫn còn lớn đấy.

Đi theo như vậy đại tiểu thư, làm thư đồng cũng vẫn lấy làm ngạo ah!

Cho nên, Tiêu Dương vô ý thức kiêu ngạo mà ưỡn ngực lên, hùng dũng oai vệ.

"Oa oa !" Đương Quân Thiết Anh lạnh nhạt sau khi gạt đầu, một bên Tiểu Tiêu kích động nói ra, "Không nghĩ tới chúng ta phòng ngủ vậy mà tập trung Thượng Hải thi tốt nghiệp trung học văn khoa tổng điểm trước lưỡng danh! Đây cũng quá đúng dịp a!"

Người thứ hai, đúng là Tôn Thiển Thiển.

Nghe vậy, Tôn Thiển Thiển sắc mặt có vài phần khó chịu nổi, con người lập loè vài cái.

Quân Thiết Anh xuất hiện, lại để cho Tôn Thiển Thiển lúc trước tại trong phòng ngủ bồi dưỡng lên cảm giác về sự ưu việt tỏa ra biến mất hơn phân nửa, phảng phất một thùng nước lạnh sau khi tưới nước đến.

Từ trước đến nay đều là thiên chi kiêu nữ chính mình, vốn tưởng rằng căn bản không khả năng có bất kỳ lo lắng cảm xuống thi tốt nghiệp trung học văn khoa Trạng Nguyên, hơn nữa, mấy lần kỳ thi thử, đều vững vàng chiếm cứ lấy đệ nhất giang sơn. Không nghĩ tới, tại thành tích thi tốt nghiệp trung học ra lò về sau, Quân Thiết Anh ngang trời xuất thế, đem nguyên vốn thuộc về mình quang sáng toàn bộ bao trùm.

"Hừ!"

Tôn Thiển Thiển nhẹ giọng tự nói một câu, "Ai biết thành tích này phải không xen lẫn hơi nước?"

Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng là, phòng ngủ tất cả mọi người nghe được rành mạch.

Hà Tú nhẹ nhàng nhú mày, mà Tiểu Tiêu tắc thì nhếch miệng, "Thiển Thiển, tất cả mọi người là bạn cùng phòng, lần thứ nhất gặp mặt không được như vậy ác ý hăm hại a?"

Tiểu Tiêu nhanh nhồm nhanh miệng, trên cơ bản nghĩ cái gì thì nói cái đó, là thứ không có gì tâm cơ nữ hài.

Tôn Thiển Thiển trong nội tâm dâng lên một hồi vô danh phần nộ ý, khuôn mặt khinh miệt cười lạnh, "Ác ý hăm hại? Ta mới không tin tưởng một người tàn phế đích nhân có thể so với qua được ta!"

Vù!

Tiếng nói vừa ra, Quân Thiết Anh sắc mặt lập tức trầm thấp xuống.

Nàng có thể đối với hết thầy đều chẳng hề để ý, bằng chân như vậy, duy chỉ có hai chân của mình, đó là Quân Thiết Anh một đạo không thể đụng vào vết sẹo.

"Thiển Thiển, Thiết Anh không có có đắc tội người đi?" Hà Tú lúc này cũng nhìn không được mở miệng.

Có một loại hòa khí, đứng lòng đố kị, không cần người khác trêu chọc, chính mình lẳng không đi lên.

Tôn Thiển Thiển trong miệng không có chút nào lưu tình ý tứ, cười lạnh nói, "Một cái tê liệt cũng có thể trở thành là thi tốt nghiệp trung học Trạng Nguyên, không chuẩn năm sau còn có cái mù lòa trở thành cả nước Trạng Nguyên đây này."

Quân Thiết Anh ánh mắt híp rét lạnh, toàn thân theo bản năng rung rung vài cái, lúc này, một tay nhẹ nhàng mà khoác lên hấn trên bờ vai, Quân Thiết Anh lập tức con người từ từ địa bình tĩnh lên. . .

"Người gọi Tôn Thiển Thiển?"

Tiêu Dương bước chân nhẹ nhàng chậm chạp tiến lên.

Tôn Thiển Thiển ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên người.

"Các người thi tốt nghiệp trung học, có hay không tự tưởng phẩm đức cái này một khoa?"

Tôn Thiển Thiển xem thường nhìn mắt Tiêu Dương, nguyên lai là cái không có đọc qua sách mù chữ, lúc này lắc đầu.

"Khó trách!" Tiêu Dương bưng tỉnh đại ngộ, "Khó trách người có thể tổng điểm thứ hai, nguyên lai là thiếu tư tưởng phẩm đức."

Tiếng nói vừa ra, chúng nữ nghĩ nghĩ, lập tức buồn cười, mắt nhìn Tiêu Dương, không nghĩ tới người này quanh co lòng vòng mắng chửi người còn không mang cái chữ thô tục, cái này ý tại ngôn ngoại không phải là nói Tôn Thiển Thiển thiếu đạo đức sao?

Tôn Thiển Thiển sắc mặt lại lần nữa khó chịu nổi vài phần, nửa ngày, không chút nào yếu thế cười lạnh mở miệng, "Tổng so một cái người thọt cũng không bằng đích nhân tốt."

"Ta không thích nghe đến người thọt hai chữ." Tiêu Dương nghiêm túc nói ra.

Tôn Thiển Thiển kiêu căng miệt thị liếc Tiêu Dương, "Người tính toán thom bơ vậy sao?"

Lúc này Tiêu Dương không có trả lời, hấn tự hỏi là thứ khiếm tốn người, về phần đến tốt cùng là vật gì, cũng không cần phải cùng nữ nhân trước mắt này thảo luận.

"Ta nói người thọt làm sao vậy? Một cái tê liệt phế nhân cũng có tư cách đến Phục Đại đi học? Thật sự là chuyện cười."

"Cái chuyện cười này tuyệt không buồn cười."

"Ta tưởng rằng đúng thiên đại chuyện cười."

Tiêu Dương nhìn xem cái này không thể nói lý nữ nhân, "Người nói. . . Ta nên như thế nào đối phó người mới có thể cho Thiết Anh ra một hơi?"

"Người. . . Đối phó ta?" Tôn Thiển Thiển nở nụ cười, lạnh như băng kiêu căng đáng tươi cười bò lên trên khuôn mặt.

Hôm nay chuyện cười quá nhiều!

Mia mai cười lạnh miệt thị lấy Tiêu Dương, "Người muốn đứng người đàn ông, liền một cái tát phiến tới."

Tôn Thiển Thiển đôi mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn, như người nam nhân này thật sự dám thò tay, nàng khẳng định, cái tay này lưu bất quá ngày mai.

BA~!

Một cái thanh thúy vang dội cái tát!

"Ta phải chứng minh mình là một nam nhân."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Góc công Tiêu đại gia

Tiểu Tiêu vẫn luôn cho rằng, đánh nữ nhân nam nhân đều không phải nam nhân đích thực.

Nhưng là, giờ khắc này, trong nội tâm nàng cái này quan niệm hoàn toàn lập tức bị diệt rồi, người nam nhân trước mắt này, mới tính bên trên đúng nam nhân đích thực.

Ta phải chứng minh mình là một nam nhân.

Những lời này quá ngầu, Tiểu Tiêu hai mắt sáng lên, chăm chăm vào Tiêu Dương.

Giờ phút này, Tôn Thiển Thiển thần sắc một trận kinh ngạc, nửa ngày, hét lên một tiếng, khó có thể tin nhìn xem Tiêu Dương, tay run run chỉ vào Tiêu Dương, "Người. . . Người lại dám đánh ta? Người có biết hay không ta là ai?"

Tiêu Dương nghĩ nghĩ, xoay mặt hỏi Tiểu Tiêu, "Nàng là ai?"

"Tôn Thiển Thiển."

"Nha." Tiêu Dương gật đầu, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Tôn Thiển Thiển, nghiêm nghị trả lời, "Đã biết."

"Người. . ."

Tôn Thiển Thiển lập tức khí không đánh một chỗ đi ra, cảm giác đôi má một trận nóng bỏng, nàng trong nhà đều là ngậm trong miệng đều sợ hòa tan bảo bối, từ nhỏ ở vô số quang hoàn bao phủ xuống lớn lên thiên tài thiếu nữ, chưa từng bị bức này ủy khuất, đôi mắt xẹt qua một tia hận ý, nhìn về phía Tiêu Dương tay phải.

"Cái tay này, ta đã muốn."

Vứt bỏ một câu về sau, Tôn Thiển Thiển lập tức quay đầu, thân ảnh có chút chật vật rời đi phòng ngủ.

Phòng ngủ an tĩnh hồi lâu, Quân Thiết Anh nhẹ nhàng nhíu mày, "Tiêu Dương, người chỉ sợ muốn rước lấy phiền phức."

Tiêu Dương không cho là đúng, khoát tay mỉm cười, "Một cái điều ngoa công chúa mà thôi, "

"Hừ, thật không nghĩ tới, Thiển Thiển người này lòng đồ kị vậy mà mãnh liệt như vậy, bốn năm, về sau chúng ta đồng nhất phòng ngủ quan hệ trong đó làm như thế nào chỗ?" Tiểu Tiêu lắc đầu.

Vừa mới Tôn Thiển Thiển biểu hiện tất cả mọi người nhìn ở trong mắt.

"Ta nghĩ, nàng rất có thể sẽ dòi ra ngoài." Hà Tú lúc này mở miệng.

"Vậy thì thật là tốt!"

Một đạo mừng như điên thanh âm lập tức vang lên.

Nghe vậy, tam nữ ánh mắt lần nữa tập trung ở Tiêu Dương trên người.

Tiêu Dương vui tươi hơn hờ địa nở nụ cười, "Nàng dòi ra ngoài vừa vặn, ta ngủ cái giường này vị trí vừa vặn."

"Không được!" Tam nữ trầm miệng một lời.

Tiêu Dương mờ mịt, "Vì cái gì?"

Tam nữ gương mặt không khỏi đồng thời co quắp vài cái, còn vì cái gì?

Nữ sinh phòng ngủ, có thể nào cho một nam nhân chiếm lấy?

"Coi như là đẹp trai, cũng không có thể cho cái đặc quyền này!" Tiểu Tiêu thái độ phi thường kiên định.

Tiêu Dương bị phản rồi, "Thật chẳng lẽ muốn tại hạ ngủ trên sàn nhà?"

Quay mặt về phía như thế bất công đãi ngộ, Tiêu Dương cảm giác mình nhất định phải phát ra phản kháng thanh âm!

Sĩ có thể giết! Nhưng dùng nhục! Tuyệt đối không thể ngủ sàn nhà!

Tam nữ lập tức lần nữa địa há hốc mồm, mờ mịt. . .

Nửa ngày. . .

Quân Thiết Anh muốn nói lại thời, đột ngột, điện thoại di động của nàng tiếng chuông vang lên.

Tiếp nhận điện thoại về sau, Quân Thiết Anh mới thở phào nhẹ nhõm, giương mắt nói, "Tiêu Dương, Tổ Tâm tỷ đã thay người an bài tốt người dùng chân rồi."

"Không phải tại đây?" Tiêu Dương nhìn chung quanh liếc hoàn cảnh chung quanh, có chút tiếc rẻ nói, "Tại đây thật không tệ."

". . ."

Quân Thiết Anh dứt khoát lập tức ra hiệu Tiêu Dương đẩy chính mình đi ra ngoài, lúc này, hành lang ăn ảnh cách không xa đứng đầy từng đạo ăn mặc quân trang màu xanh lá cây bóng hình xinh đẹp, một cái khuôn mặt tướng mạo đẹp nữ tử ngồi ở xe lăn, bị một vị đẹp trai phụ giúp đi ra, như thể tổ hợp lập tức đưa tới không ít ánh mắt, nhao nhao thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ địa hướng phía phương này hướng chỉ trở.

Qua nhiều năm như vậy, Quân Thiết Anh sớm đã thành thói quen ánh mắt như vậy, tâm đã chết lặng, khuôn mặt bình tĩnh, một lần hiếu kỳ, hai lần đình chú ý một chút, nhìn nhiều mấy lần, sẽ gặp quen thuộc như không thấy rồi. Mà phòng ngủ Tiểu Tiêu cùng Hà Tú hai nữ tắc thì tất cả đứng ở Quân Thiết Anh một bên, tam nữ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, lẫn nhau liên lạc cảm tình, ngược lại đem Tiêu Dương gạt qua một bên đi.

Dựa theo Tiểu Tiêu hai nữ theo như lời, hiện tại bất quá là buổi trưa thời gian nghỉ ngơi, huấn luyện quân sự biểu diễn trận đấu, tại xế chiều mới chính thức bắt đầu.

"Thiết Anh, Tổ Tâm cô nương an bài ta ở thì sao?" Tiêu Dương rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện.

"Lập tức đến." Quân Thiết Anh nhạt thanh nói, "Tổ Tâm tỷ thuận tiện cho người tìm một phần kiêm chức công tác."

"Kiêm chức công tác?" Tiêu Dương khẽ giật mình.

Lúc này, đã mau rời khỏi nữ sinh cửa túc xá Quân Thiết Anh đột nhiên chỉ hướng bên cạnh, "Tại đây rồi."

"Tại đây?" Tiêu Dương theo Quân Thiết Anh ngón tay phương hướng, lập tức ngây người, lúc này, Tiểu Tiêu Hà Tú hai người cũng đồng dạng ánh mắt mang theo vài phần mơ hồ.

Quân Thiết Anh chỉ vị trí, đương nhiên đó là cửa ra vào bên cạnh một gian tiểu nhà trệt, cửa ra vào treo phòng an ninh bảng hiệu, nhà trệt phía trước, một cái bàn, phía trước ngồi một cái uy phong lẫm lẫm túc quân đại nương! Tại đây, rất hiển nhiên chính là túc quân đi làm cùng nghỉ ngơi địa phương.

Vị đại nương này ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Dương, trên tay chính cầm Tiêu Dương vừa mới đưa cho nàng túi kia đặc sản, khuôn mặt lập tức chấp lên cười ôn hòa ý, "Chàng trai, có chuyện gì không?"

Chàng trai hiểu chuyện, mấy cái cô nương, đại nương dĩ nhiên là trực tiếp không để ý đến.

"Đại nương, " Quân Thiết Anh mở miệng, "Trường học phải không mới chiều một vị gác cổng tới quản lý ký túc xá?"

Vị đại nương này đình đặc gật đầu, "Lại nói tiếp lão nương liền một bụng hỏa khí, rõ ràng phòng giáo vụ cho thông tri, nói buổi sáng hôm nay sẽ có mới tới gác cổng tới thay thế công tác của ta, ta tắc thì điều đến bộ hậu cần cửa đi, không nghĩ tới, cái kia cái gì cái gì. . . Tiêu đại gia, vậy mà đi làm ngày đầu tiên liền đến muộn."

"Tiêu đại gia?" Quân Thiết Anh ánh mắt lập tức trở nên cổ quái.

"Chính là lão đầu." Vị đại nương này khả năng thật là nhẫn nhịn một bụng tức giận, giận dùng dùng nói ra, "Ta xem có thể là trên đường đi làm lóe eo rồi, bằng không như thế nào đến bây giờ còn không đến? Lão nương ta còn phải chạy về nhà nấu cơm đây này."

"Khục khục. . ." Lúc này, Tiêu Dương không khỏi ho nhẹ hai người, hơi lấy ba phần xấu hổ, "Đại nương, người trong miệng Tiêu đại gia. . . Tên gọi là gì?"

Đại nương cúi đầu mắt nhìn trên mặt bàn một phần giấy thông báo, phanh địa vỗ xuống mặt bàn, "Tiêu Dương!"

Vừa mới nói xong, Tiểu Tiêu Hà Tú ánh mắt đều nhao nhao đã rơi vào Tiêu Dương trên người, khuôn mặt ghen được thông đỏ lên. . .

Gác cổng Tiêu đại gia!

Tiểu Tiêu thậm chí tại tưởng tượng, về sau cái đó người nữ sinh muộn về thời điểm, đối với phòng an ninh rộng to, "Tiêu đại gia, rời giường mở cửa á ! ! !"

Phốc!

Tiểu Tiêu rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

Quân Thiết Anh lúc này nhìn không được nhẹ giọng mở miệng, "Cái này. . . Đại nương, Tiêu Dương đã tới."

"Ở đâu?" Đại nương mảy rậm nhảy lên, nhìn về phía cửa ra vào, không có những người còn lại.

Lúc này thời điểm Tiêu Dương chỉ có kiên trì lên, hần tự nhiên mình bạch, Bạch Tố Tâm cho hần tìm tới phần công tác này, cũng cũng coi là thật tốt an bài.

Nơi này là khoảng cách nữ sinh phòng ngủ gần nhất một căn phòng.

"Khục, đại nương, ta. . . Ta chính là Tiêu Dương."

"Người chính là cái kia Tiêu đại gia?" Đại nương lấp bắp kinh hãi.

Tiêu Dương khóc không ra nước mắt, Tiêu đại gia? Ta ở đâu lớn lên giống cái đại gia rồi hả?

Phanh!

Vị đại nương này mạnh mà lại vồ xuống mặt bàn, Tiêu Dương trong lòng đập một cái, nên không phải là hung sư vấn tội a?

"Cái này. . . Đại nương. . ."

"Ôi ta tích mẹ a! Tiêu đại gia, người thế nào được bảo dưỡng còn trẻ như vậy bốp?" Đại nương hai mắt sáng lên mà nhìn Tiêu Dương, ánh mắt trực câu câu, mọc lên thần thái, vội vàng kéo một cái Tiêu Dương, thần thần bí bí địa mở miệng, "Phải không có cái gì gia truyền bí phương?"

Tiêu đại gia triệt để bó tay rồi.

Phí hết không ít sức lực, mới thành công địa tướng vị đại nương này lừa dối ở, đã nhận được ‘ Tiêu đại gia ’ gia truyền bí phương về sau, đại nương như một cơn xuân phong, cảm thấy mỹ mãn, cẩn thận mỗi bước đi rồi đi.

Tiêu Dương cất bước đi vào phòng an ninh, bên trong phi thường ngắn gọn, bên trong một giường lớn, một trương mới tinh cái chăn. Bên ngoài một cái bàn làm việc, ba cái ghế dựa, còn có một đài hơi có vẻ được cũ nát truyền hình.

"Thiết Anh, ta liền ở nơi này?"

Tiêu Dương đối với chính mình chỗ ở không có quá lớn yêu cầu, tại đây đơn sơ nhất một giường lớn, cũng so với lúc trước chính mình đợi tù lao thoải mái nhiều hơn.

"Tiêu đại gia, về sau phải dựa vào người chiếu cố nhiều hơn rồi!" Tiểu Tiêu hi hi cười cười.

"Khục khục. . ."

Tiêu Dương lập tức dõng dõng chủ đề, "Bất quá, Thiết Anh, ta hiện tại kiêm chức phần này gác cổng công tác, chẳng phải là không thể tùy thời ly khai?"

Quân Thiết Anh lắc đầu, "Tổ Tâm tỷ đã sơ thông quan hệ, người phần này gác cổng công tác chỉ là kiêm chức, phụ trách buổi tối phiên trực, ban ngày tự nhiên có một chút làm việc ngoài giờ để từ từ thay thế công tác của người."

Tiêu Dương gật đầu, động tác lưu loát địa trở về sau xe rương chuyển đến chính mình mấy bộ y phục, tại Tiểu Tiêu Hà Tú hỗ trợ hạ tướng phòng an ninh xử lý một lần.

"Vất vả hai vị rồi, đêm nay ta mời khách." Tiêu Dương lớn vỗ ngực.

"Coi như người còn có thể làm." Tiểu Tiêu hi hi nở nụ cười.

Phanh! !

Ngay vào lúc này, phòng an ninh đại môn bị phi thường thô lỗ một cước đá văng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hiểu lầm

Nữ sinh phòng ngủ 106 trong tứ nữ, Quân Thiết Anh đứng để cho tiện an bài, ở lầu một, cho nên ngoại trừ nàng là hệ lịch sử bên ngoài, phòng ngủ còn lại ba người họ đứng tài chính hệ.

Mặc dù chỉ là huấn luyện quân sự trong lúc, nhưng là, Tôn Thiển Thiển mị lực đã thịnh hành toàn bộ tài chính hệ.

Thượng Hải thi tốt nghiệp trung học văn khoa người thứ hai, dáng người như là linh xà giống như hấp dẫn người, nga mi đôi mắt sáng răng trắng tinh, tướng mạo động lòng người, như thế tài mạo song toàn nữ tử từ nhiên trong thời gian ngắn liền bắt làm tù binh vô số tài chính hệ nam sinh linh hồn. Hơn nữa, nghe đồn Tôn Thiển Thiển gia thế cực kỳ hiển hách, nếu như có thể tháo xuống đóa hoa này hoa tươi, nhân sinh tự nhiên là tài sắc kiêm thu, cả chép hóa rồng.

Trương Mông chính là Tôn Thiển Thiển người theo đuổi một trong, gia cảnh tự nhận không tệ, dáng người khôi ngô, vóc người bảy phần dương quang ba phần suất khí, mới vừa vào trường học liền bị ngốc tiến vào hệ đội bóng rổ, hần thuần thực kỹ thuật dẫn bóng lại để cho hần ở đây trên sân bóng bắt làm tù binh không ít người ái mộ, đứng tài chính hệ mấy lớn nhân vật phong vân một trong.

Trương Mông rất phẫn nộ.

Vừa mới cùng phòng ngủ mấy vị huynh đệ đã ăn rồi cơm trưa trở về thời điểm ra đi, hần vậy mà trông thấy nữ thần Tôn Thiển Thiển che mặt mang theo điểm đậm đáng yêu bị thương quên bên ngoài chạy chậm, lập tức trong lòng xiết chặt, lấy dũng khí tiến lên hỏi thăm, biết được nữ thần lại bị xằng một bạt tai!

Giận không kềm được.

Trương Mông lập tức khí thế hung hăng mang theo phòng ngủ ba vị huynh đệ, đã tìm được đầu sỏ gây nên địa phương sở tại, hơn nữa một cước đạp ra đại môn.

"Ai là Tiêu Dương! !"

Trương Mông nổi giận đùng đùng rống lớn một tiếng.

Bất quá, rất nhanh hần liền phát hiện mình vấn đề này xác thực dư thừa, trong phòng chỉ có một nam nhân.

Tiêu Dương giương mắt quét mắt Trương Mông, "Người nhận thức ta?"

Trương Mông đôi mắt lộ ra vài phần ngoan ý, mạnh mẽ một cái bước xa vọt lên, "ĐKMM!"

Đạp!

Trương Mông động tác quá mức đột nhiên, không có nửa điểm báo trước làm khó dễ, lập tức làm cho ở đây tam nữ đều kinh hãi.

"Dừng tay!" Cho dù Quân Thiết Anh trước tiên vội quát một tiếng, nhưng là, Trương Mông quả đã dám vô hạn địa tới gần Tiêu Dương ánh mắt, hồ hồ sanh phong.

Còn ảnh giương lên.

Tại trong mắt mọi người, Tiêu Dương cái khó ló cái khôn, trực tiếp giương lên trong tay còn cầm cái chổi, liền liền lui về phía sau mấy bước, định hướng về phía Trương Mông ngực.

Phanh. . .

Tiêu Dương lui về phía sau vài bước, mà Trương Mông cảm giác ngực chấn động, đau đớn cảm giác lập tức hiện lên, thở một hơi lãnh khí, hung hăng chăm chăm vào Tiêu Dương, "Ê liệt, tiểu tử, ngươi dám hoàn thù?"

Trương Mông làm bộ nếu xông lên trước. . .

"Dừng tay!"

Lúc này, Quân Thiết Anh chuyển động xe lăn, ngăn ở Trương Mông cùng Tiêu Dương tầm đó, ánh mắt mang theo vài phần vẻ giận mà nhìn Trương Mông, "Người là người nào? Vì cái gì tìm Tiêu Dương phiền toái?"

Quân Thiết Anh tướng mạo thậm chí so Tôn Thiển Thiển còn mạnh hơn một bậc, nếu không có hai chân của nàng, chỉ sợ, người theo đuổi nàng có thể theo Phục Đại xếp hàng Chiết Đại rồi.

Trương Mông gặp mỹ nữ cản đường, không tốt quá mức quá phận, chỉ có để lại tức giận trong lòng, trầm giọng nói ra, "Cái này đúng chuyện giữa nam nhân chúng ta."

"Tiêu Dương từ bỏ người?" Một bên Tiểu Tiêu nghe vậy bưng tỉnh đại ngộ, nhin không được thốt ra, ánh mắt mang theo kinh ngạc.

"Người nói cái gì?" Trương Mông trừng mắt liếc Tiểu Tiêu, mắt lộ ra hung quang, chợt ánh mắt lại lần nữa chuyển qua Tiêu Dương trên người, trầm giọng hỏi thăm, "Người là mới tới?"

Tiêu Dương gật đầu.

"106 phòng ngủ?"

Đồng dạng gật đầu.

"Vậy không sai." Trương Mông lạnh giọng nhìn xem Tiêu Dương, "Người muốn đứng người đàn ông, cũng đừng có đứng ở nữ nhân sau lưng, có dám theo hay không lão tử solo!"

"Solo mẹ người!"

Lúc này thời điểm, bỗng nhiên, cửa ra vào vang lên một hồi nổi giận thanh âm, nhất thời, một đạo bạch bạch tiếng bước chân nhanh chóng đi đến.

Tiêu Dương giương mắt lờm đi.

Có thể phát ra như vậy tiếng bước chân đấy, chỉ có đứng nữ nhân cao dép lê vội vã đi bộ thời điểm. Xuất hiện tại trước mắt mọi người đấy, thanh lịch đúng là một cái ăn mặc cao dép lê nữ tử!

Một cái nữ nhân vô cùng xinh đẹp, ăn mặc cũng rất thời thượng, màu bạc trắng áo sơ mi bao vây lấy lồi lõm uyển chuyển dáng người, cổ áo rất cao, không có bạo lộ, lại càng làm cho người ta một loại theo dõi dục vọng, màu vàng nhạt váy, lộ ra bóng loáng trắng nõn xinh đẹp bắp chân.

Bất quá, đương Trương Mông bọn người trở về chứng kiến nữ nhân này thời điểm, tuy nhiên cũng nhao nhao sắc mặt biến hóa.

"Solo? Là người? Người muốn cùng với solo? Solo con mẹ người!" Nữ nhân nhướn mày, vẻ mặt vẻ giận dĩa vọt vào, thoáng xoáy lên ám hồng thiên hoàng sợi tóc khắp lấy một bộ như có như không mùi thơm.

Tiêu Dương nhin không được sắc ở, mắt nhìn cái này hung hãn nữ nhân, không nhin được thì thảm một tiếng, "Mẫu thân thần thánh đấy."

Nữ nhân thần sắc sững sờ, liếc mắt mắt Tiêu Dương, ánh mắt lại chuyển qua Trương Mông trên người, cả giận nói, "Con bà nó chứ! Không phải nói muốn solo sao? Lão nương liền đứng ở trước mặt của người, tới tới tới, đến cùng lão nương solo!"

Trương Mông thần sắc có chút xấu hổ, "Ô lão sư. . ."

"Quýnh? Quýnh cái gì quýnh?" Nữ nhân bảo tố nảy sinh lời nói đến tự thật giống súng máy giống như bắn phá, lời nói nhanh chóng hơn nữa cắn chữ rõ ràng, chữ chữ bức người, "Người không phải mới vừa rất trâu bò sao sao? Còn gọi rầm rĩ lấy solo! Còn nói cái gì kia mà? Không được đứng ở nữ nhân sau lưng? Đứng ở nữ nhân sau lưng làm sao vậy? Làm sao vậy? Người nói, người có phải hay không xem thường nữ nhân?"

Trương Mông mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, thanh âm có chút run rẩy, "Không, không có. . . Ô lão sư, người đã hiểu lắm. . ."

"Người? Người có phải hay không kỳ thật muốn nói thẳng người lão nhân gia? Con bà nó chứ, ta có giả như vậy sao? Người ngẩng đầu nhìn một chút ta! Nhìn rõ ràng điem! Ta không xinh đẹp? Ta nơi đó có nếp nhăn à nha? Ta ở đâu lão à nha? Người làm thế nào thấy được ta lão à nha?" Nữ nhân trực tiếp chống nạnh trừng mắt Trương Mông.

"Hiểu lắm. . ."

"Hiểu lắm? Cái này là hiểu lắm, chẳng lẽ người khi dễ học sinh của ta cũng là hiểu lắm? Người nói, người lớn tiếng nói ah!"

Trương Mông nói không ra lời, đồ mồ hôi hột, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, ta như thế nào chọc cái này nữ ma đầu rồi.

Về phần Tiêu Dương đúng không phải nữ nhân đệ tử, Trương Mông đương nhiên không dám hỏi.

Gặp Trương Mông không nói lời nào, nữ nhân càng thêm tức giận rồi.

"Người khi dễ học trò ta! ! Người dựa vào cái gì khi dễ học trò ta? Người có bản lĩnh gì khi dễ học trò ta? Có bản lĩnh hướng về phía ta đến ah!"

BA~! !

"Cho người khi dễ học trò ta!"

Trương Mông gương mặt xuất hiện nóng hừng hực dấu ngón tay.

"BA~!"

"Nhìn người còn dám hay không khi dễ lão nương đệ tử!"

BA~! BA~! BA~!

Ngắn ngủn không tới một phút thanh âm, Trương Mông gò má thình lình bị đánh hơn mười cái tát, hơn nữa, mỗi một nhót cái tát đều vang dội vô cùng, lại để cho người bên ngoài nghe được đều kinh hãi lạnh mình.

"Không. . ."

BA~! !

"Người còn dám nói không?"

"Không dám!" Trương Mông vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất nói hết lời.

Nữ nhân tựa hồ lúc này mới đã hài lòng, lấy ra một tờ khăn tay, lau sạch nhẹ nhẹ vài cái bàn tay của mình, tiện tay ném ra đồ bỏ đi là, bên mặt, nhìn về phía Tiêu Dương, tiến lên vài bước, như anh đào miêng lộ ra ôn nhu đáng tươi cười, tựa hồ càng lúc trước cái kia bảo nổi hình tượng có 360 độ tương phản, cười cười, ôn nhu nói, "Người chính là chúng ta hệ cuối cùng một vị đệ tử a, làm quen, ta gọi Tô Tiểu San, là của người chủ nhiệm lớp kiêm chức nghiệp đạo sư, hoan nghênh người gia nhập Phục Đại hệ lịch sử đại gia đình trong."

"Khục khục. . ."

Tiêu Dương không khỏi nhẹ ho khan vài tiếng, thần sắc có chút không được tự nhiên, miễn cưỡng nở nụ cười một chút, "Tô lão sư, cái này. . . Đúng là hiểu lầm, ta không đúng học sinh của người."

Nghe vậy, đứng ở Tô Tiểu San sau lưng Trương Mông kêu thảm một tiếng, thống khổ hôn mê bất tỉnh, khóe miệng một trận run rẩy. . .

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nguyên lai các người tại đây cũng có ah!

Dù cho biết rõ đó là một hiểu lầm, nhưng là, tại Tô Tiểu San ánh mắt sắc bén xuống, Trương Mông mấy người đồng bạn cũng không dám nói thêm cái gì, vội vàng nâng dậy đã ngã đi Trương Mông, xám xịt đi ra phòng bảo vệ.

Lúc này Tô Tiểu San thần sắc cũng hơi mang theo mấy phần xấu hổ, mắt nhìn Tiêu Dương, thần sắc cũng lộ ra một tia hiểu rõ.

Chính mình thật sự là xúc động rồi từng chút một, trên tư liệu không phải viết cuối cùng một người hệ lịch sử tân sinh là một người gọi Quân Thiết Anh nữ tử sao? Hơn nữa, tại đây hay là nữ sinh phòng trợ, chính mình vậy mà đem trước mắt nam tử này trở thành học sinh của mình rồi.

Thật là mắt mặt!

Phục Đại ‘lão nhân’ cũng biết, trong trường học có Tam đại ‘không gây’, trong đó nhất đại ‘không gây’, chính là trước mắt vị này ma nữ đạo sư Tô Tiểu San, nàng hộ độc chi tâm mọi người đều biết, trong trường học, chưa từng có người dám đương tại Tô Tiểu San mặt khi dễ học sinh của nàng. Phàm là trêu chọc người, kết quả tự nhiên liền chỉ có một mẫu mực. . . Đó chính là té xỉu đi qua Trương Mông.

"Người là người nào?"

Tô Tiểu San thần sắc rất nhanh liền khôi phục bình thường, ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên người, có phần mang theo một tia bất thiện chi ý.

Tiểu tử này vậy mà làm hại chính mình bầy lớn như vậy Ô Long, quả thực nên rút.

"Tô lão sư, hần là trường học mới thông báo tuyển dụng nữ sinh phòng trợ gác cổng, Tiêu Dương, Tiêu đại gia." Tiểu Tiêu cười long trọng giới thiệu Tiêu Dương.

"Nguyên lai là Tiêu đại gia. . ." Tô Tiểu San trừng mắt liếc Tiêu Dương, đột ngột cười híp mắt để mắt tới lấy Tiêu Dương, "Tiêu đẹp trai ah!" Nụ cười này tựa hồ có chút rét lạnh.

"Hạnh ngộ." Tiêu Dương bị tính cách này bạo cay nữ tử ánh mắt chăm chăm sợ nổi da gà, hơn nữa lúc trước Tô Tiểu San hung ác phiến Trương Mông hình ảnh giờ phút này thỉnh thoảng lại tại Tiêu Dương trong đầu quanh quẩn, Tiêu Dương không khỏi toàn thân rung mình một cái, như thể đánh đá chỉ phụ, chính mình hay là trốn tránh tương đối khá.

Đang khi nói chuyện, Tiêu Dương nắm chắc hạ trong tay mình cái chổi, nếu quả như thật xuất hiện cái gì hết ý biến hóa, chính mình chỉ có ra sức giơ lên vũ khí trong tay đến chống cự cường quyền rồi.

"Tô lão sư. . ."

Lúc này thời điểm Quân Thiết Anh nhẹ giọng mở miệng, phá vỡ ngắn ngủi cục diện bế tắc, "Ta mới là hệ lịch sử học sinh mới, Quân Thiết Anh."

"Người chính là Quân Thiết Anh?"

Tô Tiểu San kinh ngạc, chợt khuôn mặt lập tức lộ ra nụ cười ấm áp, sải bước đi tiến lên, đưa tay ra, "Thiết Anh, hoan nghênh gia nhập Phục Đại hệ lịch sử đại gia đình."

Cái kia ngọt ngào tới cực điểm đáng tươi cười, tựa giống với nhân gian thiên sứ, căn bản là nhìn không tới bất luận cái gì một tia ma nữ bản chất.

"Tô lão sư, Tiêu Dương là bằng hữu ta, mới vừa hiểu lầm. . ."

"Không có việc gì!" Tô Tiểu San vung tay lên, có chút hào sảng, "Không có đặc biệt tất yếu dưới tình huống, ta đứng không biết tìm tiểu tử này phiền toái."

Nghe vậy, Tiêu Dương lập tức trong lòng xiết chặt, cái này ý tại ngôn ngoại, chẳng phải là có lúc cần thiết, nàng hội sửa chữa sửa chữa chính mình.

Tô Tiểu San cùng Quân Thiết Anh khai báo một ít nhập học mới bắt đầu cần phải chú ý sự tình, cuối cùng nhiệt tình mời Quân Thiết Anh buổi chiều đến quan sát hệ lịch sử học sinh mới huấn luyện quân sự biểu diễn về sau, ánh mắt lại quét mắt một vòng Tiêu Dương, chợt mang theo có chút nhanh chóng đi bộ tiết tấu ba ba ba rồi đi phòng bảo vệ.

"Tô lão sư tuy rằng tính tình có đôi khi có chút nóng nảy, bắt quá, người của nàng hay là rất tốt, hơn nữa người rất xinh đẹp." Tiểu Tiêu cười cười nói, "Cho nên, mỗi một năm môn tự chọn, Tô lão sư lịch sử khóa đều là rất nóng nảy đứng đầu chọn môn học."

Tiêu Dương càng thêm lưu luyến rồi, rất là thôn thức, đương thời thế hệ quả nhiên khó có thể thuyết phục, càng là cay phụ ngược lại càng được hoan nghênh rồi.

. . .

Trong phòng y vụ, Trương Mông dùng băng thoa lấy sưng đỏ lên mặt, ánh mắt còn có chút hoảng hốt, tựa hồ còn không có có tri hoãn định thần lại.

"Mông ca, con tức này cũng không thể cứ tính như vậy!" Một người thẳng cận mở miệng nói.

Trương Mông hung hăng nhìn lướt qua kính nam, "Chẳng lẽ người dám tìm Tô Tiểu San phiền toái?"

Thẳng cận theo bản năng run run một chút.

Tìm Tô Tiểu San phiền toái? Tại Phục Đại trong lịch sử cũng không phải là không có, nhưng là, đều là phi thường bị kịch lịch sử.

"Đều là tiểu tử kia!" Thẳng cận lập tức dõng dạc phát tiết mục tiêu, giọng cảm hận nói ra, "Tôn Thiên Thiên như vậy nữ thần hán đều đang hạ thủ được xáng một bạt tai, bây giờ còn làm hại Mông ca đã bị như vậy tai bay vạ gió, con tức này, ta Bồ Bắc Câu tuyệt đối nuốt không trôi rồi!"

"Đúng! Chúng ta phòng ngủ lúc nào bị thua thiệt như vậy?" Một gã nam tử khác lập tức phụ thuộc nói, "Tìm một cơ hội, cho hắn nói lòng gân cốt."

Lúc này, Trương Mông trong mắt cũng đầy đúng lửa giận, trầm tư hồi lâu, "Bắc Câu, người đi hỏi thăm một chút tiểu tử kia thân phận."

"Bao tại ta Bồ Bắc Câu trên người."

. . .

Tiêu Dương ở nhỏ tại hai nữ dưới sự trợ giúp quét dọn được không còn một mảnh, phi thường sạch sẽ, đương Tô Tiểu San sau khi rời đi, Tiêu Dương lập tức lớn vỗ ngực.

Có qua có lại!

Chủ động đưa ra giúp các nàng quét sạch phòng ngủ vệ sinh.

Vì nghênh đón Quân Thiết Anh vào ở, Tiểu Tiêu hai nữ lập tức liền gật đầu đáp ứng Tiêu Dương đề nghị.

Một hồi nữ sinh phòng ngủ sạch sẽ hoạt động đại quy mô địa triển khai.

Tiêu Dương biểu hiện thật là có thể nói là biết tròn biết méo, biết rõ Bạn Độc Thư Đồng chức trách, độc tài đại hoạt, tay chân tác lợi địa trước quét lần nữa 106 phòng ngủ về sau, theo tay cầm lên khăn lau, đi ra sân thượng.

Hà Tú cùng Tiểu Tiêu hai người cầm cây lau nhà lau, trở về mất nhìn tại trên ban công làm việc làm được hăng say Tiêu Dương, lập tức cảm khái vạn phần.

"Đương kim trên đời, như vậy cần tại quét dọn sạch sẽ nam nhân thật là không nhiều lắm." Tiểu Tiêu thôn thức một tiếng, chợt hi cười cười, đối với bên cạnh Quân Thiết Anh nói, "Thiết Anh, người đến đâu tìm được như vậy cực phẩm?"

Nghe vậy, Quân Thiết Anh giật mình, không biết trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ nói thẳng, mình ở trong nhà buổi sáng sau khi rời giường, liền phát hiện cái thẳng này tại buồng vệ sinh không biết trộn lấy cái gì. . .

Hà Tú lúc này cười cười, cho Tiểu Tiêu đưa mắt liếc ra ý qua một cái, lại cười nói, "Như vậy nam nhân tốt, đương nhiên là được dựa vào duyên phận đi tìm."

Tiểu Tiêu thần sắc cũng có chút ý tứ hàm xúc mà nhìn Quân Thiết Anh.

Quân Thiết Anh lập tức dở khóc dở cười, "Tên kia chẳng qua là biểu tỷ ta thông báo tuyển dụng đảm đương của ta bạn cùng học bảo mẫu mà thôi."

"Hiện tại ngược lại là rất lưu hành quy tắc ngầm bảo mẫu đấy." Tiểu Tiêu một bộ 'ta hiểu' bộ dáng, lập tức lại là mở miệng cười nói, "Thiết Anh, như vậy nam nhân tốt người có thể phải nắm chắc, tuy rằng ta đối với Tiêu Dương nhận thức không nhiều lắm, bất quá, theo hần biểu hiện bây giờ đến xem, tuyệt đối là cái chăm chỉ người thành thật."

"Tiểu Tiêu, còn nhìn không ra, người còn có đương Nguyệt lão tiềm chất." Hà Tú trêu ghẹo nói.

Hai nữ cười trở thành một đoàn, Quân Thiết Anh có khổ nói không nên lời, vẻ mặt xấu hổ.

"Thiết Anh, nói thật, Tiêu Dương còn quả thật không tệ, vóc người đẹp trai, lại chịu làm khổ hoạt. . ."

Hà Tú vừa dứt lời, lúc này, sau lưng truyền đến một giọng nói.

"Các người đang nói cái gì?"

Hai nữ đàm luận Tiêu Dương thời điểm, tận lực đè thấp lấy thanh âm, lúc này đột ngột nghe thấy Tiêu Dương thanh âm ở sau lưng vang lên, vội vàng đứng cả kinh, nhao nhao xoay người lại, Quân Thiết Anh cũng giương mắt nhìn sang.

Một tích tắc này cái kia, tam nữ con mắt cơ hồ đồng thời muốn lồi đi ra, nhất thời há hốc mồm ngốc trệ!

Ngây ra như phỗng!

Nửa ngày. . .

"Ah! ! !"

Tiểu Tiêu đột ngột kinh hô một tiếng, vội vàng đem phòng ngủ đại môn lập tức đóng lại.

Phanh! !

"Tiêu Dương. . . Người. . ." Lúc này thời điểm Quân Thiết Anh đứng đã gấp vừa giận, khuôn mặt còn mang theo vài phần đỏ cay, "Người làm cái gì vậy?"

Tiểu Tiêu cùng Hà Tú hai nữ giống như hóa đá giống như nói không ra lời. . .

Con mắt gần như muốn lồi đi ra ngoài.

Lúc này, Tiêu Dương trong tay, rõ ràng là cầm ba đầu nhan sắc khác nhau nữ sinh nịt ngực, ngón tay dẫn theo dây lưng, tại tam nữ trước mắt sáng ngời ah sáng ngời, kích thích tam nữ thần kinh đồng thời, đôi mắt còn mang theo kinh hi.

"Nguyên lai các người tại đây cũng có ah!"

Chương 17: Cao Vạn Đăng lão sư!

Buổi sáng hôm nay tại Bạch Tô Tâm trong miệng không chiếm được đáp án, đối với cái này thế giới hết thấy sự vật đều tràn đầy lòng hiếu kỳ Tiêu Dương một mực canh cánh trong lòng. Hôm nay tại nữ sinh trong phòng ngủ đã có vui mừng phát hiện, tự nhiên lập tức không kịp chờ đợi đem chúng lấy xuống dưới, ôm một khóa đối với kiến thức cầu tác chỉ tâm, thành khẩn mở miệng hỏi thăm.

"Đây rốt cuộc là cái gì oa?"

Tiêu đại Trọng Nguyên ánh mắt sáng ngời tràn đầy đối với kiến thức khát vọng.

"Đây là cái gì?"

Tam nữ đã giống như hóa đá giống như ngọc trệ, một lát, hai mặt nhìn nhau, đồng thời xoay mặt hướng phía Tiêu Dương rộng to.

"Buông tay! !"

Tiểu Tiêu cùng Hà Tú suýt nữa muốn lộ roi đầy mặt rồi, cái này chính là mình vừa mới còn tán dương không ngừng nam nhân tốt? Vậy mà không biết liêm sỉ như vậy địa cầm nữ sinh nịt ngực tại đối với phương diện trước lay động, còn luôn miệng địa hỏi thăm đây là cái gì.

Lão nương tin người không biết đây là cái gì?

Chưa từng ăn thịt heo, tổng bá kiến heo chạy lộ a! Coi như lui thêm bước nữa, chưa thấy qua heo chạy, cũng nghe qua heo cái này giống a!

Tiêu Dương bị tam nữ thái độ lại càng hoảng sợ, lập tức lui về phía sau hai bước.

Cảm nhận được tam nữ đẳng đẳng sát khí ánh mắt, Tiêu Dương càng thêm sợ hãi, tiểu tâm dục dục hỏi thăm, "Hắn là. . . Còn đây là bí mật không thể nói?"

"Ta. . ."

Tiểu Tiêu há mồm, trong lúc nhất thời nhưng lại không biết làm như thế nào mở miệng, chẳng lẽ còn trực tiếp mở miệng nói cái này là mình mang đồ vật! Phi phi! Quá thẹn thùng rồi. Nửa ngày, chỉ có hung hăng trừng mắt Tiêu Dương.

Thật tốt hình tượng, trong thời gian ngắn nếu như cao ốc sụp đổ, hô phi yên diệt.

"Ồ trong đó có gì huyền cơ?" Tiêu Dương lúc này thời điểm còn nhìn bên trái một chút phải xoa bóp. . .

"Cút! !!"

Tam nữ thanh âm đồng thời nhắc lên.

Kết. . .

Tiểu Tiêu đem cửa mở ra, đem Tiêu Dương đẩy đi ra về sau, lập tức phanh địa đóng lại phòng ngủ cửa!

"Quả thực là bề ngoài thuần khiết! Nội tâm như Sói! Giống đúng sắc lang! !"

Tiểu Tiêu thở phì phò mở miệng, ngực không ngừng mà phập phồng.

Bị một người nam nhân đang tại mình mặt, cảm nội y của mình tại trước mắt của mình quơ, vừa mới lập tức, nếu có miếng đất khe hở lời mà nói..., Tiểu Tiêu cùng Hà Tú nhất định sẽ đem Tiêu Dương nhét vào!

"Ah!"

Giờ phút này, Hà Tú lại đột ngột kinh hô một tiếng.

"Tú Tú, làm sao vậy?" Tiểu Tiêu lập tức hỏi thăm.

"Hắn. . . Hắn cứ như vậy đi rồi hả?" Hà Tú con người lộ ra vài phần lo lắng.

"Sắc lang này, đương nhiên muốn đánh ra ngoài." Tiểu Tiêu bủn môi.

"Thế nhưng mà. . ." Lúc này Quân Thiết Anh nghĩ nghĩ, có chút không quá chắc chắn mà nói, "Hắn. . . Giống như đem các người nịt ngực đều cầm đi. . ."

Yên lặng hồi lâu. . .

"Ah! ! !"

Nữ sinh phòng ngủ 106 phòng vang lên một hồi kinh thiên động địa kinh hô thanh âm!

...

...

Tiêu Dương phi thường không hiểu chạy về phòng bảo vệ, lúc này mới nhớ tới trong tay mình còn cầm cái kia ba kiện nịt ngực, may mắn hiện tại đã là lúc nghỉ trưa gian, cũng không có người nhìn thấy Tiêu Dương cái này hèn uest cử động.

"Cái này cất giấu trong đó huyền cơ gì?" Tiêu Dương nghiên cứu hồi lâu về sau, chợt đem chúng tiện tay ném tới đầu giường, sau đó mở ti vi, tiếp tục thông qua truyền hình hiểu rõ lấy cái này với hắn mà nói phi thường hết thầy đều lộ ra thể giới mới lạ.

Dương quang phổ chiếu.

Phục Đại cửa ra vào, một cỗ cùng Tiêu Dương khai tới QQ xe cùng hình hào màu đỏ cỗ xe từ từ địa tựa vào cửa ra vào trước chừng một trăm mét.

Sau khi xe dừng lại, người ở bên trong cũng không có đi ra khỏi đến.

Một lát, một người cao lớn thanh niên nam tử, ước chừng 25-26 tuổi tả hữu, người mặc quần áo thể thao, giày hiệu Jordan, tiếp cận 1m9 cao thân hình làm cho người ta một loại mạnh phi thường tráng cảm giác, ngắn đầu đỉnh phát, khuôn mặt treo vài phần vui vẻ, đi ra cửa trường về sau, tả hữu ngắm thêm vài lần, gấp nơi xa cửa sổ xe bên trong một tay dò xét đi ra, lập tức nhanh hơn bước chân đi tới.

Đương thanh niên nam tử sắp đến gần thời điểm, cửa xe cũng ở đây đúng mở ra, tinh khiết màu đen trường ngoa tát rơi xuống đất, một thác nước tóc dài đen nhánh bay ra, đeo kính râm, thân sắc hiện ra vài phần lãnh khốc tư thế oai hùng, áo sơ mi trắng, bỏ sát người quần áo và trang sức buộc vòng quanh nóng nảy thân hình.

Thanh niên nam tử tuy rằng bị cái này một vòng phong thái hấp dẫn được ngơ ngác một chút, bất quá, lại là rất nhanh liền khôi phục bình thường, mỉm cười mở miệng, "Bạch xã trường, người hôm nay ước ta đi ra, có việc?"

Nữ tử lấy xuống trong mắt kính râm, lộ ra tướng mạo đẹp dung nhan.

Rõ ràng là Bạch Tổ Tâm.

Bạch Tổ Tâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nghiêm mặt mở miệng, "Cao. . . Khục, " Bạch Tổ Tâm nhìn lướt qua thanh niên nam tử, bĩu môi nói, "Ta không muốn hô tên của người, người nghe, ta có chuyện cho người đi làm."

Thanh niên nam tử thần sắc biết vậy nên ừm khuất, tên của ta làm sao vậy? Tên của ta làm sao vậy?

"Chuyện gì?" Thanh niên nam tử cố gắng làm cho mình sau khi bình tĩnh lại, lập tức lớn vĩ ngực nói, "Bạch xã trường cứ việc phân phó, nhỏ nhất định xông pha khói lửa, không chối từ."

"Không cần phải người đương nhân viên cứu hòa, chỉ là, người giúp ta thăm dò một cái người."

"Thăm dò?" Thanh niên nam tử có chút khó hiểu.

Một câu nói, hôm nay Quân Thiết Anh nhập học ngày đầu tiên, Bạch Tổ Tâm suy đi nghĩ lại, hay là không an tâm, lúc trước Tiêu Dương ở trước mặt mình cùng lưu manh giảng đạo lý bức lui lưu manh một màn kia thực sự quá quý dị, căn cứ cái thẳng này tại phỏng vấn thời điểm toàn diện thất bại biểu hiện, Bạch Tổ Tâm vẫn có chút không tin được hắn.

Vạn nhất ở trường học có cái gì có chuyện xảy ra, Tiêu Dương có thể không kết thúc chức trách của mình đến bảo vệ tốt Thiết Anh?

Nghĩ sâu tính kỹ về sau, Bạch Tổ Tâm hay là bấm trước mắt nên thanh niên nam tử điện thoại. Người này cùng Bạch Tổ Tâm đồng nhất ĐH Sư Phạm tốt nghiệp, Bạch Tổ Tâm tại một chỗ tư nhân trường học giáo ngoại ngữ, mà thanh niên nam tử tắc thì nhận lời mời lên Phục Đại thể dục giáo viên. Về phần thanh niên nam tử vì cái gì đối với Bạch Tổ Tâm nói gì nghe nấy, cái kia càng đơn giản hơn, đại học thời điểm, Bạch Tổ Tâm chính là Taekwondo hiệp hội hội trưởng, mà thanh niên nam tử thì là phó hội trưởng.

Cũng không phải là bởi vì nàng mỹ mạo.

Bạch Tổ Tâm dụng quyền đầu đã thu phục được người nam nhân này.

Cho nên, khi nhận được Bạch Tổ Tâm điện thoại về sau, người này lập tức đứng vội vã đi ra.

"Đúng vậy."

Bạch Tố Tâm trầm ngâm một lát, mở miệng nói, "Hai ngày này ở trong, người giúp ta thăm dò thăm dò một cái người, hoặc là nói, đúng khảo nghiệm một cái người."

Dưới ánh mặt trời, Bạch Tố Tâm thấp giọng cùng thanh niên nam tử bản tóm tắt lần nữa.

"Đều nhớ kỹ a."

Thanh niên nam tử gật đầu.

"Ân!" Bạch Tố Tâm cũng không cần phải nhiều lời nữa, chuyển trên người xe, khởi động động cơ về sau, nửa ngày, đột nhiên đem cửa sổ xe buông ra, về mặt xin lỗi nói, "Mới vừa một câu, người có thể đừng chú ý."

"Nói cái gì?" Thanh niên nam tử không hiểu ra sao.

"Là được. . ." Bạch Tố Tâm nghiêm mặt mở miệng, "Ta không muốn hô tên của người."

Nghe vậy, thanh niên nam tử khuôn mặt lập tức co quắp vài cái, nửa ngày, sâu kín nhìn xem xe phương hướng ly khai, trong nội tâm càng là bi phẫn.

"Tên của ta đến cùng làm sao vậy?"

Thanh niên nam tử quay người hướng phía cửa trường học đi trở về đi.

Lúc này, cửa ra vào trực ban một người giữ cửa giơ mắt thoáng nhìn thanh niên nam tử, lập tức liền xông ra ngoài, dương tay la lớn.

"Cao Vạn Đăng lão sư! Cao Vạn Đăng lão sư! Ở đây có người buu kiện đây này."

". . ."

Cao Vạn Đăng hắc về mặt địa nhìn sang này môn vệ, khoe miệng không khỏi hung hăng co quắp một chút, bước nhanh đi tiến lên.

Gác cổng cũng là cái người thanh niên, thoát nhìn có chút lạ mặt, chắc là vừa tới không lâu đây.

Cao Vạn Đăng đi vào cửa vệ phòng trực ban về sau, người thanh niên lấy ra một phần buu kiện, đưa cho Cao Vạn Đăng.

"Ta đúng mới tới, gọi Lâm Tiểu Thảo, nông thôn em bé xuất thân, danh tự giống như, vóc người cũng không đẹp trai." Người thanh niên đỉnh đặc mở miệng, ha ha mà cười nói, "Vừa mới bắt đầu ta còn không nhận ra người rồi, nguyên lai Cao Vạn Đăng chính là người ah! Nhìn một cái, phần tử trí thức tự là bất đồng, danh tự đều suất khí nhiều hơn, không giống ta, Lâm Tiểu Thảo, chỉ có thể bằng một ít cật lực làm công tác bảo an rồi."

Lâm Tiểu Thảo hiển nhiên là cái phi thường hay nói đích nhân, tuy rằng Cao Vạn Đăng không có trả lời, hấn lập tức lại tiếp tục mở miệng, "Chắc chắn, cái này kí tên có khí thế, bút tích tốt giống một điều long đang bay múa, cái kia thành ngữ nói như thế nào? Ai, vô văn hóa, vô văn hóa." Lâm Tiểu Thảo cười hí mắt nhìn xem Cao Vạn Đăng kí tên, đồng thời một bên xé mở phía trên tầng kia giấy, "Thật tốt danh tự, Cao Vạn Đăng. . . Cao Vạn Đăng lão sư. . ."

Lâm Tiểu Thảo không có chú ý tới, so với hấn cao hơn một cái đầu Cao Vạn Đăng đã mặt đen lên rồi. . .

"Cao Vạn Đăng. . ." Lâm Tiểu Thảo đột ngột trong lòng đập một cái, theo bản năng thốt ra, "Trúng. . ."

Nửa ngày, gác cổng trong phòng trực ban, một tiếng kinh thiên địa quỷ thần khiếp tiếng rống giận dữ âm bạo triệt vang lên!

"Người nha mới nhức cả trứng dái! !!"

(Cao Vạn Đăng hình như đồng âm với nhức trứng dái thì phải...)

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chính là hấn!

Cửu Nguyệt Dương Quang trải ra hạ xuống, nương theo lấy một bộ mát lạnh gió, lúc kim giờ chuẩn xác địa chỉ hướng hai giờ đúng thời điểm, thanh thúy tiếng chuông tại các lớn phòng trọ chói tai vang lên.

Nữ sinh phòng ngủ A tòa nhà, đại nhất nữ sinh phòng trọ.

Một lát, các tầng tiêu sái nói, từng đạo ăn mặc quân trang màu xanh lá cây thướt tha đáng người xuất hiện, tay cầm mũ, bước chân vội vã đi xuống.

Đây là tân sinh huấn luyện quân sự biểu diễn thời khắc!

Nửa tháng huấn luyện quân sự, tất cả mọi người không kịp chờ đợi muốn nghênh đón giờ khắc này đã đến, càng quan trọng hơn đúng, theo đạo quan yêu cầu nghiêm khắc xuống, không ai có thể dám muộn.

Bất quá, đương nhóm đầu tiên tân sinh nữ binh chạy xuống lầu đạo thời điểm, phát hiện phòng trọ trước mặt cửa sắt lại vẫn không có mở ra.

Phòng bảo vệ cửa cũng đóng chặt lại.

"Đại nương! Đại nương!" Rất nhanh có nữ sinh đi gõ cửa.

Đã qua hồi lâu, đại môn mở ra, một đạo thân ảnh mang theo mơ hồ thần sắc đi ra, mờ mịt nói, "Cô nương đang kêu ta?"

Đương Tiêu Dương xuất hiện một khắc, lập tức có không ít người kinh ngạc một chút.

"Đại nương thay đổi đẹp trai rồi hả?"

"Đây là có chuyện gì? Hấn là đây là đại nương đấy. . . Tình nhân?"

"Chúng ta phòng ngủ nhân viên quản lý vậy mà đổi thành một cái nam đẹp trai?"

Bị nhiều như vậy ánh mắt tập trung tới, Tiêu Dương trong lòng nhất thời có chút sợ hãi, không khỏi yếu ớt mở miệng, "Xin hỏi cô nương có thể có chuyện gì?"

Cái thế giới này cô nương quá điên cuồng, Tiêu Dương đã sớm thăm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, hiện tại thoáng cái bị nhiều người như vậy chăm chăm vào, tiêu đại Trọng Nguyên cái kia khiếp nhược đích tiểu tâm bản đều suýt nữa muốn kịch nhảy lên.

"Đại. . ." Nên nữ sinh cường hành địa tướng ‘ mẹ ’ chữ nuốt xuống, chỉ một thoáng một chữ thốt ra, "Gia. . ."

Xem ra Tiêu đại gia đích danh xưng xác thực muốn lạc thật.

"Đại gia, tranh thủ thời gian mở cửa a, chúng ta nhanh bị muộn rồi rồi!"

Tiêu Dương lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, lúc này mới nhớ tới mình kiêm chức thân phận.

"Các vị cô nương xin chờ một chút."

Một lát, Tiêu Dương rút cuộc tìm được cái chìa khóa, cất bước đi ra ngoài, lưu loát mở cửa về sau, còn phi thường lễ phép cười gật đầu nguyên một đám gật đầu.

"Cô nương xin đi thông thả."

"Cô nương đi tốt."

"Các cô nương sớm điểm trở về. . ."

Đương luồng thứ nhất nữ sinh sau khi đi ra, Tiêu Dương đi trở về phòng bảo vệ rửa mặt, sau đó đi thẳng tới 106 phòng ngủ.

Bang bang!

Tiếng đập cửa về sau, đại môn mở ra, Tiểu Tiêu giương mắt liền thấy được Tiêu Dương lúc này cái kia dương quang nụ cười sáng lạn, lập tức lửa giận sinh lòng, "Là người? Người còn dám tới?"

Tiêu Dương mờ mịt, mơ hồ nói, "Ta vì cái gì không dám tới?"

Chê cười, bản Trọng Nguyên binh sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa cũng không kinh! Chớ nói chi là gõ người khác cửa.

Tiêu Dương thần sắc hiển ngang lẫm liệt, hơn nữa không đều Tiểu Tiêu mở miệng, liền ngẩng đầu cất bước đi đến, đi thẳng tới Quân Thiết Anh sau lưng,

hai tay đặt ở xe lăn, hướng phía sắc mặt dần dần trở nên có chút hóa đá hai nữ cười tủm tỉm mở miệng nói ra, "Ta có đôi khi bất tiện tới thời điểm, là hon phiền toái các người chiếu cố cho Thiết Anh rồi. Đúng rồi, các người cùng Thiết Anh không phải đồng nhất hệ, các người đi trước a, ta sẽ dẫn Thiết Anh đi tìm đến hệ lịch sử đội ngũ đấy."

"Người. . ." Tiểu Tiêu cử động nói lại dừng lại, đồng thời trợn mắt nhìn lướt qua trước mắt cái thằng này.

Chuyện lớn như vậy, hẳn vậy mà đương cái gì cũng không phát sinh qua, đối với ‘ trộm cướp ’ đi nịt ngực, vậy mà cũng nghiêm nhiên đương làm cái gì cũng quên .

Điều này cũng quá vô sỉ a.

Nhưng là, tiểu tử này không đề cập tới, chẳng lẽ mình còn dám giận đùng đùng tiến lên quát, "Đem bốn tiểu thư nịt ngực trả lại cho ta!"

Gặp hai nữ lúc này ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn mình.

Tiêu Dương có chút ngượng ngùng, vò đầu cười cười nói, "Các người không cần lo lắng cho ta, ta có thể làm thỏa đấy."

Còn lo lắng cho người?

Hai nữ bị Tiêu Dương trực tiếp thua chạy, cất bước hung hăng bước ra phòng ngủ.

"Ai. . . Các người. . ." Tiêu Dương lớn tiếng mở miệng.

"Từ bỏ!" Tiểu Tiêu thanh âm lập tức ở bên ngoài vang lên, bị một người nam nhân lấy đi nghiên cứu mấy giờ, còn có thể có muốn không?

"Từ bỏ?" Tiêu Dương mắt nhìn tại hai nữ trên giường mũ quân đội, phi thường không hiểu lắc đầu.

Cô nương, thật là khiến người khó hiểu.

"Thiết Anh, chúng ta cũng đi thôi."

Quân Thiết Anh mắt nhìn Tiêu Dương, nhẹ gật đầu.

Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh đi ra nữ sinh phòng ngủ, đi ra ước chừng trăm mét về sau, đột ngột chứng kiến hai đạo thân ảnh vội vã đi trở về, thẳng đến 106 phòng ngủ.

Mê hoặc nhìn mắt, Tiêu Dương lần nữa lắc đầu thở dài, cô nương tâm tư thật sự khó có thể cân nhắc.

"Tiêu Dương. . ."

Lúc này, Quân Thiết Anh mở miệng, bất quá, đối với cái này lần đích ‘ nịt ngực cửa ’, người trong cuộc đã nghiêm nhiên quên được không còn chút nào, tự mình nghĩ chỉ trích hạ Tiêu Dương, nhưng lại không biết làm như thế nào mở miệng.

"Có chuyện gì?" Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh đi ở sân trường con đường, gặp Quân Thiết Anh cách chỉ chớp lát không có mở miệng, làm một tên hợp cách Bạn Độc Thư Đồng, tự nhiên muốn học hội phỏng đoán đại tiểu thư tâm tư, trầm ngâm hồi lâu về sau, Tiêu Dương đột ngột gian trong lòng mạnh mà nhảy dựng, mắt nhìn Quân Thiết Anh, tuy rằng đứng ở phía sau nhìn không thấy mặt mũi của nàng, bất quá, lúc này thời điểm có thể tưởng tượng đến Quân Thiết Anh khuôn mặt một hồi khó có thể mở miệng hiểu rõ ngượng ngùng thần thái. . .

Tiêu Dương lập tức hiểu ra, chợt thần sắc mang theo vài phần xấu hổ, thăm dò mở miệng, "Thiết Anh, người. . . Người nên không phải là muốn đi WC a?"

"Đi WC?" Quân Thiết Anh tựa hồ thoáng cái phản ứng không kịp.

"Ân, chính là các người nói đi tiểu." Tiêu Dương một bộ học phú nữ xa bộ dáng nghiêm mặt trả lời, đồng thời nội tâm còn có phần có vài phần đắc chí, ngăn ngừa trong vòng vài ngày, bản Trạng Nguyên nắm giữ hiện đại từ ngữ cũng không ít, thí dụ như đi tiểu, "công cụ", lần đầu, còn có cất bánh ngọt.

". . ."

"Nếu như. . ." Tiêu Dương hơi mang theo vài phần thẹn thùng, bất quá vẫn là được dũng cảm đối mặt việc này, trốn tránh tổng không phải cái biện pháp, "Nếu như người thật sự rất vội vội lời nói. . ."

"Khục. . ."

"Ta có thể nhắm mắt lại đấy." Tiêu Dương lời thề son sắt mà bảo chứng! Tốt xấu mình cũng là thứ đường đường văn võ song khoa trạng nguyên, đương nhiên khinh thường tại đi chiếm một cái băng thanh tuyết trắng nữ hài tiện nghi.

Tiêu Dương đối với nhân phẩm của mình vẫn là vô cùng tự tin đấy!

"Ngừng!"

Quân Thiết Anh nhìn không được thanh âm làm lớn ra vài phần, "Không sao, đi thôi." Bị Tiêu Dương như vậy một can thiệp, Quân Thiết Anh đương nhiên lại không tâm tư đi truy cứu ‘ nịt ngực cửa ’ sự tình.

"Nha."

Tiêu Dương thành thật một chút đầu, nghiêm khắc tuân thủ nghiêm ngặt Bản Độc Thư Đồng chuẩn tắc, nghe đại tiểu thư mà nói. Phụ giúp Quân Thiết Anh tiếp tục hướng trước, lúc này không ít người vội vàng đi qua, ánh mắt tò mò nhìn xe lăn Quân Thiết Anh, vội vàng bước nhanh đi xa.

Sân vận động lên, từng nhóm phương trận đội ngũ đã chỉnh tề địa tập hợp, la lên thanh âm cũng thỉnh thoảng lại chỉnh tề vang vọng dựng lên, nửa tháng huấn luyện quân sự, thực cũng đã bọn này thiên chi kiều tử đã có một tia quân nhân khí thế.

Càng đến gần, liền càng phát ra cảm nhận được một trận này nhiệt liệt không khí.

Tại khoảng cách sân vận động gần nhất trường học đạo bên ngừng lại, nhìn phía trước màu xanh lá phương trận đội ngũ, Quân Thiết Anh con người xẹt qua một tia khó có thể ngăn chặn hâm mộ.

Cái này là mình cỡ nào khát vọng sự tình, dù là làm cho mình đi vài bước, lại ném ngược lại, cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc, thiên ý trêu người.

"Hệ lịch sử đội ngũ ở bên kia. . ."

Tiêu Dương thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc, Tô Tiểu San lão sư, đang đứng tại một chi đội ngũ hơi nghiêng.

"Chúng ta có cần tới hay không?" Tiêu Dương có chút chần chờ, cái cô nương này hôm nay phòng bảo vệ bạo lực hành vi lại để cho Tiêu Dương có dừng khí muốn tị nhi viễn chi ý niệm.

"Ta là hệ lịch sử học sinh mới, người cảm thấy thế nào?" Quân Thiết Anh thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Tiêu Dương chỉ có kiên trì tiến lên, rất nhanh, Tô Tiểu San cũng nhìn được Tiêu Dương hai người, khuôn mặt treo nhu hòa vui vẻ chạy ra đón chào, "Thiết Anh, người đã đến rồi." Trực tiếp không để mắt đến Tiêu Dương.

Tô Tiểu San cùng Quân Thiết Anh bắt chuyện qua về sau, liền dẫn hai người trực tiếp đi tới hệ lịch sử đội ngũ trước mặt, cùng bên cạnh vị kia cao gầy huấn luyện viên nói vài câu, Tô Tiểu San liền hướng phía cái này ước chừng bốn mươi năm mươi người đội ngũ lớn tiếng nói, "Các vị đồng học, ta đến giới thiệu cho các người một chút chúng ta hệ lịch sử cuối cùng một vị nhập học tân sinh. Nàng tự là Quân Thiết Anh."

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Quân Thiết Anh trên người, nhao nhao lộ ra vài phần dị sắc, yên lặng nửa ngày, tiếng vỗ tay lập tức như sấm vang lên, sấm tập thấp giọng nghị luận.

"Quân Thiết Anh, danh tự rất quen, ah. . . Không phải năm nay Thượng Hải văn khoa trạng nguyên sao?"

"Đúng, không nghĩ tới nàng vậy mà báo học Phục Đại hệ lịch sử."

"Lớn lên rất phiêu lạng, Nhưng tiếc. . ."

Sân vận động bên trên đột nhiên xuất hiện một người ngồi lên xe lăn nữ sinh, bị một anh tuấn nam sinh phụ giúp tới, đã sớm đưa tới không ít ánh mắt tò mò.

Hệ ngoại ngữ trong đó một chi trong đội ngũ, một đôi trông mắt ẩn chứa tàn nhẫn thần sắc chăm chăm vào bên kia.

"Thiên Thiên, làm sao vậy?" Thừa dịp ngắn ngủi nghỉ ngơi thời gian, hần bên cạnh một người cao gầy nữ tử không khỏi hiếu kỳ hỏi thăm.

"Mộng nhi, hôm nay ta đã nói với người chính là cái người kia. . ." Tôn Thiên Thiên đôi mắt xẹt qua một tia như đao phong giống như ánh sáng sắc bén, chỉ một cái bên cạnh.

"Chính là hần!"

Chương 19: Gọi thú gọi thú, ta hỏi lại ngươi một vấn đề

"Chính là hần?" Cao gầy nữ tử ánh mắt nhẹ híp lại, đánh giá một chút nơi xa Tiêu Dương, nhạt thanh mở miệng nói, "Cần cần giúp một tay không?"

"Không cần, thù cần tự mình báo, Mộng nhi, chẳng lẽ ngươi đã quên, lần này huấn luyện quân sự giáo quan, là ai dẫn đội tới?" Tôn Thiển Thiển khoe miệng nói lên một tia lãnh ngạo đường cong, "Ta nói rồi muốn một cái tay của hần, hiện tại đã không kịp chờ đợi muốn trước thu một phần lợi tức."

Nữ tử nhẹ gật đầu, lạnh nhạt cười khẽ, "Thiển Thiển, ta không phải sớm theo như ngươi nói sao? Ở bên ngoài biệt thự ở có cái gì không tốt, thiên lý được thể nghiệm cái gì phòng ngủ cuộc sống, những người kia theo chúng ta, có thể đánh đồng?"

Tôn Thiển Thiển nở bĩu môi, không lên tiếng nữa, trực tiếp lớn tiếng hô câu báo danh, tùy tiện mượn có liền rời đi đội ngũ.

Một mặt khác, Quân Thiết Anh cùng hệ lịch sử các học sinh chào hỏi về sau, liền do Tiêu Dương phụ giúp đã đến một bên, quan sát chỉ đội ngũ này đang tiến hành huấn luyện quân sự biểu diễn một lần cuối cùng luyện tập. Nương theo lấy từng tiếng hét lớn âm, một bộ Quân Thể Quyền đánh cho hồ hồ sanh uy.

Quân Thiết Anh con ngươi mọc lên vô cùng hâm mộ thần sắc, "Tiêu Dương, ngươi nói có một ngày, ta cũng có thể như bọn hần như vậy, thật là tốt bao nhiêu."

Tiêu Dương ánh mắt chính nhàm chán cực độ địa nhìn chung quanh, nghe vậy, lập tức khẽ giật mình, chợt cười nhạt nói, "Chỉ cần có tin tưởng, hi vọng tất nhiên sẽ không dễ dàng tan vỡ."

Quân Thiết Anh nhẹ thở ra một hơi, từ từ khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt tiếp tục đã rơi vào phía trước trong đội ngũ.

"Thiết Anh. . ."

Một tiếng thanh âm thanh thúy vang lên.

Tô Tiểu San khuôn mặt mỉm cười địa đã đi tới, trong tay cầm một quyển sổ tay, "Đây là chúng ta hệ lịch sử tân sinh 3 ban 48 vị trí đệ tứ tư liệu, đem ngươi tư liệu của ngươi điền đi lên, đồng thời cũng tìm hiểu một chút các học sinh tư liệu, dễ dàng cho sau này trao đổi."

"Đa tạ Tô lão sư." Quân Thiết Anh nhận lấy viết ký tên cùng sổ tay, lập tức cúi đầu bắt đầu điền tư liệu.

"Đúng rồi, buổi sáng ngày mai mười giờ đứng tại số 5 lầu dạy học 502 phòng học khai ban hội." Tô Tiểu San nhắc nhở một tiếng.

Có lẽ là bởi vì Quân Thiết Anh thân thể duyên cớ, với tư cách đạo sư Tô Tiểu San đối với nàng cũng phá lệ chú ý, bất quá, nhu hòa nụ cười đầm mĩ ở bên trong, ngẫu nhiên mang theo một tia bất thiện chi ý mắt liếc Quân Thiết Anh sau lưng vui vẻ, lập tức đứng lại để cho Tiêu Trọng Nguyên lang sòn hết cả gai ốc.

Đương Quân Thiết Anh điền xong tư liệu về sau, sinh viên đại học năm nhất học sinh mới huấn luyện quân sự tổng kết biểu diễn cũng kết thúc.

Mặc dù nói đúng một hồi biểu diễn, nhưng là, lại tràn ngập đậm đặc cạnh tranh khí tức, trên đài hội nghị có trường học trọng yếu lãnh đạo cùng với lần này huấn luyện quân sự quân đội lĩnh đội đưa cho bọn hần biểu diễn cho điểm. Từng cái hệ, mỗi một lớp đội ngũ đều muốn đạt được thành tích tốt nhất, cho nên, càng gần đến mức cuối trước mắt, càng là trứng đủ sức mạnh đến lớn tiếng hò hét gầm rú đến dương oai!

Các loại khẩu hiệu vang dội đến!

"Tam liên tất thắng! Tam liên tất thắng!"

"Thất liên uy vũ! Dừng được đệ nhất!"

Hào khí càng phát ra nhiệt liệt, xe lăn Quân Thiết Anh càng thêm đứng nhìn không chớp mắt phía trước.

Tiêu Dương ánh mắt bốn phía lưu chuyển, đánh giá một phen, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên đài hội nghị, "Ồ?" Tiêu Dương lấp bấp kính hải, trên đài hội nghị phương mấy vị trường học cấp quan trọng lãnh đạo trong đội ngũ, thành lĩnh có một người quen biết cũ xuất hiện, chính là cái kia bị Tiêu Trọng Nguyên lang hung hăng khinh bỉ trôi qua lịch sử giới quyền uy đại sư, Phó Dịch Phong.

Trừ ngoài ra, kế tiếp tân sinh biểu diễn tuy rằng phi thường hấp dẫn Quân Thiết Anh ánh mắt, nhưng là Tiêu Dương lại không nói nổi nửa điểm hứng thú, nửa ngày, tả hữu ngắm thêm vài lần về sau, đột ngột mở miệng, "Thiết Anh. . . Ta nghe nói, trong đại học có một tên là đồ thư quán địa phương, bên trong có không ít sách vở?"

Quân Thiết Anh quay người mắt liếc Tiêu Dương, "Ngươi nghe nói?"

"Đúng! Baidu bên trên rất nhiều người đều nói đây này!" Tiêu Dương ha ha nở nụ cười, chút vấn đề nhỏ này có thể không làm khó được bản Trọng

Nguyên.

". . ."

Quân Thiết Anh tự nói với mình có lẽ dần dần bỏ qua Tiêu Dương một bộ phận lời nói.

Trầm ngâm một chút, nhát vừa nói nói, "Phục Đại tại 1922 năm kiến quán, lúc ấy gọi đúng ' Mậu Ngọ phòng đọc ', trải qua nhiều năm phát triển, hôm nay Phục Đại đồ thư quán do văn khoa quán, khoa học tự nhiên quán, y khoa quán, Trương Giang quán, giang vịnh quán chờ tổ hợp mà thành, tàng thư tiếp cận năm triệu sách."

"Thật sự?" Tiêu Dương lập tức kinh hãi, gấp vội mở miệng hỏi thăm, "Vậy nó ở đâu?"

"Người muốn đi đồ thư quán?"

Tiêu Dương ngại ngùng cười cười, "Người cũng biết, ta từ trước đến nay chăm chỉ hiếu học."

". . ."

Quân Thiết Anh mắt nhìn phía trước chính đang biểu diễn đội ngũ, vượt cảm nói, "Tân sinh huấn luyện quân sự biểu diễn nhất thời bán hội cũng không kết thúc được, người thật muốn đi đồ thư quán lời mà nói..., tùy tiện tìm người hỏi một chút, đã biết rõ vị trí của nó rồi."

"Tốt."

Tiêu Dương lập tức gật đầu, đồng thời giương mắt nhìn chung quanh, trường học trên đường lúc này thời điểm không có nửa cái bóng người.

Tùy tiện tìm người hỏi một chút? Tiêu Dương lập tức làm khó. Hãy nói, bản Trương Nguyên lang cũng không phải cái người tùy tiện.

Nhìn mấy lần về sau, Tiêu Dương đột nhiên địa cúi đầu, phi thường thành khẩn lên tiếng nói, "Thiết Anh, ta có thể hay không hỏi người?"

Nghe vậy, Quân Thiết Anh khuôn mặt lập tức hung hăng co quắp một chút, khó hơn nữa dùng giữ vững bình tĩnh, đập liếc Tiêu Dương, "Ta biết không sớm theo như người nói!"

"Cũng đúng." Tiêu Dương nhẹ gật đầu, nửa ngày, ánh mắt bốn phía quét một chút về sau, tối chung đã rơi vào trên đài hội nghị, lập tức đứng nhân tình sáng lên, vội vàng đứng như một làn khói nhanh chân xông tới.

"Tiêu Dương. . ."

Một tích tắc này, Quân Thiết Anh lại càng hoảng sợ, vội vàng quát to một tiếng, nằng nặng mãi mà không rõ Tiêu Dương thế nào hướng về phía chủ tịch đài chạy tới, trong lòng bay lên một hồi không ổn chỉ ý.

Tiêu Dương bước chân nhưng không có dừng lại, ngược lại là thí diên thí diên bay thẳng chủ tịch đài, hơn nữa trên mặt lấy dáng tươi cười địa hướng phía một người bước nhanh tới.

Tùy tiện tìm người hỏi?

Tiêu Dương tự nhiên sẽ không tùy tiện như vậy, ngoại trừ Quân Thiết Anh bên ngoài, tại Tiêu Dương người quen biết ở bên trong, cũng liền Phó Dịch Phong tri thức tương đối uyên bác.

"Cái này gọi thú đối với lịch sử tạo nghệ cũng là có phần có vài phần bản lĩnh, nên biết đồ thư quán vị trí."

Tiêu Dương đối với phán đoán của mình cực kỳ có lòng tin!

Một đạo thân ảnh bước nhanh xông lên đoàn chủ tịch, nhất thời cũng đưa tới không ít người chú ý, ánh mắt nhao nhao địa tập trung đi qua. . .

Tiêu Dương hồn nhiên chưa phát giác ra, trực tiếp phóng tới Phó Dịch Phong vị trí, đồng thời phi thường lễ phép một bên ngoác.

"Gọi thú! Gọi thú!"

Phó Dịch Phong hôm nay tâm tình phi thường buồn bực, vốn đi tham gia một cái tọa đàm hơn nữa đạt được rất tốt tiếng vọng, Phó Dịch Phong mang theo cực kỳ tâm tình vui thích trở về Phục Đại, nhưng là, lại vạn không nghĩ tới, chính mình lại bị một cái không rõ lai lịch tiểu tử cho hung hăng rất khinh bỉ một phen!

Hơn nữa là khinh bỉ được từ mình liền một điểm phản bác cơ hội đều không có.

Trước mắt huấn luyện quân sự biểu diễn tuy rằng đặc sắc, nhưng là tâm tình buồn bực Phó Dịch Phong lại không nói nổi nửa điểm tinh thần, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng thanh âm, Phó Dịch Phong lập tức trong lòng đập một cái, mãnh liệt xoay người, lúc này đúng con mắt suýt nữa lồi đi ra.

Lại là này tiểu tử?

Lúc này thời điểm, Tiêu Dương xuất hiện đồng dạng đưa tới không ít người trở về, trên đài hội nghị cũng không chỉ Phó Dịch Phong một cái ‘ gọi thú ’.

"Gọi thú gọi thú, ta hỏi lại ngươi một vấn đề." Tiêu Dương không kịp chờ đợi mở miệng.

Nghe vậy, Phó Dịch Phong toàn thân chấn động, lập tức thận trọng cảnh giác, "Ngươi muốn hỏi điều gì?"

Chính mình lúc trước mới vừa vận bị tiểu tử này vấn đề làm khó, bây giờ lại trực tiếp đuổi theo chủ tịch đài rồi, làm khó chính mình muốn làm lấy giáo viên và học sinh mặt, lại bị hắn làm khó dễ một lần?

Phó Dịch Phong khóc không ra nước mắt, nhìn xem Tiêu Dương, lão phó ta với ngươi đến cùng có bao nhiêu thù hận ah!

Bất kể như thế nào, lần này có thể tuyệt đối không thể để cho hắn làm khó rồi!

Phó Dịch Phong thần sắc nghiêm túc nhìn xem Tiêu Dương, một bộ trận địa sẵn sàng đón quân địch bộ dạng.

Như lâm đại địch!

Lúc này thời điểm, Tiêu Dương thanh âm cũng nhanh chóng rơi xuống.

"Gọi thú gọi thú, đồ thư quán ở nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Rất ngu rất ngây thơ!

Ngây người, ngốc ở!

Phó Dịch Phong đeo gọng kiến màu vàng suốt nửa muốn ngã xuống dưới, nguyên lai tưởng rằng người trẻ tuổi kia làm khó chính mình về sau, ngạo khí sinh lòng, muốn làm lấy giáo viên và học sinh mặt lại đến làm khó dễ chính mình, tranh thủ nổi danh.

Người tuổi trẻ bây giờ là tốt rồi một bộ này!

Phó Dịch Phong cũng đã làm xong trận địa sẵn sàng đón quân địch chuẩn bị tâm lý, tuyệt đối không cho phép chính mình tái xuất hiện lật thuyền trong mương tình huống!

Nhưng là, vạn không nghĩ tới chính là, hắn vậy mà hỏi ra như vậy một cái hiếm thấy chí cực vấn đề.

Đồ thư quán. . . Ở nơi nào?

Phó Dịch Phong cảm giác trán của mình tựa hồ có mấy cây màu đen đường cong tại 'Rằm Áo Áo' địa ứa ra lên.

Hắn hiểu được rồi.

Tiểu tử này căn bản không phải tìm đến tra, hắn là tìm đến rút đây! Đây rõ ràng tựa là cần ăn đòn biểu hiện.

Bất quá, theo hắn khuôn mặt thành khẩn cùng với song trong mắt lộ ra tới chờ đợi thần sắc đến xem, cái này tựa hồ là hắn phi thường khát vọng biết đến đáp án. Diễn kỹ này nhiều lắm tốt!

"Ngươi cũng không biết?" Tiêu Dương gặp Phó Dịch Phong thoáng cái ngốc trệ, lúc này thất vọng thờ dài một tiếng, bất quá, y nguyên chưa từ bỏ ý định địa hỏi một câu, "Ngươi thật sự không biết? Đúng rồi, các ngươi có biết hay không?" Đã đến tình trạng như vậy, cho dù là không nhận biết, Tiêu Dương cũng không khỏi không ra hạ sách này, tùy tiện hỏi một chút bên cạnh những người khác.

"Ta biết rồi!"

Phó Dịch Phong thật phục tiểu tử này, gặp toàn bộ huấn luyện quân sự biểu diễn mắt xem sẽ bị hắn đánh gãy, trên đài hội nghị trường học trọng yếu lãnh đạo lúc này thời điểm thần sắc đều hoàn toàn trầm thấp xuống, vội vàng kéo lại Tiêu Dương, vội vã đi xuống chủ tịch đài.

Lúc này thời điểm, tại phía dưới thấy như vậy một màn Quân Thiết Anh đã ngốc trệ bất động, nửa ngày, nhin không được cười khổ một tiếng, "Theo như vậy phát triển tiếp, coi như không phải Phục Đại đệ tử, chỉ sợ không được bao lâu thời gian, Tiêu Dương đại danh liền truyền khắp toàn bộ Phục Đại rồi."

Cũng dám tại như vậy nơi hạ xông đi lên hỏi thăm như vậy không có nửa điểm chiều sâu vấn đề, Quân Thiết Anh vắt hết óc cũng không biết nên dùng cái gì từ ngữ để hình dung hẳn.

Phó Dịch Phong nắm kéo Tiêu Dương bước nhanh đi ra hơi nghiêng trường học nói, chỉ vào phía trước nói, "Đọc theo tại đây đi qua, quẹo trái, khoa học lầu bên cạnh tự là đồ thư quán rồi."

"Ah, " Tiêu Dương gật đầu, lập tức hỏi thăm, "Ai, gọi thú gọi thú, khoa học lầu là cái dạng gì nữa hay sao?"

Rất nhiều người nhìn thấy Phó Dịch Phong đều sẽ phi thường tôn trọng địa hô một tiếng giáo sư, nhưng là, trước mắt người trẻ tuổi kia gọi mình thời điểm, Phó Dịch Phong tổng cảm giác được có trận không khỏi sờn hết cả gai ốc cảm giác.

"Khoa học lầu là được. . ." Phó Dịch Phong nghĩ nghĩ, nói một cái càng lộ về mặt vị trí, "Người nhìn thấy căn tin là được rồi, đồ thư quán tại căn tin đối diện với góc."

"Ân, " Tiêu Dương gật đầu, vội vàng hỏi lại, "Ai, gọi thú gọi thú, căn tin có cái gì đặc thù?"

Mặc dù biết một mực hỏi tới có tổn hại chính mình thiên tư trác tuyệt văn võ song khoa trạng nguyên hình tượng, nhưng là, ôm một khóa ham học hỏi tâm, Tiêu Dương hay là quyết định siêng năng về phía trước mặt vị này ‘ gọi thú ’ xin chỉ giáo, đồng thời càng thêm thôn thức, nguyên lai, bây giờ thế giới cần muốn chính mình nắm giữ từ ngữ còn có rất nhiều, phải nắm chắc thời gian đi học tập thích ứng.

". . ."

Phó Dịch Phong bị hỏi đến sắc ở, nửa ngày, không tức giận mở miệng, "Người nhận thức biết chứ không? Chính mình đi qua đó xem sẽ biết."

Tiếng nói vừa ra, Tiêu Dương lập tức mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn xem Phó Dịch Phong.

Nửa ngày, đương Phó Dịch Phong bị chăm chăm vào có chút sợ hãi thời điểm, Tiêu Dương thần sắc mang theo đậm đặc khó hiểu hỏi thăm.

"Chữ ta nhận thức. . . Người như thế nào không nói sớm một chút? Người sớm nói lời ta chẳng phải sớm biết?"

". . . Cút! ! !" Gần đây tao nhà nhỏ nhà học thuật Thái Đầu Phó Dịch Phong rốt cục nhin không được nổi lên, tức sùi bọt mép, hướng phía Tiêu Dương lớn tiếng rống giận!

Vào!

Tiêu Dương thấy tình thế không ổn, lập tức quay người, nhưng là cất bước đồng thời, còn mang theo thở dài một tiếng thanh rõ ràng truyền đến Phó Dịch Phong bên tai.

"Ai, liền chuẩn xác địa biểu đặt ra đồ thư quán vị trí cụ thể đều làm không được, còn tự xưng cái gì lịch sử học thuật giới quyền uy Thái Đầu, thực mất mặt. . ."

Phó Dịch Phong tại chỗ hóa đá.

Màu vàng gọng kiếng ngả hơn phân nửa, nửa ngày, khuôn mặt càng thêm hung hăng co quắp.

"Ta. . . Ta lại thật xấu hổ chết người ta rồi?"

Phó Dịch Phong đôi mắt lộ ra khó có thể tin thần sắc, khoe miệng càng nhin không được hút vài cái, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dương rồi đi bóng lưng, tròn tròn mắt.

Đường đường Phục Đại hệ lịch sử biên chữ vàng Phó Dịch Phong giáo sư, lại đang trong một ngày bị cùng là một người khinh bỉ hai lần, nói hai lần ‘ mất mặt ’! ! !

"Ta có mất mặt như vậy sao?"

. . .

. . .

Đã được biết đến đồ thư quán đại thể vị trí về sau, Tiêu Dương bước nhanh tới, phi thường thoải mái mà đã tìm được đồ thư quán vị trí, lúc này phóng ra bước chân đi vào.

Một lát, đồ thư quán cửa ra vào xa xa một chỗ góc vị trí, một đôi âm lãnh đôi mắt nhìn chăm chăm đồ thư quán cửa ra vào.

"Hắn tiến vào đồ thư quán, nghĩ biện pháp đưa hắn bắt được ra, phé đi hắn một tay."

Tôn Thiển Thiển cầm điện thoại di động lên, bấm một cái mã số, nói đơn giản một câu về sau, chọt cúp điện thoại, cười lạnh chăm chăm vào đồ thư quán cửa ra vào phương hướng.

Ước chừng chừng năm phút, lưỡng danh người mặc quân trang giáo quan hướng phía bên này bước nhanh tới, ánh mắt bốn phía sau khi liếc nhanh mấy lần, nhìn về phía Tôn Thiển Thiển phương hướng, Tôn Thiển Thiển trực tiếp đưa mắt liếc ra ý qua một cái, hai người lập tức hiểu ý, điềm nhiên như không có việc gì giống như cất bước đi vào đồ thư quán.

Đồ thư quán phi thường yên tĩnh, các lớn trước kệ sách mặt, ngẫu có bóng người hoặc ngồi xôm hoặc đứng, hoặc là lấy một quyển sách đi qua một bên dài trước bàn ngồi xuống.

Tĩnh được chỉ có sách vở đọc qua thanh âm.

Lưỡng danh người mặc quân trang giáo quan cất bước tiến đến, ngoại trừ đồ thư quán nhân viên quản lý ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, cũng không có quá nhiều đến bất luận kẻ nào.

Hai người nhìn nhau, trực tiếp như không có việc gì đi về hướng bên trong.

"Chắc chắc. . . Nơi này sách vở quả nhiên không ít."

Tiêu Dương tiến vào đồ thư quán thời điểm, tựa giống với đứng Lưu mỗ mỗ đi vào đại quan viên, hoa mắt, rớt cục, tại một chỗ giá sách trong thấy được một đồng về lịch sử phát triển sách vở, Tiêu Dương lập tức tùy thời lấy xuống một quyển xem lên.

Đang lúc hắn nhìn nhập thần thời điểm.

BA~!

Bỗng nhiên, một cái mạng theo trầm ổn lực lượng cánh tay khoác lên Tiêu Dương trên bờ vai.

Tiêu Dương giương mắt, tầm mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Các hạ là. . ."

Lúc này, lưỡng danh giáo quan một trước một sau địa xuất hiện.

"Tại đây tựa hồ không rất thích hợp trao đổi." Một tên trong đó giáo quan cười nhạt mở miệng.

"Huynh đệ, đi ra ngoài tâm sự a." Một cái khác cao gầy giáo quan cũng nhẹ nhàng mà đáp Tiêu Dương bả vai.

Hai người một trái một phải, thần sắc tựa hồ là phi thường thân thiết mang theo Tiêu Dương hướng phía đồ thư quán bên ngoài đi đến. . .

Đương ba đạo thân ảnh xuất hiện tại đồ thư quán cửa ra vào, xa xa đứng từ một nơi bí mật gần đó Tôn Thiển Thiển khuôn mặt đáng tuổi cười càn tăng lên, "Đắc tội người của ta, ta một cái đều sẽ không bỏ qua, kẻ tiếp. . . Quân Thiết Anh!" Tôn Thiển Thiển con ngươi lướt ra ngoài nồng nặc ghen sắc.

Một mặt khác, đi ra đồ thư quán về sau, Tiêu Dương có chút không hiểu thấu, "Hai vị có chuyện gì?" Đột nhiên toát ra hai người tìm đến mình tâm sự, còn phải tìm nơi thích hợp?

Hai người trực tiếp mang theo Tiêu Dương đi tới một chỗ vắng vẻ góc tường vị trí.

"Tại đây thích hợp sao?" Tiêu Dương phi thường ân cần địa hỏi thăm.

"Rất không tệ." Hai người nhìn nhau, tầm mắt đều xẹt qua một tia hài hước vui vẻ. Không nghĩ tới tiểu tử này vậy mà thực ngu đần trực tiếp cùng chính mình đã tới.

Điều này cũng tốt, đã giảm bớt đi không ít công phu.

"Vậy các hạ đến tột cùng có chuyện gì?"

Trong đó một vị giáo quan lập tức nở nụ cười, giễu giễu nói, "Ta xem huynh đệ thân thủ nhanh nhẹn, ngựa nghề khó nhin, muốn cùng huynh đệ người thiết tha thiết tha."

"Quyền cước không có mất, cái này không tốt lắm đâu." Tiêu Dương ngại ngùng cười cười.

Rất ngu rất ngây thơ!

Đây là lưỡng danh giáo quan trong đầu đồng thời nhô ra ý nghĩ, thần sắc càng thêm khinh thường.

"Lão Thất, thời gian không nhiều lắm, thiếu cùng tiểu tử này nhiều lời."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Rất đỏ rất nóng!

Huấn luyện tân sinh, đối với mấy cái này theo bộ đội điều tới lão Bình mà nói, đơn giản đến cực điểm, cuộc sống thật sự là bình thản được có điểm giống nước sôi giống như, không có nửa điểm kích thích.

Nhất là bọn này thiên chi kiêu tử, mềm nhũn thể cốt căn bản nhìn không được quá cường độ cao huấn luyện, huấn luyện quân sự, dần dần biến thành một loại hình thức mà thôi. Bất quá, hai người không nghĩ tới, sắp tới đem trước khi rời đi, vậy mà nhận được vừa đến mệnh lệnh như vậy. . .

Phé đi trước mắt kẻ này một tay!

Như thế cái thật tốt niềm vui thú.

"Về sau nhớ kỹ mang mắt nhận thức người." Một người giáo quan cười lạnh một tiếng, cánh tay mạnh mẽ mà bãi xuống, đột nhiên vung hướng về phía Tiêu Dương húc mắt phương hướng.

Tốc độ cực nhanh!

Một người khác cơ hồ có thể đoán được trước mắt kẻ này thảm trạng. . .

Phanh!

Đương quyền ảnh vô hạn tới gần Tiêu Dương húc mắt thời điểm, Tiêu Dương nguyên bản bình thường rũ xuống tay phải ngay lập tức như thiểm điện nâng lên, lòng bàn tay về phía trước, vững vàng bắt được lấy nhanh chóng vung đến quả đấm!

Một tích tắc này, cai giáo quan thần sắc lập tức khê biến, cảm nhận được nắm đấm của mình bị hai tay của đối phương trao cực kỳ lao, cái kia xem đã dậy chưa nửa điểm uy hiếp lực lượng bàn tay, vậy mà ẩn chứa như thế lực lượng cường đại. Gần như vậy khoảng cách, chính mình mặc dù không có dùng tới cái gì solo kỹ xảo, nhưng là, độ mạnh yếu lại không có bất kỳ lưu tình!

Tiêu Dương nhẹ nhõm tiếp được, hai chân như mọc rễ giống như đứng tại trên mặt đất, thỉnh linh không có hoạt động nửa bước.

"Dĩ nhiên là cái người luyện võ. . ." Cai giáo quan đôi mắt một vòng tinh quang hiện lên, chân phải ngay lập tức nâng lên.

Thối ảnh như côn! Hung hăng quét về phía Tiêu Dương hạ thân. . .

Tiêu Dương trong chốc lát đồng thời nhấc chân!

Phanh. . .

Như là sắt thép va chạm tuôn ra thanh âm!

Cai giáo quan sắc mặt lập tức biến ảo, kẻ này dĩ nhiên là cái cộng rom hơi cứng, chính mình liên tục hai phát công kích, hẳn đều đang nhẹ nhõm tiếp được, mặc kệ theo độ mạnh yếu hoặc là năng lực phản ứng, đều xa xa vượt quá tưởng tượng của mình! Phải biết, chính mình thế nhưng mà trong quân đội ma luyện năm năm lão Bình, lại đang một cái sinh viên đại học năm nhất trong tay không chiếm được tiện nghi!

Giờ phút này nắm đấm của mình còn bị đối phương nắm chặt, như cự kim giống như một mực kèm ở!

Hô!

Thối ảnh tại cai giáo quan nghĩ lại gian lại lần nữa chém ra, lúc này đây, đã không có giữ lại chút nào!

Tiêu Dương lần nữa ra chân mạnh mẽ mà chạy ra đón chào!

Phanh. . .

Thối ánh mãnh liệt sáng ngời, nháy mắt tách ra, lại lập tức lần nữa đụng nhau.

Phanh. . .

Phanh. . .

Liên tiếp vài cái va chạm kịch liệt!

Cai giáo quan sắc mặt đã trở nên khó chịu, tay phải bị nắm chặt, hai chân động kích xuống, rõ ràng là ần ần làm đau. "Tê liệt, chẳng lẽ tiểu tử này chân thật là sắt thép làm?" Cai giáo quan nhìn không được hơi hút miệng hơi lạnh.

"Chân của ngươi rất cứng?"

Khi hắn dừng lại thời điểm, một mực ở vào phòng ngự Tiêu Dương đột ngột gian ngược mắt nhìn hắn, vẻ mặt thành thật địa mở miệng.

Nghe vậy, cai giáo quan thần sắc sững sờ.

Vù!

Một hồi gấp sức lực tiếng gió tại phía dưới vang lên.

"Không tốt!"

Cai giáo quan sắc mặt đột biến, tránh cũng không thể tránh xuống, mạnh mẽ ra chân đón chào. . .

Phanh. . .

Tạch...! ! !

Thanh thúy tiếng gãy xương âm!

"Ah! !"

Nương theo lấy hết thềm một tiếng, Tiêu Dương nhẹ buông tay, cai giáo quan lập tức té xuống, đau đớn cảm giác lại để cho hắn nhìn không được kêu thảm thiết.

Đây là Tiêu Dương lần thứ nhất chủ động ra tay.

Lần thứ nhất, khó tránh khỏi sẽ có chút đau nhức.

Tiêu Dương rất lý giải vị huấn luyện viên này tâm tình, nhẹ lay động đầu, chột ánh mắt lập tức chuyển di đạo bên đã trợn mắt hốc mồm giáo quan trên người, "Chân của ngươi cứng rắn không?"

BA~! BA~!

Vị này lớn lên cao gầy giáo quan lập tức liên tiếp lui về phía sau hai bước, đồng tử lộ ra đầm đặc kiêng kỵ, ngã xuống đất cái vị kia giáo quan lúc trước gãy xương cái kia một cái thanh âm phảng phất kiểu tiếng sấm rền ở bên tai của hắn vang lên.

"Lão Thất solo kỹ xảo, thân thể lực lượng tại chúng ta chi đội trong đều đúng đã trên trung đẳng, hôm nay lại đang một đệ tử trong tay té đến thảm hại như vậy!" Cao gầy giáo quan không khỏi rung mình một cái.

Tiêu Dương gặp hắn không dám tiến lên, nhếch miệng, lập tức hụp xuống, cười tủm tỉm mở miệng, "Chân của ngươi cũng không cứng rắn."

Cai giáo quan hàm răng không ngừng rút ra hơi lạnh, hai tay ôm chính mình cái kia đã sưng lên chân, đau đớn kịch liệt lại để cho hắn mồ hôi lạnh trên trán không ngừng sấm ra, căn bản không rảnh trả lời Tiêu Dương vấn đề này.

Giờ phút này, Tiêu Dương đã là đưa lưng về phía mặt khác vị kia cao gầy giáo quan, hắn thần sắc biến ảo một lát, đôi mắt lập tức một hồi lập loè, ánh mắt đã rơi vào bên cạnh một cái tấm gạch lên, lập tức một cái bước xa xông tới, cầm lấy tấm gạch sẽ cực kỳ nhanh hướng phía Tiêu Dương sau lưng đánh lên tới. . .

Hồ!

Ra tay như gió!

Tàn nhẫn vô cùng bay thẳng đến hướng về phía Tiêu Dương cái ót!

Một tích tắc này, bỗng nhiên, Tiêu Dương thân thể lấy cực kỳ tốc độ bất khả tư nghị mạnh mẽ theo mặt đất nhảy lên một cái, nhảy lên lập tức liền đạt tới

một cái thường nhân khó có thể đến cao độ, đùi phải đột nhiên quết ra.

BA~. . .

Chuẩn xác địa đá vào cao gầy giáo quan đích cổ tay lên, tám gạch lập tức phi đồng thời thỉnh linh mượn lực thân ảnh một loại, vọt người gian thối ảnh nhanh chóng đã rơi vào cao gầy ngực của huấn luyện viên bên trên.

Oanh!

Lực lượng cường đại trực tiếp đem thân hình đá bay 2m, bước chân rơi xuống đất lập tức, mạnh mẽ xung lượng lại để cho vị này cao gầy giáo quan căn bản không vững vàng bước chân, bành bạch địa liên lui lại mấy bước, bỏ ngã liền ngã ở trên mặt đất, ngực truyền đến một hồi nóng bỏng đau đớn cảm giác, phảng phất ngũ tạng lực phù đều muốn lệch vị trí.

Mạnh mà chặt vật giương mắt, nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt càng mang theo vài phần khó có thể tin hoảng sợ, tiểu tử này thân thủ thật không ngờ khủng bố!

"Các hạ mới vừa nói được xác thực đúng vậy." Tiêu Dương xem cũng không nhìn nữa liếc cái kia cao gầy giáo quan, một lần nữa đi trở về đi ngồi chồm hổm xuống, mỉm cười mở miệng, "Đây đúng là cái thích hợp trao đổi địa phương."

Giờ này khắc này, vị huấn luyện viên này hai tay như trước thật chặt ôm lấy chân của mình, ánh mắt nhìn Tiêu Dương, không che giấu được trong mắt khiếp sợ.

"Xem các hạ quần áo và trang sức, chắc là huấn luyện quân sự giáo quan." Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng, đột ngột nói, "Tôn Thiển Thiển với các ngươi là quan hệ như thế nào?"

"Đại tiểu thư. . ." Nên lời của huấn luyện viên âm im bất mà dừng, trong lòng đột ngột đập một cái, lập tức bế ngừng miệng ba.

Tiêu Dương mắt nhìn cái giáo quan, đột nhiên lần nữa ngại ngần địa nở nụ cười, vỗ xuống bờ vai của hắn, "Không ngại chúng ta xâm nhập tâm sự a."

...

...

Sân vận động lên, tân sinh huấn luyện quân sự diễn tập tiến hành được hùng hực khí thế, hào khí cũng nhảy lên tới cực điểm.

"Tiếp theo phương trận, hệ lịch sử 1 ban!"

To thanh âm vang vọng.

Rất cực đến phiên hệ lịch sử rồi!

Lúc này, đi tới cùng Quân Thiết Anh nói chuyện phiếm Tô Tiểu San giương mắt hướng phía một bên đội ngũ dương tay cổ vũ hét lớn.

"Đều chuẩn bị xong! Chúng ta hệ lịch sử 3 lớp, cũng không thể mất mặt!"

"Toàn lực ứng phó! Dương ta ban uy!"

Câu này máu chó khẩu hiệu ngược lại là kêu nhiệt huyết sôi trào.

Tô Tiểu San cười híp mắt cho bọn hắn cố gắng lên khuyến khích, bỗng nhiên đấy, trên xác tay vang lên một hồi thanh thúy tiếng chuông.

Nhận điện thoại về sau, Tô Tiểu San nhú lại mi, "Thiết Anh, phòng giáo vụ bên kia hiện tại có nhiệm vụ khẩn cấp an bài, ta rời đi trước hội."

Lập tức Tô Tiểu San giương mắt hướng đội ngũ cất giọng nói, "Tất cả mọi người cho lực chọn!"

Nhìn xem Tô Tiểu San vội vàng rời đi bóng lưng, không có ai chú ý tới, trên đài hội nghị, một người người mặc quân trang nam tử khỏe miệng có chút nhếch lên, lập tức bao trùm hẳn nồng nặc đáng tươi cười, ánh mắt quét mắt phía dưới bên cạnh Quân Thiết Anh, đôi mắt xẹt qua một tia thương cảm, ngón tay gõ nhẹ lấy mặt bàn. Người này, chính là lần này huấn luyện quân sự dẫn đội Đại đội trưởng, Hạ Thiếu Uy!

Hệ lịch sử lớp một biểu diễn thuận lợi địa hoàn thành, nhị ban phương trận cũng đập trên chính tề bước chân của đã đi tới.

"Báo cáo Đại đội trưởng! Tân binh hệ lịch sử nhị ban! Đáp lời 51 người, thực đến 51 người, báo cáo hoàn tất, xin chỉ thị!"

Người đứng đầu hàng một người đệ tử chạy chậm tiến lên, cúi chào hét lớn!

"Bắt đầu biểu diễn!" Hạ Thiếu Uy thanh âm to vô cùng.

Người này lập tức thần sắc nghiêm nghị, sau khi chào, tiêu chuẩn về phía sau chuyển, chạy chậm trở về.

Biểu diễn chính thức bắt đầu!

"Hạ Đại đội trưởng, lần này tân sinh biểu diễn, coi như có thể chứ." Lúc này, ngồi ở Hạ Thiếu Uy bên cạnh một vị bụng phệ trung niên nhân mở miệng cười.

Hạ Thiếu Uy mỉm cười gật đầu, "Chính thể tổ chất quả thật có nhất định được tăng lên! Huấn luyện thành quả ta cũng thật hài lòng, cũng chỉ còn lại có một cái lóp rồi, có lẽ. . . Sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. . ."

Trung niên nhân giương mắt nhìn nhìn Hạ Thiếu Uy, có phần mang ý tứ hàm xúc cười cười.

Trung niên nhân đứng Phục Đại phòng giáo vụ một cái trong đó chủ nhiệm, Tôn Tư Minh!

"Tiếp theo phương trận, hệ lịch sử tam ban!"

Rất nhanh, hệ lịch sử tam ban bốn mươi tám danh học sinh đồng thời hét lớn một tiếng ‘ toàn lực ứng phó, dương ta ban uy ’ về sau, lập tức ngừng đầu gối chặn tại chỗ đi về hướng chủ tịch đài chính phía dưới.

Giống nhau chương trình!

Đơn giản sửa sang lại đội hình về sau, một người đệ tử tiểu bào tiến lên, cúi chào hết lớn.

"Báo cáo Đại đội trưởng! Tân binh hệ lịch sử tam ban, đáp lời bốn mươi chín người, thực đến bốn mươi tám người, một người xin phép nghỉ! Báo cáo hoàn tất, xin chỉ thị!"

Nghe vậy, Hạ Thiếu Uy ánh mắt quét mắt nên đệ tử, đột ngột mở miệng hét lớn, "Xin phép nghỉ nguyên nhân!"

"Báo cáo. . ." Nên đệ tử không nghĩ tới Đại đội trưởng vậy mà đột nhiên hỏi vấn đề như vậy, trong lúc nhất thời sợ tay chân, đơn giản chỉ cần nói không lên một câu hoàn chỉnh, "Bởi vì. . ."

Phanh!

Hạ Thiếu Uy bỗng nhiên vỗ mạnh hạ chủ tịch đài, đôi mắt mang theo nộ khí, "Tôn chủ nhiệm, đây là ta mang đã bao lâu nay tân binh ở bên trong, duy vừa xuất hiện vô cớ vắng mặt tình huống!"

Tôn Tư Minh lúc này ánh mắt cũng ngang dưới phương, thanh âm mang theo vài phần bén nhọn, "Vắng hợp đệ tử tên gọi là gì?"

"Quân. . . Quân Thiết Anh." Nên đệ tử hốt hoảng mở miệng, Hạ Thiếu Uy cùng phương tư rõ là trên đài hội nghị địa vị tối cao đích nhân vật, hai người trong lúc đó tức giận, lại để cho người học sinh này tại chỗ cảm giác đã hai chân như nhũn ra.

"Quân Thiết Anh?" Hạ Thiếu Uy ánh mắt đảo qua hệ lịch sử tam ban tất cả mọi người, "Các người ai có thể nói cho ta biết, người này là gì xin phép nghỉ!"

"Ta chính là Quân Thiết Anh!"

Lúc này thời điểm, Quân Thiết Anh thỉnh linh chính mình chuyển động xe lăn từ địa hướng phía chủ tịch đài phía dưới tới gần, ánh mắt bình tĩnh mà nhìn xem chủ tịch đài mấy người.

Quân Thiết Anh xuất hiện, lập tức đưa tới ở đây tất cả mọi người một hồi xôn xao.

Không ít người nghe qua Quân Thiết Anh cái tên này, cũng chứng kiến hơi nghiêng ngó ở xe lăn nữ hài, nhưng là, làm thế nào cũng không có đem Quân Thiết Anh cái tên này cùng cô bé này liên hệ cùng một chỗ.

Toàn trường ánh mắt đều tập trung tại Quân Thiết Anh trên người, mang theo đặc biệt ánh mắt.

Quân Thiết Anh thở sâu một hơi, ánh mắt cố gắng vẫn duy trì bình tĩnh.

Lúc này, Hạ Thiếu Uy dưới cao nhìn xuống bao quát quét tới, nhạt thanh mở miệng, "Người đã đến rồi, vì sao không tham gia huấn luyện quân sự biểu diễn."

Tiếng nói vừa ra, Quân Thiết Anh sắc mặt không khỏi theo bản năng trầm thấp vài phần.

Nàng không rõ, Hạ Thiếu Uy tại sao phải đột nhiên hỏi ra vấn đề như vậy!

Bất quá, Hạ Thiếu Uy tựa hồ cũng không có ý định chờ Quân Thiết Anh mở miệng, ánh mắt liền đã rơi vào Quân Thiết Anh trên hai chân, mang theo một hồi kỳ dị ngữ khí, "Người không thể đứng lên?"

Không thể đứng lên!

Một câu nói kia thẳng đăm Quân Thiết Anh vết sẹo!

Quân Thiết Anh sắc mặt trở nên càng thêm khó chịu.

Lúc này thời điểm, bỗng nhiên đây, chủ tịch đài hơi nghiêng, thỉnh thoảng lại là một đạo thân ảnh thẳng xông tới. . .

"Lại là người kia!"

"Hắn sẽ không lại đây tìm phó giáo sư a?"

Lập tức có người nhận ra Tiêu Dương.

Tiêu Dương thần sắc bình tĩnh không lan, bước chân nhanh chóng đi tới chủ tịch đài trung ương.

Động tác ngắn gọn rất nhanh, tất cả mọi người phản ứng không kịp nữa tới thời điểm, Tiêu Dương mạnh mẽ cầm lên Hạ Thiếu Uy cổ áo đằng sau, phát lực đem trong nháy mắt xoay người lại, chọt ra quyền như gió, nhanh như thiểm điện, nháy mắt hung hăng đập vào Hạ Thiếu Uy trên sống mũi!

Hết thấy nhanh làm cho người khác hoa mắt.

Chỉ nhìn thấy như suối phun y hết hơi thở phun ra đi. . .

Rất đỏ rất nóng!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người có thể hay không đứng lên?

Dương quang chiếu xạ xuống, hai đạo chướng mắt máu tươi phun ra đi, hình ảnh phẳng phát trong nháy mắt này nháy mắt định dạng.

Toàn trường yên tĩnh vô cùng, phẳng phát lập tức toàn bộ hóa đá trở thành một tôn bức tượng điêu khắc.

Tất cả mọi người ánh mắt đều mang cực kỳ thần sắc bất khả tư nghị nhìn chăm chăm về phía trên đài hội nghị phượng.

Ngây ra như phỗng.

Nhìn chung Phục Đại lịch sử, không, cho dù là tại cả nước trường cao đẳng trong phạm vi, cũng tuyệt đối chưa từng có phát sinh qua như vậy ác liệt sự kiện.

Huấn luyện quân sự giáo quan lĩnh đội đại đội trưởng, lại đang huấn luyện quân sự cuối cùng biểu diễn thời gian, bị người trực tiếp xông lên chủ tịch quá, trực tiếp một quyền đánh cho máu tươi bay phún ra. . .

Hạ Thiếu Uy sống mũi đều sụp một nửa xuống, thân thể càng là lão đảo địa ngã trên mặt đất.

Tất cả mọi người mơ hồ.

Nửa ngày, một hồi xôn xao thanh âm tịch cuốn lại, phá vỡ toàn trường yên tĩnh.

"Dừng tay! !" Lúc này thời điểm, bụng phê Tôn Tư Minh chủ nhiệm mới phản ứng lại, lập tức khí cấp bại phôi mở miệng giận dữ mắng mỏ, "Người là cái nào lớp đệ tử? Tên gọi là gì? Lại dám can rở như thế!"

"Lại là hắn?"

Phó Dịch Phong quay người chứng kiến Tiêu Dương thời điểm, nhìn không được lấp bắp kinh hãi, vô ý thức thân thể rụt một chút, quá tam ba bận, hắn lão nhân gia cũng không muốn lần thứ ba bị tiểu tử này nói thật xấu hổ chết người ta rồi.

Tiêu Dương đánh ngã Hạ Thiếu Uy về sau, vỗ nhẹ lên bụi bặm trên người, khuôn mặt lộ ra một bộ cả người lẫn vật nụ cười vô hại, "Tiêu Dương, tiêu

Kiểm tiêu, dương cương dương. Cũng không thuộc về bất luận cái gì lớp." Tiêu Dương hết thấy thành thật trả lời.

Lúc này thời điểm, một hồi tiếng bước chân dồn dập âm xông lên chủ tịch đài, phía dưới các lớp giáo quan gấp giờ phút này tình thế không đúng đường, lập tức đứng cất bước vọt lên, một người trong đó vội vàng đem Hạ Thiếu Uy đỡ lên, đồng thời dùng khăn giấy lau sạch lấy hấn lỗ mũi vết máu.

Nửa ngày, Hạ Thiếu Uy đánh mơ hồ đầu mới từ từ chậm lại, đôi mắt lập tức lộ ra vài phần ngoan sắc, hung hăng giương mắt chăm chăm vào Tiêu Dương.

Phía dưới sở hữu tất cả tân sinh ánh mắt đều tập trung tại trên đài hội nghị mặt, hảo đoan đoan huấn luyện quân sự biểu diễn đột nhiên diễn biến thành làm cho này chờ bạo lực sự kiện, khiếp sợ đồng thời, cũng càng thêm hiếu kỳ Tiêu Dương lại lịch.

"Tôn chủ nhiệm, hấn không phải là các người trường học đệ tử?" Hạ Thiếu Uy trì hoãn hoàn hồn về sau, từ từ địa mở miệng hỏi thăm Tôn Tư Minh.

Nghe vậy, Tôn Tư Minh liên tục không ngừng gật đầu, hừ lạnh một tiếng, liếc mắt mắt Tiêu Dương, "Phục Đại làm sao có thể xuất hiện như thế ác liệt đồ."

"Đã như vậy. . ." Hạ Thiếu Uy đứng vững vàng thân hình, ánh mắt như điện, nhìn thẳng Tiêu Dương, "Chuyện này, liền giao cho chúng ta tự mình giải quyết."

Hạ Thiếu Uy vừa dứt lời, hơn mười vị trí giáo quan lập tức đứng nhanh chóng tản ra, đem Tiêu Dương đoàn đoàn bao vây ở bên trong.

"Lấy nhiều khi ít?" Tiêu Dương mỉm cười, gây nhẹ dưới góc áo nếp uốn địa phương, cũng không nhiều nói.

"Chậm đã. . ." Lúc này thời điểm, một giọng nói vang lên, Tiêu Dương theo thanh âm quảng mục đi qua, không khỏi nhẹ giật mình, lên tiếng đúng là bị chính mình khinh bỉ hai lần Phó Dịch Phong giáo sư.

Hấn nên không phải là muốn bỏ đá xuống giếng a? Tiêu Dương quét mắt Phó Dịch Phong, như thế ác liệt hành vi, thực mắt mặt!

Phó Dịch Phong nằm mơ cũng không nghĩ ra, chính mình hay là tránh không được lần thứ ba bị xem thường thành mất mặt. Muốn hấn biết, lúc này thời điểm đánh chết cũng không chạy ra, lão phu đây là bị coi thường ah!

Bất quá, Phó Dịch Phong hiển nhiên không có Tiêu Dương đầu óc nhiều như vậy lung tung ý nghĩ, đứng lên về sau, trầm giọng mở miệng nói, "Hạ đại đội trưởng, hiện tại đang tại toàn thể tân sinh mặt. . . Chỉ sợ, không tốt lắm đâu."

Phản động giáo quan cùng một chỗ trước mặt mọi người vây đánh một vị trẻ tuổi, cái này truyền ra ngoài, không chỉ có có tổn hại Phục Đại danh dự, mà ngay cả Hạ Thiếu Uy bọn người, chỉ sợ cũng phải đã bị xử phạt.

Bị Phó Dịch Phong một nhắc nhở như vậy, Hạ Thiếu Uy ngực kịch liệt phập phồng chỉ chốc lát, cổ nén lửa giận ngập trời, con mắt chăm chú rơi vào Tiêu Dương trên người, cái mũi truyền tới kịch liệt đau nhức cảm giác lại để cho hấn càng nghĩ càng biệt khuất, chính mình đường đường một người đại đội trưởng, lại bị một tuổi trẻ người đánh lén thành công, không chỉ như vậy, hiện tại tựa hồ thoáng cái cũng cảm đối phương không có biện pháp.

Biệt khuất! !

Đặc biệt là, Hạ Thiếu Uy thậm chí ngay cả tại sao mình hội lần lượt một quyền này đều không rõ ràng lắm.

"Như thế ác liệt sự kiện, chúng ta tuyệt đối sẽ không nuông chiều." Lúc này Tôn Tư Minh chấn thanh mở miệng, chỉ vào Tiêu Dương, vênh vao hung hăng mà nói, "Người đã không phải vốn trường học đệ tử, vì cái gì xuất hiện tại tại đây?"

"Tại hạ là cô nương A tòa nhà phòng ngủ gác cổng, lệ thuộc Phục Đại bảo an bộ môn." Tiêu Dương tiếp tục thành thật trả lời rồi.

"Nữ sinh phòng ngủ gác cổng?" Tôn Tư Minh lập tức giận tím mặt, "Quả thực ấu tả! Từ hôm nay trở đi, người bị sa thải!"

"Người chính là mới tới gác cổng Tiêu Dương?" Tôn Tư Minh bên cạnh một người trung niên nam tử lập tức đứng trong lòng đập một cái, lập tức hướng phía Tôn Tư Minh nói nhỏ vài câu, Tôn Tư Minh ánh mắt rõ ràng xẹt qua một tia kinh ngạc, ánh mắt coi lại mắt Tiêu Dương, lông mi đột ngột nhú chặt một chút, trầm ngâm hồi lâu, xoay mặt hướng Hạ Thiếu Uy mở miệng nói, "Hạ đại đội trưởng, việc này, không bằng lưu lại tân sinh diễn tập sau khi kết thúc, lại đến phòng giáo vụ xử lý?"

Hạ Thiếu Uy nghe hiểu Tôn Tư Minh ý tứ, đôi mắt hung ác lệ thần sắc lập lòe lên, chờ đến phòng giáo vụ, hết thấy, là được không phải do hấn nói, lúc này nhẹ gật đầu.

"Tiêu Dương, người nghe rõ ràng sao?" Tôn Tư Minh hướng phía Tiêu Dương quát to một tiếng.

Tiêu Dương bề bộn gật đầu không ngừng, một bộ chất phác đàng hoàng thần sắc, bất quá, tầm mắt đột nhiên lại xẹt qua một tia nghi vấn, "Xin hỏi. . . Phòng giáo vụ ở nơi nào?"

"Ta sẽ dẫn người đi qua!" Phó Dịch Phong gấp vội mở miệng.

Trải qua trước đồ thư quán hỏi đường sự kiện, Phó Dịch Phong đối với tiểu tử này ‘ xảo trá ’ vấn đề đã cảm giác sâu sắc đau đầu, lần này không đều

Tiêu Dương bất quá phát huy không gian, lập tức đoạt mở miệng trước.

Tiêu Dương gật đầu, từ từ cất bước hướng phía chủ tịch đài phía dưới, nửa ngày, đột ngột quay người, hướng phía Hạ Thiếu Uy ngại ngùng cười cười, nói, "Đúng rồi, các hạ có lưỡng danh giáo quan tìm ta thiết tha, hiện tại tạm thời còn nằm ở đồ thư quán bên cạnh nghỉ ngơi lấy. . ."

Nghe vậy, Hạ Thiếu Uy thần sắc càng thêm trầm thấp lên.

"Về phần ta vì cái gì đánh người. . ."

Tiêu Dương mỉm cười, thả người nhảy xuống chủ tịch đài, chậm rãi đi tới Quân Thiết Anh bên người, đôi mắt cho thứ nhất phản nộ cười tự tin, đồng thời vỗ nhẹ lên Quân Thiết Anh bả vai, thân thể vây quanh Quân Thiết Anh sau lưng, lần nữa giương mắt thoáng nhìn trên đài hội nghị phương.

"Thù hộ đại tiểu thư, đứng chức trách của ta, bất luận kẻ nào muốn thương tổn nàng, ta liền đánh ai!" Giờ khắc này, Tiêu Dương thay đổi cho tới nay trong miệng nói ‘ giảng đạo lý ’ làm việc phương châm, ánh mắt sắc bén lờm lờm hướng về phía Hạ Thiếu Uy, chợt thu hồi lại, cúi đầu ôn hòa cười khẽ, chợt đẩy xe lăn, tại vô số ánh mắt tập trung xuống, chậm rãi đã đi ra sân vận động. . .

"Rất đẹp trai! !"

"Nếu là có cái đẹp trai có thể vì ta nói ra nói như vậy, ta đây nhất định yêu thương nhưng nhớ rồi."

"Tiêu tử này thật đúng là đủ cuồng vọng."

Sinh viên đại học năm nhất đã có không ít người nhớ kỹ Tiêu Dương cái tên này, lúc này thời điểm tiếng nghị luận càng là nhao nhao vang lên.

Bị Tiêu Dương như vậy một can thiệp, tân sinh huấn luyện quân sự biểu diễn cũng chỉ có thể đủ qua loa chấm dứt, Hạ Thiếu Uy trực tiếp dẫn hơn mười người giáo quan, thẳng đến phòng giáo vụ.

Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh không nhanh không chậm địa hướng phía phòng ngủ phương hướng đi đến. . .

"Tiêu Dương, phòng giáo vụ không phải hướng cái phương hướng này. . ." Yên lặng thật lâu Quân Thiết Anh đột ngột mở miệng.

"Ta trước tiên đưa người trở về phòng ngủ."

"Không cần." Quân Thiết Anh ra hiệu Tiêu Dương dừng lại, từ từ đem xe lăn chuyển trở về, con người nghiêm nghị nhìn xem Tiêu Dương, "Chuyện ngày hôm nay, cũng có ta một nửa trách nhiệm"

"Ta nhìn ra được, hần nói câu nói kia, bốn ý liền là có ý nhục nhã người, ta có nghĩa vụ đứng ra." Làm một tên tận trung cương vị công tác Bạn Độc Thư Đồng, nhất là tại Bạch Tố Tâm dấn dồ nhiều lần về sau, Tiêu Dương càng rõ ràng hơn chức trách của mình.

Không thể để cho Thiết Anh ở trường học bị người khi dễ.

Nghe vậy, Quân Thiết Anh con người mang theo vài phần dị sắc đánh giá vài cái Tiêu Dương, "Tiêu Dương, người biểu hiện hôm nay thực vượt quá dự liệu của ta. . . Người như thế nào đột nhiên liên đối với Hạ đại đội trưởng động thủ? Người không phải vẫn luôn dùng ‘ giảng đạo lý ’ làm nguyên tắc?"

Tiêu Dương mỉm cười nói, "Giảng đạo lý chia làm hai chủng phương thức, loại thứ nhất dùng tài hùng biện, mặt khác một loại, tự nhiên chính là động quả đâm rồi."

Quân Thiết Anh tầm mắt xẹt qua một vẻ lo âu, "Người đánh lên Hạ đại đội trưởng, chỉ sợ, bọn hần sẽ không dễ dàng địa bỏ qua việc này." Tại Quân Thiết Anh xem ra, Tiêu Dương có thể đánh bại Hạ Thiếu Uy, tự nhiên là đánh lên hiệu quả.

"Yên tâm đi, ta có thể đánh lên hần một lần, có lẽ còn có thể đánh lên hần lần thứ hai." Tiêu Dương mười phần tự tin.

". . ."

Quân Thiết Anh đầu một hồi chứng kiến Tiêu Dương có như thế bạo lực khuynh hướng.

Sau lưng một hồi tiếng bước chân dồn dập âm truyền đến.

"Phó giáo sư." Quân Thiết Anh quay người, gật đầu lên tiếng chào hỏi.

Phó Dịch Phong hướng phía Quân Thiết Anh gật đầu cười, lập tức ngược mắt nhìn Tiêu Dương, nhíu mày, "Chàng trai, người làm việc thật sự quá xúc động, hiện tại không chỉ Hạ đại đội trưởng, mà ngay cả Tôn chủ nhiệm cũng tựa hồ triệu tập không ít trường học gác cổng, tại phòng giáo vụ chờ người đi qua. . ."

Phó Dịch Phong có thể tưởng tượng, nếu là Tiêu Dương thật sự bước chân vào phòng giáo vụ, đem hội chuyện gì phát sinh.

Chỉ sợ tràng diện hội khó tránh khỏi huyết tinh rồi!

"Phó giáo sư, xin mang lộ a." Tiêu Dương trực tiếp nhặt thanh mở miệng, ngồi ở xe lăn Quân Thiết Anh tuy rằng chặt chẽ nhũn mảy, dưới hai tay ý thức ấn lấy xe lăn hai bên, bất quá, tựa hồ bị Tiêu Dương tự tin lấy, Quân Thiết Anh cũng không nói thêm cái gì.

Mình muốn tại Phục Đại yên tĩnh đi học, sự tình hôm nay phải có cái kết thúc.

Phó Dịch Phong cử động nói lại dừng lại, nửa ngày, khẽ thở dài, trực tiếp mang theo hai người hướng phía phòng giáo vụ đi đến.

Khí thế hùng vĩ hiện đại hoá kiến trúc, ba người xuyên qua lầu một rộng rãi đại sảnh về sau, đi thẳng tới trong đó một gian phòng làm việc.

Cửa ra vào mở rộng ra, ba người xuất hiện trong nháy mắt, bên trong hơn mười đạo ánh mắt lập tức là tả địa quảng mục tới.

Phó Dịch Phong đi tuốt ở đằng trước, Tiêu Dương tắc thì thần sắc bình tĩnh phụ giúp Quân Thiết Anh chậm rãi đi vào.

Rộng lớn phòng giáo vụ, ngoại trừ kể cả Hạ Thiếu Uy ở bên trong hơn mười người giáo quan bên ngoài, Tôn Tư Minh sau lưng thỉnh linh còn đứng lấy hơn mười vị ăn mặc Phục Đại gác cổng đồng phục người thanh niên.

Tựu là người này, trực tiếp đem đến từ quân khu đại đội trưởng Hạ Thiếu Uy một quyền đánh té? Lúc này thời điểm, nên hơn mười người gác cổng thần sắc không khỏi nhao nhao lộ ra vài phần kinh nghi.

Nhìn xem Tiêu Dương gầy thẳng tắp thân ảnh, trong lúc nhất thời ngược lại thật không có người có thể cảm thụ được đến bộ dạng này thoát nhìn thiên yếu đích trong thân thể ẩn chứa như thế lực lượng cường đại.

"Tiêu Dương, hôm nay chuyện này, ngươi chuẩn bị bàn giao thế nào?"

Tiêu Dương thân ảnh mới vừa vận dừng lại, Tôn Tư Minh thanh âm đã hùng hổ dọa người địa vang lên.

"Là hấn trước làm nhục Thiết Anh." Tiêu Dương lời ít mà ý nhiều, trực tiếp chỉ vào Hạ Thiếu Uy.

Hạ Thiếu Uy hừ lạnh một tiếng, ra hiệu tới gần cửa một người giáo quan đem phòng giáo vụ lớn cửa đóng lại về sau, chợt nhẹ nhàng chậm chạp tiến lên vài bước, cười lạnh, "Ta nhục nhã nàng? Ta chẳng qua là hỏi một câu, nàng có thể hay không đứng lên mà thôi."

Tiêu Dương ánh mắt nhẹ híp lại, chậm rãi rơi xuống cách hấn chừng hai mét Hạ Thiếu Uy trên người, "Nếu như ngồi ở chỗ này chính là ngươi, ngươi có thể tiếp nhận bị người dùng trên cao nhìn xuống ngữ khí, đang tại toàn thể tân sinh mặt, hỏi thăm vấn đề như vậy?"

Hạ Thiếu Uy vừa hỏi, không thể nghĩ ngờ là tương đương với trực tiếp nói cho toàn thể đệ tử, hệ lịch sử tam ban có một không thể đứng lên tề liệt tân sinh!

Cho dù Quân Thiết Anh từ nhỏ dần dần thói quen như vậy ánh mắt, nhưng là, nhập học ngày đầu tiên liền lọt vào như vậy đối đãi, lúc ấy nếu không phải Tiêu Dương đột nhiên xông ra ra, chỉ sợ, Quân Thiết Anh cũng không biết nên trả lời như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp trả lời, ta không thể đứng lên? Quân Thiết Anh cả đời đều khó có khả năng tiếp nhận đáp án này.

"Là ta?" Hạ Thiếu Uy ánh mắt thoáng nhìn Quân Thiết Anh, "Ta hỏi là nàng."

"Ngươi ưa thích biết rõ còn cố hỏi?" Tiêu Dương vẻ mặt nghiêm nghị hỏi thăm

"Tùy ngươi nghĩ như thế nào."

"Vừa mới, ta cũng ưa thích."

Tiêu Dương thanh âm rơi xuống lập tức, thân ảnh bỗng nhiên một cái bước xa vọt lên tiến lên. . .

Oanh! !

Vốn là lần nữa một quyền nặng nề mà nện xuống, đồng thời đầu gối như là phản xạ có điều kiện giống như mạnh mà hung hăng đập xuống!

Loảng xoảng. . .

Hạ Thiếu Uy tại đây một nhanh chóng bén nhọn công kích đến lập tức ngã ngã trên mặt đất.

Không đều bất luận kẻ nào kịp phản ứng, Tiêu Dương tùy thời giờ lên bên cạnh một trương gấp ghế dựa, nhanh như thiểm điện, hung hăng đập xuống!

Oanh! !

Kết. . .

Thanh thúy tiếng gãy xương âm!

Hạ Thiếu Uy tiếng kêu thảm thiết âm lập tức vang vọng, đồng thời, một đạo mạng theo vài phần ân cần giọng ôn hòa tại hấn bên tai từ từ vang lên.

"Người có thể hay không đứng lên?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người xem, đầu ta tóc đều bị rối loạn!

Nếu như lúc trước tại chủ tịch đài một quyền kia rất đỏ rất bạo lực, như vậy, giờ phút này cái này liên tiếp công kích, có thể nói là rất tàn ác tàn nhẫn.

Hoặc là nói, không đỏ, càng bạo lực!

Hết thấy đều phát sinh ở điện quang thạch tránh gian.

Tiêu Dương động tác quá nhanh, quá đột ngột, quá ác cay, theo bắt đầu một quyền đến cuối cùng gấp ghé dựa gấp roi oanh xuống, gần kề mấy giây thời gian.

Người ở chỗ này chỉ cảm giác được trước mắt nhoáng một cái, bên tai liền lập tức vang lên Hạ Thiếu Uy phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trong óc liên tục địa chấn di chuyển, con mắt chỉ một thoáng đều trống lớn được tròn vo.

Ngốc trệ!

Trong lúc nhất thời cũng không có kịp phản ứng. . .

Ngồi ở xe lăn Quân Thiết Anh giờ phút này con người cũng không nhịn tràn đầy khiếp sợ, mang theo vài phần không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Tiêu Dương.

Tại tiền trước khi đến, Tiêu Dương còn đối với mình ngại ngùng địa cười nói qua, chính mình đã có thể đánh lên Hạ Thiếu Uy lần thứ nhất, như vậy, liền có thể đánh lên hắn lần thứ hai.

Lời này còn linh nghiệm thật rồi.

Toàn bộ phòng giáo vụ lâm vào ngẩn ngui yên tĩnh.

Một lát. . .

"Hạ đại đội trưởng. . ." Hắn sau lưng các giáo quan mới trì hoãn định thần lại, lập tức kinh hãi vọt lên tiến lên, trong đó một vị lập tức bấm 120 cấp cứu điện thoại. Vừa mới cái kia một cái trọng kích, rất rõ ràng đứng trực tiếp đem Hạ Thiếu Uy chân phế ngay lập tức, như trẻ trị liệu, đời này còn có thể hay không đứng lên chỉ sợ là cái không biết bao nhiêu.

"Người có thể hay không đứng lên?"

Tiêu Dương thanh âm chói tai vô cùng tại Hạ Thiếu Uy vang lên bên tai.

Hạ Thiếu Uy cố nén kịch liệt đau nhức, ánh mắt tàn nhẫn địa lạnh quét lấy Tiêu Dương, "Phế hắn cho ta! !"

Tiếng nói vừa ra, lập tức có năm vị giáo quan cất bước đi tới, ánh mắt mang theo khí thế bén nhọn, sầm tạt một tia ngưng trọng, dùng nửa vây quanh tư thái hướng Tiêu Dương tới gần.

Tuy rằng Tiêu Dương hai lần ra tay đều có đánh lên hiềm nghi, nhưng là, theo vừa rồi Tiêu Dương thi triển liên tiếp công kích tới xem, tất cả giáo quan đều đối kỳ solo kỹ xảo cảm thấy rung động. Hạ Thiếu Uy thực lực cũng không yếu, trái lại, tuyệt đối là trong bọn họ mạnh nhất, lại bị gọn gàng mà linh hoạt địa gây chân.

Không ai lại đối trước mắt vị này thoát nhìn không chịu nổi một kích tiểu tử có bất kỳ khinh thị.

Quay mặt về phía khí thế hung hăng năm người, Tiêu Dương thần sắc không thay đổi, hơi lui một bước.

BA~! BA~! BA~!

Đương Tiêu Dương bước chân hoạt động lập tức, năm tên giáo quan liền bước nhanh đột nhiên một cái bước xa vọt lên.

Đây là một cái cơ hội tiến công, năm người đồng loạt bắt được.

Quyền ảnh trong chốc lát hoa mắt mà từ bốn phương tám hướng hướng về Tiêu Dương bao phủ xuống ra, ba người tại trước, động tác của hai người thoáng lác hậu, tả hữu phối hợp lẫn nhau, trước sau công thủ chuyển biến, năm người tâm đó hiển nhiên không là lần đầu tiên phối hợp.

Giờ phút này, Tiêu Dương sau lưng Quân Thiết Anh lập tức quá sợ hãi, theo bản năng bật thốt lên kinh hô, "Coi chừng. . ."

Mắt thấy một trận này như bạo phong vũ trùng kích liền muốn đem Tiêu Dương cắn nuốt.

BA~!

Tiêu Dương bước chân của trong lúc đó lướt ngang, tựa hồ không đếm xỉa tới giống như hướng phía bên cạnh lóc lên.

Một cái quyền ảnh vô hạn tới gần Tiêu Dương cái ót. . .

"Ah. . ."

Tiêu Dương tựa hồ là sợ tới mức kinh hô một tiếng, bước chân lập tức một trượt, thân thể hướng về sau nghiêng xuống dưới.

Oanh!

Một quyền này đánh vào trong không khí.

Tiêu Dương cái này thoát nhìn chặt vật trốn tránh, lại vừa mới bắt thiên bất ý tránh thoát năm người đột công kích thứ nhất.

Phòng giáo vụ mặc dù rộng, nhưng là, hôm nay hai ba mươi người đứng ở bên trong, còn thừa không gian đã có chút hẹp hòi, năm người liên thủ công kích cơ hồ phong tỏa Tiêu Dương tất cả đường lui, ra quyền hồ hồ sanh phong, mỗi một quyền đều bí mật mang theo lấy khí thế bức người, mà mỗi một lần tựa hồ cũng sắp đánh trúng Tiêu Dương thời điểm, Tiêu Dương chân ngọn nguồn phảng phất bơi mờ giống như một trượt, lao đảo địa hơi nghiêng thân, thanh linh đều tránh thoát năm người công kích.

Trước mắt xuất hiện một màn kỳ dị.

Kể cả năm tên giáo quan ở bên trong, tất cả mọi người loại dự cảm mãnh liệt, tựa hồ Tiêu Dương lập tức liền muốn bị đánh bại, mắt thấy lập tức liền chống đỡ không nổi, chỉ cần năm tên giáo quan nhất cổ tác khí liền có thể đem oanh ngã xuống đất, nhưng là, hết lần này tới lần khác như thế, mỗi một lần công kích tuy nhiên cũng lại để cho Tiêu Dương phi thường ‘ vận may ’ địa tránh né đi qua.

"Ah! Đừng đánh ta!" Càng làm cho người không biết nên khóc hay cười chính là, cái thằng này một bên tránh né thời điểm, một bên còn lớn hơn thanh gọi.

Năm vị giáo quan càng đánh càng gấp, theo vừa mới bắt đầu chuẩn bị nhất cổ tác khí địa tướng hấn đánh bại, đến hiện tại liền người này góc áo đều sờ không gặp được, cái này để cho bọn họ còn mặt mũi nào mà tồn tại!

Càng đánh càng gấp, càng nhanh càng đánh không đến.

Lúc này thời điểm, dị biến nổi bật rồi.

Năm người đem Tiêu Dương dồn đến một góc vách roi, Tiêu Dương đột ngột gian tiện tay sờ nổi lên một trương gấp ghé dựa, bắt chước làm theo, mạnh mẽ hướng phía trước hất lên, nương theo lấy khí thế bén nhọn, hô địa một cái tiếng gió mãnh liệt mang tất cả đi qua.

Phanh! !

Một người trốn tránh không kịp, trên bờ vai lập tức đã trúng một cái trọng kích, thân thể nghiêng chặt vật đổ ra một bên.

Chỉ một thoáng, Tiêu Dương trong tay gấp ghé dựa lại hướng phía trước đẩy, phảng phất có được vận cô bé không thể địch nổi chỉ dừng, hung hăng hoành quét tới, còn thừa bốn người thấy thể đồng tử đều là kinh hãi, nhao nhao trốn tránh.

Phanh! Phanh!

Tiêu Dương một cái bước xa xông lên, đem hai người đánh sập về sau, trong tay cầm gấp ghé dựa, cùng còn thừa hai người giằng co lấy, thở nhẹ dưới khí thô.

Một màn này quả thực làm cho người ta căn bản không dám tin vào hai mắt của mình.

Rõ ràng là năm vị giáo quan chiếm cứ thượng phong, gắt gao áp chế Tiêu Dương còn không tay, như thế nào vừa đối mặt công phu, tình thế vậy mà đến

180° lớn thay đổi, nương tựa theo một trương gấp ghế dựa, dùng sức một mình, đánh lui năm vị đến từ quân khu giáo quan, lấy một địch năm, tại trong mắt người bình thường, cái này căn bản là không thể tưởng tượng nổi sự tình, nhất là một người bình thường tiểu tử đánh bại năm vị nghiêm chỉnh huấn luyện quân nhân!

Giờ phút này, gặp tình hình này, co quắp ngồi ở trên mặt đất Hạ Thiệu Uy thần sắc càng thêm trầm thấp lên, đôi mắt hung quang lập loè, mạnh mẽ khoát tay, hung ác thanh mở miệng, "Cùng tiến lên!"

Một bên Tôn Tư Minh thấy thế, cũng ra hiệu sau lưng lúc này khuôn mặt hiện lên vẻ kinh sợ hơn mười vị trí gác công, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Tình thế lại lần nữa giống như tên đã trên dây, hết sức căng thẳng.

BA~! BA~! BA~! BA~! BA~!

Một hồi thanh thúy mà tiếng bước chân dồn dập âm chỉ một thoáng tại tất cả mọi người vang lên bên tai, hơn nữa từ từ hướng phía phòng giáo vụ phương hướng tới gần. . .

Cao dếp lê thanh âm!

BA~! Phan!

Phòng giáo vụ đại môn bị lập tức mở ra!

Hơi hơi tối màu vàng xoáy lên dưới sợi tóc, tuyệt mỹ lạnh lùng khuôn mặt, cong cong chân mày lá liễu xuống, con ngươi ẩn chứa một hồi áp chế không ngừng nộ khí, bạc áo sơ mi trắng bao vây lấy linh lung lồi lõm đáng người, lửa giận công tâm xuống, ngực một hồi phập phồng, giống như nổi lên một đạo gợn sóng.

Tô Tiểu San!

Đương cái này đạo thân ảnh xuất hiện tại phòng giáo vụ cửa lập tức, Tôn Tư Minh trong lòng không khỏi đập một cái!

Hắn hiểu được Tô Tiểu San tính cách, rõ ràng hơn bối cảnh sau lưng của nàng.

Lúc trước nhằm vào Quân Thiết Anh, Tôn Tư Minh cũng là muốn biện pháp trước đem Tô Tiểu San chỉ khai, là chính là tránh cho cùng ma nữ này xung đột chính diện, sau đó Tô Tiểu San coi như truy cứu, cũng có thể đem hết thầy trách nhiệm đều đổ lên tại huấn luyện quân sự biểu diễn sau liền lập tức rời đi Hạ Thiệu Uy trên người.

Không nghĩ tới, nửa đường tuôn ra cái Tiêu Dương, lại để cho sự tình diễn biến đến tình trạng như vậy.

Tô Tiểu San nhưng lại giận không kềm được, bất luận cái gì một vị đạo sư biết được học sinh của mình vậy mà cho rằng là đã bị như vậy nhục nhã làm khó dễ, chỉ sợ đều không dễ chịu, huống chi họ độc chi tâm Phục Đại đều biết Tô Tiểu San! Đương rõ ràng chuyện chân tướng về sau, Tô Tiểu San trước tiên đi về hướng phòng giáo vụ.

Đương đẩy cửa ra lập tức, Tô Tiểu San trên mặt sắc mặt giận dữ đồng thời, đôi mắt còn sảm tạp một tia kinh ngạc, nàng lần đầu tiên liền quét đến co quắp ngồi dưới đất, khuôn mặt mang theo thống khổ thần sắc Hạ Thiệu Uy, còn có té trên mặt đất vài tên giáo quan, ánh mắt cuối cùng mới rơi trong tay cầm gấp ghế dựa Tiêu Dương trên người.

Những người này, đều là hãn kiện đao hay sao?

Tô Tiểu San ánh mắt lộ ra vài phần kinh dị, tại dự đoán của nàng ở bên trong, coi như mình chạy đến, Tiêu Dương chỉ sợ cũng đã bị không ít đau khổ.

"Dừng tay!"

Gặp mấy vị giáo quan tại triều lấy Tiêu Dương tới gần, Tô Tiểu San hét lớn một tiếng về sau, chột bành bạch địa bước nhanh về phía trước, chân mày lá liễu quét ngang, "Các người đây là đang làm gì đó?"

Nghe vậy, Tiêu Dương ánh mắt nhìn về phía Tô Tiểu San phương hướng, thần sắc lập tức vui vẻ, vội vàng thí diên thí diên đi tới, đem trong tay gấp ghế dựa mở ra, đặt ở Tô Tiểu San bên cạnh, "Cô nương, mời ngồi."

Tô Tiểu San mắt nhìn Tiêu Dương, cũng không có ngồi xuống, ánh mắt chuyển qua Hạ Thiệu Uy trên người, thanh âm ẩn chứa mấy phần lãnh ý, "Hạ đại đội trưởng, hôm nay việc này, không khỏi cũng làm được quá mức a."

Hạ Thiệu Uy lúc này bị phần đến nổi ngay cả khóc tâm đều đã có, mình bị người đã đoạn hai cái đùi, hiện tại trái lại còn là mình quá mức rồi hả? Trong lòng một hồi phần nộ ý bay lên, Hạ Thiệu Uy thở sâu một hơi, "Tô tiểu thư, người xem xem, rốt cuộc là ai quá lửa?"

"Đừng, Tô lão sư, tiểu tử này thủ đoạn quá tàn nhẫn, Hạ đại đội trưởng bị hắn đánh lén được hiện tại hai chân gãy xương." Tôn Tư Minh chán vừa nói nói, "Sự kiện đã bay lên đến phi thường ác liệt trình độ, lúc khi tới hậu trọng yếu, chúng ta sẽ xem xét báo động, do cảnh sát những tay việc này!"

Tô Tiểu San đưa tầm mắt nhìn qua Tôn Tư Minh, nhếch miệng, Tôn Tư Minh những lời này mang theo vài phần đe dọa chi ý, không thể nghi ngờ là muốn

hù dọa Tiêu Dương mà thôi, chuyện này vốn là ám muội, Phục Đại sẽ thông báo cho cảnh sát đến xử lý? Vậy đơn giản không có khả năng! Bất quá, theo Tiêu Dương thần sắc đến xem, cũng không có bị sợ đến ý tứ.

Trầm ngâm hồi lâu, con ngươi xẹt qua một vòng tinh mang, nửa ngày, từ từ xoay mặt nhìn về phía Tiêu Dương, "Ngươi tại sao phải ra tay đánh người?"

"Cô nương, bọn hần muốn đánh ta, ta đây hoàn toàn là tự vệ ah!" Tiêu Dương cho đã mắt vô tội nhìn xem lấy Tô Tiểu San.

"Hừ! Tại đây tất cả mọi người có thể làm chứng, là ngươi xuất thủ trước ầu ả Hạ đại đội trưởng!"

Tiêu Dương càng ủy khuất, "Các ngươi nhiều người như vậy, ta là xuất phát từ tự vệ mới xuất thủ trước."

Hạ Thiếu Uy đám người thần sắc đều là âm trầm xuống.

"Thế nhưng mà. . ." Tô Tiểu San nhạt thanh mở miệng, "Coi như ra tay, ngươi cũng không cần đem người khác đánh cho như vậy tổn thương."

"Ta cũng bị thương!" Tiêu Dương lớn tiếng giải thích.

"Ngươi như thế nào bị thương?" Tô Tiểu San trên dưới đánh giá Tiêu Dương, thậm chí theo trên người của hần tìm không thấy nửa điểm bụi dẫu vết.

"Ta. . . Ta. . ." Tiêu Dương cũng cúi đầu nhìn xuống chính mình, ám hối hận không để cho đối phương tượng trưng địa đánh chính mình vài cái, từ trên xuống dưới tìm mấy lần về sau, Tiêu Dương ngẩng đầu bị phản mở miệng, chỉ vào đầu của mình. "Ngươi xem xem!"

"Đầu của ngươi bị đánh?" Tô Tiểu San mở to hai mắt, nếu như tạo thành chấn thương sọ não, thế thì thật sự có thể nói cũng bị thương không nhẹ rồi.

Đám người này, ra tay cũng quá độc ác!

Bởi vì nghe nói Tiêu Dương tại sân vận động bên trên anh dũng bảo hộ Quân Thiết Anh cử động, Tô Tiểu San đối với tiểu tử này ấn tượng cũng bắt đầu đổi cái nhìn.

Nàng xuất hiện căn bản mục đích, tự nhiên chính là giúp Tiêu Dương cùng Quân Thiết Anh xuất đầu xử lý chuyện này!

Tiêu Dương lắc đầu, cho đã mắt bị thương, "Cô nương, ngươi xem, đầu ta tóc đều bị rối loạn!"

". . ."

". . ."

Toàn trường một mảnh ngốc trệ, yên tĩnh.

Tất cả mọi người đôi mắt trừng lớn, miệng há khai lão đại mà chăm chăm vào Tiêu Dương, thoáng cái mơ hồ.

Đầu tóc đều bị rối loạn!

Cái này được chịu tổn thương nặng thế nào đi nữa ah!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiểu Tam! Tiểu Tam!

Đây là Tiêu Dương duy nhất có thể tìm được một chỗ thương thế, Tiêu Dương giọng tự nhiên chỉ có thể là bị phản. Các ngươi bị thương, chẳng lẽ ta liền không bị thương? Ta còn là tự vệ hoàn thủ đây này.

Tiêu Dương một bộ người bị hại diễm đạm đáng yêu bộ dáng.

Tô Tiểu San không khỏi ho nhẹ một tiếng, ánh mắt cổ quái nhìn lướt qua Tiêu Dương, chợt giương mắt nhạt thanh mở miệng, "Hôm nay sự tình, chúng ta tất cả mọi người trong lòng hiểu rõ. Đã song phương đều có tất cả tổn thương, như vậy, không bằng như vậy bỏ qua a."

Có tất cả tổn thương?

Hạ Thiếu Uy cơ hồ muốn chọc giận lung đi qua, hai đấm theo bản năng cầm thật chặt, chính mình đã đoạn hai cái đùi cùng đối phương cái gọi là tóc bị làm rối loạn, lại có thể quơ đũa cả nắm.

"Tô lão sư. . ." Tôn Tư Minh lúc này mở miệng nói, "Như vậy. . . Chỉ sợ không tốt lắm đâu."

"Không tốt?"

Tô Tiểu San chân mày lá liễu nhảy lên, "Tôn chủ nhiệm người cho là nên như thế nào đây?"

"Việc này, xác thực không thể qua loa giải quyết."

Không đợi Tôn Tư Minh mở miệng, phòng giáo vụ cửa ra vào liền vang lên một hồi hơi có vẻ già nua lại uy nghiêm mười phần thanh âm, một người người mặc Trung Sơn trang phục đích lão già, eo sống lưng thẳng tắp, tinh thần nhấp nháy nhưng địa xuất hiện, chậm rãi đi tới.

"Phó hiệu trưởng."

Mọi người tại đây đều nhao nhao hướng người tới vấn an.

Nên lão nhân đứng Phục Đại phó hiệu trưởng Tô Thắng Kỳ, tại đây chỗ cao đẳng học phủ dùng có hết sức quan trọng địa vị! Đào lý khắp thiên hạ, đã bị giáo viên và học sinh kính ngưỡng, hẳn tại học thuật bên trên nghiên cứu lấy được lớn vô cùng thành tựu. Tô Thắng Kỳ xuất hiện, lại để cho Tôn Tư Minh đám người sắc mặt lúc này hoàn toàn trầm thấp lên.

Nguyên nhân không có nó, Tô Tiểu San, đúng là Tô Thắng Kỳ cháu gái ruột!

Có như vậy một tầng quan hệ tại, đã đầy đủ Tô Tiểu San tại Phục Đại ít có người dám trêu chọc.

Tô Thắng Kỳ cất bước tiến lên, mắt nhìn Hạ đại đội trưởng bọn người, ánh mắt mang theo ân cần, "Hạ đại đội trưởng, người không sao chứ?"

Hạ Thiếu Uy về mặt bị thương, người thấy ta giống là không có sự tình? Bất quá, y nguyên được miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười, "Đa tạ Tô lão quan tâm."

"Ai."

Tô Thắng Kỳ buông tiếng thở dài, lập tức xoay mặt mắt nhìn Tiêu Dương, trầm ngâm hồi lâu, trầm giọng nói ra, "Sự tình hôm nay, song phương đều tồn tại qua sai, bất quá, Tiêu Dương, người ra tay quá nặng, đã tạo thành Hạ đại đội trưởng bọn người bị thương, bọn họ tiền thuốc men, liền do người tới gánh chịu, có vấn đề hay không?"

"Có. . ." Tiêu Dương nghĩ nghĩ, "Có thể hay không không gánh chịu?"

Tô Thắng Kỳ khoe miệng lập tức không muốn người biết địa nhanh quát một cái, đáy lòng thâm mắng, chính mình bây giờ là tại giải vây cho hắn, bồi thường điểm tiền thuốc men có thể như vậy bỏ qua lời mà nói..., ai không vui tiếp nhận?

"Tiêu Dương, " lúc này, Quân Thiết Anh chính mình hoạt động lên xe lăn trước, hướng phía Tô Thắng Kỳ nhẹ giọng mở miệng, "Tiền thuốc men chúng ta gánh chịu."

Tiêu Dương còn muốn nói gì, bất quá lại bị Quân Thiết Anh ánh mắt ngăn lại.

Đại tiểu thư chi lệnh không thể vi, chỉ có thỏa hiệp.

"Từ đó ra, Tiêu Dương, trong vòng 3 ngày, người phải ghi một phần một vạn chữ giấy kiểm điểm giao cho ta, khắc sâu nhận thức sai lầm của mình." Tô Thắng Kỳ lại rầy Tiêu Dương một câu.

Tiêu Dương không phục, nhưng là, y nguyên bị Quân Thiết Anh ngăn lại.

Bồi điểm tiền thuốc men đối với Quân Thiết Anh mà nói căn bản không coi là cái gì, ghi phần giấy kiểm điểm, càng thêm đúng một cái không quan hệ đau khổ trừng phạt.

Quân Thiết Anh minh bạch, Tô Thắng Kỳ rõ rệt thị xử phạt Tiêu Dương, kỳ thật đã là tại thay chỗ hấn lý hôm nay chỗ gây họa.

Một lát, chói tai 120 xe cấp cứu thanh vang dội ra, một người giáo quan vội vàng vội vàng đi ra ngoài, rất nhanh, mấy vị bác sĩ liền mang cáng cứu thương bước nhanh địa hướng phía phòng giáo vụ đi tới.

Tần sinh huấn luyện quân sự biểu diễn vừa vặn chấm dứt, không ít người thừa cơ hội này đều kết bạn đi ra ngoài trao đổi chút giữa lẫn nhau cảm tình, xe cứu thương xuất hiện đưa tới không ít người chú ý, đồng thời càng có một bộ phận người có ý chí đem xe cứu thương xuất hiện cùng lúc trước chủ tịch đài phát hiện một màn kia liên hệ tới.

"Xe cứu thương đều tới, xem ra người trẻ tuổi kia bị chính không thăm ah!"

"Hạ đại đội trưởng là nhân vật nào? Bị người trước mặt mọi người đánh lén, đương nhiên không có khả năng đơn giản buông tha đối phương."

Tôn Thiển Thiển cùng vị kia gọi Mộng Nhi nữ tử đứng ở một chỗ bóng cây xanh râm mát xuống, ánh mắt liếc qua xe cứu thương phương hướng.

"Thiến Thiển, hiện tại ngươi nên mở miệng tức giận a."

Tôn Thiển Thiển khoe miệng nổi lên vài phần kiêu căng, như đao phong giống như ánh mắt chăm chăm vào phía trước, "Liên xe cứu thương đều tới, chỉ sợ, Hạ Thiểu Uy không chỉ là phế đi hẳn một tay đơn giản như vậy."

"Mặc kệ nó, dù sao loại người này theo chúng ta cũng không có cái gì quá nhiều cùng xuất hiện."

Lúc này, người mặc áo bào trắng quải từ bác sĩ mang theo một cái cáng cứu thương vội vàng đi ra, đem cáng cứu thương bỏ vào về sau, xe cứu thương cấp tốc tuyệt trần mà đi.

"Đi thôi, Thiển Thiển, Vũ Phong quán, ta mời ngươi uống cà phê."

Tôn Thiển Thiển mỉm cười, vừa mới chuẩn bị quay người ly khai, ánh mắt mạnh mẽ mà khẽ giật mình, khuôn mặt đáng tươi cười lại trong thời gian ngắn ngốc trở, thẳng tắp địa chăm chăm vào phía trước, con ngươi xẹt qua vài phần không thể tưởng tượng nổi.

"Thiến Thiển, làm sao vậy?" Mộng Nhi theo bản năng quăng mục đi qua, cũng không nhận lấy bắp kính hải, "Làm sao có thể?"

Xa xa, một đạo khuôn mặt ngăm lầy nụ cười thân ảnh tri hoãn bước ra ngoài, hai tay đẩy xe lăn, từ từ hướng phòng ngủ phương hướng đi đến. . .

"Hắn. . . Hắn không có việc gì?" Mộng Nhi con mắt lộ ra khó có thể tin thần sắc, "Cái kia. . . Mới vừa rồi bị xe cứu thương tái đi là ai?"

Tôn Thiển Thiển sắc mặt trầm thấp như nước, lấy ra điện thoại, bấm một cái mã số, một lát, đôi mắt càng thêm lập loè lên, nộ khí phun trào, mạnh mẽ đem trong tay điện thoại hất lên.

Loảng xoảng. . .

Điện thoại cùng cứng rắn mặt sàn xi măng đến rồi cái thân mật tiếp xúc, lập tức phá thành mảnh nhỏ.

"Ta cũng không tin. . . Ta không chính chết ngươi!" Tôn Thiển Thiển đôi mắt phản nộ ý nồng đậm.

. . .

. . .

"Thiết Anh, ngươi đã trở về."

"Không có sao chứ!"

Đương Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh về tới nữ sinh phòng ngủ 106 về sau, Tiểu Tiêu cùng Hà Tú hai người ánh mắt lập tức vội vàng hỏi thăm qua đến.

Quân Thiết Anh mỉm cười lắc đầu, "May mắn mà có Tiêu Dương." Quân Thiết Anh nói là đúng là lời thật lòng.

"Tiêu Dương, ngươi mới vừa biểu hiện thật là bá khí." Tiểu Tiêu tựa hồ quên cái này khí phách nam nhân đồng thời cũng là ‘ nị ngực cửa ’ người khôi xướng, có lẽ là hôm nay Tiêu Dương biểu hiện lại để cho Tiểu Tiêu hai nữ tạm thời tha thứ cái thẳng này vô sỉ cử động.

Tuy rằng nhận lấy tập thể tán dương, bất quá, bây giờ Tiêu Dương có thể đề không nổi nửa điểm hưng phấn, theo phòng giáo vụ đi ra đến hiện tại, tâm tình đều buồn bức không thôi, "Một vạn chữ kiểm nghiệm, cuối cùng muốn kiểm nghiệm cái gì ah!"

Quân Thiết Anh tựa hồ nhìn ra Tiêu Dương giờ phút này tâm sự, lúc này mỉm cười nói, "Tiêu Dương, ngươi đang lo lắng giấy kiểm điểm vấn đề? Kỳ thật, đây chẳng qua là cái hình thức mà thôi, ngươi tùy tiện ghi điểm tượng trưng lời mà nói..., cũng không nhất định cần phải một vạn chữ, chuyện này đến hiện tại, đã có thể nói là hoàn toàn kết được."

"Tùy tiện ghi?" Tiêu Dương ngờ ngạc một chút, lúc này mới ha ha cười cười, "Cái này đơn giản cực kỳ, đợi ta đi ra ngoài mua văn phòng tứ bảo, sẽ chậm chậm ghi." Chính là văn chương đỏ xanh, tự nhiên không làm khó được bản Trạng Nguyên lang.

Tam nữ ánh mắt đồng thời mang theo vẻ khinh bỉ địa quét tới.

Tiểu Tiêu nhếch miệng, "Ghi phần giấy kiểm điểm còn cần văn phòng tứ bảo, chẳng lẽ lại ngươi còn chuẩn bị dùng bút lông đến ghi kiểm nghiệm? Ngươi cho rằng ngươi là cổ đại trạng nguyên lang ah." Tiểu Tiêu phi thường khinh thường.

"Ách. . ."

Tiêu Dương không biết trả lời như thế nào.

Cuối cùng vẫn còn Quân Thiết Anh đến đánh cho giảng hòa, sau đó nhặt thanh mở miệng nói, "Tiêu Dương, ngươi không phải nói muốn mời chúng ta phòng ngủ tỷ muội ăn cơm không, hiện tại thời điểm cũng không sớm."

Tiêu Dương nhẹ gật đầu, "Chúng ta vậy thì đi ra ngoài đi. . ." Dừng một chút, Tiêu Dương tiếp theo lên tiếng, "Thuận tiện mua phần văn phòng tứ bảo."
". . ."

Tam nữ loại bỏ Tiêu Dương những lời này.

Tam nữ một nam, trong đó một nữ ngồi ở xe lăn, suất khí nam từ đẩy xe lăn, cái này một kỳ quái tổ hợp hướng phía Phục Đại cửa trường học chậm rãi đi ra ngoài, dọc theo đường không ít chỉ chỉ chỗ chỗ khác thường ánh mắt, hơn nữa Tiêu Dương hôm nay tại trên đài hội nghị bu rầu hân cử động, khiến cho cái này một tổ hợp càng thêm chuẩn bị chịu chú mục rồi.

"Ta hẹn Tô lão sư tới cửa gặp mặt, chuyện ngày hôm nay cũng may mắn mà có Tô lão sư, chúng ta được hảo hảo cảm tạ nàng." Bốn người tại Phục Đại trước cửa trường ngừng lại, Tô Tiểu San không tới, tam nữ gian trao đổi càng phát hỏa nhiệt, làm là cái thế giới này ‘ con mới sinh ’, Tiêu Dương thật sự khó có thể xen vào giữa các nàng nữ nhân chủ đề, chỉ có bảo trì trầm mặc, yên lặng chờ Tô Tiểu San rồi.

Ánh nắng chiều trải ra xuống, trước cửa trường trên đường lớn đích nhân lưu cũng ngày càng nhiều, đương Tiêu Dương nhiều hứng thú đánh giá đây hết thấy thời điểm, đột nhiên một tay khoác lên trên vai của mình.

Tiêu Dương trở về, một trương nhũ lầy mỉm cười đầu lập tức xuất hiện tại Tiêu Dương trước mắt, hơn nữa còn là theo gác cổng trong phòng trực ban thò ra, trong tay truyền đạt một điều thuốc, hướng phía Tiêu Dương cười nói, "Bạn thân, ngươi chính là Tiêu Dương a, ngươi hôm nay không sợ cường quyền, tận trung cương vị công tác bảo hộ Đại tiểu thư của mình câu chuyện ta cũng nghe, ta cứ như vậy hai chữ, phục rồi! Đúng rồi, làm quen, ta gọi Lâm Tiểu Thảo."

Tiêu Dương mang theo vài phần nghi hoặc tiếp nhận thuốc lá đem chơi một chút, giương mắt cười khẽ đáp lại, "Các hạ khen trật rồi."

"Đây là thật tâm lời nói." Lâm Tiểu Thảo ha ha cười cười, "Đúng rồi, nghe nói ngươi hay là tân sinh A tòa nhà nữ sinh phòng trọ gác cổng? Chắc chắn, đây chính là phần công việc béo bở sự tình ah." Lâm Tiểu Thảo hâm mộ mở miệng, ánh mắt lộ ra một bộ ‘ ngươi hiểu ’ thần thái!

Tiêu Dương không hiểu.

Lâm Tiểu Thảo xác thực hay nói, thờ dài một tiếng về sau, chợt tái mở miệng cô lổ vài câu, Tiêu Dương ngược lại là theo trong miệng của hần hiểu được không ít phục chuyện đại sự, đương nhiên, đứng về Phục Đại bảo an bộ môn, cũng chính là gác cổng bộ phận! Phục Đại gác cổng bộ phận cùng sở hữu ước chừng 50 gác cổng, phụ trách các hạng công tác, có thống nhất quần áo và trang sức, nghiêm khắc quản lý điều ước.

"Nghe nói tiền nhiệm gác cổng ngành bộ trưởng đã về hưu xuống dưới, trường học chuẩn bị phái mới đích bộ trưởng xuống lãnh đạo chúng ta." Lâm Tiểu Thảo nói, "Qua mấy ngày có thể sẽ có một gác cổng hội nghị, bạn thân, chúng ta đến lúc đó lại tường trò chuyện." Lâm Tiểu Thảo đã xa xa thoáng nhìn Tô Tiểu San chính bước chân vội và hướng phía bên này đã đi tới.

"Tô lão sư. . ." Quân Thiết Anh lập tức dương tay ra hiệu.

Tô Tiểu San cao dép lê vĩnh viễn có đồ án tính tiết tấu, bành bạch địa vang lên đi tới bốn người trước mặt, về mặt áy náy mở miệng, "Không có ý tứ, có chút việc xử lý đã tới chậm, đêm nay bữa này, liền do lão sư ta đến mời."

"Vậy thì tốt quá! !"

Tiêu Dương thanh âm lập tức vui mừng vang lên, nội tâm cho nên bất mãn tâm tình buồn bực lập tức hể quét là sạch, sáng khoái tinh thần.

Cái này được tiết kiệm bao nhiêu ngân lượng ah!

Tiêu Dương cảm giác cái này nhất đẳng, thật sự là quá đáng giá.

Quân Thiết Anh tam nữ lặng yên mắt nhìn Tiêu Dương, đồng thời lựa chọn trầm mặc không có lên tiếng.

Tiểu Tiêu cùng Hà Tú theo bản năng hoạt động hạ thân, tạm cách Tiêu Dương một điểm.

Một đi năm người đi ra cửa trường học.

"Phía trước có nhà thật tốt hải sản lâu, ta mang bọn ngươi đi nếm thử." Tô Tiểu San ôn hòa cười nhặt mở miệng.

Lúc này thời điểm, sau lưng đột ngột vang lên thanh thúy thanh âm vang dội.

"Tiểu Tam! Tiểu Tam!"

Bá bá bá!

Trên đường phố ánh mắt mọi người đều lập tức đã rơi vào tứ nữ trên người, ánh mắt mang theo vài phần cổ quái.

Tô Tiểu San giờ phút này cái trán không khỏi một tia mồ hôi lạnh toát ra, lập tức quay người, từ phía sau đuổi tới đương nhiên đó là mình đại bá, ăn mặc một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn Tô Thắng Kỳ.

"Của ta Tiểu San ah, người cũng đi được quá nhanh đi." Tô Thắng Kỳ thờ hồn hèn.

Chung quanh tất cả mọi người sợ ngây người, con mắt nhìn mắt Tô Thắng Kỳ trên tóc đã nổi lên tóc trắng, lại ngấm liếc toàn thân tản ra thành thực phương hoa mỹ lệ hơi thở Tô Tiểu San.

Thời buổi này, đương Tiểu Tam không chỉ tuổi chênh lệch lớn đặc ly phổ, còn như vậy quang minh chánh đại đi đầy đường tuyên bố?

"Thật là đồ đồ phá hoại được bất khả tư nghị năm đầu!"

Bên cạnh cách đó không xa một gian tiệm tạp hóa trung niên lão bản vị chua địa mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Có ít người ưa thích đồ thừa không đi, có ít người ưa thích lẫn lộn ly khai

Cảm nhận được chung quanh người qua đường cái kia ánh mắt quái dị, Tô Tiểu San không khỏi thần sắc khó chịu nổi lên, liếc mắt mắt Tô Thắng Kỳ, không tức giận nói, "Đại bá, nói rất nhiều lần, ở bên ngoài bảo ta San San là tốt rồi, đầu gì người gọi được buồn nôn điểm, nghe lời chất nữ, bảo bối chất nữ đã thành, như thế nào hết lần này tới lần khác muốn gọi. . ."

Tô Tiểu San không muốn nói ra hai chữ này, một bên Tiêu Dương đã kỳ quái mở miệng hỏi thăm, "Xin hỏi. . . Tiểu Tam là có ý gì?"

Tô Tiểu San ngang liếc Tiêu Dương.

Lúc này, Tô Thắng Kỳ nhẹ ho khan vài tiếng, cũng ý thức được mình nói lỡ, vội vàng nói sang chuyện khác, lấy ra một bộ điện thoại, "San San, người vừa rồi đi rất gấp, không có lấy bên trên điện thoại."

Đương Tô Tiểu San tiếp nhận điện thoại về sau, Tô Thắng Kỳ ánh mắt phức tạp mắt nhìn Tô Tiểu San, "Có một cái không xem xét tin tức, phải. . . Ba của người gọi tới."

Nghe vậy, Tô Tiểu San thần sắc ần ần biến ảo vài cái.

Nửa ngày, hay là mở ra bàn phím khóa, ấn mở tin tức, ánh mắt quăng xuống, trong chốc lát sắc mặt bỗng nhiên, hai tay mãnh liệt rung động, điện thoại vừa trượt, rơi xuống, bất quá, sắp tiếp cận mặt đất thời điểm, một chân đột ngột rất nhanh dời qua đi, bất thiên bất ý tiếp nhận điện thoại, dùng lực nhảy lên, Tiêu Dương cầm trong tay cầm trong tay, đưa cho Tô Tiểu San.

"Cô nương, có chuyện gì?"

Tô Tiểu San sắc mặt đã trắng bệch vô cùng, toàn thân khẽ run, bờ môi trở nên trắng, nửa ngày, thần sắc có chút hoảng hốt, thỉnh linh mạnh mà hướng phía trong trường học chạy trốn về, ăn mặc cao dép lê cấp tốc chạy trốn, một màn này thoạt nhìn có chút kinh tâm động phách, tựa hồ Tô Tiểu San mỗi bước ra một bước, cũng có thể đem chính mình bị trật.

Bất quá, Tô Tiểu San hồn nhiên chưa phát giác ra, ngược lại càng nhanh hơn địa chạy trốn.

"San San!"

Tô Thắng Kỳ vội vàng thẳng đuổi trở về.

Thân ảnh của hai người rất nhanh liền biến mất ở Tiêu Dương chờ tầm mắt của người trong.

"Nàng . . Nàng cứ như vậy đi rồi hả?" Tiêu Dương tựa hồ có chút gấp.

"Tô lão sư trong nhà khả năng đã xảy ra chuyện gì." Quân Thiết Anh nhú mày.

"Đúng vậy, xem vừa rồi Tô lão sư thần sắc, giống như có lẽ đã triệt để rối loạn một tác vương." Tiểu Tiêu cũng chen lời nói.

Tiêu Dương ánh mắt chăm chú nhìn Tô Tiểu San phương hướng ly khai, ánh mắt một hồi lo lắng, một lát, một cổ màu đỏ chường mắt vùn vụt giống như như gió lốc trùng Phục Đại cửa trường học liền xông ra ngoài, ngăn ngừa mấy giây thời gian ở trong, lập tức tuyệt trần mà đi, "Nàng đi thật?"

Quân Thiết Anh tam nữ mắt nhìn Tiêu Dương, cái này không rõ bày đây sao?

Tiêu Dương xác định sự thật về sau, lập tức sàu mi khổ kiểm, "Xem ra bữa này vẫn phải là ta đến mời."

Nghe vậy, tam nữ thần sắc đồng thời ngây ngẩn cả người, nửa ngày, ngay ngắn hướng địa liếc mắt Tiêu Dương.

Hừ! Quỷ hẹp hòi!

Tuy rằng Tô Tiểu San nửa đường ly khai, bất quá Tiêu Dương mấy người hay là bay thẳng đến Tô Tiểu San nói hải sản lâu chậm rãi đi tới.

Tân sinh nhập học, hơn nửa hôm nay là huấn luyện quân sự lúc kết thúc, cho nên, vùng này quán rượu tiệm cơm sinh ý đều phi thường nóng nẩy, bốn người tiến vào hải sản lâu đại sảnh thời điểm, Tiêu Dương nhanh tay lẹ mắt, cướp được một vị trí, tuy rằng ngoài miệng nói đau lòng mời khách, bất quá, Tiêu Dương gọi món ăn thời điểm có thể không chút nào hàm hồ, chọn vài đạo chiêu bài đồ ăn đều là giá cả hơi cao đấy, điều này làm cho Tiểu Tiêu tam nữ đối với hắn lại có một tia ấn tượng đổi mới.

Còn tưởng rằng hắn keo kiệt, nguyên lai chẳng qua là ít xuất hiện mà thôi.

Các nàng tự nhiên không nghĩ tới, Tiêu Dương căn bản sẽ không chú ý những thứ này chiêu bài món ăn giá cả, chỉ là thấy chúng tại menu trên vị trí so sánh rõ ràng, tiện tay điểm rồi.

Quán rượu sinh ý nóng nẩy, mang thức ăn lên tốc độ tự nhiên cũng chậm không ít, bốn người một vừa uống trà một bên nói chuyện phiếm, không, phải nói là ba người, Tiêu Dương ở một bên cố gắng vênh tai lắng nghe, hy vọng có thể sớm ngày dung nhập cái này tụ tập trong cơ thể.

Mùi thơm lan tràn trong không khí, mùi nồng nặc làm cho người ta muốn ăn mở rộng ra.

Bất quá, đúng là lúc này thời điểm, quán rượu cửa chính, lại xuất hiện 6-7 tên âu phục nam tử, tiến đến liền nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt đã rơi vào Tiêu Dương đám người phương hướng, lập tức bước chân vững vàng địa cất bước đi tới, trực tiếp đi tới Tiêu Dương bên cạnh, lúc này, Tiêu Dương bọn người tự nhiên cũng đã nhận ra người tới.

"Ngươi là Tiêu Dương?" Một người âu phục nam tử trầm giọng mở miệng.

"Đúng vậy." Tiêu Dương xoay mặt trả lời.

"Có người muốn hàn huyên với ngươi trò chuyện." Âu phục nam tử trầm giọng mở miệng.

"Tâm sự?"

Tiêu Dương lông mi khẽ nhẹ, xem ra hôm nay đúng là cái thật tốt thời gian, tìm chính mình tâm sự đích nhân còn thật không ít, trầm ngâm hồi lâu, Tiêu Dương kéo ra cái ghế đứng lên.

"Tiêu Dương . . ." Quân Thiết Anh con ngươi xẹt qua vài phần lo lắng.

Tiêu Dương hướng phía Quân Thiết Anh an tâm cười cười, chột giường mắt liếc mắt mấy vị âu phục nam tử, "Đẫn đường a."

Lời tuy như thế, Tiêu Dương hay là tiên phong cất bước đi ra ngoài.

Hắn không thói quen đi theo người khác đằng sau.

Mấy vị âu phục nam tử nhìn nhau, cũng không chậm trễ, bước nhanh ra ngoài.

"Thiết Anh, ngươi có biết hay không những người này là lai lịch gì?" Khi tất cả người thân ảnh đều biến mất tại rượu cửa lâu về sau, Hà Tú nhin không được lo lắng hỏi thăm.

Quân Thiết Anh nhẹ nhàng lắc đầu, con ngươi xẹt qua một vẻ lo âu.

Hải sản lâu đối diện đường cái, lại đi chừng năm mươi mét, đứng một chỗ cư xá công viên, lúc này chính trực chạng vạng tối, vốn có chút quanh quẽ cư xá công viên bởi vì một đám hung thần ác sát âu phục nam tử tập hợp càng thêm không ai dám tới gần.

Tiêu Dương tại sau lưng mấy vị âu phục nam tử chỉ đường xuống, trực tiếp cất bước tiến nhập cư xá công viên.

"Là người?"

Tiêu Dương ngược lại thật sự là kinh ngạc, ánh mắt rơi tại phía trước một đạo anh tuấn thanh niên trên người.

Thẩm Thành Văn.

"Thật bất ngờ?" Thẩm Thành Văn ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Dương, "Tiêu Dương, người đang ở đây Thu Tầm nhà trọ nói câu nói kia, bốn công tử thế nhưng mà nhớ rõ rành mạch."

"Có chuyện nói thẳng a." Tiêu Dương nhún mày, hấn đối trước mắt cái này Thẩm công tử ấn tượng cực kém.

Thẩm Thành Văn khoát tay chặn lại, kể cả trước bảy vị âu phục nam tử ở bên trong, tổng cộng mười tám người, đem Tiêu Dương đoàn đoàn bao vây lên.

"Người nói, Quân Nhu Anh hội đứng lên, sau đó hung hăng đập ta một cước. . ." Thẩm Thành Văn nhạt thanh mở miệng, "Hiện tại, bốn công tử ngược lại muốn xem trước một chút người bị là thể nào bị người từng chân một địa hung ác đập! Động thủ!"

Mười tám vị trí âu phục nam tử đôi mắt sát khí xẹt qua, mạnh mẽ giẫm chặn tại chỗ, bay thẳng đến Tiêu Dương vọt lên tiến lên.

Giờ phút này, trong công viên tựa hồ một hồi gió mát nổi lên, quét này sinh Tiêu Dương sợi tóc, hấn đôi mắt giờ phút này thanh lãnh bình tĩnh như đao, phảng phất có thể xuyên qua mọi người vòng vây, nhìn thẳng Thẩm Thành Văn ánh mắt.

Như là màn ảnh lập tức gần hơn giống như, vô số quyền cước trong chớp lát vô hạn tới gần Tiêu Dương.

Vèo!

Điện quang thạch tránh gian, Tiêu Dương đột nhiên bước xa tiến lên, bước chân hướng phía bên trái bên cạnh trơn trượt, đồng thời hai tay chấp quyền, hồn nhiên lực lượng cường đại ngưng tụ tại nắm đấm vị trí, cường thế hung mãnh địa trực kích một người trong đó hồng gian.

Phanh! !

Người này hét lên rồi ngã gục, khuôn mặt lộ ra thống khổ run rẩy.

Khoan tim đau đớn!

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiêu Dương thân ảnh giống như tựa là u linh xuyên toa vu hơn mười vị âu phục nam tử tầm đó, ra quyền như gió, độ mạnh yếu cường hãn, một quyền phía dưới, luôn luôn một người âu phục nam tử lên tiếng ngã xuống đất.

Giờ khắc này, Tiêu Dương mới thể hiện ra hấn Vũ Trạng nguyên chân chính phong thái, thực lực cường hãn, trong chớp lát lại để cho một bên chuẩn bị xem náo nhiệt Thẩm Thành Văn sợ ngây người.

"Cái này nhưng đều là Thánh Long Bảo An công ty bảo tiêu, nghiêm chỉnh huấn luyện, thực lực càng thêm không kém. . ." Thẩm Thành Văn không dám tin vào hai mắt của mình.

Ngắn ngủn mấy cái đối mặt, mười tám vị trí âu phục nam tử đã ngã xuống một nửa, còn lại đều toàn bộ kinh hãi lạnh mình, bọn hấn vạn không có nghĩ đến cái này cái người thanh niên thậm chí có khủng bố như vậy solo năng lực!

Phanh!

Tiêu Dương thân ảnh nhảy lên, hai chân ngay lập tức tách ra đá mạnh, chỉ một thoáng, cuối cùng lưỡng danh âu phục nam tử phân biệt bị một cước đánh trúng vào ngực, liền lùi lại vài bước về sau, bước chân lao đảo ngã xuống.

Gãy nhẹ dưới trên người nhiễm lên tro bụi, Tiêu Dương từ địa cát bước đi về hướng Thẩm Thành Văn.

Giờ phút này, Thẩm Thành Văn sắc mặt đã là tái nhợt, bờ môi theo bản năng run run một chút, lui về phía sau vài bước.

"Yên tâm, ta sẽ không đập người." Tiêu Dương mỉm cười mở miệng, ánh mắt chăm chăm vào Thẩm Thành Văn, nghiêm túc mở miệng, "Một cước này, ta hội lưu cho Thiết Anh."

"Bất quá. . ." Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng nói, "Thiết Anh hiện tại cần chính là cuộc sống yên tĩnh, ta tưởng rằng, người vẫn là không có tất yếu tổng xuất hiện tại bên người nàng, người cảm thấy, ta nói đúng không?" Nghe Tiêu Dương giọng, tựa hồ đang cùng Thẩm Thành Văn thương lượng.

Thẩm Thành Văn cảm giác toàn thân phảng phất bị một hồi hơi lạnh bao trùm ở, lập tức rung mình một cái, bề bộn gật đầu không ngừng.

Tiêu Dương nghĩ nghĩ, không biết phải nói chút gì đó, lại phóng vài câu ngoạn thoại đến cảnh cáo hần?

Tiêu Dương làm khó, cái này có thể không phù hợp bản Trọng Nguyên cái này chất phác dàng hoàng thiện lương tính cách.

Hần sau lưng mười tám vị trí ngã xuống đất không dậy nổi âu phục nam tử, đã đầy đủ chứng nhận Minh Tiêu dương ‘ thiện lương ’ rồi.

"Các người cút đi!"

Tiêu Dương cuối cùng vẫn là trực tiếp vung tay lên, lập tức quay người hướng hải sản lâu đi trở về.

Đương Tiêu Dương hồi đến đại sảnh thời điểm, xông vào mũi nồng đậm mùi thơm lại để cho Tiêu Dương nhìn không được ngón trở mở rộng ra, vội vàng bước nhanh hơn đi qua.

Vài đạo chiêu bài đồ ăn cũng toàn bộ dâng đủ, bất quá, tam nữ lại không có động thủ, thẳng đến Tiêu Dương bình yên vô sự địa trở về, mới nhẹ nhàng nhẹ nhàng thờ ra.

"Tiêu Dương, những cái kia là người nào? Tìm làm phiền người hay sao? Hiện tại như thế nào đây?" Quân Thiết Anh nhìn không được liên tục lên tiếng hỏi thăm.

Tiêu Dương cảm thấy lên, suy nghĩ một chút, "Đúng là tìm phiền toái."

"Kết quả đây?" Tiểu Tiêu mở miệng.

"Có ít người ưa thích đồ thừa không đi, có ít người ưa thích lẫn lộn ly khai." Tiêu Dương lời ít mà ý nhiều địa trả lời.

Xác thực, có ít người chịu công kích nặng hơn, trong lúc nhất thời khó có thể đứng lên ly khai, cũng có liền đứng cũng không thể đứng nổi đấy.

...

...

Bữa cơm này Tiêu Dương ăn phải vô cùng vui vẻ, cái này vài đạo chiêu bài xanh xao mùi thơm đều đủ, lại để cho Tiêu Dương cực kỳ phức tạp, bất quá, tại thanh toán thời điểm, đồng thời cũng phi thường đau lòng, chính mình còn sót lại mấy trương hồng đồng đồng ngân lượng, liền tro mắt nhìn phục vụ viên kia lấy đi mà bất lực.

Tiêu Dương đem Quân Thiết Anh tam nữ tiễn đưa trở về phòng ngủ về sau, may mắn mặt dày cùng Quân Thiết Anh dự chi chút tiền lương, lập tức lần nữa đi ra sân trường.

Phí hết không ít công phu, Tiêu Dương mới đưa chính mình đòi hỏi chuẩn bị văn phòng tứ bảo toàn bộ đều mua xong, sờ một cái trong túi áo còn lại mức không nhiều lắm tiền, Tiêu Dương dẫn theo cái túi tại trên đường cái bốn phía đi ước chừng mười phút sau, rốt cục dừng bước, giương mắt nhìn lướt qua trước người cửa hàng danh tự, "Tại đây. . . Phải có ta muốn đồ đặc a."

Tiêu Dương không chần chờ nữa, cất bước hướng phía trước, trực tiếp vượt qua cánh cửa.

Cửa hàng thượng diện treo một cái hơi có vẻ phong cách cổ xưa bảng hiệu, có khắc ba chữ to. . . Diệu Thủ Đường!

Đây là một chỗ Trung y quán, lúc này có mấy vị người bệnh tại xếp hàng lặng chờ lấy, bên, một người trung niên nam tử chính thần sắc bình tĩnh cho người bệnh bắt mạch.

Một hồi nồng nặc vị thuốc đánh về phía Tiêu Dương hơi thở, Tiêu Dương liếc một cái, đi thẳng tới trước quầy, lên tiếng hỏi thăm, "Xin chào, xin hỏi quý điểm có hay không ngân châm bán ra?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trọng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tâm không tĩnh! Y không tinh! Người hầu bất thiện! Người bằng gì làm nghề y?

Tiêu Dương thanh âm rơi xuống về sau, đang bận lấy lấy thuốc tiểu nhị đáp lại một câu chờ một chốc về sau, liền tiếp theo tay chân tác lợi mà đối với một tờ giấy quen thuộc mà từ từng cái trong tủ chén đem được vật lựa đi ra, tán thường sức nặng về sau, chia làm ba phần, phân biệt ngã vào trên mặt bàn ba phần trên tờ giấy trắng.

"Trần bì nhất tiền, bạch thuật tiền bán. . ."

Tiêu Dương ở một bên chờ đợi đồng thời, cũng ở đây nhiều hứng thú nhìn xem vị này tiểu nhị lấy thuốc, đối với Tiêu Dương nói lắm bầm, vị này tiểu nhị ánh mắt kỳ dị nhìn thoáng qua Tiêu Dương.

Thời buổi này, ngoại trừ chuyên nghiệp người học tập hoặc là tiệm bán thuốc công tác tiểu nhị, có thể nhận ra những thứ này thuốc Đông y người trẻ tuổi, có thể nói là phượng mao lân giác.

Bất quá, y quán đang chờ đợi bốc thuốc người bệnh còn có rất nhiều, vị này tiểu nhị chỉ là vừa ngừng một cái chớp mắt, lập tức lại tiếp tục động tác trong tay.

"Bán Hạ tiền nửa, cam thảo sáu phần, sa nhân sáu phần, hương phụ một tiền. . . Khương bốn mảnh. . . Ân? Như thế nào bốn mảnh khương?"

Tiêu Dương ngăn người, gấp vội mở miệng, "Ai, sai rồi sai rồi."

Nên tiểu nhị nghi ngờ mắt nhìn Tiêu Dương, "Cái gì sai rồi?"

Tiêu Dương bên cạnh dõi vài bước, chỉ vào dược đơn, "Bộ dạng này hẳn là trị liệu ngực buồn bực trưởng a."

"Làm sao ngươi biết?" Tiểu nhị sắc mặt giật mình đã chứng minh Tiêu Dương đáp án.

"Này phương tổng thể coi như giống như, bất quá, cuối cùng gia nhập bốn mảnh khương, lại hủy cả một bộ phương thuốc công hiệu!" Tiêu Dương thần sắc nghiêm nghị địa mở miệng.

Nghe vậy, tiểu nhị thần sắc lập tức lộ ra vài phần xem thường.

Nguyên lai là bói móc đấy!

Lúc này khinh thường cười lạnh, "Ngươi có biết hay không đây là địa phương nào?"

"Điều Thủ Đường." Tiêu Dương tiến trước khi đến thấy.

Nên tiểu nhị lập tức khinh miệt quét mắt Tiêu Dương, "Vậy ngươi nên biết, Điều Thủ Đường đúng Thượng Hải lớn nhất Trung y quán, phân quán vượt qua 50 gian! Điều Thủ Đường người sáng lập Nghiêm lão tiên bối càng có ‘ Trung y thánh thủ ’ danh xưng là! Mà chúng ta nhà này đúng Dương Phổ khu đệ nhất chi nhánh, chúng ta chủ xem bệnh y sư, chính là Nghiêm lão tiên bối ba đại đệ tử một trong, Tuyệt Minh Thành!"

Nói một hơi một câu nói như vậy về sau, nên tiểu nhị liếc mắt nhìn trước mắt tiểu tử này, nhếch miệng, loại người này hẳn thấy cũng nhiều, một cái chỉ liên quan đến một điểm trùng y kiến thức người trẻ tuổi, tự cho là có thể khiêu chiến đại sư, ý đồ nương tựa theo như vậy hành vi mà tranh thủ nổi danh.

Người như vậy, cái nào cuối cùng không phải rơi cái xấu hổ vô cùng kết cục?

"Ta đây ngược lại không biết." Tiêu Dương nghi vấn nhìn xem vị này tiểu nhị, chỉ vào hẳn trong tay phương thuốc, "Phần này phương thuốc, chính là cái kia vị trí Tuyệt Minh Thành đưa ra?"

"Đúng vậy! Đúng là Tuyệt y sư." Nên tiểu nhị kiêu căng nói, "Chúng ta Tuyệt y sư y thuật tạo nghệ thẳng truy Nghiêm lão tiên bối, còn có ‘ tiểu thần y ’ danh xưng là!"

Tiêu Dương sắc mặt lập tức trầm thấp vài phần, "Như thế lang băm, dám xưng thần y, quả thực có nhục y đạo!"

"Ngươi nói cái gì?" Tiểu nhị thanh âm lập tức tăng lên vài lần, bèn nhón địa vang lên, lập tức đưa tới y quán bên trong không ít tầm mắt của người, kẻ cả đang tại làm cho người ta bắt mạch trung niên nhân, giờ phút này cũng đem ánh mắt quăng đi qua, khề cau mày, nhẹ quát lớn một tiếng, "Tiêu Vương, chuyện gì như vậy hô to gọi nhỏ."

Vị này gọi Tiêu Vương người trẻ tuổi lập tức cất giọng nói, "Tuyệt y sư, tiểu tử này nghi vấn phương thuốc của ngươi."

Tiếng nói vừa ra, y quán bên trong cơ hồ tất cả mọi người không khỏi nhin không được cười lên, mắt liếc vị này lớn lên rất anh tuấn người trẻ tuổi, khề lắc đầu.

Một cái miệng còn hôi sữa tóc vàng tiểu tử nghi vấn chừng nổi tiếng Tuyệt thần y chỗ kê đơn thuốc phương.

Đây quả thực là cái thiên đại chuyện cười!

"Ngươi chính là Tuyệt Minh Thành?" Lúc này, Tiêu Dương không đợi Tuyệt Minh Thành mở miệng, ngược lại tiên phong hỏi thăm, hơn nữa nhanh chóng theo tiểu nhị trong tay lấy qua dược đơn, đồng thời theo tay cầm lên một mảnh miếng gừng, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp địa bước tiến lên, ánh mắt

nhìn thẳng Tuyết Minh Thành, "Cái này tờ đơn. . . Là người đưa ra?"

Tuyết Minh Thành nhướn mày, thần sắc xẹt qua vài phần bất mãn, "Người là người nào?"

Tuyết Minh Thành không cách nào tiếp nhận Tiêu Dương bức này chất vấn ngữ khí.

Mà Tiêu Dương không cách nào tiếp nhận phải . .

"Phần này được đơn, quả thực là có thể nói phé phẩm!"

Tiêu Dương tiện tay đem phương thuốc vỗ vào trên mặt bàn.

BA~!

Y quán bên trong tất cả mọi người bị một tiếng này âm kinh ngạc nhảy dựng.

"Đã đủ rồi!"

Tuyết Minh Thành ánh mắt cực kỳ uy nghiêm, chân thanh vừa quất, ánh mắt sắc bén mà nhìn Tiêu Dương, "Là ai phái người tới bói móc hay sao?"

"Bói móc?" Tiêu Dương cười lạnh, nguyên bản chính mình hôm nay bị người nhiều lần tìm phiền toái, tâm tình liền có chút buồn bực, mua văn phòng tứ bảo về sau, liền đã tìm được gian phòng này y quán, chuẩn bị mua sắm châm cứu dùng ngân châm, thuận tiện cũng cảm thụ một chút phát triển cho tới hôm nay Trung y trình độ.

Dựa theo Tiêu Dương tưởng tượng, sự phát hiện này thay mặt thế giới rất nhiều sự vật đều ở vào cao tốc phát triển giai đoạn, gần ngàn năm lắng đọng, Trung y chắc hẳn đã đạt đến một cái khá cao cảnh giới! Nhưng mà, Tiêu Dương tiến vào y quán sau nhìn thấy đệ một cái toa thuốc. Tại Tiêu Dương trong mắt, như vậy phương thuốc, chỉ có thể coi là đứng tam lưu!

Không chỉ như vậy, chỗ hốt thuốc chi nhân, tiến vào còn có ‘ tiểu thần y ’ danh xưng là!

Tiêu Dương không muốn trêu chọc thị phi, nhưng là, thầy thuốc, cha mẹ . Tiêu Dương tinh thông văn thao vũ lược què tượng đối với học cảm kỳ thư họa từng cái lĩnh vực, đối với Trung y tạo nghệ, đồng dạng đến nhất định được cao độ!

Hắn không cách nào trở mắt nhìn xem người bệnh phục dụng như vậy phương thuốc chỗ sắc thuốc ra ngoài thuốc.

"Phần này phương thuốc lỗ thủng liếc tức phá, không cần bói móc?" Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng.

"Người trẻ tuổi, người liền đừng làm rộn." Lúc này, ngồi ở Tuyết Minh Thành phía trước chính tiếp nhận hắn quan sát bệnh tình một vị đại nương nhện không được mở miệng, nàng cũng không nguyện bị tiểu tử này quấy rầy một cái, ảnh hưởng tới ‘ tiểu thần y ’ tâm tình, tự nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến nhóm người mình bệnh tình rồi.

"Đúng vậy, tránh ra tránh ra, ta xem xong bệnh còn phải chạy trở về đi làm đây này!"

"Người tuổi trẻ bây giờ, thật sự là không tư tiến tới, cả ngày nghĩ đến thông qua đường ngang ngõ tắt đến tranh thủ nổi danh."

Vang lên bên tai không ít âm thanh chói tai, bất quá, Tiêu Dương thần sắc thùy chung không thay đổi ánh mắt nhìn thẳng Tuyết Minh Thành.

Tuyết Minh Thành buông lỏng ra khoác lên đại nương mạch đập bên trên tay, ánh mắt đón nhận Tiêu Dương, ngữ khí mang theo ba phần ngạo nghễ, "Chứng kiến bên cạnh người vị đại nương này sao? Nếu như người có thể chẩn đoán được bệnh tình của nàng, ta liền cho một mình người bói móc cơ hội!" Thân là diệu thủ quán người sáng lập Nghiêm lão tiên bối đệ tử đích truyền, Tuyết Minh Thành đối với y thuật của mình có mãnh liệt tin tưởng, đồng dạng, trong tay hắn chữa khỏi bệnh người cũng nhiều vô số kể.

Như thế nào luân mà vượt một cái miệng còn hôi sữa tiểu tử đến chỉ trở?

Nghe vậy, nên đại nương lập tức rút tay trở về, bữu môi thâm nói, "Ta cũng không muốn lại để cho hắn bắt mạch."

"Không cần bắt mạch."

Tiêu Dương đôi mắt nhìn thẳng vị đại nương này gương mặt, một lát, hiểu rõ nhạt thanh mở miệng, gần kề bốn chữ, "Hàn thấp bệnh phù chân!"

Tiếng nói rơi bỏ đi, Tuyết Minh Thành đồng tử lập tức co rút nhanh, nghiêm túc đánh giá Tiêu Dương vài cái.

"Người là vừa rồi ở bên cạnh nghe lên đến ta nói là tới trị bệnh phù chân a." Nên đại nương ngay từ đầu có chút ngạc nhiên, bất quá chợt lại nghĩ tới cái này một khả năng.

Bất quá, lúc này Tuyết Minh Thành lại không cho là như vậy, có thể bằng vào liếc mắt nhìn liền nói cho đúng ra ‘ hàn thấp bệnh phù chân ’ bốn chữ, đủ để cho Tuyết Minh Thành tin tưởng, trước mắt kẻ này có lẽ thật sự có vài phần chân tài thật học. Xem ra, cũng thật sự là tự cao ba phần bản lĩnh, mới dám đến bói móc.

Tuyết Minh Thành đối với chính mình khai ra phương thuốc phi thường có lòng tin.

"Trung y bốn xem bệnh, vọng, vấn, chẩn, thiết, ngửi bằng vào một cái ‘ nhìn qua ’ chữ, liền xác định năng sở hoạn chính là ‘ hàn thấp bệnh phù chân ’?" Tuyết Minh Thành nhạt thanh mở miệng.

Tiêu Dương ánh mắt liếc qua Tuyết Minh Thành, "Bốn xem bệnh, chưa hẳn đòi hỏi toàn bộ dùng tới."

"Vậy ngửi cảm thấy, nên như thế nào khai cái này phương?" Tuyết Minh Thành hỏi lại.

Tiêu Dương không chút do dự mở miệng, "Hoa tiêu 1 lưỡng, hành tây một bả, khương 3 mẩu lớn, nước mấy chén, tiên thang huân tẩy, sừng tiêu đau nhức dùng lại."

Nghe vậy, Tuyết Minh Thành thần sắc cả kinh, nửa ngày, nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu, "Không sai." Dùng hồi lâu, Tuyết Minh Thành tiếp theo lạnh nhạt mở miệng, "Ngươi có tư cách nghiên cứu thảo luận phương thuốc của ta, ta thật muốn xem, ngươi muốn như thế nào bói móc?"

Đối với Tuyết Minh Thành ngao khí, Tiêu Dương bất dĩ vì nhiên địa kiêu dưới miệng sừng, lập tức nâng tay lên bên trong đích miếng gừng, "Đây là một phần trị liệu ngực buồn bực trưởng phương thuốc, phía trước còn miến cường có thể, nhưng là, như vậy miến gừng, như thêm bốn mảnh, sẽ đánh vỡ được hiệu ở giữa cân đối, làm cho cả được đơn, không đáng một đồng!"

Tuyết Minh Thành thần sắc trầm thấp, "Tại sao thấy?"

"Can khương tính nóng, tân liệt chi tính so sánh mạnh mẽ, khéo ôn trong hồi dương, kiêm có thể ôn phổi hóa ẩm, đối với trị liệu ngực buồn bực trưởng, có kỳ hiệu! Nhưng là, số lượng cần vừa phải, bốn mảnh làm như vậy khương, luận sức nặng ti trọng, đều vượt ra khỏi phần này được đơn bên trong đích sở hữu tất cả được vật, như vậy sức nặng, coi như là người bệnh ngực buồn bực trưởng chữa cho tốt, cũng đã suy giảm tới tràng đạo!"

"Ah! !"

Lúc này thời điểm, bên cạnh một người trung niên nam tử kinh ngạc kêu một tiếng, vội vàng đi tiến lên, "Khó trách ta cảm giác, cảm thấy mấy ngày nay dạ dày có chút không thoải mái, nhưng là ngực buồn bực trưởng cảm giác xác thực đã có chỗ chậm lại, hôm nay mới đến chuẩn bị lại lấy tài công bạc ba thuốc, chính là chỗ này phó thuốc tác dụng phụ?"

Tiêu Dương mắt nhìn nam tử trung niên, "Không chỉ như vậy, chỉ sợ giấc ngủ cũng có thiếu hụt mất a."

"Tiểu huynh đệ, lợi hại!" Nam tử trung niên càng thêm kinh ngạc.

"Khương có trợ dương hiệu quả, phương thuốc này đã đến tình trạng như vậy, đã có thoáng nhóm lửa công hiệu, cho nên mới phải làm cho buổi tối không hiểu bực bội mà khó có thể ngủ."

Tiêu Dương nói trúng tim đen địa mở miệng, hơn nữa hoàn toàn nói trúng rồi mình bệnh trạng, nam tử trung niên đối với hắn đã là triệt để khuất phục, gấp vội mở miệng, "Tiểu huynh đệ, cái kia dùng ngửi chứng kiến, ta có lẽ uống thuốc gì?"

Tiêu Dương đem trong tay miếng gừng vung lên, đã rơi vào bên cạnh đồ bỏ đi trên rổ, nhạt thanh mở miệng, "Xóa một khối khương là đủ."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Nam tử trung niên có chút ngạc nhiên.

"Trung y được lý, sai một ly, trật ngàn dặm!"

Tiêu Dương ánh mắt dời về phía Tuyết Minh Thành, "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Tuyết Minh Thành giờ phút này thần sắc trầm thấp không thôi.

Trước mắt vị trẻ tuổi này Trung y tay nghề thông qua ngắn ngủi này vài phút đã dễ chính mình đầy đủ cảm nhận được, nhưng là, chính mình đường đường Diệu Thủ Đường dương phổ khu Thủ Tịch Y Sư, lại bị người trước mặt mọi người như thế bói móc, hơn nữa còn tìm không thấy bất kỳ phản bác nào lý do, Tuyết Minh Thành cảm giác cực kỳ khó chịu!

Bất quá, không đợi hắn đáp lại, người tuổi trẻ trước mặt đã lần nữa từ từ địa mở miệng.

"Ngươi làm nghề y phương pháp, đã xuất hiện ba sai lầm lớn!"

Tiêu Dương tiếp theo nói, "Thứ nhất, ngươi tâm không tĩnh! Ta đi vào y quán thời điểm, ngươi mặc dù đang cho người bệnh dò xét mạch, ánh mắt lại trước tiên nhìn ta liếc, đây đã là phân tâm gây nên, y sư đại kỵ! Phải biết, bất kỳ một cái nào đổ vào chi tiết, tỉ mỉ, cũng có thể ảnh hưởng phán đoán người bệnh bệnh tình!"

"Thứ hai, ngươi y không tinh! Điểm này, trừ ngươi ra đưa ra phần này phương thuốc bên ngoài, còn có ta vừa rồi lưu ý hạ ngươi cho người bệnh trị liệu quá trình, bất kể là bắt mạch hỏi xem bệnh hoặc là cuối cùng chẩn đoán bệnh cùng với kê đơn thuốc, tuy rằng miến cường có thể, nhưng cũng không có nói trúng tim đen hiệu quả!"

"Thứ ba, nguoi người hầu bất thiện! Coi như chính xác chẩn đoán người bệnh bệnh tình, phương thuốc chất lượng, đối với trị liệu người bệnh cũng cực kỳ trọng yếu! Ta chú ý tới, các hạ trong tiệm tiểu nhị bốc thuốc thời điểm, sức nặng chắc chắn sẽ có sai lệch, phần lớn là mã hồ sự tình, chính như ta vừa mới theo như lời, Trung y được lý sai một ly, trật ngàn dặm! Thuốc sức nặng chưa đủ, đồng dạng khó có thể thuốc đến bệnh trừ!"

Tiêu Dương lông mi lạnh chọn, ánh mắt nhìn ngang Tuyết Minh Thành, thanh âm ném hạ xuống.

"Tâm không tĩnh! Y không tĩnh! Người hầu bất thiện! Nguoi bằng gì làm nghề y?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tiểu nhị khóc đêm!

Tâm không tĩnh!

Y không tĩnh!

Người hầu bất thiện!

Cơ hồ từng cái chữ đều mang khí thế bén nhọn chói tai vô cùng truyền vào Tuyết Minh Thành bên tai, chữ chữ như chấn, kích thích hấn thần kinh, sắc mặt gấp rút biến ảo.

"Im ngay!"

Tuyết Minh Thành rút cục nhìn không được phanh địa chột vồ hạ mặt bàn, vù địa đứng lên, ánh mắt ần chứa sắc mặt giận dữ.

Chính mình đường đường Diệu Thủ Đường Dương Phủ khu Thủ Tịch Y Sư, lại bị bờn cọt như thế không đáng một đồng!

Cho dù Tuyết Minh Thành đối với Tiêu Dương vạch ba điểm sai lầm trong lúc nhất thời khó có thể hữu hiệu phân bác, ngược lại là sắc mặt một hồi nóng bỏng, nhưng là, cũng tuyệt đối không cho phép người khác tại địa bàn của mình như thế giẫm đạp tôn nghiêm của mình.

Tại Tuyết Minh Thành xem ra, đây quả thật là đã quan hệ đến thanh danh của mình uy vọng rồi.

"Nguoi không phục?" Tiêu Dương ngay lập tức khiêu mi, nhạt thanh nói, "Y học vô chỉ cánh, như nguoi liền cái này ba điểm sai lầm đều không thể tiếp nhận lời nói, như vậy, nguoi chung thân thành tỵ, cũng liền cực hạn không sai."

Tuyết Minh Thành thần sắc trầm xuống.

"Đi ra ngoài đi ra ngoài! Tiểu tử nguoi là cố ý tìm đến tra a! Còn không đi đừng trách chúng ta không khách khí." Lúc này, diệu thủ trong quán mấy vị tiểu nhị nhao nhao xông tới, đặc biệt là vị kia gọi Tiểu Vương đây, càng thêm ánh mắt bất thiện chăm chăm vào Tiêu Dương. Tiêu Dương lúc trước nói người hầu bất thiện, há không phải là tại nói mình sao? Tiểu tử này vừa rồi thế nhưng mà vẫn đang ngó chừng chính mình lấy thuốc quá trình.

Tiêu Dương ánh mắt bình tĩnh mà nhìn xem Tuyết Minh Thành.

Tuyết Minh Thành khoát tay chặn lại, ngăn trở vài tên tiểu nhị động tác, thần sắc rơi vào Tiêu Dương trên người, "Nguoi cũng là Trung y?"

Tuyết Minh Thành hỏi ra đi mới phát giác được vấn đề này căn bản là dư thừa, không phải Trung y, có thể hiểu được nhiều như vậy Trung y tri thức? Bất quá, Tiêu Dương trả lời lại cho ra hồ dự liệu của hắn, "Chưa nói tới."

Tiêu Dương chưa từng có dùng một người Trung y tự cho mình là, đây chỉ là hắn đang đọc lướt qua nhất môn ngành học mà thôi, Tiêu Dương càng ưa thích đây, còn là mình văn võ song khoa trạng nguyên lang thần phận.

Nghe vậy, Tuyết Minh Thành khế giật mình, nửa ngày, thanh âm từ từ địa vang lên, "Nguoi cảm thấy y thuật của ta bình thường?"

"Quá bình thường."

Tuyết Minh Thành thần sắc quát một cái, chậm khẩu khí, ánh mắt mang theo một tia lợi hại hào quang địa nhìn thẳng Tiêu Dương.

"Người có dám hay không cùng ta so một hồi!"

Hôm nay chỗ cột mặt mũi, nhất định phải dùng một hồi y thuật thi đấu, chiến thắng trước mắt kẻ này, mới có thể vấn hồi!

"So một hồi?" Tiêu Dương tựa hồ có chút hứng thú, "Như thế nào so?"

Tuyết Minh Thành đưa tầm mắt nhìn qua lúc này ở y quán bên trong xếp hàng đợi khám bệnh người bệnh, ước chừng thập người tới, chợt trầm giọng mở miệng nói, "Y quán bên trong người bệnh, chúng ta từng người chẩn đoán bệnh một nửa, tôi chung lẫn nhau xác định đối phương chẩn đoán bệnh kết quả đã phán đoán phương thuốc ưu khuyết, dùng cái này cho ra thắng bại."

"Cái gì? Lại để cho một cái tóc vàng tiểu tử đến cho chúng ta chữa bệnh?" Y quán bên trong lập tức có người bất mãn kêu lên.

"Lang băm hại người, cái này có thể khai không được vui đùa."

"Tuyệt thần y, một cái miệng còn hôi sữa tiểu tử chỗ chọn đâm, người không cần phải như vậy thật đúng đấy."

Rất hiển nhiên, tuy rằng Tiêu Dương lúc trước lộ ra một tay, nhưng là, Trung y từ trước đến nay trường lão vi tôn, tuổi trẻ điểm y sư đều rất ít cách nhìn, huống chi, trước mắt kẻ này không rõ lai lịch, ai có thể yên tâm lại để cho hắn trị liệu?

Tuyết Minh Thành hướng phía hơn mười vị người bệnh ôn hòa cười cười, chấp tay trầm giọng nói ra, "Các vị, liền cho Tuyết một cái mặt mũi a! Huống chi, chỉ là lại để cho hắn chẩn đoán bệnh, cụ thể trị liệu ta tự nhiên sẽ không dễ dàng địa lại để cho ngoại nhân đến nhúng tay bệnh nhân của ta tình huống, mời mọi người tin tưởng Diệu Thủ Đường danh dự."

Tuyết Minh Thành tiếng nói vừa ra về sau, hơn mười vị người bệnh nhìn nhau, cũng không có lên tiếng.

Tại Tuyết Minh Thành ra hiệu xuống, rất nhanh, y quán tiểu nhị đưa đến cái bàn, đặt ở Tiêu Dương bên cạnh, Tiêu Dương ngược lại không khách khí, đem cái tay còn lại dẫn theo văn phòng tứ bảo đặt ở một bên, lập tức ngồi xuống.

"Bắt đầu đi!" Tuyết Minh Thành ánh mắt từ từ bình tĩnh trở lại, mang theo vài phần chiến ý mà nhìn Tiêu Dương.

"Vị kếp tiếp." Tuyết Minh Thành cho trước người đại nương mở phương thuốc trị liệu hắn hàn thấp bệnh phù chân về sau, giương mắt trầm giọng mở miệng, tiếng nói vừa ra, lập tức có mấy cái người bệnh tranh tiên khùng hậu đi tiến lên.

Nếu mà so sánh, Tiêu Dương bên kia, nhưng lại trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, tuy rằng Tuyết Minh Thành nói thì nói như thế, nhưng là, không ai nguyện ý đem thân thể của mình giao cho một cái không rõ lai lịch tiểu tử giầy vò.

Thấy thế, Tiêu Dương thần sắc cũng không cái gì biến sắc, ngược lại là tĩnh tọa tại trên mặt ghế, ánh mắt khi thì quét mắt một vòng Tuyết Minh Thành, khi thì liếc mắt nhìn tập trung ở mặt khác hơi nghiêng người bệnh.

"Cây khương hoạt, thông khí, cây kinh giới các 1 tiền. . ."

Tuyết Minh Thành rất nhanh liền cho vị thứ nhất người bệnh khai ra thuốc, đem bút sau khi để xuống, ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Dương phương hướng, gặp cũng không có một cái nào người bệnh đi đến cái kia bên cạnh, khóe miệng không khỏi ám nổi lên mỉm cười, tuy rằng trong miệng hắn nói hi vọng các bệnh nhân cho hắn cái mặt mũi, nhưng là, điều này hiển nhiên đúng Tuyết Minh Thành càng vui thấy hình ảnh.

Cái này đã đầy đủ nói rõ, người bệnh tín nhiệm với hắn!

Kếp tiếp, Tuyết Minh Thành một lần nữa cho lưỡng danh người bệnh mở phương thuốc.

Y nguyên không ai đi về hướng Tiêu Dương cái kia một bên.

Tiêu Dương đầu ngồi tại chỗ, ánh mắt từ từ nhẹ híp lại.

Theo tình thế như vậy xuống dưới, chính mình chỉ sợ bất chiến liên thua.

Tiêu Dương tự nhiên không thích ngồi chờ chết, trầm ngâm nửa ngày, bên mặt liếc mấy cái, ánh mắt rơi vào một người cau mày trói chặt tuổi trẻ thiếu phụ trên người, nên thiếu phụ ước chừng hơn 20 tuổi, sợi tóc co lại, khuôn mặt đoan trang thanh tú, trong ngực ôm một đứa con nít, xem ra giống như là lần đầu làm mẹ.

"Vị phu nhân này. . ."

Tiêu Dương quan sát vị này tuổi trẻ phu nhân hồi lâu về sau, đột ngột mở miệng, hướng phía nên thiếu phụ khoát tay chặn lại.

Thiếu phụ ngây người một lúc, ánh mắt lập tức xuất hiện vài phần do dự, nàng đương nhiên biết rõ Tiêu Dương ý tứ, không có có bệnh nhân đi tìm nhìn hắn bệnh, hắn tự nhiên muốn chủ động đánh ra, nhưng là, cùng đại đa số người bệnh đồng dạng, thiếu phụ cũng không dám đơn giản lại để cho cái này một người tuổi còn trẻ đến khám bệnh, huống chi, đòi hỏi xem bệnh, đứng trong lòng ngực của mình bảo bối.

Thiếu phụ cho Tiêu Dương quãng dùng một cái xin lỗi ánh mắt, lúc này, Tiêu Dương thanh âm từ từ địa vang lên, "Phu nhân, người hắn là đưa cho người

tiểu hài tử xem bệnh a."

Nghe vậy, thiếu phụ thần sắc khẽ giắt mình, trong lòng ngực của mình bảo bối bây giờ căn bản không có biểu hiện ra cái gì dị trạng, hẳn là thực nhìn ra, hay là đoán đúng hay sao?

"Người biết ta tiểu hài tử là cái gì bệnh?" Thiếu phụ thăm dò tính hỏi thăm.

"Tiểu nhi chứng khóc đêm!" Tiêu Dương tự tin mỉm cười mở miệng.

Vào!

Thiếu phụ lập tức theo bản năng đứng lên, con người mang theo kính hải.

Mình tiểu hài tử ban ngày hết thấy bệnh trạng đều phi thường bình thường, nhưng là, trời vừa tối lại khóc kêu không thôi, lần đầu làm mẹ thiếu phụ lo lắng lập tức mang theo tiểu hài tử đi bệnh viện lớn môn chẩn bộ kiểm tra, cuối cùng được ra kết quả là tiểu nhi chứng khóc đêm, nhưng là, phục dụng bệnh viện khai ra thuốc hai ngày rồi, lại không có bất kỳ hiệu quả, thiếu phụ hôm nay mới mang hài tử đi vào Diệu Thủ Đường, hy vọng có thể sớm điểm chữa trị xong hài tử bệnh.

Tiêu Dương trực tiếp một câu nói trúng, thiếu phụ xác thực lấp bắp kính hải, cũng bất chấp Tiêu Dương thân phận là hay không không rõ lai lịch rồi, vội vàng đi tới, "Bác sĩ, người cho ta nhi tử chẩn đoán bệnh một chút đi."

Tiêu Dương gật đầu, khoảng cách gần nhìn mắt vị này lúc này con mắt mở lớn đến tròn căng hài nhi, lập tức nhẹ nhàng mà cắt hội mạch, nửa ngày, thần sắc thoáng xuất hiện một tia kính ngạc.

"Làm sao vậy?" Thiếu phụ một mực chú ý đến Tiêu Dương thần sắc, giờ phút này không khỏi trong lòng đập một cái.

"Tiểu nhi khóc đêm bất an, có hàn, nóng, kinh, trệ bốn bởi vì, tiểu hài tử mặt tay không ấm, trong miệng khí nóng, rất hiển nhiên là bởi vì nóng đọng lên, nhưng là. . ." Tiêu Dương dừng một chút, hỏi thăm đến, "Phụ nhân, người tiểu hài tử đến buổi tối phải không ngẫu nhiên sẽ xuất hiện mặt thanh tay lạnh bệnh trạng?"

"Đúng! Chính là như vậy." Thiếu phụ lúc này càng thêm lo lắng rồi.

"Tiểu hài tử chứng khóc đêm vốn bởi vì nóng đọng lên, nhưng là, các người có lẽ tự cấp hài tử cho ăn thời điểm không có chú ý, cho hài tử ăn hết mang theo hàn khí đồ ăn, hiện tại tính tình rét lạnh, nửa đêm đứng âm khí thịnh nảy sinh thời điểm, tiểu hài tử bởi vậy hội trong bụng lâm đau, cho nên khóc gáy được càng thêm lợi hại." Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng.

"Bác sĩ, cái này. . . Cái này phải uống thuốc gì mới tốt?"

Gặp Tiêu Dương tại trong thời gian thật ngắn chẩn đoán được tiểu hài tử bệnh tình, thiếu phụ lúc này không có cảm giác địa đã đem tất cả hi vọng đều ký thác vào Tiêu Dương trên người rồi. Một bên những bệnh nhân khác cũng lưu ý đến nơi này một màn, không khỏi nhao nhao kính ngạc, xem ra, tiểu tử này ngược lại thực có vài phần chân tài thật học.

"Yên tâm." Tiêu Dương ánh mắt lộ ra nụ cười ấm áp, cho phép thiếu phụ an tâm tự tin thần sắc, "Nguyên nhân chính là lạnh nóng luân chuyển, mà nóng bệnh trạng càng rõ ràng, cho nên bình thường thầy thuốc chỉ sợ sẽ được lâm xem bệnh là đơn thuần bởi vì nóng lên tiểu nhi chứng khóc đêm."

Thiếu phụ đối với Tiêu Dương đúng triệt để khuất phục, liên tục không ngừng gật đầu, "Đúng vậy, bác sĩ xác thực nói ta tiểu hài tử đúng nóng tính tiểu nhi chứng khóc đêm."

Tiêu Dương trầm ngâm hồi lâu, giương mắt trầm giọng nói ra, "Tiểu nhi chứng khóc đêm cũng không phải là khó trị chi bệnh, bất quá, trễ một ngày khép lại, đối với tiểu hài tử mà nói, liên thụ nhiều một ngày tra tấn, cho nên, nhanh chóng nhất phương pháp trị liệu, đúng châm cứu."

"Vậy xin nhờ thầy thuốc." Thiếu phụ giờ phút này đã đối với Tiêu Dương đã không có nửa điểm hoài nghi.

Tiêu Dương mắt nhìn thiếu phụ, ánh mắt lại quét mắt một vòng mặt khác hơi nghiêng Tuyết Minh Thành.

Ý tứ rất rõ ràng, nơi này là Tuyết Minh Thành y quán, coi như mình cấp cho tiểu hài tử thi triển thuật châm cứu, Tuyết Minh Thành cũng chưa chắc đáp ứng.

Thiếu phụ đã minh bạch Tiêu Dương ý tứ, vội vàng xoay người, ngữ khí mang theo vài phần khẩn cầu, "Tuyết bác sĩ, cái này. . ."

Tuyết Minh Thành nhú mày một cái, Tiêu Dương lúc trước đối với tiểu hài tử chẩn đoán bệnh hẳn cũng nghe vào tai ở bên trong, Tiêu Dương y thuật tạo nghệ tại Tuyết Minh Thành tâm lý tăng lên nửa một tầng nữa, bất quá, lại để cho Tiêu Dương tại diệu thủ quán đối với một đứa con nít áp dụng châm cứu trị liệu, Tuyết Minh Thành cũng lo lắng, như đã xảy ra chuyện gì cố, Diệu Thủ Đường danh dự chẳng phải là hủy hoại chỉ trong chốc lát?

Do dự một lát, Tuyết Minh Thành giương mắt hỏi thăm Tiêu Dương, "Người có hay không bằng cấp bác sĩ?"

Tiêu Dương lắc đầu.

Trên thực tế, liền nghe cũng chưa từng nghe qua.

"Xin lỗi. . ." Tuyết Minh Thành lập tức lắc đầu, "Ta không cho phép người lai lịch không rõ tại cửa ta y quán thi châm."

Nghe vậy, thiếu phụ ánh mắt lập tức quynh lên, "Tuyết y sư. . ."

Tuyết Minh Thành khoát tay chặn lại, nhạt thanh mở miệng nói, "Tiểu thư, người có thể chờ một chốc một lát, có thể cho tiểu nhi chứng khóc đêm cho châm cứu trị liệu đấy, cũng không chỉ có một người." Tuyết Minh Thành ánh mắt mang theo khiêu khích chỉ ý địa chăm chăm vào Tiêu Dương.

Trung y thánh thủ Nghiêm lão tiền bối cực kì cho rằng nhất làm ngao chính là hãn châm cứu tuyết học, Nghiêm Thị Thất Thông Pháp! Mà chính mình, vừa mới đứng hãn trong hàng đệ tử, đem Nghiêm Thị Thất Thông Pháp nắm giữ được nhất thâu triệt một người!

Đối mặt như vậy tình trạng, thiếu phụ giờ phút này có dũng khí không biết làm sao cảm giác, nếu là Tiêu Dương tự cấp hải tử chẩn đoán bệnh lúc trước Tuyết Minh Thành nói ra như vậy một phen lời mà nói..., thiếu phụ chỉ sợ sẽ lập tức mừng rỡ, nhưng là, hôm nay, tương đối phía dưới, thiếu phụ càng thêm thiên hướng về chuẩn xác địa chẩn đoán được chính mình tiểu hải tử bệnh tình Tiêu Dương rồi.

Đang tại thiếu phụ thời điểm do dự, Diệu Thủ Đường trước cửa, đột nhiên vang lên một hồi dồn dập xóc xếch tiếng bước chân. . .

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khí Vận Châm!

Dồn dập xóc xếch tiếng bước chân rất nhanh tới gần Diệu Thủ Đường, rất nhanh, ba năm thân ảnh gấp rút xuất hiện, một tên trong đó đeo kính mắt nam tử trung niên ôm một người lão giả, lo lắng nhanh chóng vọt vào, đồng thời trong miệng rồng lớn gọi, "Tuyệt thần y! Tuyệt thần y! !"

Nghe vậy, Diệu Thủ Đường bên trong ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa phương hướng, người mặc tây trang đeo mắt kiếng nam tử trung niên giờ phút này sắc mặt lo lắng mà trắng bệch, vừa vào cửa liền thẳng đến Tuyết Minh Thành phương hướng.

"Tuyệt thần y, nhanh mau cứu lão phụ. . ."

Trung niên giọng nam đã mang theo kịch liệt run rẩy!

Lúc này Tuyết Minh Thành cũng đã đứng lên, đồng dạng vội vã tiến ra đón.

Ánh mắt rơi vào nam tử trung niên ôm trên thân lão nhân, Tuyết Minh Thành càng thêm sắc mặt đại biến, vội vàng vung tay lên ra hiệu nam tử trung niên đem lão nhân phương hướng, thân thể cũng ngồi xổm xuống, đồng thời quát to, "Cho ta lấy châm!"

Diệu Thủ Đường bên trong tiểu nhị tự nhiên cũng không dám lãnh đạm, bước chân gấp gáp địa chạy tới lấy châm.

Tuyết Minh Thành cúi đầu nhanh chóng lấy tay dò xét hạ lão nhân tứ chi, ánh mắt ngưng trọng rơi vào hãn trên mặt.

Hô hấp dồn dập, tứ chi co rút, miệng mắt nghiêng lệch, giờ phút này nghiễm nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Tuyết Minh Thành cơ hồ có thể lập tức xác định, vị lão nhân này đúng cấp tính trúng gió!

Hơn nữa, dùng lão nhân hôm nay tình huống, càng là đã đến mạng sống như treo trên sợi tóc tình trạng!

Trần đầy nguy cơ!

Tính mệnh tùy thời đều có thể hội vứt bỏ!

Giờ phút này, nam tử trung niên vẻ mặt lo nghĩ mà nhìn Tuyết Minh Thành, bờ môi đồng thời đang nhẹ nhàng run rẩy, hai tay áp chế không nổi tâm tình khẩn trương, thật chặt nắm lấy nắm đấm, "Tuyệt thần y. . . Lão phụ hiện tại như thế nào đây?"

Chính mình thật vất vả trở về một chuyến, vốn định hảo hảo mà bồi bồi lớn tuổi phụ thân, không ngờ, đương mình cùng phụ thân đi ở trên đường thời điểm, phụ thân trong lúc đó thân thể lão đảo một chút, té xỉu đi qua. Nam tử trung niên trước tiên liền bấm cấp cứu điện thoại, nhưng là, nước xa không cứu được lửa gần, gặp phụ thân tình huống khẩn cấp như vậy, nam tử trung niên rất nhanh liền muốn đến khoảng cách phụ thân hôn mê địa phương

không xa Diệu Thủ Đường.

"Cấp tính trúng gió!" Tuyết Minh Thành ngữ khí ngưng trọng mở miệng, "Tình huống rất nguy hiểm."

Bành bạch. . .

Lúc này thời điểm Diệu Thủ Đường bọn tiểu nhị cũng rất nhanh chuẩn bị xong châm cứu cần có vật thể, bước nhanh đi tới.

"Phi châm!" Tuyết Minh Thành lập tức hét lớn.

Lập tức có một vị tiểu nhị đem bên trong một chi châm đưa tới.

Tuyết Minh Thành ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy ngân quang lóe lên châm cứu châm, giờ khắc này thần sắc mặt ngưng trọng tới cực điểm.

XÍU...UU!!

Ra châm nhanh chóng như gió, châm rơi không mang theo bất luận cái gì dây dưa dài dòng.

Đệ nhất châm trực tiếp đã rơi vào lão nhân dưới mũi vị trí!

"Châm cứu thêm nhiệt!"

Tuyết Minh Thành hét lớn đồng thời, lần nữa đưa tay ra.

"Cho ta 鍤 châm!"

Ra tay như gió!

Bên cạnh mấy vị tiểu nhị cầm mảnh kiểu châm cứu tại đèn cồn bên trên thêm nhiệt.

Chung quanh tất cả mọi người theo bản năng nín thở, an tĩnh nhìn xem một màn này.

Không ai dám quấy nhiễu, quan hệ này đến một đạo sinh mệnh.

Ba châm qua đi, Tuyết Minh Thành cái trán thành linh đã xuất hiện mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, một vị tiểu nhị thấy thế lập tức nhanh chóng dùng khăn mặt đem chà lau mặt.

Ba châm, đã hao phí Tuyết Minh Thành đại lượng thể lực.

Nghiêm thị thất thông châm!

Trước mắt tình huống như vậy, đây là Tuyết Minh Thành duy nhất có thể nghĩ tới cấp cứu trước mắt lão nhân phương pháp.

Châm cứu vận châm Tam đại cảnh giới: Hòa Vận Châm, Thủ Vận Châm, Khí Vận Châm!

Hòa Vận Châm, mượn nhờ đèn cồn thiêu đốt châm cứu châm mang đến nhiệt khí, kích thích người bệnh huyết vị chờ các nơi kinh mạch; Thủ Vận Châm, bằng vào thủ đoạn lực lượng, điều này cần cực lớn kỹ xảo đã hao phí lớn vô cùng thể lực, Tuyết Minh Thành thi triển Nghiêm thị thất thông châm, top 3 châm đều dùng ‘Thủ Vận Châm’ kỹ xảo! Về phần Khí Vận Châm, theo Tuyết Minh Thành biết, thầy của mình Nghiêm lão tiên bối, đều bó tay!

Thông qua trong cơ thể số mệnh chuyển châm cứu, Nhưng đúng, tức giận vận dụng, người bình thường căn bản không cách nào nắm giữ, thậm chí, tức giận tồn tại, từ lâu trải qua bị không ít người nghi vấn! !

Tuyết Minh Thành ‘Thủ Vận Châm’ cảnh giới, đạt đến cực cao tiêu chuẩn, tại Trung y giới trong có thể nói là được hưởng nhất định được địa vị! Nếu không làm sao có thể sẽ có như thế ngạo khí!

Nghiêm thị thất thông châm cứu pháp!

Thông thần! Thông huyết! Thông mạch!

Càng gần đến mức cuối, Tuyết Minh Thành vận châm độ khó càng lúc càng lớn, cái trán mồ hôi không ngừng toát ra, dưới thân lão nhân thần sắc tựa hồ tương đối tương đối bình tĩnh trở lại, nhưng là, Tuyết Minh Thành lại không có chút nào nửa điểm lơ đãng, từ vừa mới bắt đầu kiểm tra đến giờ người cái kia khẩn cấp tới cực điểm tình huống về sau, Tuyết Minh Thành cũng không mười phần nắm chắc đem lão nhân tính mệnh theo từ thần trong tay cướp về.

Đứng ở bên cạnh nam tử trung niên hai mắt càng là lộ ra vô cùng thần sắc khẩn trương.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Bảy châm rơi xuống!

Bảy châm dùng lẫn nhau tương thông, hô ứng lẫn nhau trạng thái tại lão nhân trên người tạo thành một cái khí lưu xoay tròn chu kỳ.

Tuyết Minh Thành ánh mắt nhìn chăm chăm sắc mặt của lão nhân, gấp hẳn khuôn mặt tương đối tương đối bình tĩnh, ám nhẹ nhàng thở ra, bất quá, đúng lúc này đợi, lão nhân toàn thân thình lình lại lần nữa co quắp.

BA~!

Cắm ở dưới mũi cái kia một chỉ ngân châm thình lình bị một hồi gấp sức lực khí lưu lao ra, ngã xuống mặt đất.

"Không tốt! !"

Tuyết Minh Thành sắc mặt đại biến.

Thất thông châm, thiếu một thứ cũng không được!

Một khi trong đó một cây châm rơi xuống, thất thông hiệu quả lập tức đều không có.

Đây là ác liệt nhất tình huống!

Tuyết Minh Thành thần sắc cũng đã vì địa trắng bạch lên.

Hắn tuy rằng được vinh dự ‘ tiểu thần y ’, nhưng lại cũng không phải là thần thật.

Lão nhân tình huống quá nghiêm trọng, giờ khắc này, Tuyết Minh Thành trong mắt đã dâng lên một hồi vô lực xoay chuyển trời đất chi ý, gương mặt mắt nhìn nam tử trung niên, rất nhỏ lắc đầu.

Oanh! ! !

Trong chốc lát, nam tử trung niên cảm giác trong óc lập tức một khóa bom nguyên tử bộc phát, âm âm địa cọ rửa thần kinh của mình!

Hết thuốc chữa?

Hết thuốc chữa?

Nam tử trung niên gương mặt kịch liệt co quắp, toàn thân càng là đang mãnh liệt run rẩy, áp chế không nổi trong lòng chấn động, to lớn thân hình, bước chân thình lình vừa trượt, lão đảo vài bước, ánh mắt lập tức bao trùm lên nòng nặc bị thương, cầu khẩn, "Tuyết thần y, người nhất định phải mau cứu lão phụ! Van cầu người!"

Tuyết Minh Thành cũng là lần đầu tiên cảm giác được hữu tâm vô lực chi ý, nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Ta. . . Tận lực. . ."

Nghe vậy, nam tử trung niên hai con ngươi chỉ một thoáng thẳng ra nòng đậm tới cực điểm tuyệt vọng. . .

Toàn bộ Diệu Thủ Đường, yên tĩnh một mảnh.

"Không bằng. . . Để cho ta thử xem a."

Bỗng nhiên, một giọng nói phá vỡ bình tĩnh.

Thon dài hơi thiên gầy thân hình, khuôn mặt tuổi trẻ mà anh tuấn, cất bước đi tiến lên.

Tiêu Dương!

Bá bá bá!

Tầm mắt mọi người tập trung đến Tiêu Dương trên người, kể cả Tuyết Minh Thành cùng nam tử trung niên.

Lập tức, một hồi không hiểu thần sắc đang lúc mọi người gương mặt hiển hiện.

Một cái Tuyết thần y cũng không có lực xoay chuyển trời đất cấp tính trúng gió người bệnh, vẫn còn có người dám ra đây ném thử?

Thật là đồ đồ dần! Có trong lòng người âm thầm thở dài một cái, ánh mắt mang theo thương cảm, kẻ này liền bằng cấp bác sĩ đều không có, bây giờ lại còn dám đứng ra thử xem trị liệu lão nhân, nếu như lão nhân vừa vận khí hẳn chữa trị thời điểm buông tay quy thiên, như vậy, chỉ sợ, tiểu tử này có thuộc phụ không nhẹ trách nhiệm.

Giờ phút này, mà ngay cả vẫn cho rằng Tiêu Dương một lòng đến thăm đến khiêu khích Tuyết Minh Thành, đôi mắt cũng không nhìn xẹt qua một tia dị sắc.

"Người trẻ tuổi, ngươi là. . ." Nam tử trung niên tại Tuyết Minh Thành tuyên bố không cách nào cứu trở về lão phụ một khắc đã sinh lòng tuyệt vọng, hôm nay gặp có người đứng đây, không thể nghi ngờ là coi là cuối cùng một cái phao cứu mạng, cho dù là trong nội tâm cảm giác sẽ không còn có bất luận cái gì kỳ tích phát sinh, nam tử trung niên cũng không tự chủ được lo lắng lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu tử này y thuật rất thần kỳ, ta tiểu hài tử chứng khốc đēm, hần liếc mắt một cái liền nhìn ra." Lúc này, vị kia ôm hài tử thiếu phụ nhin không được mở miệng, "Vị đại ca kia, không bằng, ngươi lại để cho hần thử xem?"

Trung niên nhân ánh mắt đã rơi vào Tiểu Dương trên người.

"Bất quá. . . Ta cũng không. . ." Tiểu Dương nghĩ nghĩ, mở miệng nói, "Bằng cấp bác sĩ."

Trung niên nhân ngơ ngác một chút, nửa ngày, chợt cắn răng một cái, trầm giọng nói ra, "Tiểu huynh đệ, ngươi hết sức thử một lần! Dù là. . . Không thành, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi!"

Duy nhất một cái phao cứu mạng, trung niên nhân không muốn bỏ qua.

Lúc này, Tuyết Minh Thành muốn nói lại thôi, ánh mắt rơi vào Tiểu Dương trên người. . .

Tiểu Dương lúc này thời điểm đứng ra, hoàn toàn chính xác quá vượt quá dự liệu của hần rồi, cũng làm cho Tiểu Dương tại Tuyết Minh Thành trong mắt hình tượng theo một cái có mục đích là người khiêu khích từ từ chuyển biến trở thành một hợp cách thầy thuốc.

Thầy thuốc, sẽ không thấy chết mà không cứu được!

Tuyết Minh Thành đứng lên, ánh mắt ra hiệu Tiểu Dương, đồng thời nhặt thanh mở miệng, "Đem hết toàn lực, cho dù có sự tình, nơi này là Diệu Thủ Đường, trách mặ chúng ta hội chịu nổi."

Tiểu Dương kinh ngạc nhìn thoáng qua Tuyết Minh Thành, tự tin mỉm cười.

Không chần chờ nữa, thân ảnh lập tức ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn lướt qua bên cạnh châm cứu cái hộp, nhíu mày, gương mặt hướng phía Tuyết Minh Thành nói, "Chuẩn bị cho ta bảy căn cây kim dài!"

Tuyết Minh Thành giật mình, lập tức ra hiệu một vị tiểu nhị đi lấy châm, lại cúi đầu xem đã thời điểm, đồng tử không khỏi nhẹ co lại, lúc này, Tiểu Dương hai tay tại án lấy lão nhân tứ chỉ, thủ pháp nhìn qua cũng không cái gì đặc sắc, nhưng là, tại Tuyết Minh Thành trong mắt, nhưng lại rất lớn ân chứa huyền cơ.

"Đây là cái gì thủ pháp đâm bóp?" Tuyết Minh Thành thấy ngốc trệ, hần cảm giác được, bộ này mát xa thủ pháp đối với thân thể của lão nhân hình thành hiệu quả, có cực kỳ rõ rệt tác dụng, đã không kém hơn mình Nghiêm Thị Thất Thông Pháp!

Đây là một hồi tại từ thần chiến đấu cách xa solo!

Tuyết Minh Thành bọn người tuy rằng kinh ngạc, lại không có lên tiếng nửa câu.

Ngân châm rất nhanh liền mạng tới.

Tiểu Dương mắt nhìn lão nhân tình huống lúc này, thần sắc bình tĩnh như trước, cái này một phần lạnh nhạt tự tin tới cực điểm khí chất, cùng lúc trước trong trường học liền ‘ nịc ngực ’ cũng đều không hiểu sắc lang hình tượng so sánh với, căn bản chính là tưởng như hai người! Một màn này, cũng làm cho trung niên nhân nguyên vốn đã tuyệt vọng ánh mắt xuất hiện một tia hi vọng.

Tiểu Dương cầm lên một cây cây kim dài, ngân quang đang lúc mọi người đôi mắt lóe lên rồi biến mất.

"Đèn cồn. . ." Tuyết Minh Thành vừa mới chuẩn bị lại để cho tiểu nhị đem đèn cồn đưa tới. . .

"Không cần!"

Tiểu Dương khước miệng nhẹ mỉm cười một cái, bình tĩnh hai con ngươi một vòng hàn khí xẹt qua, ngón tay kẹp khe khẽ lấy ngân châm.

Bỗng nhiên. . .

Ông! ! !

Ngân châm rất nhỏ rung rung thanh âm tại yên tĩnh Diệu Thủ Đường trong lộ ra cực kỳ chói tai!

Tiểu Dương ngón tay kẹp lấy cây kim dài một đầu, thỉnh linh gian, đang kịch liệt địa rung rung!

Cực kỳ bất khả tư nghị một màn!

Ở đây tất cả mọi người đôi mắt đều sợ ngây người, nhìn chăm chăm Tiểu Dương đích cổ tay, thỉnh linh phát hiện, hần thủ đoạn ngón tay đều không có bất

kỳ một tia động tĩnh.

Không chút sút mẻ!

Mà ngân châm, nhưng lại run rẩy kịch liệt ...mà bắt đầu!

Vượt quá tưởng tượng của mọi người.

"Cái này hẳn là là được. . ." Một tích tắc này, Tuyết Minh Thành trong lòng mãnh liệt địa chấn di chuyển, trong óc oanh địa nổ tung, đồng tử trùng lớn được tròn vo, miệng càng thêm mở ra được khó có thể hợp bề, áp chế không nổi trong mắt thần sắc kích động, tim đập phù phù kịch nhảy dựng lên, bờ môi khẽ run rẩy, thanh âm càng thêm chấn động vô cùng!

"Khí Vận Châm! !"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quỷ Y Thất Khẩu Thứ!

Ông. . .

Ngân châm kịch liệt rung rung, Tuyết Minh Thành nội tâm triệt để rung động, trở mắt muốn nứt, ngốc trệ bất động mà nhìn một màn này, ‘ Khí Vận Châm ’ ba chữ thốt ra.

Châm cứu Tam đại cảnh giới, Hóa Vận Châm, Thủ Vận Châm, Khí Vận Châm!

Tuyết Minh Thành nằm mơ cũng không nghĩ ra, trong truyền thuyết ‘ Khí Vận Châm ’, giờ phút này thành linh sống sờ sờ địa xuất hiện tại trước mặt của mình, hơn nữa còn là xuất từ một vị trẻ tuổi chỉ thủ!

Không thể tưởng tượng nổi!

Khiếp sợ đồng thời, Tuyết Minh Thành nhớ tới lúc trước chính mình vậy mà ngăn trở người này ra châm nhưng lại chuẩn bị dùng mình Nghiêm Thị Thất Thông Pháp đến hung hăng chấn nhiếp nên người trẻ tuổi, chỉ một thoáng mặt đỏ tới mang tai, khuôn mặt một trận nóng bỏng, coi như không có xuất hiện như vậy đột phát sự cố, hôm nay tỷ thí, đến cuối cùng, tuyệt đối là đối với chính mình hung hăng mất mặt!

Bất quá, cho dù là mất mặt, có thể kiến thức đến cơ hồ có thể nói tuyệt tích đâu ‘ Khí Vận Châm ’, Tuyết Minh Thành cảm thấy hôm nay cho dù là mặt bị đánh tẹt, đều đáng giá!

Không phải người trong nghề căn bản không cách nào tưởng tượng đương một cái châm cứu thầy thuốc nhìn thấy ‘ Khí Vận Châm ’ thời điểm, nội tâm nhắc lên là bực nào Kinh Đào Hải Lăng, tựa giống với một cái mới học võ học đồ gặp được sư tổ giống như, ngoại trừ kính ngưỡng, lại không cái gì tâm tư.

Đương Tuyết Minh Thành tức cười lên tiếng thời điểm, một bên trung niên nhân không khỏi vội vàng hướng hần hỏi thăm, "Tuyệt thần y. . . Đây là. . ."

Tuyết Minh Thành thở sâu một hơi, ánh mắt y nguyên chăm chú nhìn Tiêu Dương đầu ngón tay run rẩy ngân châm, tri hoãn vừa nói nói, "Vị trẻ tuổi này y thuật tuyệt đối không dưới ta, có lẽ. . . Hắn có thể thi triển ra xoay chuyển trời đất hiệu quả."

Nghe vậy, trung niên nhân thần sắc lập tức chấn động, hai đám lại lần nữa nắm chặt vài phần, ánh mắt đồng dạng rơi xuống.

Tiêu Dương thần sắc bình tĩnh vô cùng, ánh mắt trong như gương, ánh sáng màu bạc tại hần trong tầm mắt nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Một lát.

XÍU...UU!! !

Cây kim dài lấy cực kỳ quỷ dị tốc độ hướng phía lão nhân trên người một chỗ huyết vị xuyên thẳng hạ xuống.

"Ah. . ."

Tuyết Minh Thành suýt nữa muốn kinh hô lên, đôi mắt mang theo mảnh liệt kinh hãi.

Tiêu Dương châm này, thỉnh linh đàm thẳng lão nhân một chỗ tử huyết!

"Đâm một phát Quỷ Môn Quan!"

Tiêu Dương thanh âm lãnh đạm vang dội ra, đồng thời, lần nữa nhanh chóng lấy ra một chi ngân châm.

Ông. . .

Đồng dạng rung rung!

Đâm một phát Quỷ Môn Quan!

Tuyết Minh Thành giờ phút này trong óc đã nhắc lên sóng to gió lớn, thanh âm rung rung run rẩy địa nhỏ giọng tự nói.

"Cửu đại thần châm trong quý đệ nhất Quỷ Y Thất Khẩu Thứ!"

"Thật là đã thất truyền cửu đại thần châm một trong, Quỷ Y Thất Khẩu Thứ?"

Tuyết Minh Thành đầu óc đã là một mảnh chỗ trống.

Không nghĩ tới, chính mình hôm nay ngoại trừ kiến thức đến ‘ Khí Vận Châm ’ tuyệt kỹ bên ngoài, lại vẫn gặp được chỉ ở y điển trong cổ tịch xuất hiện qua Quỷ Y Thất Khẩu Thứ!

"Hai đâm hoàng tuyền lộ!"

Tiêu Dương ra tay như gió, thủ pháp thành thạo tới cực điểm, một tay đè xuống lão nhân ngực, ngân châm lướt đi ánh sáng sắc bén.

XÍU...UU!!

Đâm thẳng tử huyết!

Quỷ Y Thất Khẩu Thứ, nhất môn thần kỳ mà quý đệ châm cứu tuyệt kỹ, châm châm chỉ rơi nhân thể bảy đại tử huyết, độ mạnh yếu kỹ xảo phải không chế được cực kỳ tinh diệu, nếu không, người bệnh chỉ sợ trực tiếp liền tại dưới ngân châm đi đời nhà ma rồi.

"Ba đâm Cầu Nại Hà!"

Tiêu Dương đôi mắt càng phát ra bình tĩnh, ra tay càng thêm trầm ổn.

"Bốn đâm Diêm Vương điện!"

Trong truyền thuyết quý y bảy khẩu trừ đàm tại trước mắt của mình xuất hiện, Tuyết Minh Thành ánh mắt đã trợn lớn đến không cách nào nữa mở rộng một tia tình trạng, lại càng không nguyện bỏ qua bất luận cái gì một tia lập tức.

Bốn châm rơi xuống, Tiêu Dương cũng không động thủ lần nữa, mà là hai tay tại lão nhân tứ chi cùng với đỉnh đầu dùng đặc thù thủ pháp mát xa.

Một lát. . .

"Khục khục. . ."

Nương theo lấy hai tiếng già nua ho khan thanh âm, Tiêu Dương tay phải mạnh mẽ vung lên, vù địa ngay lập tức, bốn căn ngân châm đã về tới giữa ngón tay của hắn.

Cúi đầu nhìn thoáng qua, Tiêu Dương nhẹ bời hạ mồ hôi trán dầu vết, đứng lên, mỉm cười.

"May mắn không làm nhục mệnh."

Sợ ngậy người!

Tất cả mọi người không thể tin được trước mắt nhìn thấy một màn!

Một vị cấp tính trúng gió lão nhân, đang bị Tuyết thần y tuyên bố tử hình thời điểm, một người người trẻ tuổi đi tới, dùng không thể tưởng tượng thi châm thủ đoạn.

Gần kề bốn châm, thỉnh linh đàm theo Quỷ Môn Quan trong kéo lại.

Thần hồ kỳ kỳ châm cứu!

Giờ khắc này, người ở chỗ này mới chính thức ý thức được căn này thoát nhìn không chút nào thu hút châm cứu châm, Viêm Hoàng dân tộc lưu truyền mấy ngàn năm của quý, quả thật có làm cho người khó có thể tưởng tượng hiệu quả thần kỳ.

Cái này chỉ sợ là tất cả mọi người đã gặp cấp tính trúng gió người ở bên trong, thức tỉnh được nhanh nhất một người.

"Cha. . ."

Gặp lão nhân đục ngầu ánh mắt từ từ mở ra, nam tử trung niên lập tức kinh hãi, vội vàng cất bước vọt lên tiến lên, ngồi chồm hổm xuống tiểu tâm dục dục đem lão nhân nâng dậy, "Cha, người hiện tại cảm giác như thế nào đây?"

Lão nhân vừa mới tỉnh lại, thần sắc tựa hồ có chút mờ mịt, nửa ngày, mới từ từ tri hoãn định thần lại, "Chấn Vinh, nơi này là chỗ nào? Ta tại sao lại ở chỗ này?"

Nam tử trung niên gặp lão nhân khôi phục bình thường, vui mừng đồng thời càng là kích động đến rơi nước mắt, "Nơi này là Diệu Thủ Đường, người không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!"

Vừa mới Tuyết Minh Thành đối với lão nhân bệnh cấp tính thức thủ vô sách thời điểm, nam tử trung niên đã là triệt để tuyệt vọng, hôm nay gặp Tiêu Dương thành công cứu trở về lão nhân, loại này mất mà được lại cảm giác, lại để cho vị này nam nhi bảy thước trực tiếp chảy xuống dòng nước mắt nóng, một lát, nam tử trung niên mới từ từ hồi phục xong, thần sắc lộ vẻ cảm kích nhìn xem Tiêu Dương, "Tiểu huynh đệ, lão phụ ân cứu mạng, Tạ Chấn Vinh suốt đời khó quên!"

"Tạ Chấn Vinh?" Lúc này thời điểm, ở đây không ít người thần sắc đập một cái, cảm giác cái tên này vô cùng quen thuộc, nửa ngày, đột ngột một giọng nói kinh tiếng vang lên.

"Nguyên lai là Vũ Phong quán Tổng kinh lý, Tạ Chấn Vinh tiên sinh."

Tiếng nói vừa ra, ở đây lập tức không ít người sợ hãi than, nhìn xem Tạ Chấn Vinh ánh mắt lập tức trở nên cung kính, đồng thời mang theo kính sợ!

Vũ Phong quán?

Tiêu Dương đối với ba chữ không có nửa điểm khái niệm, nghe vậy chỉ là nhẹ giọng cười cười, "Chăm sóc người bị thương vốn là thầy thuốc chức trách."

Đối mặt Tiêu Dương lạnh nhạt thần sắc, cũng không bởi vì cứu người một mạng mà có bất kỳ kẻ công tự ngạo thần thái, Tạ Chấn Vinh trong nội tâm ngoại trừ nòng nặc lòng biết ơn bên ngoài, càng thêm đứng hạo cảm tột ra, theo trong túi áo lấy ra một chồng chi phiếu, kéo xuống một trương, xuất ra bút máy, ở phía trên là tá địa vẽ lên một chuỗi con số, lập tức ánh mắt mang theo cảm kích đem chi phiếu đưa cho Tiêu Dương, "Tiểu huynh đệ, tiểu chuyện nhỏ, xin vui lòng nhận rồi."

Tiêu Dương mắt nhìn Tạ Chấn Vinh đưa tới chi phiếu, đôi mắt lộ ra vài phần nghi hoặc, bất quá, thật cũng không khách khí, trực tiếp tiếp nhận chi phiếu nhìn cũng không nhìn liếc liếc nhét vào túi.

Một màn này, càng làm cho Tạ Chấn Vinh đôi mắt lộ ra vô cùng thần sắc tán thưởng.

Đây mới thực sự là đạo đức tốt phẩm chất ah!

Đối với mình khai ra chi phiếu, căn bản nhìn cũng không nhìn liếc mắt.

Xem tiền tài như cặn bã.

Có thể làm đến bước này người trẻ tuổi cũng không nhiều.

Tạ Chấn Vinh đối với Tiêu Dương hạo cảm như là ngồi hòa tiền tăng vọt.

Thật tình không biết, trước mắt hán cái này trạng nguyên lang chính buồn bực âm thầm xem thường chính mình, tuy nói chăm sóc người bị thương đúng thầy thuốc chức trách, nhưng là, ít nhất cũng đắc ý tư ý tứ cho điểm tiền thù lao a, Tiêu Dương có thể không biết mình cần phải mua một bộ châm cứu ngân châm muốn bao nhiêu ngân lượng, vốn đang trông cậy vào trước mắt cái này áo mũ chính tề nam tử. . .

Mà thôi mà thôi!

Tiêu Trạng Nguyên lang khẽ lắc đầu.

Lúc này, Tạ Chấn Vinh lần nữa đưa tay thăm dò vào trong túi áo, Tiêu Dương con mắt không khỏi sáng lên một cái, bất quá, lập tức lại lần nữa thất vọng rồi, Tạ Chấn Vinh trong tay xuất ra chỉ là một cái thẻ.

"Tiểu huynh đệ, đây là của ta danh thiếp." Tạ Chấn Vinh đem danh thiếp cầm lúc đi ra, ở đây không ít người ánh mắt lộ ra thần sắc hâm mộ.

Tạ Chấn Vinh danh thiếp, Nhưng cũng đại biểu cho Vũ Phong quán Ngũ Tinh VIP thẻ khách quý!

Phi thường trân quý!

Tiêu Dương nội tâm càng thêm bi phần rồi, đây cũng là trả thù lao lại tiền đưa thẻ đấy, chẳng lẽ cũng không biết cho điểm ngân lượng?

"Đúng rồi, tiểu huynh đệ, xin hỏi ngươi xưng hô như thế nào?"

Tiêu Dương thở ra một hơi, bình tĩnh tâm tình của mình, "Tiêu Dương! Tiêu kiếm tiêu, dương cương dương."

Tạ Chấn Vinh muốn nói lại thôi, hẳn cho ra danh thiếp, hỏi tiếp Tiêu Dương xưng hô như thế nào, tự nhiên là muốn biết Tiêu Dương thân phận, bất quá, gặp Tiêu Dương cũng không có tiếp tục ý lên tiếng, Tạ Chấn Vinh cũng không có lại tiếp tục hỏi thăm.

"Lệnh tôn bệnh tình tuy rằng đã nhận được khống chế, bất quá, muốn hoàn toàn khôi phục, còn cần phối hợp một ít dược vật trị liệu." Tiêu Dương nghĩ nghĩ, hướng phía Tuyết Minh Thành nói, "Tuyệt đại phu, ta đến khẩu thuật, phiền toái ngươi đem phương thuốc nhớ kỹ."

Đối với hiện đại chữ, Tiêu Dương tuy rằng miễn cưỡng có thể đối lập nhận ra, hơn nữa mấy ngày sau khi thích ứng, Tiêu Dương đối với hiện đại chữ giản thể cũng có vài phần nắm chắc, bất quá, lại vẫn không thể thói quen ghi, dứt khoát liền lại để cho Tuyết Minh Thành hỗ trợ.

"Không có vấn đề!" Tuyết Minh Thành lập tức đứng phần chân gập đầu, phi mau đem tới giấy bút

Tiêu Dương kỹ càng y thuật đã sớm đem Tuyết Minh Thành thuyết phục, hẳn tự nhiên cũng minh bạch, Tiêu Dương khai ra ngoài phương thuốc, nhất định rất trân quý!

Đây chính là chính mình học tập tham khảo cơ hội.

Tiêu Dương trầm ngâm một chút, lập tức nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, đem phương thuốc các loại dược vật cùng với hẳn sức nặng đều cận kề nói một lần, cuối cùng, hỏi thăm một tiếng, "Đều nhớ kỹ sao?"

Tuyết Minh Thành bề bộn gập đầu không ngừng, đem viết xong phương thuốc đưa cho Tiêu Dương, Tiêu Dương tiếp nhận liếc mấy cái, xác định không sai sau giao cho Tuyết Minh Thành, "Quý điểm phải có những dược liệu này a."

Tuyết Minh Thành lần nữa gập đầu, đồng thời tự mình đi bốc thuốc.

Một lát, Tạ Chấn Vinh cầm lão nhân thuốc, lại lần nữa biểu thị ra lòng biết ơn về sau, tại Tiêu Dương đôi mắt - trông mong trong ánh mắt đã đi ra Diệu Thủ Đường.

Tiêu Dương muốn ngân lượng, thủy chung không có được.

Tiêu Dương trong lòng một hồi thất lạc ah!

Nửa ngày, một đạo hơi thanh âm khiếp nhược vang lên, "Thầy thuốc Tiêu, xin hỏi. . . Bây giờ có thể không thể giúp ta tiểu hài tử châm cứu?" Mở miệng chính là trước kia vị thiếu phụ kia.

Nghe vậy, Tiêu Dương mắt nhìn Tuyết Minh Thành, Tuyết Minh Thành lập tức trầm giọng nói ra, ánh mắt mang theo một tia tôn kính, "Tiêu huynh đệ, ta cũng hy vọng có thể lần nữa mở rộng tầm mắt, kiến thức ngươi kỹ càng y thuật."

Cường giả vì tôn, bất kể là cái nào lĩnh vực, đều giống nhau.

Tiêu Dương cũng không chậm trễ, trực tiếp lấy ra cây kim dài, đi tới thiếu phụ trước mặt.

Trị liệu tiểu hài tử chứng khốc đê, Tiêu Dương cũng không cần vận dụng đến Quý Y Thất Khẩu Thứ, đơn giản thi châm về sau, mở lại một phần phương thuốc, tại thiếu phụ thiên ân vạn tạ xuống, Tiêu Dương lại tới đã đến Tuyết Minh Thành trước người, "Tuyệt đại phu, ta hôm nay đến quý điểm mục đích. . ."

Nghe vậy, Tuyết Minh Thành lập tức thần sắc thành khẩn gập đầu, "Tiêu huynh đệ, ngươi vạch Tam đại khuyết điểm, minh thành tất nhiên sẽ hảo hảo nghĩ lại!"

"Ách. . ." Tiêu Dương dừng một chút, thần sắc có chút không có ý tứ, lúc trước chính mình đem người này tổn hại được không đáng một xu, bây giờ đối với phương ngược lại quay đầu hướng chính mình biểu thị kính tạ chi ý! Nửa ngày, Tiêu Dương nhẹ sờ mũi một cái, "Tuyệt đại phu, ta chẳng qua là muốn mua một hộp hộp châm cứu ngân châm."

Chương 30: Nữ thần

Một hộp châm cứu nhắm vào Diệu Thủ Đường mà nói căn bản là không tính là cái gì, đương Tiêu Dương đưa ra mua sắm châm cứu ngân châm thời điểm, Tuyết Minh Thành phi thường hào sảng địa vung tay lên, lại để cho hắn tùy ý chọn.

Quan trọng là ... Miễn phí.

Tiêu Dương lập tức mừng rỡ không ngậm miệng được, cũng không khách khí, hơn nữa còn chọn lấy vài hộp, dùng một cái túi đóng gói tốt, trái tay mang theo ngân châm hộp, phải tay mang theo văn phòng tứ bảo, hài lòng hướng Tuyết Minh Thành cáo từ, đương Tiêu Dương nhanh muốn đi ra khỏi cửa thời điểm, Tuyết Minh Thành nhìn không được gọi lại Tiêu Dương.

"Tuyết đại phu, còn có việc?" Tiêu Dương vô ý thức đề khẩn hạ cái túi, chăm chăm vào Tuyết Minh Thành, nên không phải là đồ ý muốn thu phí đây a?

Tuyết Minh Thành suy nghĩ một chút, nhìn không được mở miệng dò hỏi, "Tiêu huynh đệ, ngươi. . . Là bệnh viện nào y sư?"

Nguyên lai không phải ngân châm chuyện.

Tiêu Dương nhẹ nhàng thở ra, gương mặt mỉm cười, rơi xuống mấy chữ, "Phục Đại gác công!"

Chợt quay người ly khai.

Tuyết Minh Thành thần sắc sùng sốt, chợt cười khổ lắc đầu.

Hắn tự nhiên không tin tưởng, như vậy một cái y thuật tinh xảo cao nhân, chỉ là Phục Đại nho nhỏ gác công.

Tiêu Dương câu trả lời này Tuyết Minh Thành hoàn toàn trở thành là hắn qua loa chi từ rồi.

"Không nghĩ tới, ta Tuyết Minh Thành thậm chí có hạnh nhìn thấy ‘ Khí Vận Châm ’ tuyệt kỹ cùng với thất truyền đã lâu Quỷ Y Thất Khẩu Thứ!" Tuyết Minh Thành mắt nhìn Tiêu Dương phương hướng ly khai, tuy rằng bởi vì không có được Tiêu Dương ‘ chi tiết ’ trả lời mà cảm thấy một tia tiếc nuối, bất quá, lại như cũ có vài phần cảm thấy nể nã, "Hắc, nếu lão sư biết, sẽ là cỡ nào khiếp sợ?"

Tuyết Minh Thành tự nói thanh âm mới vừa vãn rơi xuống, trong túi áo chuông điện thoại di động vang lên, lấy điện thoại cầm tay ra mắt nhìn, điện báo biểu hiện bên trên hình linh xuất hiện ‘ lão sư ’ hai chữ, Tuyết Minh Thành không khỏi cười khẽ, lập tức nhận điện thoại, không kịp chờ đợi mở miệng, "Lão sư, ta có một cái tin tức tốt. . ."

Tuyết Minh Thành thanh âm im bất mà dừng, khuôn mặt đáng tuổi cười từ từ rút đi, thần sắc đồng thời ngưng trọng lên, một lát, trầm giọng nói ra, "Ta lập tức đến!"

Sau khi cúp điện thoại, Tuyết Minh Thành bước chân vội vã đi ra ngoài!

...

...

Tiêu Dương dẫn theo hai cái túi, đi ngang qua sạp trái cây thuận tiện mua một túi hồng đồng đồng quả táo, thu hoạch có chút phong phú địa ngừng đầu cất bước hướng Phục Đại cửa trường học đi đến.

Trời đã hắc, đèn đường sáng ngời.

Tiêu Dương giẫm chân tại chỗ đi vào cửa trường học thời điểm, trong phòng trực ban Lâm Tiểu Thảo miệng cười ngậm ngậm địa hướng phía Tiêu Dương hô một tiếng, "Tiêu ca!"

Lập tức đã lấy được Tiêu Dương một cái lớn quả táo khen thưởng.

"Tiêu ca đi thông thả." Lâm Tiểu Thảo cắn một cái quả táo, mồm miệng không rõ địa hướng phía Tiêu Dương bóng lưng hô to.

Tiêu Dương khinh xa thực lộ về tới A tòa nhà phòng trọ phòng bảo vệ, đóng cửa lại, đem hai cái túi để ở một bên về sau, ngồi xuống ghế, thông qua cửa sổ thường thức ra vào phòng ngủ nguyên một đám kiều tích tích đại nhất nữ sinh, đồng thời cũng nhận lấy không ít nữ sinh nhìn về phía hắn bên này ánh mắt.

Hắn tựa hồ có chút minh bạch Lâm Tiểu Thảo vì cái gì vừa nhìn thấy chính mình hai mắt liền tràn đầy ánh mắt hâm mộ.

Cái này thường thức cùng bị thường thức quá trình, hiển nhiên có thể cho lẫn nhau song phương đều phi thường sung sướng!

"Bạch Tố Tâm năng lượng ngược lại rất lớn, lại có thể để cho ta ở cái này phòng bảo vệ."

Tiêu Dương cắn miệng quả táo, ánh mắt vẫn còn có chút u oán nhìn mắt 106 phòng ngủ phương hướng.

Đó mới là Tiêu Dương hướng về đã lâu chỗ ở.

Hai ba miếng làm xong một cái quả táo về sau, Tiêu Dương nghĩ nghĩ, cất bước đi ra phòng bảo vệ, đi thẳng tới 106 phòng ngủ.

Nhẹ giọng gõ cửa.

"Tiến đến." Tiểu Tiêu thanh âm vang lên.

Tiêu Dương đẩy cửa vào.

"Ah! !!" Một tiếng thét kinh hãi, ngồi ở trên giường ăn mặc ăn mặc áo dây Tiểu Tiêu vội vàng đã nắm cái chăn bao lấy thân thể của mình, che khuất chính mình bộc lộ ra đi xếp giong bạch hai vai, ánh mắt cảnh giác nhìn xem Tiêu Dương, "Ngươi . . . Ngươi như thế nào vào được?"

Tiêu Dương mờ mịt.

Không phải ngươi để cho ta vào?

Tiểu Tiêu tự nhiên là thoáng cái không nhớ ra được, bây giờ nữ sinh phòng ngủ thế nhưng mà từ một cái nam sinh gác cổng thủ hộ lấy. Nàng càng không có nghĩ tới gõ cửa chính là Tiêu Dương, còn tưởng rằng là bên cạnh phòng ngủ bọn tỷ muội đến ghép nhà liên lạc cảm tình.

Tiểu Tiêu dừng một chút, vội vàng hướng phía phòng ngủ bên trong kêu to, "Tú Tú, ngươi cũng đừng đi ra, sói đến đấy!"

Hà Tú ở bên trong tắm rửa, nghe vậy, trong phòng tắm tiếng nước ngừng hồi lâu, lần nữa hoa lập lập vang lên.

Tiêu Dương biến mất mồ hôi lạnh trên trán, cất bước đi tới đang tại trước giường bưng lấy một quyển sách tĩnh nhìn Quân Thiết Anh trước mặt, quảng mục mắt nhìn, không khỏi lắp bắp kinh hãi, "Bản thảo cương mục?"

Quân Thiết Anh giương mắt, lên tiếng nói, "Ta ngẫu nhiên hội xem chút ít sách thuốc."

Tiêu Dương dưới tầm mắt ý thức mắt nhìn Quân Thiết Anh hai chân phương hướng, y nguyên có một tầng màu trắng tinh chăn lông che đầy lấy.

Hắn hiểu được Quân Thiết Anh.

Đã bị toàn bộ thể giới đều phán định hai chân từ hình nàng, cũng không buông tha cho cuối cùng một tia hi vọng, tại tứ cố vô thân xuống, lựa chọn tự kiểm tra sách thuốc, mục đích tự nhiên là hy vọng có thể thông qua sách thuốc tới thử bức tranh tìm kiếm được cái kia một tia mờ mịt hi vọng.

Có thể dưới tình huống như thế y nguyên bảo trì trong một tâm tình, Tiêu Dương đối với Quân Thiết Anh vẫn có chút kính nể.

Ánh mắt thu hồi, Tiêu Dương mỉm cười nói, "Không có chuyện gì, ta đi lợi đồ thư quán rồi."

Tiêu Dương lúc này thời điểm đến 106 phòng ngủ, tự nhiên vì nhìn xem Quân Thiết Anh, làm một tên hợp cách Bạn Đọc Thư Đồng, Tiêu Dương tự nhiên muốn thời khắc chuẩn bị cho tốt lắng nghe đại tiểu thư phản phó.

Quân Thiết Anh gật đầu, Tiêu Dương thì tại Tiểu Tiêu cái kia tràn đầy ánh mắt cảnh giác trong cất bước đi ra phòng ngủ.

Thẳng đến đồ thư quán!

Tiêu Dương hôm nay cần chính là mau chóng dung nhập cái thế giới này, ngoại trừ thông qua truyền hình cùng với bình thường cùng người kết giao bên ngoài, nhanh chóng nhất đường đi tự nhiên chính là Phục Đại trong tiệm sách rộng lượng sách vở rồi.

Không làm kinh động bất luận kẻ nào, Tiêu Dương trực tiếp tiến vào đồ thư quán, chọn lấy một quyển sách, bắt đầu lẳng lặng đọc, dám bắt đầu Tiêu Dương còn không thói quen chữ giản thể đọc, thấy thật chậm, bất quá, theo thời gian trôi qua, Tiêu Dương đọc tốc độ càng lúc càng nhanh, tuy rằng không thể nói là đọc nhanh như gió, nhưng là, đọc tốc độ xa so với người bình thường phải nhanh.

Đứng ở Tiêu Dương bên cạnh không xa một cái tóc húi cua nam tử nghe được bên tai không ngừng vang lên lật giấy thanh âm, theo bản năng bên mặt, nửa ngày, quan sát Tiêu Dương sau một lúc, lúc này kết luận, xem thường địa mắt liếc Tiêu Dương, "Coi như là giả bộ, cũng phải giả bộ như điểm nha."

Tóc húi cua nam tử phi thường khinh thường nhìn xem Tiêu Dương, "Như vậy đọc tốc độ, là người cũng biết đang làm bộ đọc sách."

Khinh bỉ một trận Tiêu Dương về sau, tóc húi cua nam tử ánh mắt lập tức thu hồi lại, thần sắc có chút lập loè, nửa ngày, cổ lấy dừng khí hơi chút tựa đầu chuyển qua mặt khác hơi nghiêng, thông qua một chỗ khe hở, liếc mắt nhìn, lập tức trong lòng bịch cự nhảy dựng lên, vội vàng rút đầu về ra, ra về nghiêm túc đọc sách. Thật tình không biết, hắn trong tay cầm sách, đúng phản lấy đấy. . .

Bình tĩnh trong tiệm sách, nhưng lại có một hồi mạch nước ngầm tại bắt đầu khởi động, không ít người theo bản năng hướng phía bên này dựa sát vào, không dám đến gần, rồi lại bỏ không được rời đi, phần lớn như tóc húi cua nam tử như vậy thông qua tiểu khe hở nhìn chăm chú lên một cái phương hướng.

Một hồi quý dị hào khí tại trong tiệm sách lan tràn.

Không ít ánh mắt tập trung tiêu điểm, ôn hòa dưới ánh đèn, đồ thư quán một cái bàn trên mặt ghế, một bộ hồn nhiên trắng nhạt áo lưới nữ tử ngồi lẳng lẳng, hương cơ ngọc phu, mi giống như núi xa, cất nước hai cái đồng tử, thu thủy đôi mắt sáng, đôi môi màu hồng, tay như cây cỏ mềm mại, cầm nhẹ lấy một cuốn sách báo.

Im im lẳng lẳng ánh mắt tràn ngập một tia lạnh lùng lạnh nhạt chỉ ý, tuyệt mỹ dung nhan.

Xinh đẹp không gì sánh được!

Chung quanh của nàng tuy rằng có mấy cái vị trí, bất quá, nhưng không ai dám tới gần, tự hồ sợ phá vỡ giờ phút này nàng doanh tạo nên kỳ diệu không khí.

Trong tay nàng xuất ra cái kia một cuốn sách báo, bìa, thành linh viết như vậy mấy chữ: Quốc phú luận!

Thời gian nhẹ nhàng chậm chạp địa trôi qua, trong tiệm sách kỳ dị không khí lại càng phát nồng đậm.

Ước chừng khoảng mười giờ đêm thời điểm.

Nữ tử như hành tây y hệt ngón tay ngọc nhẹ nhàng tại 'quốc phú luận' một chỗ trang bìa bên trên kéo xuống phiếu tên sách, lập tức hợp đi lên, đem sách vở để lên bàn, dáng người đứng lên, áo trắng như tuyết, làm cho người không cách nào nhìn thẳng, phảng phất cái kia chường mắt màu trắng hội làm cho mình cái kia mang theo chỗ bản tâm thua chị kém em.

Toàn thân buộc vòng quanh đường cong hoàn mỹ đường cong, thần sắc bình tĩnh trong mang theo một tia đậm mạc, không nhanh không chậm địa hướng phía lối ra đi ra.

Chỗ tối ánh mắt nhao nhao né tránh, phảng phất có tật giật mình giống như.

Đương nữ tử mau rời khỏi đồ thư quán thời điểm, một đạo khuôn mặt bình thường không có gì lạ thân ảnh lẳng yên xuất hiện tại nàng lúc trước đang ngồi trên vị trí, người mặc bình thường đến bên đường bày hàng via hè chất lượng cũng so ra kém áo sơ mi, phát bụi quần jean rách mấy lỗ miệng, ánh mắt dường như có một tia đục ngầu, duỗi ra móng tay biến thành màu đen tay cần thận từng li từng tí cầm lên quốc phú luận, lập tức cũng hướng phía đồ thư quán cửa ra vào đi ra ngoài.

Thân ảnh của cô gái triệt để biến mất tại đồ thư quán lập tức, cái kia một hồi kỳ dị không khí nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vị kia hung hăng khinh bỉ Tiêu Dương nhân huynh nặng nề mà thở ra một hơi, khép lại chính mình sách trên tay, ánh mắt mang theo vài phần si say, thì thảo mở miệng, "Nữ thần. . ."

Một lát, nam tử mới dần dần bừng tỉnh, cúi đầu mắt nhìn bị chính mình cầm ngược sách, bất dĩ vi nhiên địa tiện tay thả lại trên giá sách.

Ánh mắt lại lờm lểch bên cạnh, ánh mắt càng thêm khinh bỉ, bĩu môi, "Nữ thần đều đã đi ra, lại vẫn giả bộ!"

Lúc này thời điểm, Tiêu Dương chính như cùng bọt biển giống như hấp thụ lấy sách vở bên trong ghi lại hiện đại tri thức.

Đồ thư quán đóng quán thời gian là 10 giờ 30 phút.

Nam tử khinh bỉ Tiêu Dương mấy phút đồng hồ sau, liền đánh xuống tóc của mình, cất bước đi ra đồ thư quán.

Tiêu Dương hồn nhiên cảm giác không thấy thời gian trôi qua. . .

Đột ngột gian, một tay nhẹ nhàng mà vỗ xuống Tiêu Dương bả vai, đồng thời, thanh thúy ngọt ngào thanh âm ghé vào lỗ tai hân vang lên, "Đồng học, đồng học. . ."

Tiêu Dương cái này mới hồi phục tinh thần lại, bên cạnh nhìn lại.

Một người tóc dài buộc lên nữ tử, thần sắc điềm tĩnh, khuôn mặt thanh tú, ngậm lấy nụ cười nhàn nhạt, chỉ vào Tiêu Dương quyển sách trên tay, "Hiện tại đến đồ thư quán xem toàn cầu thông sử đệ tứ cũng không nhiều."

Tiêu Dương trào sang xem mắt tên sách, nữ tử không nhắc nhở lời mà nói..., hần còn không có chú ý tới quyển sách này tên sách.

"Cô nương, có gì chỉ giáo?" Tiêu Dương phi thường lễ phép mở miệng.

Nữ tử hé miệng cười cười, "Đồng học, hiện tại đã đến đóng quán thời gian, người muốn đọc sách lời mà nói..., chỉ có thể mượn trở về phòng ngủ nhìn."

"Đã trễ thế như vậy?" Tiêu Dương tâm thần thẩn khắp tại sách vở bên trong, căn bản cảm giác không thấy thời gian trôi qua.

Tiêu Dương lập tức đem sách vở thả trở về, ánh mắt mang theo vài phần áy náy, "Thật có lỗi, ta không có chú ý thời gian. . ."

"Không có sao, mỗi lúc trời tối đóng quán trước, ta đều trước kiểm tra một lần bên trong còn có ... hay không người. Giống như người vậy con một sách, Phục Đại có thể cũng không có thiếu."

Tiêu Dương ngẩn ngơ, mình ở nữ tử trong mắt nghiêm nhiên đã trở thành một người con một sách rồi.

"Ân? Không cho phép người chuẩn bị mượn sách trở về sao?" Nữ tử hỏi thăm.

"Không cần." Tiêu Dương khoát tay, hần mặc dù là lần thứ hai đến đồ thư quán, cũng đã chú ý tới, mượn sách đòi hỏi một phần gọi thẻ mượn sách tập, mình cũng không có.

Tiêu Dương cất bước đã đi ra vài bước về sau, bỗng nhiên quay người, lại cười nói, "Cô nương, tại hạ Tiêu Dương, xin hỏi cô nương phương danh?"

Nữ tử cười một tiếng.

"Ta gọi Lăng Ngư Nhận!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô nương! Đúng thời điểm nên lên giường!

"Lăng Ngư Nhận. . ."

Tiêu Dương đi ở trường học trên đường, vừa rồi tại trong tiệm sách gặp phải cô bé kia tại hần trong óc xẹt qua, có chút cười khề, chợt đi nhanh nhảy vào A tòa nhà nữ sinh phòng ngủ trước phòng bảo vệ.

Đã buổi tối tiếp cận mười một giờ, không ít nữ sinh ba lượt kết bạn địa từ bên ngoài trở về.

Tiêu Dương ngồi ở phòng bảo vệ cửa trên mặt ghế, mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm từng cái từ bên ngoài đi tới nữ sinh.

Chính mình cửa vệ cũng không thể coi như bài trí, chính mình không có ở đây thời điểm liền thôi, hiện tại chính mình tọa trấn phòng bảo vệ, tự nhiên không được phép bất kỳ nam sinh nào mang theo nửa điểm may mắn chỉ tâm trà trộn vào nữ sinh phòng ngủ.

Nữ sinh phòng ngủ, nam sinh dừng lại!

Tiêu Dương hiên ngang lăm lăm địa mắt tròn tròn, nghiêm nhiên chưa phát giác ra, mình chính là cả người xử nữ sinh phòng ngủ phạm vi nam nhân!

Tuy rằng lực tục có không ít nữ sinh là có bạn trai trả lại, bất quá đã đến cửa ra vào cũng đã lưu luyến không rời địa tách ra.

Tiêu Dương nhìn chăm chăm mười mấy phút sau, cảm giác con mắt có chút mệt mỏi, lập tức thu hồi ánh mắt.

"Ân?"

Ánh mắt đã rơi vào đặt ở mặt bàn một cái màu trắng phong thư bên trên.

Phong thư mặt ngoài không có bất kỳ chữ viết, Tiêu Dương trực tiếp mở ra khếp hở phong thư miệng, từ bên trong lấy ra một trang giấy, giấy trắng mực đen.

"Phòng trọ quản lý điều lệ."

Tiêu Dương đưa tầm mắt nhìn qua, đơn giản là một ít cần phải chú ý tương quan hạng mục công việc.

"Trước mười hai giờ, phòng ngủ phải tắt đèn."

"12:30 về sau, phòng trọ trước trên cửa chính khóa."

Tiêu Dương đem tương đối trọng yếu khi nào ghi nhớ về sau, ánh mắt đã rơi vào phía dưới cùng nhất một cái trọng điểm nhắc nhở.

"Xét thấy năm gần đây đệ tử phòng ngủ nhiều lần phát sinh loạn kéo dây điện, sử dụng lớn công suất điện tạo thành hoạ loạn chờ sự cố, cho nên, phòng ngủ nhân viên quản lý phải phối hợp ngành tương quan nắm chắc giám sát công tác, để tránh cho sự cố phát sinh! Mỗi ngày phòng ngủ nhân viên quản lý nhất định phải tiến hành một lần dò xét kiểm tra, phát hiện loạn kéo dây điện hoặc là sử dụng lớn công suất điện vi phạm kỷ hành trình là, phòng ngủ nhân viên quản lý có quyền tiến hành tịch thu cùng với ghi tội."

"Dò xét. . . Kiểm tra?"

Tiêu Dương nhân tình sáng lên, thần thái lập tức xấu hổ lên, "Cái này. . . Tốt như vậy ý tứ. . ."

Nói như vậy, chỉ có nam sinh phòng trọ khả năng xuất hiện đại nương quản lý, có thể chưa từng có qua nữ sinh phòng trọ từng có tuổi trẻ đại gia ví dụ!

Tiêu Dương tuy rằng trong miệng có chút chần chờ, lúc này thời điểm thân thể thỉnh linh đã là vọt tới cửa, ánh mắt quét đến mặt bàn một mặt khác, phát hiện thượng diện đề đó hai bộ quần áo.

"Đây cũng là gác công thống nhất quần áo và trang sức!" Tiêu Dương cầm lên, bộ quần áo này cùng Lâm Tiểu Thảo mặc trên người cái kia bộ đồ giống như đúc.

Xem ra là có người ở Tiêu Dương không có ở đây thời điểm đã tới tìm hắn, hơn nữa mang đến phần này phòng ngủ quản lý điều lệ cùng với gác công đồng phục.

Tiêu Dương một tay cầm nổi lên mới tinh gác công đồng phục, đi vào phòng tắm, một lát, ngẩng đầu bước bước ra ngoài.

Bộ quần áo này thật hợp Tiêu Dương thân, dùng màu trắng làm chủ điều, chỉnh thể phong cách cùng bình thường đồng phục an ninh giả bộ không sai biệt lắm.

Tiêu Dương cái này bộ dáng hóa trang, trong tay mang theo một cái thắt quơ gây lời mà nói..., nghiêm nhiên chính là một cái hoạt thoát thoát anh tuấn cảnh sát giao thông ca.

Tiêu Dương đối với mình cái này thân bộ đồ mới vẫn có chút hài lòng, cất bước đi ra phòng bảo vệ, ánh mắt trước tiên liền đã tập trung vào phía trước đèn đuốc sáng trưng từng gian nữ sinh phòng ngủ, thần sắc mang theo vài phần thẹn thùng, "Trường học này thật sự là rất khó khăn làm người, một cái đại trưởng phu, có thể nào tùy tiện đi vào cô nương căn phòng?"

"Thế nhưng mà, đây chính là làm là một người giữ cửa chức trách."

Tiêu Dương cố gắng thuyết phục chính mình!

Dứt khoát địa hướng phía phòng trọ đầu bậc thang bước dài đi, đương một bộ phận đứng ở phòng ngủ trước cửa nói chuyện phiếm nữ sinh nhìn thấy một màn này, lập tức ngây người.

Tuy rằng các nàng biết rõ phòng trọ phía trước đến rồi một vị tuổi trẻ anh tuấn gác công, hơn nữa hôm nay cũng đại xuất danh tiếng, nhưng là, làm thế nào cũng không nghĩ ra, cái môn này vệ Tiêu đại gia, vậy mà giờ phút này nện bước lưu tình bộ pháp hướng phía phòng trọ đầu bậc thang phương hướng đi tới.

"Hắn làm gì?"

"Không phải là thay đổi cái đẹp trai ký túc xá nhân viên quản lý, vẫn là được thông lệ kiểm tra a?"

Các nữ sinh suy đoán thật đúng là trúng, Tiêu Dương cảm nhận được phần đông ánh mắt tập trung ở trên người mình, lập tức ngẩng đầu cười la lớn.

"Các cô nương, chú ý, Tiêu đại gia chuẩn bị dò xét phòng ngủ rồi!" Tiêu Dương thế nhưng mà nghiêm khắc dựa theo quy củ làm việc, tự nhiên trong nội tâm không quý, tiếng nói thần nhiên!

Khí thế kia, uy phong lẫm lẫm! Tự giống với lúc trước huyện đại gia đi tuần như vậy!

'Rầm Ào Ào' lập tức, nguyên bản đứng ở phòng trọ đi ra nữ sinh lập tức tranh tiên khùng hậu hướng phía bên trong chen chúc đi vào.

Dò xét phòng ngủ! ! !

Luống cuống tay chân thanh âm lập tức liên tiếp, nữ sinh trong phòng ngủ tổng có một ít gì đó là không thể làm cho nam nhân nhìn thấy, tự giống với. . . Ân, công suất cao nhiệt điện tia.

Còn có rất nhiều.

Xưa nay chưa từng có đẹp trai gác công tiến hành phòng ngủ dò xét kiểm tra, nhất thời, A tòa nhà nữ sinh phòng ngủ ngẫu nhiên là gà bay chó chạy giống

như, loạn thành một mảnh.

Tiêu đại gia ngược lại là rất sẵn sóc những nữ sinh này, cũng không có theo lâu một bắt đầu dò xét, hơn nữa thoải mái nhàn nhã địa trực tiếp hưởng lầu tám tầng cao nhất đi đến, đồng thời trong miệng lớn tiếng nhắc nhở.

"Các cô nương, chú ý, Tiêu đại gia đến dò xét phòng ngủ rồi!"

Một trận vội vàng chuẩn bị về sau, Tiêu đại gia theo lầu tám một mực đi lên lầu một, cũng không có gì khác thường tình huống phát hiện, ngược lại từ lúc mới bắt đầu hai tay trống trơn biến thành dẫn theo hai cái tràn đầy cái túi, đều tràn đầy đồ ăn vặt. Cái này tự nhiên không phải Tiêu đại gia có quyền tịch thu đấy, chỉ là các cô nương hiếu kính đại gia đấy.

Tiêu đại gia tọa trấn trước cửa, có đôi khi khả năng nắm giữ lấy các nàng quyền sanh sát! Muốn là mình không nghĩ qua là cái đó lúc trời tối trị thuộc về, lại phải tội Tiêu đại gia lời mà nói..., hán không chịu mở cửa làm sao bây giờ? Nữ sinh phòng ngủ không thiếu nhất chính là linh thực, Tiêu đại gia cũng vui vẻ được tiếp nhận các cô nương hảo ý, trong nội tâm còn tính toán, phải không có lẽ ngày nào đó có kế hoạch cầm cái bao tải để chứa đựng điểm hơn.

Trên đường đi qua 106 phòng ngủ thời điểm, Tiêu Dương cũng không mất lễ nhiều liếc mắt nhìn!

Tiêu đại gia hay là rất đem ngứa khí, 106 phòng ngủ là người một nhà, đương nhiên chính là miễn kiểm phòng ngủ rồi!

Tuần tra một lần về sau, Tiêu Dương hài lòng dẫn theo hai đại túi đồ ăn vặt đi trở về phòng bảo vệ, cái này lúc sau đã đứng hơn mười một giờ, Tiêu Dương sau lưng phòng trợ từng cái tầng trệt đều có một bộ phận đầu dò xét đi ra, gặp Tiêu Dương đi vào cửa vệ phòng về sau, phương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cái này đẹp trai còn thật thú vị!"

"Ha ha! Đồ đi, ta xem ngươi là động xuân tâm, vừa ý nhân gia gác công ca a."

"Cát, chẳng lẽ các ngươi liên đới với cái này đẹp trai không có hảo cảm? Ngươi xem cái này đẹp trai không chỉ lớn lên đẹp trai, hôm nay hán ở đây sân vận động biểu hiện càng hiện ra khí khái của nam tử hán, càng quan trọng hơn đúng, trường học đã an bài hán đến nữ sinh phòng trợ đương nhân viên quản lý, như vậy đã nói lên cái này đẹp trai nhất định là cái tin được chính nhân quân tử."

Nên nữ sinh có trật tự địa phân tích.

Gác công ca, Tiêu đại gia nhất định là đêm nay A tòa nhà nữ sinh phòng ngủ không ngủ chủ đề.

Đại bộ phận người đối với hán ấn tượng đầu tiên vẫn là vô cùng thật tốt, tựa như cùng Tiểu Tiêu nị ngực không có bị cướp đoạt lúc trước, đối với Tiêu đại gia đồng dạng có phi thường tốt ấn tượng.

Lúc kim giờ chuẩn xác địa chuyển qua lúc mười hai giờ, phòng trợ các nữ sinh bỗng nhiên phát hiện phòng bảo vệ đại môn đột nhiên mở ra!

Tiêu đại gia sải bước hướng phía phòng trợ phương hướng đi đến.

"Hán muốn làm gì?"

"Của ta thân nương ah! Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục tuần tra?"

Tiêu Dương thân ảnh đi đến tới gần phòng trợ bậc thang miệng thời điểm thỉnh linh ngừng lại, ngẩng đầu, trung khí mười phần địa rống to.

"Cô nương! Đúng thời điểm nên lên giường!"

Tiếng nói vừa ra, phòng trợ nghe thấy một cái thanh âm các nữ sinh đều lập tức tròn mắt!

Đây coi là nói cái gì?

Một cái người, đùa giỡn một tòa phòng trợ nữ sinh?

Tiêu Dương tựa hồ cũng cảm giác được những lời này không ổn, vội vàng đổi giọng, lớn tiếng hô lên.

"Cô nương! Đúng thời điểm nên trên giường đi ngủ!"

". . ."

Phòng trợ yên tĩnh một lát, bỗng nhiên, một hồi bức người trùng thiên sát khí tại phòng trợ bên trên tụ tập, ngay lập tức như băng bạc giống như đáp xuống!

Vào!

Tiêu Dương thấy tình thế không ổn, lập tức nhanh chân liền trở về chạy. . .

Phanh! Phanh! Phanh!

Vô số nước khoáng bình chờ vật lẫn lộn trong chốc lát như là mưa đá nện xuống, bành bạch địa vang vọng tại Tiêu Dương sau lưng.

"Cũng dám đùa giỡn bà cô, có bản lĩnh đừng chạy!"

Gặp Tiêu đại gia chạy trốn chết, trên lầu các cô nương lập tức cười đến trang điểm xinh đẹp, bắt quá, sau đó cũng lần lượt tắt đèn rồi, Tiêu đại gia biểu đạt có nghĩa khác, cũng là nhắc nhở các nàng, đúng thời điểm nên tắt đèn rồi. Đây là phòng trọ từ trước quy củ, nửa tháng, những học sinh mới này cũng đã thích ứng.

Phanh!

Tiêu Dương nặng nề mà đem phòng bảo vệ cửa đóng lại, sau lưng một thân mồ hôi lạnh lạnh lẽo địa xông ra.

Nửa ngày, lắc đầu thở dài, "Duy nữ tử cùng tiểu nhân nan dưỡng dã."

Tiêu Dương định rồi lên đồng về sau, gặp nữ sinh phòng ngủ đèn toàn bộ đều dập tắt, lúc này cũng không có muộn về nữ sinh. Tiêu Dương tùy thời cầm lấy một bộ quần áo tiến phòng tắm, giặt sạch cái thoải mái tắm nước nóng về sau, đã không sai biệt lắm 12:30, Tiêu Dương cầm cái chìa khóa đi ra ngoài đem phòng trọ trên cửa chính khóa về sau, lập tức trở về đóng cửa lại cửa sổ.

Vừa tắm rửa, giờ phút này có chút tinh thần, Tiêu Dương cũng không buồn ngủ, mờ ti vì tùy ý chọn lấy một cái tiết mục nhìn một hồi, cảm giác nhàm chán liền đem truyền hình đóng, ánh mắt lập tức đã rơi vào bên cạnh thân một cái túi bên trên.

"Thiếu chút nữa đã quên rồi!" Tiêu Dương vỗ nhẹ lên đầu.

Tò Thắng Kỳ phó hiệu trưởng làm cho mình ghi một phần một vạn chữ giấy kiểm điểm, hiện tại giấy và bút mực cũng đã chuẩn bị cho tốt!

"Việc này không nên chậm trễ."

Tiêu Dương lập tức đứng lên, đem chất đóng lấy một xấp tài liệu mặt bàn thu thập sạch sẽ, sau đó mở túi ra lấy ra một cái tinh xảo mực nghiền mực, đây là Tiêu Dương thông qua thiên tân vạn khổ cùng đầu đường một cái người bán hàng rong miệng lưỡi chém giết hơn nửa giờ mới tám khối tiền mua về tinh phẩm!

Tiểu tâm dục dục mài mực, Tiêu Dương thần sắc cũng dần dần lạnh nhạt lên, giờ khắc này, phảng phất hoàn toàn tâm thần bình hòa lên.

Ước chừng đã qua năm phút đồng hồ, Tiêu Dương lỗ tai lại đột ngột run lên đi chuyển.

Một cái mạng theo vài phần thanh âm khiếp nhược tại Tiêu Dương bên tai nhẹ nhàng mà vang lên.

Tựa hồ đang gọi người, lại lại không dám gọi lớn tiếng, nếu không phải Tiêu Dương thánh lực quả nhiên, giờ phút này bốn phía cũng phi thường yên tĩnh, thật đúng là khó có thể nghe thấy một tiếng rất nhỏ tiếng kêu.

"Đại nương. . . Đại nương. . ." Thanh âm mạng theo vài phần lo lắng, đồng thời cũng tựa hồ có một tia lo sợ không yên.

"Đúng phòng trọ bên ngoài. . ." Tiêu Dương lập tức buông xuống động tác trong tay, "Chẳng lẽ là có nữ sinh muộn như vậy mới trở về?"

Tiêu Dương nghi ngờ mở cửa vệ phòng đại môn, đồng thời tiện tay lấy cái chìa khóa, sải bước đi tới.

Trong bóng đêm đen nhánh, xác thực gặp được một đạo thiên mảnh thân ảnh đứng ở trước cửa, tại lạnh lùng trong gió đêm, thân thể nhẹ run rẩy.

"Đến rồi." Tiêu Dương đi tới gần vài bước, quăng mực đi qua, tá trợ lấy phòng bảo vệ đại môn mở ra sau chiết xạ ra tới ngọn đèn, thấy được nữ tử dung mạo, Tiêu Dương lập tức ngây người.

"Là người?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chú ý ta mò xuống chân của người sao?

Tháng chín trời, gió đêm thiên mát, ánh sáng yếu ớt xuống. Tiêu Dương trong tầm mắt xuất hiện một vòng tú lệ dung nhan.

Thanh tú giai nhân, uyển này thanh dương, đôi mắt sáng rặng trắng tinh, cong cong nga mi thoáng nhú lên, trong vắt đồng tử ẩn chứa lo sợ không yên thần sắc tuy rằng theo phòng bảo vệ đại môn mở ra sau dần dần rút đi, nhưng như cũ hiện ra vài phần nghĩ mà sợ chỉ ý, đơn bạc mộc mạc quần áo, tóc đơn giản buộc lên, hơi có mấy cây không tự chủ thoát ly trôi buộc, tại trong gió đêm bay.

Lạnh buốt sương mù lan tràn bốn phía, bờ môi thoáng trở nên trắng, sở sở động lòng người tư thái.

"Lăng cô nương. . ."

Tiêu Dương mở cửa, kinh ngạc mở miệng.

Đứng ở cửa, đứng là tại đồ thư quán gặp phải nữ hài, Lăng Ngự Nhận.

Lúc này, Lăng Ngự Nhận trong tay mang theo một cái kiếu dáng bình thường túi cầm tay tử, dưới thân thể ý thức tại gió mát trong cuộn mình một chút, nghe thể có chút thanh âm quen thuộc, lập tức giờ lên mắt nhìn đi, tầm mắt xẹt qua vài phần kinh hãi, "Người. . . Tiêu Dương?"

Tuy rằng phòng bảo vệ thay đổi cái đẹp trai gác cổng, nhà này phòng trọ đại bộ phận nữ sinh sáng sớm liền truyền đi xôn xao, bất quá, Lăng Ngự Nhận lại cũng không biết.

"Lăng cô nương, trước vào a." Tiêu Dương mỉm cười mở miệng, đương Lăng Ngự Nhận cất bước đi vào về sau, tiện tay đóng cửa.

Lăng Ngự Nhận nhìn xem Tiêu Dương, cảm kích nói, "Đa tạ. . ."

Đêm nay chính mình tri về, nếu không phải Tiêu Dương lời mà nói..., chính mình chưa hẳn có thể dễ dàng như vậy liền vào được. Trước vị kia đại nương, chỉ sợ được phí một phen miệng lưỡi mới có thể đem nàng đánh thức.

"Không cần phải khách khí." Tiêu Dương ánh mắt rơi vào Lăng Ngự Nhận gương mặt lên, cái kia bị gió mát xâm nhập được hơi có vẻ mặt mũi tái nhợt cho người một loại thương tiếc a hộ cảm giác.

"Lăng cô nương, tiến phòng bảo vệ uống chén nước ấm ấm áp thân thể a." Tiêu Dương mỉm cười sau khi mở miệng, không đợi Lăng Ngự Nhận mở miệng, trực tiếp trực chuyển thân đi trở về phòng bảo vệ.

Lăng Ngự Nhận muốn nói lại thôi, gặp Tiêu Dương đã cầm một cái ly đi về hướng máy đun nước, chần chờ một chút, bước nhẹ đi vào.

Một hồi nhàn nhạt mực mùi thơm lập tức xâm nhập mà đến.

Lăng Ngự Nhận không tự chủ được bên cạnh, xẹt qua một vòng vẻ mặt, trên mặt bàn văn phòng tứ bảo đã hoàn toàn bày đặt tốt, bất quá, trên tờ giấy trắng còn không rơi xuống một chữ.

"Cảm ơn. . . Người đang ở đây luyện chữ?"

Lăng Ngự Nhận nhận lấy Tiêu Dương đưa tới nóng hổi nước sôi, hai tay dâng ly, một hồi tình cảm ấm áp lập tức lan tràn toàn thân, lập tức nhẹn không được nhẹ giọng mở miệng.

"Luyện chữ?" Tiêu Dương sợ run lên, chợt gạt đầu, "Xem như thế đi."

"Người rất chăm chỉ hiếu học đấy."

Lăng Ngự Nhận gặp Tiêu Dương hai lần, lần thứ nhất tại đồ thư quán đọc sách nhìn mê mẩn, lần thứ hai đứng hiện tại, hơn nửa đêm chuẩn bị luyện chữ.

"Bản thân gần đây hiếu học." Tiêu Dương cũng không phải khiêm tốn.

Lăng Ngự Nhận nở nụ cười xuống, thoải mái lấy trong chén nước ấm, "Đúng rồi, người không phải đệ tử? Làm việc ngoài giờ cũng không có buổi tối trực ban đấy."

Tiêu Dương nhẹ gạt đầu, đột ngột gian há mồm, cử động nói lại dừng lại. . .

"Người muốn hỏi cái gì?" Lăng Ngự Nhận chú ý tới Tiêu Dương thần sắc.

"Lăng cô nương, xin hỏi. . . Giấy kiểm điểm hành văn cách thức viết như thế nào?" Tiêu đại Trạng Nguyên đối với vấn đề như vậy quả thật có chút hồ thẹn tại mở miệng. Đây là hẳn chuẩn bị di chuyển bút thời điểm phương mới ý thức tới vấn đề, lúc này thời điểm tổng không tốt đi gõ 106 phòng ngủ cửa. Nếu không nghênh đón hẳn tuyệt đối là Tiểu Tiêu chúng nữ đập tới cao dếp lế!

"Giấy kiểm điểm?" Lăng Ngự Nhận cẩn thận đánh giá vài lần Tiêu Dương, lập tức giật mình, "Khó trách cảm thấy có chút nhìn quen mắt, hôm nay tại trên

đài hội nghị quyền đã Hạ đại đội trưởng đích nhân, chính là người a."

Lúc ấy Lăng Ngư Nhận chỗ ở đội ngũ phương trận khoảng cách chủ tịch đài xa xôi, không có thấy rõ Tiêu Dương hình dạng.

Nghe vậy, Tiêu Dương xấu hổ vuốt cái mũi cười cười.

Lăng Ngư Nhận đã minh bạch, Tiêu Dương sở dĩ hỏi thăm giấy kiểm điểm cách thức, hẳn là bởi vì hôm nay chuyện phát sinh.

"Có hay không giấy bút?" Tiễn tay mà thôi, Lăng Ngư Nhận tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Có."

Tiêu Dương thần sắc vui vẻ, lập tức cất bước tiến lên, quen thuộc địa cầm lên một cây bút lông, ngòi bút nhẹ nhàng mà chấm điểm mực nước, trong miệng vừa lái miệng, "Đêm nay mới vừa vận chuẩn bị xong văn phòng tử bảo."

"Lăng cô nương, mời. . ." Tiêu Dương đem bút lông đưa cho Lăng Ngư Nhận.

Lăng Ngư Nhận con người nhìn không được mở to vài phần, kinh ngạc mở miệng, "Dùng. . . Dùng cái này đến ghi?"

"Đương nhiên." Tiêu Dương nhẹ gạt đầu, đồng thời khước không ra nước mắt địa chỉ vào cái này một cuốn giấy trắng, "Cũng không biết cái này thập xích giấy trắng, có thể hay không ghi đủ một vạn chữ."

"Người chuẩn bị dùng bút lông đến ghi đủ một vạn chữ giấy kiểm điểm?" Lăng Ngư Nhận càng thêm ngạc nhiên.

Tiêu Dương lần nữa gạt đầu, tiểu tâm dục dục cất lấy một phần nhỏ giấy trắng đi ra, "Lăng cô nương, phiền toái đem người hành văn cách thức viết xuống đến."

Lăng Ngư Nhận nhận lấy bút lông, ánh mắt mang theo khó hiểu, bất quá, y nguyên buông xuống cái ly trong tay, cúi người đem ngòi bút di động đến giấy trắng đỉnh, thành thạo bút pháp nhẹ nhàng viết lên giấy kiểm điểm ba chữ, lập tức bên mặt hỏi thăm, "Giấy kiểm điểm là muốn ghi cho ai hay sao?"

"Tô Thẳng Kỷ phó hiệu trưởng."

Lăng Ngư Nhận thần sắc khẽ giật mình, lập tức xoay mặt trở về, xảy ra khác một đi đã viết một loạt thanh tú chữ viết: Tôn kính Tô phó hiệu trưởng.

"Kế tiếp phía dưới tựa là giấy kiểm điểm chính văn nội dung, cuối cùng phần cuối chính là lạc khoản cùng với thời gian." Lăng Ngư Nhận dùng bút bi hoa.

Tiêu Dương hiểu rõ, vui mừng thanh nói, "Đa tạ Lăng cô nương."

Tiêu Dương cầm lên Lăng Ngư Nhận viết bản mẫu quan sát một lát, Lăng Ngư Nhận bưng chén nước lên nhấp một hớp nước ấm, ánh mắt mỉm cười, nài nỉ đối với mình bút lông chữ vẫn là rất có lòng tin, cho nên Tiêu Dương làm cho nàng dùng bút lông đến ghi giấy kiểm điểm cách thức, nàng chỉ là kinh ngạc, cũng không có cảm thấy quá lớn khó xử.

Lại để cho Lăng Ngư Nhận không hiểu đúng, Tiêu Dương thật sự muốn tại đây một cuốn trên tờ giấy trắng, ghi một phong văn chữ giấy kiểm điểm?

Đây tuyệt đối muốn đối với mình bút lông chữ có thật lớn tin tưởng mới dám có ý nghĩ.

"Người cảm thấy chữ của ta viết rất như thế nào đây?" Lăng Ngư Nhận tò mò thăm dò hỏi thăm.

"Ách. . ." Tiêu Dương lại liếc một cái, "Coi như cũng được. . ."

Lúc này Tiêu Dương đã tiếp trở về bút lông, lại trảm phía trên một chút mực nước, nhẹ nhàng ngòi bút, nghĩ nghĩ, ngòi bút ngay lập tức huy động, như rồng bay phượng múa giống như, ngòi bút tựa hồ linh động tinh linh tại trên tờ giấy trắng nhảy lên, màu đen văn chương mang theo nhân nhạ mùi thơm lan tràn phòng bảo vệ.

Ba chữ phảng phất nước chảy mây trôi đột nhiên rơi xuống.

Tự hồ chỉ tại điện quang thạch thiểm tâm đó.

Giấy kiểm điểm!

Nhưng lại thực sự không phải là hiện đại chữ giản thể, ba chữ đều là phồn thể, tại Lăng Ngư Nhận xem ra, lại cùng chính mình chỗ nhận thức phồn thể có một chút hơi chút độ lệch.

Gần kề ba chữ, lập tức lại để cho Lăng Ngư Nhận con mắt ngốc trệ, ánh mắt ngay lập tức chặt chẽ rơi vào ba chữ lên, ‘ giấy kiểm điểm ’ ba chữ tựa hồ ẩn chứa vô tận ma lực, hấp dẫn người đi xem xét.

Như vậy bút lực, không chút nào kém cỏi hơn đại sư chi tác.

Lăng Ngư Nhận mắt nhìn bên cạnh bản mẫu bên trên chính mình viết chữ, lại so sánh một chút Tiêu Dương hiện tại viết ra ba chữ, lập tức thần sắc xấu hổ lên, như vậy đối lập, chính mình quả thực muốn tìm một cái lỗ để chui vào rồi.

Quá thật xấu hổ chết người ta rồi!

"Tiêu Dương. . ." Lăng Ngư Nhận bờ môi động xuống, vẫn là không nhận được mở miệng, "Người. . . Thật là tại ghi giấy kiểm điểm?"

"Đúng vậy." Tiêu Dương mắt nhìn chính mình viết ba chữ, lắc đầu thờ dãi, "Có chút tay sơ rồi."

Hiển nhiên đối với chính mình viết chữ có chút không hài lòng lắm.

Lăng Ngư Nhận sâu kín liếc một cái Tiêu Dương, nửa ngày, mở miệng nói, "Người có biết hay không Tô phó hiệu trưởng còn có mặt khác một tầng thân phận?"

"Thân phận gì?"

"Hắn là Thượng Hải thư pháp hiệp hội hội trưởng, tại Phục Đại, hắn cũng chỉ phụ trách một môn chương trình học, thư pháp chọn môn học!"

Tiêu Dương lập tức vui vẻ, "Vậy thì thật là tốt mời hắn chỉ giáo chỉ giáo."

Lăng Ngư Nhận khoe miệng nhẹ quất một cái.

Nàng bái kiến Tô Thắng Kỳ thư pháp, quả thật có thường người không thể so sánh công lực, nhưng là, đêm nay kiến thức Tiêu Dương viết thư pháp về sau, Lăng Ngư Nhận so sánh với đối lập một chút, cuối cùng được ra một cái kết luận: Tiêu Dương thư pháp, không kém hơn Tô Thắng Kỳ phó hiệu trưởng.

"Người thật là ghi giấy kiểm điểm. . . Cho Tô hiệu trưởng?" Lăng Ngư Nhận không khỏi lần nữa đặt câu hỏi.

Tiêu Dương chi tiết gạt đầu.

Lăng Ngư Nhận thần sắc có chút cổ quái, nàng có thể tưởng tượng một chút, đương Tô Thắng Kỳ phó hiệu trưởng chứng kiến cái này một phong giấy kiểm điểm sau đích biểu lộ. Lại đề cho Tiêu Dương ghi kiểm điểm, tự nhiên là trừng phạt hạ hắn, nhưng mà, đương Tô Thắng Kỳ phát hiện Tiêu Dương giấy kiểm điểm bên trên thư pháp bút tích không thua kém chỉ mình. . .

Này tương hội là cái gì thần sắc?

Lăng Ngư Nhận khuôn mặt không khỏi lộ ra vui vẻ, sâu hơn sâu nhìn thoáng qua Tiêu Dương, bụng đã uống xong nước ly, mỉm cười nói, "Tiêu Dương, cảm ơn người, ta hiện tại cũng nên trở về phòng ngủ đi."

Tiêu Dương gạt đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, theo bên cạnh trong túi xuất ra một cái hồng đồng đồng quả táo, cười cười, "Lăng cô nương, ăn cái quả táo."

Lăng Ngư Nhận suy nghĩ một chút, nhận lấy quả táo, lập tức quay người đã đi ra phòng bảo vệ.

Đi tới tiếp cận đầu bậc thang thời điểm, Lăng Ngư Nhận bước chân ngừng lại, nhìn xem phòng bảo vệ vẫn sáng ngọn đèn, cúi đầu mắt nhìn trong tay mình quả táo, không khỏi mỉm cười, mỉm cười tự nói, "Rất tốt con một sách." Quay người, thân ảnh rất nhanh biến mất đứng trên bậc thang.

Lăng Ngư Nhận sau khi rời đi, Tiêu Dương cũng không có dừng lại động tác trong tay.

Vận dụng ngòi bút rơi trắng, lợi hại đầu bút lông mang theo lấm lấm khí thế bức người.

Giống như núi sông giang hải cuộn cuộn bàng bạc khí khái.

"Tùng tử có mây, ta ngày ba tình thân ta. Hôm qua lỡ măng hành vi, không phải quân tử chi là."

Nếu là ghi giấy kiểm điểm về sau, Tiêu Dương viết nội dung tự nhiên tận khả năng địa kiểm điểm hành vi của mình, bất quá, lợi hại đầu bút lông kẹp mang theo khí thế như là vạn mã lao nhanh, khí thế như hồng!

Tật bút hạ xuống, nước chảy mây trôi chiếu xuống trên tờ giấy trắng.

Tiêu Dương viết tốc độ càng lúc càng nhanh, giờ phút này nếu là có hiểu được thư pháp người trong nghề nhìn thấy này bức thư pháp, trước tiên tuyệt đối sẽ cảm giác được chính là một cỗ sát khí trước mặt đánh tới.

Tư thế hào hùng, đao quang kiếm ảnh.

Không giống như là một phần giấy kiểm điểm, mà là nhạc đại tướng quân Mãn Giang Hồng.

Đêm dài vắng người, phòng bảo vệ ngọn đèn một mực sáng đến lúc đêm khuya, đang đến gần hùng đồng thời điểm, mới nương theo lấy một tiếng thờ

dài, ngọn đèn đập tắt.

Sáng sớm, chân trời chỉ lộ ra cá nạm bạch, sương sớm thấm ướt mặt đất, trường học trên đường đã lờ mờ có vài đạo sáng sớm vận thân ảnh.

Phanh! Phanh! Phanh!

Phòng bảo vệ cửa gỗ vang.

Tiêu Dương mở ra mộng chung hai mắt, không mặc y phục mở cửa, lập tức khê giạt mình, "Thiết Anh?"

Sáng sớm xuất hiện tại bọn họ trước rõ ràng là ngồi lên xe lăn Quân Thiết Anh.

Phòng trọ một tầng không có cầu thang, Quân Thiết Anh có thể dựa vào chính mình lại tới đây.

"Tiêu Dương, phiền toái mở cho ta cửa."

Tiêu Dương cầm cái chìa khóa đi ra mở cửa về sau, cũng không trở về, mà là phụ giúp Quân Thiết Anh chậm rãi đi về hướng sân vận động phương hướng.

Hai người đều không có lên tiếng, lẳng lặng hưởng thụ lấy sáng sớm mới mẻ khí tức.

Luyện công buổi sáng đệ tử tại thoải mái mà chạy trốn, thời khắc chuẩn bị nghênh đón sáng sớm luồng thứ nhất dương quang.

"Ta thói quen sáng sớm" Quân Thiết Anh con người liếc qua phía trước, mở ra hai tay, nhẹ say mê mà nói, "Hô hấp lớn phát ra nhất tươi mát khí tức, loại này cảm giác, làm cho người ta trước nay chưa có thoải mái dễ chịu!"

"Sáng sớm hết thấy, đều tràn đầy tinh thần phấn chấn, sinh cơ bừng bừng, giờ khắc này, thậm chí. . ." Quân Thiết Anh tầm mắt xẹt qua một tia gọn sóng, "Ta cảm giác được hai chân của mình, cũng có thể có thể sống lại rồi."

Đương nhiên, Quân Thiết Anh minh bạch, cái này là của nàng ảo giác.

Thế nhưng mà, nàng ưa thích như vậy ảo giác.

Lúc này, Tiêu Dương nghĩ nghĩ, vượt qua xe lăn đi ở Quân Thiết Anh trước mặt, nghiêm mặt mở miệng, thăm dò tính hỏi thăm.

"Thiết Anh, chú ý ta mò xuống chân của người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đây không phải kiểm điểm! Đây là mất mặt!

Nghe vậy, Quân Thiết Anh ngạc nhiên.

Mấy ngày qua, nàng dần dần thói quen Tiêu Dương có đôi khi ngữ ra kinh người, bất quá, lúc này đây Tiêu Dương như thế mạo muội vấn đề, lại làm cho Quân Thiết Anh không khỏi sắc mặt biến hóa.

Hai chân của nàng, đúng hán nhất cảm kỳ một đề tài.

Quân Thiết Anh giương mắt, ‘ chú ý ’ hai chữ đã lờ đến khóe miệng, nhưng là, đương ánh mắt va chạm vào Tiêu Dương giờ phút này trong vắt đôi mắt sáng lập tức, cái kia tựa hồ không ẩn chứa bất luận cái gì một tia tạp chất, tán ra như bảo thạch ẩm áp hào quang làm cho kỳ tâm đây cung kính động.

"Vì cái gì?" ‘ chú ý ’ hai chữ vẫn là không nói ra.

Tiêu Dương tiếng nói thốt ra là vì Quân Thiết Anh một phen xúc động hân, dựa theo chính hân kế hoạch ban đầu, Quân Thiết Anh hai chân tuyệt đối không phải nhất thời nửa khắc có thể trị liệu tốt, thậm chí, chính mình hiện tại không nhìn thấy nàng hai chân tình huống cụ thể, cũng không biết nên như thế nào đúng bệnh hốt thuốc. Cho nên, Tiêu Dương cũng không vội tại nhất thời, mà là chuẩn bị tìm tốt một chút thời cơ đưa ra cho Quân Thiết Anh chữa bệnh.

Hôm nay lời nói đã xuất, Tiêu Dương dứt khoát không hề kéo dài, nhìn xem Quân Thiết Anh, từng chữ một, nghiêm mặt mở miệng, "Ta có lẽ có biện pháp cho ngươi đứng lên."

Quân Thiết Anh tầm mắt trong chốc lát nổi lên một hồi gọn sóng, bất quá, rất nhanh liền cố gắng bình tĩnh lên, "Tiêu Dương, ta không thích nói đùa như vậy."

"Tại nhà trọ thời điểm, ta nói rồi, ngươi hội đứng lên!"

Tiêu Dương mỉm cười, "Đại trưởng phu nói như vậy, tuyệt không phải nói nói mà thôi!"

Quân Thiết Anh hai con ngươi đón Tiêu Dương thần sắc, cái kia tràn đầy ánh mặt trời sáng lạn đáng tươi cười làm cho người ta không tự chủ được trong lòng bay lên một hồi tình cảm ấm áp, thần sắc do dự một chút.

Đương Tiêu Dương tại nhà trọ đuổi đi Thẩm Thành Văn một khắc này bắt đầu, Quân Thiết Anh đối với Tiêu Dương liền sinh ra một loại không khỏi tin nhiệm cảm giác, đây cũng là nàng đáp ứng lại để cho Tiêu Dương khi nàng bạn cùng học bảo mẫu nguyên nhân. Tiêu Dương ngày hôm qua hành vi tuy rằng xúc động, nhưng là, cuối cùng lúc rời đi nói câu nói kia, lại đồng dạng lại để cho Quân Thiết Anh phi thường cảm động.

Có thể nói, Tiêu Dương đứng trên đời này trừ mình ra bên ngoài, duy nhất tin tưởng mình còn có thể đứng lên người. Cái này một phần tín nhiệm, lại để cho Quân Thiết Anh cảm nhận được trước nay chưa có ôn hòa.

"Ngươi. . ." Quân Thiết Anh khẽ cắn môi, hai tay nhẹ nhàng mà dời về phía hai chân, nắm lên màu trắng tinh chắn lông.

Quân Thiết Anh con ngươi nhìn xem Tiêu Dương, "Ngươi không sợ?"

"Vì cái gì sợ hãi?"

"Ngươi phải biết, theo sinh ra đến hiện tại, trời sinh tàn tật hơn nữa gần hai mươi năm chưa từng gặp qua quang hai chân. . ." Quân Thiết Anh chậm rãi nói, "Rất dọa người."

Quân Thiết Anh nhìn chăm chăm Tiêu Dương gương mặt, giờ phút này, Tiêu Dương thần sắc không có chút nào nửa phần biến hóa, ngược lại y nguyên mỉm cười, nhẹ ngồi chồm hổ xuống, "Không có bất kỳ đại phu sẽ ở cho người bệnh quan sát bệnh tình thời điểm bị sợ đến."

Quân Thiết Anh nguyên bản khẩn trương mà thấp thỏm tâm tựa hồ lúc này thời điểm hơi chút an định một chút, đồng thời không khỏi hé miệng ngậm lấy cười khẽ, "Ngươi là đại phu?"

Nàng nhìn ra được, Tiêu Dương đứng có hảo ý, mặc dù mình minh bạch, Tiêu Dương là không thể nào chữa cho tốt hai chân của mình. Thử hỏi, một cái liên cơ hồ toàn cầu chuyên gia đều thức thủ vô sách tê liệt người bệnh, một tên thanh niên bình thường, làm sao có thể chữa cho tốt?

Bất quá, nàng đã không đành lòng phạt Tiêu Dương hảo ý, chỉ có nhẹ nhàng mà kéo bao trùm lấy hai chân chắn lông.

Tiêu Dương giờ phút này ánh mắt bình tĩnh mà nhìn xem Quân Thiết Anh dần dần lộ ra hai chân, ánh mắt cũng càng ngày càng ngưng trọng lên, đồng thời cũng thờ dãi trong lòng, như thể mỹ nhân, lại chịu đủ như vậy tra tấn. Ngồi ở trước người hắn Quân Thiết Anh, tựa giống với một khóa sáng lên bảo thạch, dựng lên hai chân, nhưng lại bảo thạch bên trên cần màu xám tro khuyết điểm nhỏ nhất, làm cho cái này nguyên bản hắc là hoàn mỹ vật thể trở nên đã có chỗ thiếu hụt.

"Hai chân của ngươi, ngay từ đầu cứ như vậy?" Tiêu Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Àn." Quân Thiết Anh nhẹ gật đầu.

Tiêu Dương do dự một chút, đưa tay ra, nửa ngày, giương mắt thăm dò mà hỏi thăm, "Có thể hay không sờ sờ?"

Quân Thiết Anh đáp liếc Tiêu Dương, không có lên tiếng.

"Ta thực sờ soạng. . ." Tiêu Dương mở miệng lần nữa.

"Muốn sờ nhanh sờ!" Quân Thiết Anh rốt cục nhìn không được lên tiếng, chột đôi má lập tức bay lên một vòng rắng hồng, phì phì, mình nói như thế nào ra lời như vậy.

Tiêu Dương hai tay bắt được Quân Thiết Anh chân, trong nội tâm cũng vô tạp niệm, giờ phút này, hắn xác thực đem vị trí của mình phi thường mình xác định vị tại một cái là người bệnh kiểm tra thân thể đại phu bên trên.

Cẩn thận đo chỉ chốc lát, cơ hồ đại bộ phận đều thăm dò lượt.

Quân Thiết Anh đều không có nửa điểm tri giác, vì để tránh cho xấu hổ, ánh mắt của nàng đặt lên, trực tiếp lờ mờ hướng về phía xa xa, ngẫu nhiên nổi lên gọn sóng hiện ra hắc nội tâm không bình tĩnh.

Ước chừng mười phút sau, Tiêu Dương đem Quân Thiết Anh trên đùi màu trắng tinh chắn lông buông.

Đi đến Quân Thiết Anh sau lưng, nhẹ nhàng mà đẩy xe lăn, chậm rãi đi ở sân vận động bên trên.

Quân Thiết Anh bệnh tình, Tiêu Dương không nói tới một chữ, mà Quân Thiết Anh cũng không hỏi, nàng cảm thấy, không cần hỏi, kết quả đã biết.

Một đám ánh mặt trời chiếu đại địa, đắm chìm trong hai đạo thân ảnh lên, Quân Thiết Anh hơi chút bên mặt, nhìn mình ngồi ở xe lăn bóng dáng, cùng với đằng sau cái kia thon dài thẳng tắp thân ảnh, không khỏi ngốc trệ. . .

Không biết đã qua bao lâu, cho đến sân vận động xuất hiện đệ tử ngày càng nhiều.

"Chúng ta trở về đi." Quân Thiết Anh nhẹ sửa sang lại dưới người mình màu trắng chăn lông, nhạ thanh mở miệng.

Đem Quân Thiết Anh tiễn đưa trở về phòng ngủ về sau, Tiêu Dương việc đáng làm thì phải làm địa đảm đương này sinh Quân Thiết Anh bữa sáng, đồng thời còn cần rằng làm một cái phi thường nặng nề quyết định, thuận tiện giúp 106 phòng ngủ mặt khác hai nữ cũng mua một phần bữa sáng, một cử động kia ngược lại đã nhận được 106 phòng ngủ tam nữ nhất trí tán dương.

Tiêu Dương lòng mang sung sướng chi tâm đi ra 106 phòng ngủ, bỗng nhiên, khuôn mặt đáng tươi cười cương cứng.

Vỗ mạnh hạ đầu, về mặt cầu xin, "Đem mình cái kia phần đem quên đi."

Tiêu Dương cũng lười rồi đi, cất bước đi trở về phòng bảo vệ, ý định tùy tiện gặm cái đồ quả táo đương bữa sáng, bất quá, đương Tiêu Dương đi vào cửa vệ phòng thời điểm, lại nghe thấy được một hồi mùi thơm, vô ý thức quăng mục nhìn lại, trên mặt bàn, thỉnh linh đóng gói lấy nhất đại chén nóng hôi cháo thịt nạc, phía dưới đè nặng một trương tờ giấy.

Tiêu Dương một tay bùng lên cháo, tay kia cầm lên tờ giấy:

"Quả táo chi ân, bữa sáng hồi báo. Ngự Nhận lưu." Tờ giấy phía dưới còn vẽ một trương mấy cây dây nhỏ vẽ ra khuôn mặt tươi cười.

"Nguyên lai là Lăng cô nương." Tiêu Dương mỉm cười, nhấp một hớp cháo, cười ha ha một tiếng.

Huấn luyện quân sự sau khi kết thúc ngày đầu tiên, từng cái tân sinh lớp tập thể đều trước tiên mở lớp hội nghị, vừa đến xác định lớp tập thể lớp làm đoàn thể, thuận tiện sau này đạo sư công tác, thứ hai thì là mỗi chỗ trường cao đẳng đều ắt không thể thiếu đón người mới đến tiệc tối. Trừ đó ra cũng cũng không có thiếu việc vặt.

Đã qua chín giờ về sau, phòng trọ các cô nương đều dần dần đi xuống, trên đường đi qua phòng bảo vệ thời điểm, không ít gan lớn cô nương gặp Tiêu Dương chính ở bên trong ăn điểm tâm, cũng không khỏi hé miệng cười hỏ.

"Tiêu đại gia, chào buổi sáng nè!"

"Tiêu đại gia, người bữa sáng thơm quá ah, lần sau cũng giúp nhân gia mua một phần như thế nào đây?"

"Tiêu đại gia, người tối hôm qua thật là xấu."

". . ."

Phòng bảo vệ ở trong, Tiêu Dương một bên húp cháo, cái trán sau lưng mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra.

Một đêm Hà Đông, một đêm Hà Tây.

Chính mình tối hôm qua không nghĩ qua là đùa giỡn cả tòa phòng trọ cô nương, bây giờ lại trái lại bị nguyên một đám từ nơi này đi ra các cô nương đùa giỡn đã trở về.

Cái thế giới này các cô nương quá điên cuồng.

Tiêu Dương không yên tâm khóa nhanh phòng bảo vệ đại môn, sợ các cô nương làm ra càng cử động điên cuồng.

Ăn xong bữa sáng về sau, Tiêu Dương đem phòng bảo vệ đơn giản thu thập một chút.

"Thiết Anh không phải nói, ban ngày trường học hội an bài người khác đến phòng bảo vệ trực ban sao? Như thế nào đến hiện tại cũng còn không người ảnh." Tiêu Dương nói thầm tự nói một tiếng, theo tay cầm lên một cuốn trầm trọng cuốn giấy, đem phòng bảo vệ đại môn khóa lại về sau, bước dài hướng về phía 106 phòng ngủ.

Phòng ngủ lớn cửa mở ra, chỉ có Quân Thiết Anh ngồi ở xe lăn lẳng lặng khai sách.

Tiêu Dương tiểu tâm dục dục ló đầu vào, "Cái kia hai cái đầu này?"

Quân Thiết Anh đem sách buông ra, nhẹ mỉm cười một cái, "Các nàng lớp thời gian họp đúng 9:30, đã sớm đã chạy tới."

Tiêu Dương lúc này mới yên tâm cất bước đi đến, hần không rõ, Tiểu Tiêu cùng Hà Tú hai nữ vì cái gì từ khi chính mình hỏi các nàng cái kia kỳ quái đồ vấn đề về sau, nhìn xem ánh mắt của mình luôn luôn một tia địch ý.

Thực khó hiểu đây này.

"Thiết Anh, ngoại trừ Bản thảo cương mục bên ngoài, ngươi còn xem qua cái gì sách thuốc?" Tiêu Dương mắt nhìn Quân Thiết Anh buông sách vở.

"Hoàng Đế Nội Kinh linh xu, tổ vấn: Thần Nông Bản Thảo Kinh: Bệnh thương hàn luận các loại...", "Quân Thiết Anh thần sắc có vẻ cô đơn, "Ta đều có nghiên cứu qua."

Đáng tiếc, đối với hai chân của mình, lại như cũ tìm không ra bất luận cái gì một điểm trị liệu dấu vết để lại.

Tiêu Dương cầm lấy Quân Thiết Anh buông Bản thảo cương mục, tùy tiện lật vài tờ, theo bản năng nhàu mảy, "Thiết Anh, ta tưởng rằng, ngươi còn không có tất yếu xem những thứ này sách thuốc."

Quân Thiết Anh ánh mắt buồn bã, lúc trước có không ít người đều tự nhủ qua những lời này, bởi vì bọn họ đều cảm thấy, chính mình không có khả năng đã còn có thể đứng lên! Hôm nay, liền trừ mình ra bên ngoài một người duy nhất tin tưởng mình còn có thể đứng lên người, vậy mà . . .

Chẳng lẽ là bởi vì buổi sáng hần kiểm tra rồi hai chân của mình. . .

Quân Thiết Anh trong lòng không khỏi nổi lên một hồi gọn sóng, nhẹ nhàng chậm chạp nhắm mắt lại.

"Chân chính cao thâm y thuật, đứng không sẽ thông qua những thứ này phổ cập sách thuốc đến truyền bá." Tiêu Dương thanh âm tại Quân Thiết Anh bên tai nhàn nhạt vang lên, Quân Thiết Anh nhẹ sợ run lên, từ từ mở to mắt, nhìn xem Tiêu Dương.

Tiêu Dương lúc này hí hửng một tiếng, có lẽ, cũng chính bởi vì như vậy, Viêm Hoàng dân tộc Trung y của quý, mới có thể dần dần xuống dốc. . .

"Ngươi có thể đứng lên, nhưng là, không cần xem những thứ này sách thuốc." Tiêu Dương không hi vọng Quân Thiết Anh đem thời gian lãng phí tại cái này phương diện.

Quân Thiết Anh giờ mới hiểu được Tiêu Dương ý tứ, lúc trước dần dần lạnh như băng nội tâm cũng lập tức âm áp, trầm ngâm hồi lâu, điểm nhẹ đầu, mắt nhìn thời gian, "Chúng ta lên đường đi, Tô lão sư ngày hôm qua nói thập giờ đứng đến lâu số năm năm tầng khai ban hội. . . Ân? Ngươi trong tay cầm cái gì?" Quân Thiết Anh lúc này mới chú ý tới Tiêu Dương trong tay cuộn giấy.

Tiêu Dương bất dĩ vì nhiên địa dương xuống, buồn bực nói, "Giấy kiểm điểm."

Nhìn xem như vậy nhất đại cuốn giấy kiểm điểm, Quân Thiết Anh không khỏi hé miệng khẽ nở nụ cười.

"Đi số 5 lầu dạy học phải đi qua Tô phó phòng làm việc của hiệu trưởng, ngươi thuận tiện cầm qua đi cho hần đã thành."

Quân Thiết Anh giúp Tiêu Dương cầm giấy kiểm điểm, cũng không có mở ra, hai người trực tiếp đi về hướng số 5 lầu dạy học.

Trải qua Tô Thăng Kỳ phòng làm việc chỗ chỗ ở lầu dạy học lúc, Quân Thiết Anh ở một bên chờ, Tiêu Dương bước nhanh tới.

Tô Thăng Kỳ phòng làm việc phi thường dễ làm người khác chú ý, Tiêu Dương có thể đơn giản tìm được.

Tiêu Dương gõ cửa đi vào thời điểm, Tô Thăng Kỳ chính cau mày địa ngồi ở trên mặt ghế, gương mặt thoáng nhìn Tiêu Dương, lập tức khẽ giật mình, "Là ngươi?"

Tiêu Dương phi thường thành thật cười cười, hai tay đưa lên mình giấy kiểm điểm, "Tô lão tiên sinh, cái này là tại hạ viết giấy kiểm điểm, mời chỉ giáo nhiều hơn."

Cái này một cái chớp mắt, Tô Thăng Kỳ nghe thấy được một hồi nhàn nhạt mực mùi thơm, ánh mắt rơi vào thư quyển lên, "Ngươi dùng bút lông chữ đến ghi giấy kiểm điểm?"

Tiêu Dương bẻ bộn gập đầu không ngừng, "Đúng, xin chỉ điểm."

Tô Thăng Kỳ không khỏi lắc đầu nhẹ nhàng cười cười, tiểu tử này thật là có thú.

Khoát tay áo, "Trước để lên bàn a, ta xử lý xong cái này văn bản tài liệu lại nhìn."

"Vậy tại hạ cáo từ." Tiêu Dương bước nhẹ lui trở về.

Tô Thăng Kỳ cúi đầu xử lý đình đầu chuyện tình, co rút nhanh lấy lông mày, một lát, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, mới để tay xuống bên trong đích bút, ánh mắt chuyển qua trên mặt bàn giấy kiểm điểm bên trên.

Khuôn mặt xuất hiện vài phần ngoạn vị vui vẻ, "Có ý tiểu gia hòa, ta lại để cho hần ghi giấy kiểm điểm, hần vậy mà dùng bút lông chữ đến ghi?"

Phục Đại đích nhân cũng biết Tô Thắng Kỳ mặt khác một thân phận.

Tiêu Dương cách làm, không thể nghi ngờ là bị Tô Thắng Kỳ xem là một loại khiêu khích, hoặc là nói đối với mình xử phạt không ưa.

"Ta thật muốn xem, ngươi kiểm điểm, có vài phần công lực." Tô Thắng Kỳ cười ha ha một tiếng.

Lập tức, Tô Thắng Kỳ kéo ra buộc ở phía trên dây nhỏ, từ từ địa tướng thư quyền mở ra. . .

Một tích tắc này, nguyên bản híp mắt cười con mắt trong chốc lát từng lớn được tròn vo vô cùng!

Khuôn mặt hiện đầy kinh hãi!

Khiếp sợ!

Trong lòng trong khoảnh khắc nhắc lên Kinh Đào Hải Lăng!

Lập tức thất thố, đột nhiên đứng lên, hai tay run rẩy. . .

Nửa ngày, khuôn mặt nặng nề mà co quắp một chút, thanh âm hận hận vang vọng, mang theo vài phần bi thương.

"Đây không phải kiểm điểm! Đây là mất mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xem ai có thể làm nổ tung toàn trường!

Đồng! Đồng! Đồng!

Giờ khắc này, Tô Thắng Kỳ phảng phất cảm giác lòng của mình thần đã hoàn toàn đắm chìm trong trong tay cái này một bức thư pháp ý cảnh chính giữa.

Bên tai truyền đến âm âm trống trận vang lên thanh âm

Tư thế hào hùng, hùng binh ngàn vạn, khí thôn vạn dặm như hổ!

Tựa hồ mang theo sa trường thu điểm binh thế lương lưng lấy khí tức, lại tựa hồ ẩn chứa một màn kia ‘túy ngọc sa tràng quân mạc tiểu’ đột nhiên!

Đồng tử từng lớn được tròn vo, nhìn chăm chăm từng cái chữ, Tô Thắng Kỳ theo bản năng không để ý đến kiểu chữ mặt ngoài biểu đạt ý tứ, mà là hoàn toàn lại để cho tâm thần nhận thức trong đó ý cảnh.

Thời gian lặng yên trôi qua, Tô Thắng Kỳ như là tượng đá giống như ngốc trẻ bất động, một lát, mới một cái giật mình địa tỉnh lại.

Vô ý thức sờ một cái gương mặt của mình, tựa hồ cảm giác được một hồi nóng bỏng chỉ ý, vừa rồi tiểu tử kia còn làm cho mình chỉ giáo một chút?

Tô Thắng Kỳ không tự chủ được cười khổ một tiếng, "Tiểu tử này, đánh mặt có thể không lưu tình một chút nào!"

Cái này một phong giấy kiểm điểm bên trên thư pháp, luận bút lực ý cảnh, Tô Thắng Kỳ mặc cảm, cam bái hạ phong.

Bất quá, tuy nói là bị đánh mặt, Tô Thắng Kỳ đôi mắt lại đồng thời cũng xẹt qua vài phần kinh hi thần sắc, "Không nghĩ tới Phục Đại lại vẫn cất giấu như vậy thư pháp thiên tài! Đơn thuần thư pháp lĩnh vực, tương lai, người trẻ tuổi kia tuyệt đối sẽ là độc lĩnh phong tao tồn tại!"

Tô Thắng Kỳ cảm giác mình cũng không có khuyếch đại Tiêu Dương, hẳn là đứng tại Thượng Hải thư pháp hiệp hội hội trường quyền uy góc độ đến suy tư một vấn đề này.

"Đây tuyệt đối là một cái tuyệt hảo hạt giống!"

Tô Thắng Kỳ giờ phút này trong mắt kinh hi thần sắc tựa giống với đúng một cái võ học tông sư gặp một vị cốt cách tinh kỳ võ học kỳ tài!

Như nhật được chí báo!

Tiểu tâm dục dục đem cái này phong giấy kiểm điểm thu vào, phóng tại trên bàn công tác. Tô Thắng Kỳ trong đầu lập tức hiện lên một chuyện khác, cầm lấy trên mặt bàn điện thoại, thở dài, "Hi vọng lão Tam lần này có thể vượt qua cửa ải khó.", thúc dứt lời, Tô Thắng Kỳ cau mày đi nhanh hướng ra phía ngoài đi ra ngoài.

...

Mỗi một nhà lầu dạy học đều có lên xuống bậc thang, tuy rằng hợp địa điểm tại năm tầng, Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh đi lên ngược lại không uổng phí lực, lầu dạy học phía trước cầu thang trước, Tiêu Dương trực tiếp hai tay nhẹ nhõm dõng lên Quân Thiết Anh đang ngồi xe lăn, trên háng vài bước sau nhẹ nhàng mà buông đến.

"Tiêu Dương, xem ra ngươi khí lực thật lớn." Quân Thiết Anh mắt nhìn Tiêu Dương, đầu óc lập tức nghĩ tới ngày hôm qua hắn đọc chiến mấy vị giáo quan tình hình, không khỏi nỗ lực môi, Tô Tâm tỷ đang cho hắn phỏng vấn thời điểm, hắn mỗi cái vấn đề đều là trung quy trung củ, cái gì giảng đạo lý, từ hôm qua đến hiện tại, tự mình rút chưa thấy qua nói qua một lần đạo lý, động tịnh là trực tiếp dụng quyền bạo lực.

"Quá khen, quá khen." Đạt được đại tiểu thư tán dương, tiêu tiểu thư đồng hận không thể trực tiếp đem Quân Thiết Anh theo lầu một trực tiếp đặt lên năm tầng đi. Bất quá, vì đề tránh cho người bên ngoài cái kia như là nhìn xem quái vật ánh mắt, Tiêu Dương vẫn là vô cùng trung thực địa tại thang máy trước xoa bóp một cái năm chữ.

"Thiết Anh đồng học."

Đương hai người chờ dưới thang máy tới thời điểm, một đạo thanh âm quen thuộc vang lên.

Tiêu Dương theo bản năng bên mặt, thần sắc lập tức cảnh giác.

Gọi thú lại tới nữa!

Phó Dịch Phong khuôn mặt mỉm cười đi tiến lên, bên cạnh hắn còn có một vị trí thân hình cao lớn lão sư, nếu là Lâm Tiểu Thảo ở nơi này, tất nhiên sẽ phi thường thành thật kính vẫn an, "Cao Vạn Đăng lão sư!"

"Phó lão sư." Quân Thiết Anh cũng xoay người lại.

Phó Dịch Phong ánh mắt mắt liếc bên cạnh Tiêu Dương, khóe miệng không tự chủ được quất một cái, vừa mới khôi phục tự nhiên, mỉm cười mở miệng nói, "Thiết Anh, ngươi là chuẩn bị đi mở lớp hội a, Tô Tiểu San đạo sư tạm thời có chút việc không thể chạy tới, các ngươi hội nghị đề ta làm thay Tô lão sư mở."

"Tô lão sư có việc?"

Quân Thiết Anh khẽ giật mình, vô ý thức mắt nhìn Tiêu Dương, Tiêu Dương cũng không nhìn long mi gây nhẹ, hai người tự nhiên trước tiên nghĩ tới Tô Tiểu San tới hôm qua nghe điện thoại.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Phó Dịch Phong đã mở miệng lần nữa, "Đúng rồi, ta giới thiệu một chút, vị này chính là chúng ta Phục Đại thể dục lão sư tổ trưởng, cao. . ."

"Khục khục. . ." Cao Vạn Đăng lập tức nhẹ ho hai tiếng.

"Cao lão sư." Phó Dịch Phong lập tức hiểu ý, cổ nén khuôn mặt vui vẻ, lập tức đổi giọng rồi.

"Cao lão sư tốt."

"Lão cao, vị này chính là Thượng Hải thi tốt nghiệp trung học văn khoa trạng nguyên, Quân Thiết Anh!" Phó Dịch Phong đang mong đợi Cao Vạn Đăng thần sắc kinh ngạc.

Cao Vạn Đăng cũng xác thực phi thường phối hợp khuôn mặt lộ ra kinh ngạc, "Ngươi chính là thiên tài thiếu nữ Quân Thiết Anh?" Đồng thời, Cao Vạn Đăng mục Quang Âm mắt liếc hắn bên cạnh Tiêu Dương, "Vị này, tựa là xã trưởng đề cho ta thử tiểu tử a." Bạch Tô Tâm đã tìm được Cao Vạn Đăng hỗ trợ, tự nhiên cũng nói với hắn Quân Thiết Anh tình huống căn bản.

Quân Thiết Anh lạnh nhạt cười khê, cũng không quá nhiều thần sắc bên trên biến hóa.

Cửa thang máy đã mở, Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh trở ra, hai người cũng sau đó đi đến.

Cao Vạn Đăng thẳng đến văn phòng, mà Phó Dịch Phong tắc thì mang theo hai người đi tới hợp phòng học.

Phó Dịch Phong xuất hiện đưa tới không ít người xôn xao, đồng thời, khi biết được Tô Tiểu San có việc gấp về sau, không ít người cũng nhao nhao biểu thị ra quan tâm cùng với chú ý, hiển nhiên, mặc dù chỉ là ngăn ngừa nửa tháng, Tô Tiểu San tại hệ lịch sử tam ban đệ tử trong mắt đã có rất nặng địa vị.

Thậm chí có người đưa ra, hội nghị sau khi kết thúc, tìm cái thời gian mọi người cùng nhau đi xem Tô lão sư.

Phó Dịch Phong chủ trì lớp hội đầu đầu vào đây tiến hành, ngôn ngữ ngắn gọn, ý tứ biểu đạt rõ ràng.

Không có biện pháp, Phó Dịch Phong cảm giác tại phòng học cuối cùng đang ngồi Bạn Đọc Thư Đồng Tiêu Dương trong ánh mắt kia mang theo vài phần khiêu khích địa ngắm lấy chính mình, hẳn cũng không dám có nửa điểm sai được địa phương, nếu không, vậy cũng lúc này ‘ mất mặt ’ rồi.

Phó Dịch Phong vắt hết óc cũng nghĩ không thông, tiểu tử này vì cái gì tựa hồ cùng chính mình có mấy cuộc đời cừu hận giống như nhìn mình chằm chằm không tha.

"Một chuyện cuối cùng." Phó Dịch Phong sau lưng gai nhọn không ngừng bay lên, lại như cũ được cố nén, trầm giọng nói ra, "Bởi vì các ngươi Tô đạo sư tạm thời có việc, nâng để cho ta tiện thể nhắc nói, do huấn luyện quân sự trong lúc tạm thời lớp trưởng phụ trách một sự kiện, vị nào là tạm thời lớp trưởng?"

"Phó lão sư người tốt." Một người mi như song kiếm, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt cương nghị nam sinh đứng lên, thanh âm trong sáng, có phần có vài phần trầm ổn Đại tướng phong phạm, trong thanh âm bí mật mang theo lấy so bạn cùng lứa tuổi ôn trọng khí chất.

"Ta là tạm thời lớp trưởng, Dương Hoàn Nghị!"

Phó Dịch Phong nhẹ gật đầu, "Chuyện này tin tưởng mọi người cũng có chuẩn bị tâm lý, trường học đón người mới đến tiệc tối sẽ thứ hai buổi tối cử hành, thời gian có chút gấp gáp, cho nên phải tại trong ba ngày, các lớp ít nhất báo cáo một cái tiết mục đi lên, trải qua xoát tuyển về sau, quyết định cuối cùng đón người mới đến tiệc tối tiết mục! Các học sinh, các người trèo lên lên đại học sân khấu cái thứ nhất thi triển mới có thể cơ hội tới! Hi vọng tất cả mọi người bắt lấy cơ hội lần này, cái này đem cho các người cuộc sống đại học kéo ra hoa mỹ mở màn!"

Tiếng nói vừa ra, trong phòng học đệ tử ở bên trong, có người kích động, đồng thời cũng có người do dự bất định, có người thở dài một tiếng, tự than thở không tài. . .

Đây là cực kỳ bình thường tình huống.

"Dương Hoàn Nghị đồng học." Phó Dịch Phong hướng Dương Hoàn Nghị mở miệng nói, "Ngươi phải tại trong một ngày thu thập hẳn các học sinh chuẩn bị tiết mục, trong hệ quy định một cái lớp có tối đa nhất năm cái tiết mục bên trên báo lên, nếu như vượt qua năm cái, các người lớp chính mình hiệp thương xử lý."

"Không có vấn đề." Dương Hoàn Nghị trầm giọng mở miệng, thần sắc cương nghị mà nói, "Cam đoan đúng giờ hoàn thành nhiệm vụ!"

Phó Dịch Phong gật đầu, tuyên bố hội nghị sau khi kết thúc liền cất bước ly khai.

Trong phòng học đệ tử lập tức nhao nhao châu đầu ghé tai mà bắt đầu..., cũng không có người lập tức ly khai, thảo luận đón người mới đến tiệc tối cùng với Tô lão sư tình huống.

Một lát sau, Dương Hoàn Nghị cất bước đi lên bục giảng, ho nhẹ hai tiếng, khoát tay nói, "Mọi người mời yên lặng một chút."

Phòng học rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Dương Hoàn Nghị cái này tạm thời lớp trưởng tại các học sinh trong mắt cũng không tệ lắm, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy, coi như là trọng tuyển lớp trưởng, Dương Hoàn Nghị cũng là việc đáng làm thì phải làm đệ nhất nhân tuyển!

"Hai chuyện." Dương Hoàn Nghị trực tiếp địa phương mở miệng, "Thứ nhất, về đón người mới đến tiệc tối, mọi người có lẽ nhất thời bán hội thảo luận không xuất ra kết quả, cho nên, ta hiện tiệc tối từng cái phòng ngủ địa đi qua hỏi thăm, các người đến lúc đó cho ta đáp án. Nữ sinh phòng ngủ bên kia, do Ngô Hồng đồng học phụ trách đem tiết mục thu tập."

Ngồi ở hàng thứ nhất một tên nữ sinh lập tức nhẹ gật đầu.

"Chuyện thứ hai, " Dương Hoàn Nghị trầm giọng nói ra, "Phó giáo sư nói Tô lão sư tạm thời có việc gấp, ta vừa rồi cho Tô lão sư gọi điện thoại, biết được nâng có nhà người tiến vào bệnh viện, hiện tại Tô lão sư tại bệnh viện chiếu cố, trải qua vừa rồi ở dưới mặt thảo luận quyết định, chúng ta đêm nay tổ chức một bộ phận đồng học đi qua nhìn một chút Tô lão sư."

Dương Hoàn Nghị nói đơn giản vài chuyện về sau, liền tuyên bố có thể tự do ly khai.

Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh đi ra hành lang.

Quân Thiết Anh không thật náo nhiệt.

"Đi đồ thư quán a." Quân Thiết Anh nhẹ giọng mở miệng.

"Tốt!"

Chánh hợp Tiêu Dương tâm ý.

Chậm rãi đi về hướng thang máy phương hướng, lúc này, tại hành lang mặt khác hơi nghiêng, thỉnh thoảng cũng có hai đạo thân ảnh hướng phía bên này đi tới.

Tiêu Dương ánh mắt lập tức đã nhận ra cái kia hai đạo cao gầy thân ảnh, không khỏi nhíu mày.

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp!"

Quân Thiết Anh chính nghi hoặc Tiêu Dương những lời này thời điểm, hai người vừa vặn đã đến chỗ rẽ vị trí, mặt khác hơi nghiêng, hai đạo thân ảnh cũng đồng thời đi đến.

Bốn người đồng thời xuất hiện tại cửa thang máy.

"Là người đám bọn họ?"

Tôn Thiển Thiển đôi mắt lập tức xẹt qua vài phần hận ý, ánh mắt như đao giống như đao qua.

"Đúng vậy, thật là tinh xảo." Tiêu Dương ha ha cười cười địa trả lời, thuận tiện thò tay nhấn xuống cửa thang máy trước '1' chữ, yên lặng chờ thang máy đến.

Cừu nhân gấp mặt, hết sức đỏ mặt.

Tôn Thiển Thiển cười lạnh nhìn lướt qua Tiêu Dương về sau, ánh mắt đã rơi vào Quân Thiết Anh trên người, ánh mắt lộ ra xem thường.

"Ài, đây không phải thiên tài thiếu nữ Quân Thiết Anh sao?" Lúc này, Tôn Thiển Thiển bên cạnh Mộng Nhi đột nhiên mở miệng, khuôn mặt mang theo mỉm cười, "Xem ra các người cũng là vừa khai đã xong lớp hội, không biết các người tại đón người mới đến tiệc tối bên trên chuẩn bị gì tiết mục đầu này? Làm là thiên tài thiếu nữ, nên sẽ không liền một điểm tài nghệ cũng không có a?"

Tiếng nói vừa ra, Quân Thiết Anh sắc mặt lập tức trầm thấp một phần.

Tôn Thiển Thiển giờ phút này ánh mắt lập tức sáng ngời, ánh mắt lập tức lộ ra hài hước thần sắc, "Theo ta thấy, chỉ có tài nghệ song toàn, mới có thể xứng đôi thiên trường thiếu nữ danh xưng a!"

Cửa thang máy vào lúc đó mở ra. . .

"Tiêu Dương, chúng ta đi." Quân Thiết Anh nhạt thanh mở miệng, cũng không trở về ứng với hai nữ mà nói.

BA~!

Đương Tiêu Dương đang chuẩn bị phụ giúp Quân Thiết Anh đi về hướng thang máy thời điểm, Tôn Thiển Thiển đôi mắt lập tức xẹt qua một tia tàn khốc, một tay bỗng nhiên duỗi ra, ngăn ở Quân Thiết Anh trước mặt.

"Người muốn thế nào?" Quân Thiết Anh thanh âm đậm mạc, đôi mắt ẩn ẩn mang theo vài phần vẻ giận rồi.

"Như thế nào đây?" Tôn Thiển Thiển cười lạnh, "Ta nghĩ lại để cho tất cả mọi người nhìn xem, đến cùng ai mới thật sự là thiên tài thiếu nữ! Người có dám hay không tiếp nhận khiêu chiến của ta?"

Quân Thiết Anh nhướng mày.

Tôn Thiển Thiển tiếp theo mở miệng, lạnh giọng nói ra, "Có dám theo hay không ta một lần, dùng đón người mới đến tiệc tối là sân khấu, xem ai có thể đủ nổ tung toàn trường!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Một cước đá bể!

Theo Quân Thiết Anh xuất hiện tại 106 phòng ngủ một khắc lên, Tôn Thiển Thiển trong nội tâm cũng đã sinh ra lòng đổ kị.

Tiêu Dương một cái tát, càng làm cho Tôn Thiển Thiển trực tiếp đem một trận này lòng đổ kị chuyển biến trở thành hận ý.

Thậm chí không tiếc vận dụng lực lượng của gia tộc, lại để cho huấn luyện quân sự giáo quan để giáo huấn cùng với làm khó dễ hai người, không nghĩ tới, kết quả lại là cạnh mình bại hoàn toàn, đối phương lại bình yên vô sự!

Cái này không thể nghi ngờ tương đương với thêm nữa một mối lửa!

Tôn Thiển Thiển chưa từng đụng phải như vậy thất bại.

Vừa rồi nhìn thấy hai người lập tức, Tôn Thiển Thiển nhất thời lửa giận sinh lòng, sở hữu tất cả phần nộ ý nổi lên khuôn mặt, ngữ khí hùng hổ dọa người, thậm chí ở bên cạnh Mộng Nhi âm thầm xuống, đưa ra đón người mới đến tiệc tối tỷ thí!

Nàng không là thiên tài thiếu nữ sao? Khiến cho nàng đang tại toàn trường thầy trò mặt, hoàn toàn đánh vỡ cái này một quang sáng.

Tôn Thiển Thiển ánh mắt lợi hại địa chăm chăm vào Quân Thiết Anh.

Xem ai có thể đủ nổ tung toàn trường!

Tôn Thiển Thiển phi thường tự tin.

Tại nàng nhìn lại, nếu như mình tại trên võ đài tài nghệ bày ra liền một cái tê liệt Quân Thiết Anh cũng không sánh bằng lời mà nói..., chẳng lại để cho Tiêu Dương một cái tát chụp chết được rồi.

Đôi mắt Tôn Thiển Thiển hùng hổ dọa người, Quân Thiết Anh đậm mặc thần sắc trầm thấp lên, ánh mắt trong bình tĩnh ẩn chứa vẻ giận.

"Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng." Lúc này, đứng ở Quân Thiết Anh sau lưng Tiêu Dương mở miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm Tôn Thiển Thiển, bỗng nhiên nhẹ nhưng cười cười, hai chữ rơi xuống, "Tránh ra!"

Bành bành!

Tôn Thiển Thiển theo bản năng lui về phía sau hai bước, Tiêu Dương ngày hôm qua bạo lực hành vi lại để cho Tôn Thiển Thiển đáy lòng rơi xuống bóng mờ. Sáng ngời thần sau khi trở về chợt đứng ánh mắt tinh quang khơi mào, khoe miệng hiện ra khinh miệt đường cong, nhìn xem Quân Thiết Anh, "Có dám hay không một lần?"

Quân Thiết Anh hai tay nắm chặt xe lăn hai bên, ánh mắt xuyên suốt lấy tinh táo, "Một cái điều kiện."

"Nói!" Tôn Thiển Thiển ngạo thanh trả lời.

"Nếu như ngươi bại, mời về sau biến mất tại ta cùng Tiêu Dương trước mắt."

Nghe vậy, Tôn Thiển Thiển ánh mắt lập tức nhẹ híp lại, đôi mắt hàn quang lóe ra.

"Một lời đã định!"

Tôn Thiển Thiển dứt lời, trực tiếp lôi kéo Mộng Nhi, hai người tiên phong đi vào thang máy, cửa thang máy đóng lại lập tức, Tôn Thiển Thiển trong ánh mắt hàn quang dần dần diễn biến trở thành khinh miệt trêu tức vui vẻ. . .

Hai người thân ảnh biến mất về sau, Quân Thiết Anh hô hấp dần dần khôi phục bằng phẳng, nửa ngày, nhạ thanh mở miệng, "Ta xúc động rồi."

"Cũng không phải." Tiêu Dương vui tươi hơn hờ địa cười nói, "Quân tử đòi hỏi cái lại, tiểu nhân tắc thì phải đánh mặt. Hãy nói. . . Nhưng dùng may mắn nhìn thấy đại tiểu thư lên đài biểu diễn, đây chính là vinh hạnh của tại hạ."

Quân Thiết Anh bình tĩnh không nói.

"Cái này sẽ là ngươi lần thứ nhất a." Tiêu Dương đột ngột mở miệng.

Quân Thiết Anh sợ run lên, từ từ gạt đầu.

Hai người bình tĩnh hồi lâu, Tiêu Dương ánh mắt mắt liếc thang máy đèn đã đã rơi vào lầu ba vị trí, nhin không được nhếch miệng, "Vậy mà làm cho nàng đoạt đi xuống trước rồi, cũng thế, có lẽ cái này thang máy lập tức tựu hư rồi." Tiêu Dương cười ha ha một tiếng. . .

Một lát, đáng tươi cười lập tức ngốc trệ cứng ngắc ở, mục quang nhìn chăm chăm thang máy đèn, thỉnh linh đã đứng ở lầu ba bất động!

Một phút đồng hồ. . . Ba phút. . . Năm phút đồng hồ. . .

Không có nửa điểm động tĩnh.

"Mô qua đen." Quân Thiết Anh im lặng địa trở về nhìn lướt qua Tiêu Dương, quay người sau khi trở về, không khỏi PHỐC địa cười khẽ một tiếng, lập

tức khôi phục thần sắc bình thường, "Chúng ta theo bên kia dưới thang máy đi thôi."

Hai người theo lầu dạy học xuống dưới về sau, thẳng đến đồ thư quán.

Tiến đồ thư quán thời điểm, Tiêu Dương cố ý nhìn lướt qua đang tại trực ban đệ tử, cũng không Lăng Ngự Nhận thân ảnh.

An tĩnh trong tiệm sách, thời gian nhẹ nhàng chậm chạp trôi qua, cho đến Quân Thiết Anh trên người điện thoại chấn động lên.

Nhận điện thoại về sau, Quân Thiết Anh giương mắt mắt nhìn chính đang nhanh chóng xem sách vở Tiêu Dương, nhin không được thần sắc co lại, nàng vốn tưởng rằng Tiêu Dương chăm chỉ hiếu học địa đến đồ thư quán đi học, không nghĩ tới người này căn bản chính là đến lật sách đây, nuốt cả quả táo y hết đọc, có thể có hiệu quả gì.

"Tô Tâm tỷ gọi điện thoại ra, nói đại tỷ đêm nay rốt cục đi công tác đã trở về, để cho chúng ta trở về một chuyến."

Tiêu Dương gật đầu, đối với vị này nghe nói là cái nha sai Bạch đại tỷ, hẳn vẫn có chút tò mò.

"Trò về phòng ngủ trước, ta còn muốn cầm ít đồ." Quân Thiết Anh tiếp theo mở miệng.

Tiếp cận A tòa nhà phòng trọ, lại để cho Tiêu Dương hết ý đứng, phòng bảo vệ cửa ra vào, thỉnh linh có một đạo um tùm thân ảnh đang ngồi tại trên mặt ghế, cúi đầu chấp bút viết tư liệu.

Tựa hồ là cảm giác được có người tiến đến, nữ tử vô ý thức giương mắt, gặp Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh đi vào phòng trọ, khuôn mặt hơi lộ ra vui vẻ, điểm nhẹ đầu ra hiệu.

"Lăng cô nương?" Tiêu Dương kinh ngạc mắt nhìn Lăng Ngự Nhận, khuôn mặt lộ ra vài phần thoải mái, "Người chính là trường học an bài tới phòng ngũ nhân viên quản lý?"

Lăng Ngự Nhận thân nhiên gật đầu, "Ngoại trừ đồ thư quán giá trị lớp công tác, ta một phần khác làm việc ngoài giờ công tác chính là chỗ này tòa nhà phòng trọ nhân viên quản lý rồi." Lúc này, Lăng Ngự Nhận đứng lên, đi tới Quân Thiết Anh trước mặt, mỉm cười đưa tay ra, "Ta gọi Lăng Ngự Nhận."

"Nàng là Quân Thiết Anh." Tiêu Dương thỉnh linh địa ha ha cười cười, biết rõ đến cùng chính mình một khối quản lý phòng ngũ công tác đứng Lăng Ngự Nhận, Tiêu Dương tâm tình xác thực sung sướng.

Hai nữ đồng thời liếc một cái Tiêu Dương, yên lặng không nói.

...

...

Màu đỏ Chery QQ xe từ từ địa khai ra Phục Đại cửa trường, hướng phía Thu Tâm nhà trọ phương hướng chạy gấp mà đi.

Trong xe để đó thoải mái dễ chịu du dương nhạc nhẹ.

Quân Thiết Anh tiếp điện thoại về sau, trầm ngâm hồi lâu, nhật vừa nói nói, "Sáng mai, chúng ta cũng đi xem đã Tô lão sư."

Gọi điện thoại cho Quân Thiết Anh chính là tạm thời lớp trưởng Dương Hoàn Nghi, tự nhiên là hỏi thăm đêm nay tổ đội đi nhìn Tô Tiểu San lão sư sự tình, Quân Thiết Anh uyển chuyển hàm xúc cự tuyệt về sau, lập tức làm ra quyết định này.

"Không có vấn đề."

Tiêu Dương ánh mắt nhìn thẳng phía trước, an tĩnh hồi lâu, nhin không được lên tiếng dò hỏi, "Đúng rồi, Thiết Anh, người vị này đương nha sai đại tỷ bình thường đều làm công việc gì?"

Tiêu Dương lúc trước bị Ngự Lâm quân vô số đại nội cao thủ đuổi giết được cùng đồ mật lộ, trong lòng đối với nha sai cái này quan phủ ngành nhân viên vẫn là có mấy phần theo bản năng kiêng kỵ.

"Nha sai?" Quân Thiết Anh sợ run lên, chợt hé miệng ha ha nở nụ cười một tiếng, "Là cảnh sát! Đại tỷ thế nhưng mà Dương Phổ khu hình cảnh bộ đội thành viên."

Tiêu Dương tổng cảm giác trong lòng có dững khí dự cảm bất tường tại lượn lơ lầy.

Gần buổi chiều lúc một giờ, xe từ từ lái vào Thu Tâm nhà trọ.

Tiêu Dương khinh xa thực lộ xuống xe đưa đến xe lẫn, đem Quân Thiết Anh ôm xuống.

Ngồi thang máy lên lầu ba, đè xuống chuông cửa.

Chờ một chốc một lát sau, đại môn mở ra.

Một đầu tóc đen rủ xuống vai, mắt phượng mang nước, đôi môi thoa màu hồng son môi, phầng phất cái kia tươi đẹp ướt át hoa hồng giống như, tràn đầy mỹ hoặc lực, làm cho người ta kim lòng không được muốn tưởng tượng một chút hung hăng thần trạch một phát.

Người mặc bạch lam giao nhau áo ngủ, lộ ra trên đầu gối năm phân mét tả hữu cái kia trắng bóng như trâu nãi giống như trắng nõn bóng loáng da thịt, rộng thùng thình áo ngủ chút nào không che giấu được hấn vóc người bốc lửa, cảnh liễu y hệt eo nhỏ, bộ ngực lớn cao ngất, đường cong ưu mỹ hồn nhiên bờ mông.

Một cái không cần quá nhiều trang trí liền đủ để mê đảo vô số nam nhân nữ nhân.

Tiêu đại gia ngay lập tức cũng nhin không được khoe mắt sáng lên.

"Thiết Anh, vào đi." Bạch Tố Tâm hướng phía Quân Thiết Anh mỉm cười, theo bản năng xem nhẹ Tiêu Dương.

Đối với Tiêu Dương trước khi rời đi hỏi cái kia vừa hỏi đề, Bạch Tố Tâm hay là canh cánh trong lòng.

"Đại tỷ trở lại lúc nào?" Quân Thiết Anh nhẹ giọng hỏi thăm.

"Nàng nha, " Bạch Tố Tâm vừa đi về phía phòng bếp, vừa lên tiếng nói, "Nghe nói tạm thời lại có nhiệm vụ gì an bài, đoán chừng phải lúc ăn cơm tối mới có thể trở lại. . . Tiêu Dương!" Bạch Tố Tâm thanh âm tại phòng bếp lớn tiếng vang lên, "Tranh thủ thời gian tối bụng thức ăn đi ra ngoài."

"Đến rồi đến rồi!" Tiểu thư đồng lập tức thí diên thí diên vọt vào phòng bếp.

Lúc ăn cơm, Bạch Tố Tâm vô tình hay cố ý hỏi tới Quân Thiết Anh ở trường học chuyện, đối với Tôn Thiển Thiển nhiều lần làm khó dễ, Quân Thiết Anh cũng không nhiều lời, chỉ là hàm cười nói một ít khai giảng kiến thức, đương nhiên, còn ‘ trách cứ ’ Tiêu Dương bạo lực sự kiện.

Bạch Tố Tâm kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiêu Dương, khuôn mặt đột ngột lộ ra vài phần ngoạ vị vui vẻ, "Tiêu Dương, thật đúng là nhìn không ra người rất có thể đánh thôi."

"Khen nhầm mà thôi." Tiêu Dương bị Bạch Tố Tâm như vậy chăm chăm vào luôn luôn một cổ sồn hết cả gai ốc cảm giác, lúc này liên tục khoát tay, miễn cưỡng cười cười, "Đều là thừa dịp bất ngờ, mới đánh lén thành công mà thôi."

Bạch Tố Tâm thật sâu liếc qua Tiêu Dương, đáy lòng thầm nghĩ, khó trách cao. . . Không dám hành động thiếu suy nghĩ đi dò xét tiểu tử này!

"Tô Tâm tỷ tỷ, vị kia Hạ Thiếu Uy đại đội trưởng địa vị khả năng không nhỏ. . ." Quân Thiết Anh tầm mắt lộ ra một vẻ lo âu.

Bạch Tố Tâm minh bạch Quân Thiết Anh ý tứ, bắt dĩ vì nhiên địa khoát tay áo, "Yên tâm đi, hấn không dám lần nữa lỗ mǎng."

Ném qua cơm trưa, hai tỷ muội ngồi ở trên sô pha nói chuyện phiếm, Tiêu Dương tại trung thực địa lưu lại ở một bên xem tivi, thỉnh thoảng ánh mắt ngấm thêm vài lần bên cạnh.

Bạch Tố Tâm ngồi ở trên sô pha, thân thể hãm hạ mềm mại ghé sô pha ở bên trong, nhô lên bộ ngực lớn tựa hồ tùy thời cũng có thể đem quần áo nứt vỡ, Tiêu Dương đứng là lo lắng vấn đề này, mới thỉnh thoảng lại hướng cái này ngấm. Đương nhiên, hấn lo lắng chính là, nứt vỡ trong nháy mắt từ mình không thấy được.

Trong nhà Bạch Tố Tâm hiển nhiên vô cùng theo tính, một cái phấn nộn đùi ngọc đặt ở ghế sô pha mặt khác một bên, trắng nõn chân chỉ phầng phất tỏ khắp lấy một hồi khác thường mỹ hoặc lực, bởi trét lấy một tầng nhàn nhạt đồ ửng, một tích tắc này, lộ ra phong tình vạn chủng, như thế nào cũng không giống đứng mặc vào đồng phục sau cái kia thần sắc hơi lãnh đạm Bạch Tố Tâm lão sư.

Hai nữ trò chuyện vui vẻ thời điểm, Bạch Tố Tâm cúi người tại dưới bàn trà phượng xuất ra một cái photo album, trong chớp nhoáng này khe rãnh thâm bất khả trắc phong tình lại để cho Tiêu Dương suyết nữa cái mũi phún huyết, vội vàng làm bộ như không có việc gì quay đầu một lần nữa xem tivi.

Photo album ghi lại tự nhiên là rất nhiều kỷ niệm, hai nữ tiếng cười thỉnh thoảng tại Tiêu Dương vang lên bên tai.

"Xem cái này, người đại tỷ đoạn thời gian trước chuyển xuống phân phối đến căn quét tệt nạn phân đội thời điểm theo đây, về mặt này nhiều phiền muộn." Bạch Tố Tâm cười đến trước ngực sổng cả thẳng run.

"Cần quét tệt nạn?"

Tiêu Dương thỉnh linh rùng mình một cái, nhin không được lên tiếng, "Cái kia. . . Có thể hay không để cho ta xem một chút?"

Hai nữ ngây người một chút, Bạch Tố Tâm cũng không đa tưởng, tiện tay liền đem tấm hình này đưa cho Tiêu Dương.

Tiêu Dương nhận lấy quang mục quét tệt, lập tức kinh hô một tiếng, thân ảnh vù địa đứng lên.

Trong đầu lập tức hiện ra đêm hôm đó cái kia kinh hồng thoáng nhìn. . .

Màu trắng bạc trường ngoa, đồng phục cảnh sát, có lỗi có lỗi đáng người, mắt phượng tinh phán, tóc lò xò rủ xuống vai, ánh mắt mang theo lạnh mà

tinh minh hào quang.

Dĩ nhiên là nàg?

Tiêu Dương cảm giác có chút mơ hồ, trong lòng lập tức phù phù gấp nhảy dựng lên.

"Tiêu Dương, làm sao vậy?" Quân Thiết Anh không hiểu mở miệng.

Lúc này thời điểm, Bạch Tổ Tâm chuông điện thoại di động lại phi thường trùng hợp địa vang lên.

Bạch Tổ Tâm cầm lấy nhìn thoáng qua, "Đúng đại tỷ."

Vào!

Bạch Tổ Tâm mới vừa vận nhận nghe điện thoại, người trước mắt ánh lóe lên, điện thoại thỉnh linh xuất hiện tại Tiêu Dương trong tay, Bạch Tổ Tâm lập tức ngăn cản cả người.

Tiêu Dương lúc này khuôn mặt tận lực mọc ra vài phần nụ cười ấm áp, "Đại tỷ đại tỷ, ta là ai? Ah, ta là Tiêu Dương, đúng đúng, là ta. Ân, đại tỷ, ta muốn hỏi người một vấn đề. . ."

"Nói!" Thanh âm gọn gàng mà linh hoạt địa vang lên.

"Nếu như, thí dụ như, ta đánh cho cách khác." Tiêu Dương cảm giác trong lòng bàn tay có chút lạnh đổ mồ hôi toát ra, "Người chấp hành cần quét tề nạn hành động thời điểm, mục tiêu tại người không coi vào đầu trốn, người lần nữa bắt được hần thời điểm, người hội xử lý như thế nào?"

". . ." Điện thoại bên kia đã trầm mặc mấy giây, nửa ngày, thanh âm băng hàn vang vọng.

"Lão nương một tay bóp nát hần một quả trứng! !"

Tiêu Dương lập tức một cái giật mình, toàn thân đập vào lạnh run, nhin không được nhọc thanh thử dò xét nói, "Còn có một khối đầu này?"

"Một cước đá bể! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Người đau bụng kinh!

Tiêu Dương toàn thân không tự chủ được đánh cho cái mánh liệt lạnh run, khẽ run rẩy suốt nửa điện thoại đều cảm không vững, đồng thời theo bản năng kẹp lấy hai chân.

Không ai so với hần càng có thể cảm nhận được. . .

Một cước đá bể!

Bốn chữ này đến tột cùng có bao nhiêu lực chấn nhiếp! Uy hiếp lực! Lực phá hoại!

Tiêu Dương tại chỗ phảng phất cảm giác thân có dừng khí oa mát oa mát chỉ ý xâm nhập đi lên, trong chốc lát ngốc trệ bất động.

Lúc này thời điểm Bạch Tổ Tâm một tay đưa điện thoại di động chiếm trở về, không tức giận ngang liếc Tiêu Dương, mới nhận điện thoại, "Tỷ, người trở lại lúc nào?"

Hàn huyền vài câu về sau, Bạch Tổ Tâm cúp điện thoại, ánh mắt cổ quái đánh giá Tiêu Dương.

"Người làm sao sẽ hỏi đại tỷ như vậy hiếm thấy vấn đề?"

Tiêu Dương lúc này trong lòng lạnh buốt, nghe vậy, khuôn mặt miễn cưỡng cố ra mỉm cười, "Hiếu kỳ, hoàn toàn hiếu kỳ."

"Đứng rồi." Tiêu Dương mạnh mẽ vỗ đầu một cái, "Ta còn có điểm việc gấp, được trước đi thôi!"

Tam thập lục kế, chạy là thượng sách!

"Chuyện gì?" Quân Thiết Anh ánh mắt nghi ngờ nhìn xem Tiêu Dương.

Tiêu Dương ách một tiếng, nói, "Nghe nói Lăng cô nương buổi chiều muốn lên khóa, phòng bảo vệ tại sao có thể không ai trông coi đâu rồi, phải biết, nữ sinh phòng ngủ thế nhưng mà Thần Thánh Chi Địa, tuyệt đối không cho phép bọn đạo chích thế hệ lẫn lộn tiến vào."

"Lăng cô nương?" Bạch Tổ Tâm không hiểu nhìn về phía Quân Thiết Anh.

Quân Thiết Anh nở bĩu môi, "Trường học tự nhiên sẽ an bài tốt phòng ngủ quản lý thay phiên công việc, nhiệm vụ của người chỉ đứng mười một giờ đêm sau đích trực ban mà thôi."

"Cái này. . ." Tiêu Dương có chút nóng nảy, thật chẳng lẽ muốn ngồi chờ chết?

Hắn phảng phất cảm giác được một cổ lạnh lạnh sát khí tại triều lấy chính mình trước mặt đánh tới.

Nếu như bị nàng nhận ra chính mình, hậu quả không thể lường được ah!

Tiêu Dương đang tại vất hết óc nghĩ đến bỏ chạy lấy có thời điểm, Bạch Tổ Tâm đã thức dậy đuổi hạ lưới biếng thiên eo, bộ ngực lớn miêu tả sinh động, mặc vào màu đỏ đẹp lè đi trở về phòng, thuận miệng bỏ xuống một câu lời nói, "Đại tỷ xe không lái đi ra ngoài, để cho ta đến cục cảnh sát tiếp nàng."

"Nàng hiện tại muốn trở về rồi hả?" Tiêu Dương lập tức khiếp sợ mở miệng.

"Đúng." Bạch Tổ Tâm thanh âm gọn gàng mà linh hoạt.

Tiêu Dương ngã ngồi ở trên sofa.

Đã xong đã xong.

Tiêu Dương cảm giác mình lúc này giống như là cái thót gỗ bên trên thịt mỡ, tùy thời chuẩn bị bị kẻ bị giết rồi. Nếu là bị nàng nhận ra chính mình, vậy mình cao như thế lớn uy mãnh hình tượng có thể sẽ phá hủy! Thông qua mấy ngày nay rất hiểu rõ, Tiêu Dương cũng thăm dò sáng khoái muốn phát sinh ở trên người mình đến tốt cùng là giao dịch gì.

Tiêu Dương càng là quyết định, lại để cho cái này tai nạn xấu hổ vĩnh viễn mai táng tại chính mình ký ức chỗ sâu nhất.

Thật tình không biết, oan gia ngõ hẹp, đêm đó dẫn đội càn quét tệ nạn cảnh quan, lại chính là hai nữ đại tỷ.

"Hắn là đây cũng là lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt?" Tiêu Dương khóc không ra nước mắt, đương Bạch Tổ Tâm thay quần áo khác sau bước nhanh ly khai không lâu, Tiêu Dương nghĩ nghĩ, vội vàng ngược mắt nhìn Quân Thiết Anh, nửa ngày, Quân Thiết Anh gặp hắn thần sắc quái dị, nhìn không được hỏi, "Tiêu Dương, người. . . Người đến cùng làm sao vậy?"

Tiêu Dương thở sâu một hơi, nghiêm mặt nhìn xem Quân Thiết Anh, "Đại tiểu thư, người cảm thấy, ta hiện tại cùng trước kia có cái gì bất đồng sao?"

"Trước kia?"

"Chính là người lần đầu tiên nhìn thấy của ta thời điểm."

Quân Thiết Anh nghĩ nghĩ, nhìn không được PHỤT nở nụ cười một tiếng.

Vừa gặp Tiêu Dương lần đầu tiên, cái này quần áo tên kỳ quái khoác lên tóc dài tại buồng vệ sinh hành hạ tìm bồn cầu. . .

Nửa ngày, Quân Thiết Anh mới nhìn nhận Tiêu Dương, "Ách. . . Có bất đồng rất lớn."

"Vậy người có thể nhận ra ta không?" Tiêu Dương vội hỏi.

Quân Thiết Anh ngạc nhiên khó hiểu.

Tiêu Dương ý thức được cái vấn đề này không thỏa đáng chỗ, sửa miệng hỏi, "Thí dụ như, nếu như đêm đó người là lần đầu tiên nhìn thấy ta, bây giờ là lần thứ hai, người có thể nhận ra ta không?"

Quân Thiết Anh cẩn thận nhìn mấy lần Tiêu Dương, đối lập trước sau hình tượng, "Không nhận ra, người bình thường đều không nhận ra!"

"Thật sự?" Tiêu Dương lập tức cuồng hỉ, trong lòng tựa hồ một tảng đá lớn từ từ rơi xuống.

Không nhận ra là tốt rồi!

Quân Thiết Anh không nhận ra, bọn hắc đại tỷ lúc ấy chỉ là vội vã quét mắt một vòng chính mình, cái kia càng thêm tuyệt đối không có khả năng nhận ra.

Tiêu Dương lớn nhẹ nhàng thở ra.

"Tiêu Dương, người hỏi thế nào những vấn đề này?" Quân Thiết Anh y nguyên kỳ quái.

"Không có việc gì." Tiêu Dương trong lòng đích áp lực sớm liền biến mất được không còn một mảnh, thở ra một hơi, vui tươi hơn hờ địa nở nụ cười, xưng phong nhận việc địa mở miệng, "Ta đi cấp người rót ly nước sôi a."

Nhìn xem Tiêu Dương bóng lưng, Quân Thiết Anh mơ hồ khó hiểu, nửa ngày, lắc đầu, lại cười nói, "Người cùng lúc trước hình tượng kém thật sự là quá lớn, ta nhất định là nhận không ra. Nếu đại tỷ lại bất đồng, nếu như nàng cũng như vậy bá kiến lời của người, coi như người đòi lại bao nhiêu cái tạo hình, đại tỷ cũng có thể có thể liếc mắt một cái liền nhận ra người."

Bịch!

Tiêu Dương bỏ ngã mới ngã xuống.

Đầu tất bật tới bò lên, khuôn mặt không ngừng mà co quắp, sâu kín ngắm lấy Quân Thiết Anh, ngữ khí có chút run rẩy, "Người nói đều thật sự?"

"Đây là tự nhiên." Quân Thiết Anh cười nói, "Người đừng quên đại tỷ thân phận, nàng là khu hình cánh bộ đội thành viên trọng yếu, không có mấy người tội phạm có thể đào thoát được đại tỷ ánh mắt."

Tiêu Dương phảng phất chỉ một thoáng cảm giác được một trận âm phong thổi qua, thỉnh linh địa sợ run cả người.

Cho Quân Thiết Anh rót một chén nước sôi về sau, Tiêu Dương ngồi ở trên sofa, một bộ tùy ý thu hoạch u buồn thần thái.

Ước chừng nửa giờ.

Tạch...!

Nhà trọ đại môn mở ra.

Đến rồi!

Tiêu Dương trong lòng đập một cái, không có xoay người, ra vẻ trấn định mà nhìn trước mặt truyền hình, trên TV đang tại phát hình một đoạn chuyên trị phụ nữ không chứa không dục chứng trường thiên bức quảng cáo, Quân Thiết Anh tò mò mắt nhìn Tiêu Dương, phi thường muốn nghi hoặc một đoạn như vậy quảng cáo đến tột cùng đối với hắc có cái gì lực hấp dẫn.

Đương đại môn đẩy ra về sau, Quân Thiết Anh liền lập tức xoay người lại, khuôn mặt lập tức lộ ra mỉm cười, "Đại tỷ, người trở lại rồi."

Ngoài cửa, một đạo người mặc hình cảnh đồng phục nữ tử, tóc lò xo phiêu dật, mi như hoành kiếm, hai mắt sáng ngời trong vắt, tựa hồ mang theo có thể thấy rõ thế gian hết thấy vô căn cứ cơ trí, khuôn mặt lạnh nhạt, tự nhiên mà vậy địa toát ra một tia khí khái hào hùng khí thế bức người.

Bạch gia đại tỷ, Bạch Khanh Thành!

Nhìn thấy Quân Thiết Anh, Bạch Khanh Thành khuôn mặt bản lấy đạm mạc thần sắc ngay lập tức bị một tầng mỉm cười thay thế, cất bước đi vào, "Thiết Anh, vừa khai giảng còn thói quen a."

"Ân." Quân Thiết Anh nhẹ gật đầu.

Lúc này, bên cạnh Tiêu Dương lại trong lòng càng thêm trầm xuống.

Quả nhiên đúng vậy, chính là chỗ này thanh âm.

Tuy rằng so đêm hôm đó mạnh mẽ vang dội thiếu một phần nghiêm khắc, nhiều hơn một tia nhu hòa, nhưng là, Tiêu Dương hay là đơn giản phân biệt ra được rồi.

Tiếp tục xem truyền hình, cái kia rất nghiêm túc trạng thái tựa hồ hận không thể muốn cùng quảng cáo nói nội dung nghiên cứu thảo luận một phen.

Bất quá, mặc kệ Tiêu Dương như thế nào tránh né, Bạch Khanh Thành ánh mắt hay là đã rơi vào Tiêu Dương trên người.

Với tư cách chọn lựa ra đương Quân Thiết Anh bạn cùng học bao mẫu đích nhân tuyển, Bạch Khanh Thành tự nhiên muốn hiểu rõ Tiêu Dương là người nào.

Bạch Khanh Thành theo Tiêu Dương ánh mắt mắt nhìn truyền hình, y nguyên tại phát hình phái nữ thai nghén sinh lý cần phải chú ý vấn đề, thần sắc lập tức khẽ giật mình, thăm dò mở miệng, "Tiêu Dương. . . Muội muội?"

Nửa ngày, Tiêu Dương không có phản ứng.

"Tiêu Dương." Quân Thiết Anh chọc lấy hạ Tiêu Dương cánh tay.

"Đại tiểu thư, có gì phân phó?" Tiêu Dương bị hung hăng địa chọc lấy mấy lần về sau, rốt cục không cách nào trang phong mại sòa, chỉ có mờ mịt bên mặt hỏi thăm

Quân Thiết Anh ra hiệu Tiêu Dương, "Đại tỷ gọi người đây."

"Ah. . ."

Tiêu Dương đột nhiên khuôn mặt co rút lấy chuyển trở về, ánh mắt va chạm vào Bạch Khanh Thành lập tức, toàn thân nhện không được run lên, khuôn mặt co rút đồng thời ha ha cười cười, "Đại tỷ tốt."

"Tiêu Dương, mặt của người làm sao vậy?" Bạch Tổ Tâm nhủ mày.

"Không có. . . Không có việc gì." Tiêu Dương mồm miệng không rõ mà nói, "Vừa mới căng gân một chút, ta đang tại làm kẻ chỉ điểm bộ phận thể thao đây này."

Bạch Khanh Thành thần sắc như Minh Kính giống như rơi vào Tiêu Dương trên người, chăm chú nhìn hấn khuôn mặt, nửa ngày, đột ngột, Bạch Khanh Thành thỉnh linh mở miệng, nghi ngờ nói, "Chúng ta đã gặp mặt?"

Xoạt xoạt!

Tiêu Dương thảm mắng một tiếng, cũng không phải giả tướng công, phải dùng tới xem như vậy cẩn thận sao?

Bạch Khanh Thành thực sự không phải là nhằm vào Tiêu Dương, mà là đang hình cảnh trong bộ đội đã dưỡng thành thói quen như vậy.

"Không có!" Tiêu Dương phi thường trả lời khẳng định, "Đại tỷ từ trước đến nay thần long kiến thủ bất kiến vĩ, làm sao sẽ bá kiến ta đâu này?"

Tiêu Dương nho nhỏ địa vỗ cái mã thí tăng bốc.

Bạch Khanh Thành có thể cũng không có bởi vì Tiêu Dương những lời này mà tiêu trừ nghi ngờ trong lòng, ngược lại càng thêm đi vào vài bước, Tiêu Dương liên tục không ngừng địa đứng lên.

Bình thường người phạm tội đều sẽ không dễ dàng thừa nhận mình phạm tội sự thật.

Bạch Khanh Thành ánh mắt dần thẳng vào lấy Tiêu Dương, quan sát đến hấn hình dáng đặc thù, "Nhất định là bá kiến. . . Hơn nữa, ngay tại gần nhất. . ."

Bạch Khanh Thành tiến lên một bước, Tiêu Dương liền lui ra phía sau một bước.

Tiến lên nữa, lui nữa sau!

Phanh!

Tiêu Dương thân thể đã va chạm vào vách tường.

Không thể lui được nữa!

"Xác thực nhìn rất quen mắt. . ."

Bạch Khanh Thành trong đầu loại bỏ mất từng đạo thân ảnh, "Đến cùng ở đâu bá kiến người?"

Mất thấy Bạch Khanh Thành càng ngày càng tới gần. . .

Tiêu Dương trong lòng bàn tay đã bóp một cái mồ hôi lạnh.

Hấn biết rõ, đêm hôm đó chính mình gọi cũng không phải gọi hoa kê!

Vậy cũng là người một nhà sanh chỗ bản ah!

Tiêu Dương ánh mắt nhìn nhau Bạch Khanh Thành ánh mắt sắc bén, không ngừng mà tránh né lấy.

Bạch Khanh Thành càng thêm xác định Tiêu Dương trên người có quỷ.

Nàng tuyệt đối không cho phép tiềm ẩn uy hiếp lưu tại biểu muội mình bên người.

Tới gần. . . Tới gần. . .

Tiêu Dương đột ngột gian hét to một tiếng, "Ngừng! !"

Bạch Khanh Thành vô ý thức đã ngừng lại bước chân, ánh mắt chưa từng một khắc rời đi Tiêu Dương ánh mắt.

Muốn làm cho một phạm nhân nội tâm tan tác lúc trước, nhất định phải lại để cho ánh mắt của hắn triệt để tan tác rơi vào tay gậy!

"Ngươi muốn nói cái gì?" Bạch Khanh Thành thanh âm chất chứa.

Tiêu Dương cả gan, nhìn xem Bạch Khanh Thành ánh mắt, khí như núi sông địa quất to.

"Ngươi đau bụng kinh! ! !"

". . ."

". . ."

Toàn bộ nhà trọ đều an tĩnh lại rồi, trên vách tường đồng hồ treo tường xoay xoay thanh âm lộ ra chói tai vô cùng.

Tiêu Dương cường thế phản kích, nháy mắt lại để cho Bạch Khanh Thành thoáng cái chấn trụ.

Bởi vì Tiêu Dương trực tiếp chọt trúng Bạch Khanh Thành chỗ hiểm, nằng. . . Đúng là đau bụng kinh đã lâu.

Đây càng đúng khôn nhiều Bạch Khanh Thành không lâu vấn đề.

Công tác của mình bề bộn nhiều việc bề bộn nhiều việc, bình thường căn bản rút không xuất ra thời gian gì đi bệnh viện trọng điểm kiểm tra trị liệu, mà mỗi Nguyệt Nguyệt sự tình tới thời điểm, Bạch Khanh Thành đều muốn nhẫn thụ lấy một hồi không thuộc mình dây vò, ngoại trừ ngẫu nhiên phục chút thuốc bên ngoài, tật xấu này vẫn luôn như vậy kéo lấy.

Bạch Khanh Thành kinh hoặc chính là. . .

Hắn. . .

Hắn đúng làm sao biết chính mình có tật xấu này?

Nghe hắn ngữ khí, cái kia hót như khurou tự tin thái độ, căn bản không được phép chính mình nửa phần cãi lại.

Trong căn hộ mặt khác hai nữ cũng sợ ngây người.

Trợn mắt há hốc mồm mà xem lấy một màn trước mắt, vốn là đại tỷ tựa hồ muốn thăm vấn Tiêu Dương ngọn nguồn, hùng hổ dọa người, kết quả Tiêu Dương dùng một câu ‘ ngươi đau bụng kinh ’ khiến sợ toàn trường!

Yên tĩnh thật lâu, Tiêu Dương lập tức nhanh tiếp tục mở miệng, bất động thanh sắc địa đòi đi chủ đề.

"Ta có thể cho ngươi trị liệu!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ta tưởng rằng phía trước!

Nghe vậy, Bạch Khanh Thành thần sắc thình lình địa ngốc trệ.

Lãnh điểm làm cho người khác sắp hít thở không thông nỡ mạo khuôn mặt lộ ra vài phần kinh hoặc, bờ môi buộc vòng quanh mê người đường cong, con ngươi chăm chăm vào Tiêu Dương, "Ngươi nói cái gì?"

Tiêu Dương hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt hương thơm xông vào mũi.

Bình tĩnh quyết tâm thần, Tiêu Dương thần sắc cao thâm mặt trầm nhìn thoáng qua Bạch Khanh Thành, "Như là tại hạ không có ở lỗi, đại tỷ nguyệt sự có

lẽ nhiều lắm là còn có ba ngày đã tới rồi a."

Bạch Khanh Thành ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Ngươi là bác sĩ?"

Tiêu Dương nhẹ mỉm cười một cái, khoát tay nói, "Đối với y lý, lý thuyết y học hiểu sơ một ... hai ... Mà thôi."

Lúc này, phía sau hai người Quân Thiết Anh thần sắc không khỏi nhẹ chần động.

Nàng nghĩ tới hôm nay Tiêu Dương sờ. . . Không, kiểm tra chính mình hai chân, chẳng lẽ nói, hần đã từng thật là cái bác sĩ?

Đương nhiên, coi như là bác sĩ, Quân Thiết Anh trong lòng cũng khó ôm hi vọng, những năm này mình được cái gọi là quốc tế nổi tiếng chuyên gia y học phán đoán từ hình còn thiếu sao?

Bạch Khanh Thành tâm thần bị Tiêu Dương như vậy một quấy rầy, hơn nữa, Tiêu Dương nói không uống, lập tức không có lại nghĩ lại rồi, quay người đi trở về, người này nhìn quen mắt, có lẽ là chính mình đi bệnh viện kiểm tra thời điểm đã gặp?

Bạch Khanh Thành trong lúc nhất thời thật đúng là khó có thể đem trước mắt cái này nho nhả lễ độ, tương mạo đường đường bác sĩ cùng đêm đó tại làng chơi gà trống khách làng chơi liên hệ tới.

"Tiêu Dương, ngươi thật sự có biện pháp chữa cho tốt đại tỷ bệnh?" Quân Thiết Anh lúc này bán tín bán nghi mở miệng.

"Đau bụng kinh, bệnh ít mà thôi." Tiêu Dương mỉm cười khoát tay, lơ đãng, "Đại tỷ chắc là bởi vì bình thời bận rộn công việc mới làm trễ nãi trị liệu. Bất quá, ngoại trừ đau bụng kinh bên ngoài, đại tỷ, người bên trái dưới xương sườn phải không có nội thương, thường xuyên đau đớn?"

Tiếng nói vừa ra, Bạch Khanh Thành phương mới thật sự là địa kinh trụ.

Đây là tại một lần chấp hành hành động thời điểm rơi xuống nội thương, khi thì ần ần làm đau, Bạch Khanh Thành cũng không quá để ý, càng quan trọng hơn đúng, trừ mình ra bên ngoài, cũng không người biết được.

Hần thật sự liếc liền có thể nhìn ra?

"Tỷ, hần nói là sự thật?" Bạch Tố Tâm lúc này cũng không nhịn mở miệng hỏi thăm.

Bạch Khanh Thành nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu.

"Đại tỷ, ta tưởng rằng ngươi thật sự có nhất định muốn nghỉ ngơi một chút." Quân Thiết Anh thoáng nhú mào, "Hảo hảo điều dưỡng một hạ thân, như vậy xuống dưới như thế nào chịu nổi."

Nghe vậy, Bạch Khanh Thành gạt mình, chột cười khổ, "Ta là trời sinh bận rộn mệnh, để cho ta cái gì cũng không làm, quả thực so giết ta còn khó nói. Huống chi, hiện trong tay ta có một cái vô cùng trọng yếu bản án đòi hỏi ngày quy định phá án, cũng không thể nghỉ."

Quân Thiết Anh ánh mắt dời về phía Bạch Tố Tâm, Bạch Tố Tâm bất đắc dĩ buông tay, người tỷ tỷ này tính cách, nàng tự nhiên hiểu rõ vô cùng.

"Tiêu Dương, ngươi đã nhìn ra đại tỷ trên người nội thương, vậy cũng có biện pháp trị liệu a?" Quân Thiết Anh đối với Tiêu Dương có dũng khí không khỏi tin nhiệm.

"Tiện tay mà thôi." Tiêu Dương tràn đầy tự tin.

Bạch Khanh Thành nhìn xem Tiêu Dương, nửa ngày, khẽ cắn hạ lãnh diễm bờ môi, trầm giọng nói ra, "Muốn trị liệu bao lâu?"

Bạch Khanh Thành cũng không nguyện chậm trễ quá nhiều thời gian.

"Nửa giờ là đủ."

Tiêu Dương một mực phi thường tự tin, đồng thời cũng đang mong đợi tam nữ về khiếp sợ.

Không ngờ, hần tiếng nói vừa ra về sau, tam nữ cơ hồ đồng thời khuôn mặt co quắp một chút, nhếch miệng.

Kẻ dẫn mới tin ngươi đây này!

Đây không phải thần y, đúng thần côn!

Tiêu Dương rất ủy khuất.

Tại nơi này hiện đại thể giới, ăn ngay nói thật còn không người tin.

"Khục. . ." Tiêu Dương nhẹ ho hai tiếng, nói, "Đại tỷ, người trước tiên có thể thử xem của ta trị liệu, coi như không được, cũng không quá đáng nửa giờ mà thôi."

Vì triệt để bỏ đi Bạch Khanh Thành hoài nghi đối với mình, Tiêu Dương chỉ có hết sức địa chuyển di lực chú ý của nàng rồi.

Bạch Khanh Thành ánh mắt lãnh diễm địa quét mắt Tiêu Dương.

"Đại tỷ. . ." Quân Thiết Anh lúc này mở miệng, chần chờ một chút, nhạt thanh nói, "Không bằng, khiến cho hấn thử xem a."

Bạch Khanh Thành suy tư một lát, ngược mắt nhìn Tiêu Dương.

"Làm sao chữa?"

Nghe xong lời này, Tiêu Dương lập tức đưa khẩu khí, chợt lông mi khoi mào, hai chữ ném rơi xuống, "Xoa bóp!"

"Xoa bóp?"

Tam nữ lập tức lần nữa sững sốt, nhìn xem Tiêu Dương.

"Đúng vậy." Tiêu Dương gật đầu nói, "Xoa bóp phương pháp đúng Trung y nguyên lão y thuật, thông qua ‘ dĩ nhân y nhân ’ phương thức, vận dụng đẩy, cầm, ấn, ma, vỗ, bóp, điểm, chụp chờ hình thức đa dạng thủ pháp, khơi thông mạch lạc, trừ bỏ tà phù chính, điều hòa Âm Dương, dùng đạt tới tốt nhất hiệu quả trị liệu."

Tam nữ ánh mắt nhìn chăm chăm Tiêu Dương hướng trên đỉnh đầu, phảng phất ‘ thần côn ’ hai chữ liền động ở đỉnh đầu của hấn, phi thường chương mắt.

"Ta để dùng cho đại tỷ trị liệu xoa bóp thủ pháp, càng là Trung y xoa bóp pháp bên trong đích tinh túy, đồng thời cũng là ta Tiêu gia độc môn tuyệt kỹ, Tiêu thị xoa bóp pháp." Tiêu Dương tiếp tục chậm rãi mà nói, tự tin nói ra, "Nhân thể chi bệnh, phần lớn là bởi vì huyết mạch tắc chỗ tạo thành, chỉ cần đẩy cung vận huyết, khơi thông kinh mạch lời mà nói..., đúng bệnh xoa bóp! Ở đâu đau nhức ấn ở đâu, ở đâu không thoải mái xoa bóp ở đâu. . ."

Nguyên bản tam nữ còn bị Tiêu Dương nói được giống như vụ lí khán hoa giống như mơ mơ màng màng, câu nói sau cùng rơi xuống, nhưng trong nháy mắt tuôn ra ba đạo tràn đầy phần nộ ý ánh mắt!

Ở đâu không thoải mái xoa bóp ở đâu?

Dưới xương sườn vị trí cũng liền thôi, Bạch Khanh Thành đau bụng kinh, chẳng lẽ còn được ấn. . . Ấn. . . Ấn. . .

Giờ khắc này, Bạch Khanh Thành tức giận đồng thời, khuôn mặt còn mang theo vài phần nóng bỏng.

Ánh mắt tràn ngập hàn ý địa chăm chăm vào Tiêu Dương. . .

Tiêu Dương lập tức cảm giác được một hồi phô thiên cái địa hàn khí bao trùm tới, không khỏi rung mình một cái, gấp vội mở miệng nói, "Ta còn chưa nói xong, ở đâu đau nhức ấn ở đâu, đây chẳng qua là một loại xoa bóp thủ pháp, ta Tiêu thị xoa bóp pháp, chỉ cần xoa bóp phía sau lưng, liền có thể dùng huyết thông mạch, phát ra nổi trị liệu hiệu quả."

Nghe vậy, tam nữ thần sắc lúc này mới hòa hoãn vài phần.

"Chỉ là xoa bóp phía sau lưng?" Bạch Khanh Thành nhạt thanh hỏi thăm.

Tiêu Dương gật đầu, bất quá, thần sắc lập tức lộ ra một chút do dự, "Chỉ là. . ." Tiêu Dương đánh giá Bạch Khanh Thành mặc trên người hình cảnh đồng phục, không khỏi mở miệng nói, "Xoa bóp tốt nhất hiệu quả là trực tiếp tay cùng huyết vị tiếp xúc gần gũi. . . Nhưng là, " gặp Bạch Khanh Thành thần sắc trầm thấp vài phần, Tiêu Dương vội vàng thêm một câu, "Mặc một bộ mỏng chút quần áo, tuy rằng hiệu quả tương đối thiếu chút nữa, cũng không có vấn đề."

Bạch Khanh Thành quay người trở về phòng, một lát, cửa phòng mở ra, Bạch Khanh Thành thanh âm chất chứa vang lên, "Vào đi!"

Nàng hay là lựa chọn đã đáp ứng Tiêu Dương trị liệu.

Tiêu Dương chần chờ một chút, liếc một cái mở ra một đường nhỏ khe hở cửa phòng, ánh mắt lại nhìn hướng Bạch Tố Tâm hai người, "Các người không vào được?"

"Lại không phải chúng ta chữa bệnh." Bạch Tố Tâm đi đến trước sô pha ngồi xuống, nhìn không chớp mắt truyền hình, đồng thời trong miệng nhạt thanh mở miệng, "Chúng ta cũng hoàn toàn không cần lo lắng người dám chiếm đại tỷ tiện nghi."

Bạch Khanh Thành có thể trở thành khu hình cảnh thành viên nòng cốt, Nhưng tuyệt đối không phải gần kề nương tựa theo hấn thấy rõ hết thấy khôn khéo con mắt.

"Nếu như ta bị chiếm tiện nghi đâu này?" Tiêu Dương nhọc thanh hỏi thăm.

"..."

Vào!

Ghế sofa phương hướng, một cái gối hướng phía Tiêu Dương phi tốc đập tới, Tiêu Dương vội vàng thuận tay tiếp nhận ôm gối, không dám lần nữa nhiều lời, vào tránh tiến vào Bạch Khanh Thành căn phòng.

Vừa mới đóng cửa lại xoay người lập tức, Tiêu Dương không khỏi ngốc trệ.

Giờ phút này, Bạch Khanh Thành đã cúi người nằm ở mềm mại trên giường, ăn mặc một thân màu lam nhạt bóng loáng áo ngủ, hồn nhiên cái mông vênh lên giờ phút này phảng phất trí mạng hấp dẫn giống như trước tiên hấp dẫn Tiêu Dương hai con người. Ánh mắt từ từ bên trên dời, cúi nằm ở trên giường nóng nảy thân hình thỉnh thoảng không chút nào kém cỏi hơn Bạch Tố Tâm.

Hai tỷ muội đều là yêu nghiệt.

Tiêu Dương cảm giác mình có chút dời không nhúc nhích được bước chân rồi, cô nam quả nữ chung sống một phòng, còn muốn tiến hành sau lưng xoa bóp, đối với Tiêu Dương cái này Đại Tổng triều gà tơ mà nói, đây chính là cái to lớn khảo nghiệm, nhất là đương ánh mắt va chạm vào Bạch Khanh Thành đặt ở mềm mại trên giường bộ ngực sữa thời điểm, cái kia tựa hồ cực kỳ có dẫn giống như muốn cực lực bắn ngược, bị đè nặng buộc vòng quanh vài phần tròn trịa đường cong mảnh liệt địa kích thích Tiêu Dương tâm thần.

Không nhịn được nuốt nước miếng, Tiêu Dương tựa hồ cảm giác được một hồi sát khí hướng phía chính mình xâm nhập tới, lúc này toàn thân một cái giật mình tỉnh táo lại, tiếp xúc đến Bạch Khanh Thành giờ phút này bên mặt tới ánh mắt, Tiêu Dương cảm giác có dừng khí có tất giật mình cảm giác, vội vàng cười xấu hổ cười, lập tức đem trong tay ôm gối ném tới trên giường, chậm rãi đi tiến lên.

Trong phòng phi thường yên tĩnh.

"Đại tỷ, người dưới xương sườn nội thương, phải không nhẹ nhàng lấy tay chỉ ấn sâu ba phần lời mà nói..., sẽ cảm giác được một hồi hơi tê liệt đau nhức ý."

Bạch Khanh Thành trở về kinh ngạc nhìn xem Tiêu Dương, lần nữa gật đầu.

Cũng chính là Tiêu Dương mấy lần nói trúng rồi tình huống thân thể của mình, Bạch Khanh Thành mới đồng ý lại để cho Tiêu Dương đến cho mình trị liệu.

Xoa bóp phía sau lưng.

Tuy nói là cách một tầng đơn bạc bóng loáng áo ngủ, nhưng là, đối với Bạch Khanh Thành mà nói, cũng đều đúng lần đầu tiên lần thứ nhất.

Tiêu Dương ừ một tiếng về sau, ánh mắt dần dần khôi phục yên tĩnh, thở sâu một hơi.

Tuy nói trước mắt là cái hấp dẫn cực lớn, nhưng là, Tiêu Dương có thể không có quên, chữa bệnh mới thật sự là mục đích.

Tiêu Dương ngồi ở trên giường, hai tay nhẹ nhàng mà đưa về phía Bạch Khanh Thành hai vai.

Trong chốc lát, Tiêu Dương cảm nhận được rõ ràng, Bạch Khanh Thành thân thể phảng phất điều kiện phản ứng giống như căng thẳng.

Đối mặt tình huống như vậy, Tiêu Dương chỉ cười, hai tay nhẹ nhàng mà ấn lấy Bạch Khanh Thành hai vai, thanh âm ôn hòa mỉm cười nói, "Xoa bóp hiệu quả không chỉ có chỉ là dựa vào đại phu, còn phải dựa vào người bệnh phối hợp, đại tỷ, người hiện tại cần phải làm đây, đúng toàn thân buông lỏng, nhắm mắt lại, cái gì cũng không cần muốn. . ."

Tiêu thị xoa bóp pháp có thể tuyệt không phải Tiêu Dương nói khoác ra ngoài, Tiêu Dương chỉ là nhẹ nhàng mà tại Bạch Khanh Thành hai vai có tiết tấu địa xoa bóp không đến một phút đồng hồ sau, Bạch Khanh Thành căng thẳng thân thể tựa hồ từ từ thích ứng, chậm chạp nhu nhũn ra, đồng thời, càng làm cho Bạch Khanh Thành ngạc nhiên đúng, Tiêu Dương hai tay phảng phất mang theo một hồi như có như không nhiệt lưu, chỗ ẩn chỗ, luôn luôn một hồi lực lượng lan tràn đến toàn thân các nơi kinh mạch.

Ngắn ngủn vài phút, Bạch Khanh Thành đã đối với Tiêu Dương cái này Tiêu thị xoa bóp pháp đã tin tưởng hơn phân nửa, giờ phút này, nàng cảm giác toàn thân trước nay chưa có nhẹ nhõm thoải mái, phảng phất đã buông xuống hết tất trọng trách, thân thể như là tại trong mây mù tung bay. . .

"Àn. . ."

Bạch Khanh Thành theo bản năng thoải mái rên rỉ một tiếng, thần sắc lập tức thanh tỉnh lại, sắc mặt lập tức vì địa đồ thấu một mảnh, may mắn khuôn mặt đưa lưng về phía Tiêu Dương, Tiêu Dương mới không nhìn thấy cái này lãnh diễm cảnh quan còn có như vậy ngưng ngưng nữ nhân một mặt.

"Thoải mái lời nói có thể phóng xuất ra." Tiêu Dương thanh âm tại Bạch Khanh Thành vang lên bên tai, "Tùy tâm sở dục, thuận theo tự nhiên!"

Nói thì nói như thế, kỳ thật, hiện tại tiêu đại Trạng Nguyên thể nhưng mà thừa nhận to lớn dày vò, hai tay chạy tại Bạch Khanh Thành sau lưng, cái kia giàu có lấy thanh xuân có dẫn bóng loáng hơi thở da thịt cách một tầng áo ngủ thật mỏng đồng dạng kích thích Tiêu Dương cái kia yếu đuối thần kinh.

Đây, cảm, ấn, ma, vân vân, bóp, điểm, chụp. . .

Càng ngày càng tới gần cuối cùng, Tiêu Dương hai tay xoa Bạch Khanh Thành sau lưng hai nơi huyệt vị, cái này tuyệt mỹ xúc cảm mang theo hấp dẫn cực lớn chỉ lực đánh thẳng vào Tiêu Dương tâm thần, ánh mắt tự nhiên mà vậy địa hướng về bên cái kia rất tròn. Nhếch lên miệng đẹp, bỗng nhiên, Tiêu Dương không khỏi tâm thần rung động, hai tay không nhịn được ngừng lại, đặt ở Bạch Khanh Thành phía sau lưng hai bên.

Nửa ngày, nguyên bản xoa nhẹ đích thủ thế đột ngột gian năm ngón tay không tự chủ được khuếch trương vài phần, hơn nữa theo bản năng một trào. . .

"Ah! !"

Bạch Khanh Thành kinh hô một tiếng, mạnh mẽ trở về đạp liếc Tiêu Dương, "Ngươi làm gì?"

Vừa rồi Tiêu Dương nói xoa bóp thủ pháp ở bên trong, cũng không có như vậy giang hai tay chỉ tới bắt đây!

Càng quan trọng hơn đúng, Tiêu Dương bắt hai cái vị trí, mặc dù là tại sau lưng, nhưng là, lại đối ứng hẳn bộ ngực hai cái vị trí.

"Ah!"

Tiêu Dương cũng không nhịn lại càng hoảng sợ, mới phát giác được sự thất thố của mình, quay mắt về phía Bạch Khanh Thành hùng hổ dọa người ánh mắt, Tiêu Dương tâm thần vừa loạn, khẩn trương há mồm, một câu đoạt miệng mà ra, không lựa lời nói.

"Ta tưởng rằng phía trước!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Kinh thế giai nhân! Phong hoa tuyệt đại!

Tiêu Dương thốt ra lập tức, lập tức liền phát giác được không ổn!

Ta tưởng rằng phía trước!

Ở phía trước có thể bắt sao?

Một hồi hàn khí bức nhân lập tức hướng phía chính mình tới gần, Tiêu Dương sát cái kia cảm giác gấp sức lực quyền phong hướng phía khuôn mặt của mình đập tới.

Vào!

Tiêu Dương vội vàng thân ảnh một phen, hướng về sau mạnh mẽ hướng lên, nhanh chóng rơi đến trên mặt đất, thân ảnh còn còn không có đứng vững, Bạch Khanh Thành thanh âm đã gần không kèm được địa vang dội đến.

"Lão nương muốn giết ngươi!"

Triệt để nổi bão!

Coi như là không nhịn được bắt hạ phía sau lưng của mình thì cũng thôi đi, cảm tình còn tại ý dâm lấy trước mặt của mình!

Giờ khắc này, Bạch Khanh Thành thật là có một cổ trước bóp nát một quả trứng, sau đó mặt khác một khóa trực tiếp một cước đá bẻ xúc động!

Hồ!

Bạch Khanh Thành một quyền mang theo cuồng phong oanh kích tới.

Tiêu Dương thấy tình thế không ổn, vội vàng nghiêng người lóe lên.

Không ngờ, Bạch Khanh Thành tựa hồ sớm đã biết hẳn hội trốn tránh, cái này một cái chớp mắt, đùi phải đột ngột như huy động cơn ảnh giống như rất nhanh đá lên.

"Oa!"

Tiêu Dương kinh hãi.

Sau lưng mồ hôi lạnh lạnh lẽo địa xông ra, một cước này đá vừa vận lời mà nói..., thật là hội bạo!

Vèo!

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Dương vội vàng vuron hai tay, nhanh như thiểm điện, tát bắt được Bạch Khanh Thành chân phải, tức thì vừa nhấc dựng lên!

Bạch Khanh Thành lập tức quỳnh lên, nhưng là thân ảnh lại không tự chủ được địa bị kéo tiến lên đây, tới gần Tiêu Dương thân thể.

Một tích tắc này, Bạch Khanh Thành hiện lên một chữ chân đứng thẳng, quyền ảnh lại chém ra thời điểm, cũng bị Tiêu Dương vững vàng kèm ở.

Hai đạo thân ảnh dựa vào quá chặt chẽ đây, thậm chí có thể cảm nhận được đối phương hô hấp.

"Thả ta ra!" Bạch Khanh Thành đã gấp vừa giận!

Nàng vạn không nghĩ tới, dựa vào thân thủ của mình, vậy mà sẽ bị trước mắt người này sửa chữa được không có nửa điểm năng lực phản kháng, chưa bao giờ có dương cương khí tức nhào vào hơi thở, Bạch Khanh Thành cái kia lãnh diễm gương mặt nhanh chóng bồi đã qua một tia hồng nhuận phon phốt, bất quá, lập tức bị lửa giận thay thế!

"Đại tỷ, cái này. . . Cái này hoàn toàn hiểu lầm ah!" Tiêu Dương gấp vội mở miệng giải thích, theo bản năng cúi đầu. . .

Trong khoảnh khắc, con mắt hoàn toàn ngốc trệ!

Bạch Khanh Thành ăn mặc màu lam nhạt rộng thùng thình áo ngủ, để cho tiện mát xa, bên trong tự nhiên cũng là chân không trạng thái, áo ngủ lĩnh rất cao, nhưng là, tại như vậy gần khoảng cách, Tiêu Dương vừa vận cúi đầu xem đã ngay lập tức, ánh mắt trực tiếp xuyên thấu qua trên cổ áo khe hở đã rơi vào bên trong. . .

Thâm bất khả trắc khe rãnh, phần nộn bóng loáng bộ ngực sửa theo Bạch Khanh Thành giờ phút này dồn dập hô hấp mà kịch liệt rung rung, như sóng lớn phập phồng liên tục, chỉ một thoáng tách ra hấp dẫn vô cùng lực hấp dẫn.

Phốc!

Một đạo máu tươi ngay lập tức theo Tiêu Dương cái mũi phun ra đi, công bằng, vừa mới rơi tại Bạch Khanh Thành trong ngực mặt. . .

Giờ khắc này, thời gian phảng phất định dạng lấy bất động!

Bạch Khanh Thành con ngươi trừng lớn được không thể tưởng tượng nổi, thẳng tắp mà nhìn Tiêu Dương, mà Tiêu Dương cũng ngây người, vô ý thức thả Bạch Khanh Thành chân.

Thật lâu.

"Ah! ! ! !"

Kinh thiên động địa tiếng kêu sợ hãi âm hưởng triệt dựng lên, phảng phất muốn trực tiếp đem trọn tòa nhà phòng ở đều xóc lên rồi!

XÍU...UU!! !

Một đạo thân ảnh vù địa mở cửa, đồng thời bịch một tiếng đem cửa phòng đóng cửa! !

Đại sảnh phía ngoài hai nữ giết nây mình, ánh mắt nhao nhao quăng đi qua, gặp Tiêu Dương lúc này chật vật vọt ra, Quân Thiết Anh không khỏi vội vàng hỏi thăm, "Tiêu Dương, đại tỷ vì cái gì gọi lớn tiếng như vậy?"

Tiêu Dương cố tự trấn định địa ách một tiếng, "Hết, kích động! Đúng. . . Tự là kích động!"

"Cái mũi của ngươi như thế nào chảy máu?" Bạch Tố Tâm nghi ngờ nhìn xem Tiêu Dương.

"Ta. . ." Tiêu Dương đang muốn mở miệng, bên tai đã truyền đến Bạch Khanh Thành cái kia tràn đầy hận ý ngập trời thanh âm, "Tiêu Dương! ! Lão nương muốn giết ngươi! !"

Chỗ thị phi này tuyệt đối là lưu lại không nổi nữa, Tiêu Dương thần sắc biến đổi, vội vàng nhanh chân xông về ngoài cửa, đồng thời trở về ném đi một câu.

"Ta thực có việc gấp trước đi thôi! Thiết Anh, ngày mai ta lại đến tiếp ngươi."

Tiêu Dương nhanh như chớp giống như chạy ra khỏi Thu Tâm nhà trọ.

Trong đại sảnh, hai nữ hai mặt nhìn nhau, trăm mối vẫn không có cách giải.

Tiêu Dương không phải đi vào cho đại tỷ xoa bóp sao? Coi như trị liệu không thành công, cũng không có cái này hậu quả a? Tại hai nữ xem ra, Tiêu Dương cái mũi huyết, chỉ sợ là bá Bạch Khanh Thành ban tặng rồi! Trên thực tế cũng xác thực như thế, bất quá chân tướng cùng hai nữ trong tưởng tượng hình thức bất đồng mà thôi.

Bất quá, Tiêu Dương không phải mới vừa nói, đại tỷ bệnh đã trị sao?

Đương hai nữ nghi ngờ thời điểm, một lát, Bạch Khanh Thành trên mặt lộ khí địa mở cửa phòng ra, lúc này nàng đã thay đổi mặt khác một thân áo ngủ, lửa giận chưa dứt, đưa tầm mắt nhìn qua đại sảnh, "Hắn đi rồi hả?"

"Đại tỷ? Đã xảy ra chuyện gì?" Quân Thiết Anh nhìn không được thăm dò mà hỏi thăm.

Bạch Khanh Thành lãnh diễm khuôn mặt thêm đứng bên trên một nét khó có thể phát hiện hồng nhuận phon phớt.

Chính mình cùng Tiêu Dương cừu oán xem như kết!

Thế nhưng mà, muốn chính mình cùng hai vị muội muội nói, chính mình không chỉ bị lấy tiểu tử ý dâm một chút, sau đó còn đánh không lại hắn, cuối cùng... ..

Bạch Khanh Thành đương nhiên có thể nghĩ đến Tiêu Dương tại sao lại phun máu mũi!

Bất quá, chuyện này si nhục sự tình chính mình có thể nói không nên lời!

Nói tóm lại, chính mình lại bị sờ lại bị xem, phần này đại thù, Bạch Khanh Thành nhất định phải báo!

"Hừ! Lão nương thật muốn xem hắn có thể trốn bao lâu." Bạch Khanh Thành khuôn mặt tràn đầy sát khí địa mở miệng.

"Tỷ, bệnh của ngươi ra thế nào rồi?" Bạch Tổ Tâm lúc này thỉnh linh địa mở miệng.

Nghe vậy, Bạch Khanh Thành cũng sờ.

Đau bụng kinh vẫn đề hiện tại tự nhiên không thể phát giác được phải không đã chữa cho tốt, bất quá. . .

Bạch Khanh Thành thò tay sờ hướng về phía mình dưới xương sườn, tìm đúng vị trí về sau, nhẹ nhàng lấy tay đè xuống.

Giờ khắc này, Bạch Khanh Thành khuôn mặt lửa giận biến mất không ít, thần sắc nhìn không được ngạc nhiên, chợt vui vẻ, "Không sao!"

Bình thường đè nén xuống sẽ có ần ần tê liệt cảm giác, hiện tại đã không cảm giác được bất kỳ khác thường gì.

"Thật tốt rồi hả?" Hai nữ cũng là vui vẻ.

Bạch Tổ Tâm con mắt theo bản năng tròn to vài phần, "Thật đúng là nhìn không ra, Tiêu Dương y thuật thật không ngờ cao minh."

"Đừng nhắc lại nữa người này!"

Bạch Khanh Thành trực tiếp cất bước đi về hướng phòng tắm, bị người phun ra máu mũi đi vào, Bạch Khanh Thành không tắm rửa cảm giác toàn thân cũng không được tự nhiên.

Phanh!

Phòng tắm đại môn đóng cửa.

Bạch Tổ Tâm cùng Quân Thiết Anh hai mặt nhìn nhau.

"Đại tỷ, đến đại di mộ rồi hả?"

Bạch Tổ Tâm nghĩ nghĩ, "Hắn không phải là a, Tiêu Dương không phải nói còn muốn ba ngày tắm đó?"

...

...

Màu đỏ Chery QQ vùn vụt tại trên đường.

Tiêu Dương song tay cầm tay lái, giờ phút này y nguyên có chút nghĩ mà sợ. Tuy rằng Bạch Khanh Thành đánh không lại chính mình, nhưng là, Bạch

Khanh Thành thân phận có thể nhường cho Tiêu Dương kiêu kỳ không thôi. Kiếp trước tự là bị Ngự Lâm quân đuổi giết roi nhai, Tiêu Dương đối với quan phủ đích nhân có tự nhiên mà vậy kính nhi viễn chi cảm giác.

Huống chi, hảo nam không cùng nữ đấu, nàng hay là Quân Thiết Anh biểu tỷ đây này.

Tiêu Dương như vậy an ủi chính mình một phen về sau, trong đầu nhin không được lần nữa hiện lên mới vừa cái kia một hương diễm một màn, lập tức nhin không được hô hấp dồn dập vài phần, "Lòng yên tĩnh! Lòng yên tĩnh!" Tiêu Dương không ngừng mà vuốt lên lấy nội tâm của mình.

Lúc này là lúc xế chiều, Tiêu Dương cũng không vội lấy trở về Phục Đại, trái lại mở ra chiếc này Chery QQ khắp nơi đi bộ, quá trình này may mắn không có cảnh sát giao thông đưa hấn bắt được, nếu không, lại không thấy giấy lái xe lại không có chứng minh thư Tiêu Dương chỉ sợ tuyệt đối tránh không được tiền cục, không chuẩn trải qua mấy vòng giao tiếp, còn có thể rơi vào Bạch Khanh Thành ma trận trong.

Tối gần hoàng hôn, Tiêu Dương đem xe này đứng ở đường cái một bên, đi vào một gian tiệm mì đem ngũ tạng miếu lấp đầy về sau, mới ợ một tiếng thoải mái nhai nhai mà thẳng bước đi trở về.

Bên đường không ít nhìn có chút há hê ánh mắt liếc về phía Tiêu Dương, lại để cho Tiêu Dương kỳ quái không thôi.

Đi đến xe bên cạnh.

"Ai như thế không văn minh, vậy mà tùy tiện ném đồ bỏ đi?"

Tiêu Dương theo tay cầm lên dán tại trên xe mình mấy trương đồ xe trái quy định hóa đơn phạt, nhìn cũng không nhìn liếc, tiện tay ném xuống đất, sau đó mở cửa xe, đi vào nhanh chóng rời đi xe, như không có việc gì từ lý khai.

Chung quanh người qua đường giờ khắc này đều tròn mắt hốc mồm.

Nửa ngày, nhin không được cảm khái, "Bạn thân này, cường hãn!" Nghiễm nhiên không biết, Tiêu Dương. Căn bản không biết rõ hóa đơn phạt là vật gì.

Bị người dán mấy trang giấy trên xe, tia không ảnh hưởng chút nào Tiêu Dương tâm tình.

Sắc trời đã có điểm mờ nhạt, màu đỏ Chery QQ xe một cua quẹo, liền đi lên nói thẳng Phục Đại đại đạo, bất quá, càng là đi phía trước, càng đến gần Phục Đại cửa trường thời điểm, chung quanh tụ lại đám người tắc thì ngày càng nhiều, càng làm cho Tiêu Dương kỳ quái đứng, đám người đều tập trung ở hai bên, đạo này lên, chỉ có hấn một chiếc xe lái qua. . .

Phía trước, một loạt xe sang trọng đội hiện lên một chữ hình hướng về sau, tăng thêm hai bên đám người tốp năm tốp ba địa đứng vững, mỗi chiếc xe lái xe cũng ăn mặc thống nhất tây trang màu đen đứng đứng nghiêm một bên, ngăn cản Tiêu Dương đường đi.

"Nhiều như vậy kỳ quái xe?" Tiêu Dương nhíu mày, ngược mắt nhìn phía trước, đoàn xe phía trước nhất, một người người mặc màu trắng tây trang người thanh niên lẳng lặng đứng vững, đưa lưng về phía Tiêu Dương, đứng xuôi tay, ánh mắt nhìn thẳng Phục Đại cửa trường phương hướng.

"Tiếp người?" Tiêu Dương lập tức nghĩ tới khả năng này, nhếch miệng, "Tiếp cá nhân cũng cần như vậy phô trương, ta xem là cố làm ra vẻ a." Tiêu Dương hung hăng khinh bỉ một phen, nếu không phải lễ phép để đạt được mục đích, chính mình hiện tại hận không thể lập tức đè xuống loa, thúc giục bọn hấn nhường đường rồi.

Tiêu Dương chú ý tới, đạo này bên trên cũng không phải là không có bất kỳ xe nào khác, mà là đều nhao nhao đứng tại hai bên. Hiển nhiên, tất cả mọi người đối với đám người này đều rất kiêng kỵ. Đương nhiên, có thể lái được đến như vậy nhiều xe sang trọng đích nhân, địa vị có thể tiêu sao?

Tầm mắt mọi người đều hướng Phục Đại cửa trường phương hướng, cũng thỉnh thoảng lại liếc về phía vị kia âu phục nam tử.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tiêu Dương lại nhíu mày, giờ phút này đám người bỗng nhiên vang lên một hồi xôn xao thanh âm, Tiêu Dương tựa hồ có thể cảm nhận được, những người này ánh mắt trong nháy mắt này đều bắn ra ra một hồi nóng bỏng hào quang.

Theo tầm mắt mọi người, Tiêu Dương cũng quăng mục đi qua.

Đồng tử lập tức mạnh mà co rút nhanh mà bắt đầu..., vô ý thức tròn to vài phần.

Phục Đại cửa ra vào, xuất hiện một đạo uyển chuyển đến mức tận cùng dáng người!

Màu xanh nhạt áo lưới, da trắng nõn nà, trán mày ngài, phiến nhược kinh hồng, uyển như du long, lạnh lùng tuyệt mỹ khuôn mặt phẳng phất mang theo một hồi không ăn nhân gian lửa khói khí tức, cơ trí hai con ngươi nhìn thẳng phía trước, nhẹ bước doanh bước, một tích tắc này, cho nên quang sáng tựa hồ cũng bao phủ lúc này nữ trên người.

Sự xuất hiện của nàng, tựa hồ liền chung quanh từng cọng cây ngọn cỏ đều ẩm đậm thất sắc.

"Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc." Tiêu Dương nhàn nhạt cảm thán một tiếng, ánh mắt liếc qua phía trước xinh đẹp không gì sánh được nữ nhân, nàng này một cái nhãn mày một nụ cười, nhất cử nhất động, tựa hồ cũng bí mật mang theo

lấy một hồi có thể khiến động nhân tâm khí tràng.

"Đứng đệ tử? Không giống. . ." Tiêu Dương lông mày nhíu lại, hần đầy đủ cảm thụ được đến, vị này có được lấy dung nhan tuyệt thế trên người cô gái rõ ràng toát ra cấp trên khí tức.

"Kính thể giai nhân! Phong hoa tuyệt đại!"

Tiêu Dương nhẹ giọng cảm thán, "Này chữ bát hình dung, không chút nào đã quá đáng."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Xe rất cứng!

Phong độ tư thái trác tuyệt, phiên nhược kinh hồng.

Khí chất bức người, hồn nhiên gian có thể ngay lập tức làm cho nàng trở thành toàn trường tiêu điểm. Đạm mạc thần sắc liếc qua phía trước, nhẹ cất bước đi tiến lên.

Hơi mờ nhạt sắc trời, nữ tử giống như chói mắt ngôi sao giống như hấp dẫn lấy người ánh mắt.

Đương nữ tử khoảng cách người thanh niên không đến 2m lúc, thân mặc đồ màu trắng quý báu tây trang người thanh niên vỗ tay phát ra tiếng, bên cạnh lập tức một người bung lấy một nhúm tươi đẹp hoa hồng.

Anh tuấn người thanh niên tay nâng hoa hồng, đột nhiên cất bước tiến lên vài bước, thanh âm mang theo phảng phất đủ để thịnh hành ngàn vạn thiếu nữ từ tính."Hoa tươi tặng mỹ nhân."

Vô số hâm mộ đổ kị ánh mắt nhìn về phía bên này, không biết là hâm mộ nữ tử hay là hâm mộ cái này anh tuấn thanh niên.

Nữ tử con người nhẹ nhàng thoáng nhìn, bờ môi khinh động, người bên ngoài nghe không được hần thanh âm, người thanh niên lại nghe được rành mạch, "Ta không thích hoa."

Uyển chuyển dáng người trực tiếp đi tới chiếc xe thứ hai bên cạnh, hướng phía đứng ở bên ngoài lái xe nhạt thanh mở miệng, "Mở cửa!"

Thanh âm mang theo không thể nghi ngờ lạnh như băng.

Nên lái xe tâm thần chấn động, gấp vội cúi người mở cửa, nữ tử ngồi xuống.

Phanh!

Xe cửa đóng chặt.

Gọn gàng mà linh hoạt.

Bị cự tuyệt hoa tươi đưa tặng, anh tuấn người thanh niên tựa hồ cũng không thềm để ý, thần sắc như trước không thay đổi, từ từ quay người, khuôn mặt ngậm lấy mỉm cười thần nhiên, nửa ngày, nhẹ địa khoát tay, thấp mấy chiếc hào bên cạnh xe lái xe nhao nhao cùng lúc ngồi xuống lại.

Người thanh niên ánh mắt lại quét mắt một vòng nữ tử chỗ ở cỗ xe, quay người tiến vào trong xe, thân thể ngồi trên chỗ ngồi lập tức, người thanh niên tầm mắt xẹt qua một tia tinh quang, "Đạm Đài Diệc Dao, bốn công tử không tin, người có thể một mực cao cao tại thượng!" Thần sắc trong nháy mắt khôi phục bình thường, "Lái xe."

Đương Đạm Đài Diệc Dao lên xe về sau, chung quanh cũng mọi người tiếng nghị luận cũng nhao nhao dần dần vang lên.

"Phục Đại nữ thần! Cơ hồ sở hữu tất cả nam sinh trong nội tâm tha thiết ước mơ nữ thần ah!"

"Bình thường thật đúng là cực nhỏ có thể nhìn thấy nàng, bất quá cái này cũng bình thường, nghe nói nàng một tay sáng lập Thanh Phong tập đoàn đã nhảy cư Thượng Hải xí nghiệp Top 100 tên, gần kề ba năm thời gian hiệu quả ah!"

"Tụ tập mỹ mạo cùng trí tuệ cùng tồn tại, như vậy nữ thần, ai dám trèo cao được lên, ta chỉ đứng đứng ở trước mặt nàng bị nàng quét mắt một vòng, tựa hồ toàn thân đều bị nàng nhìn thấu đồng dạng."

"Cắt, người đã nghĩ rồi. . ."

Nương theo lấy một loạt tiếng nghị luận, chung quanh người của hai bên đám cũng theo bản năng hướng phía hai bên nhượng bộ, nhượng xuất nói tới lại để cho người thanh niên đoàn xe chuyển xe trở về.

Tiếp cận nhất Phục Đại cửa trường cái kia chiếc tinh khiết màu đỏ, thân xe đường cong bóng loáng Ferrari tiên phong khởi động, thay đổi đầu xe, hướng phía phía bên phải chuyển trở về, phía bên phải phương hướng vừa vặn đám người chảy ra một con đường.

Còn lại xe sang trọng cũng nhao nhao khởi động, theo sát màu đỏ Ferrari.

Đương Đạm Đài Diệc Dao biến mất trong tầm mắt thời điểm, Tiêu Dương trong đầu để lại cái này nữ thần thần thái lạc ấn, bất quá, hắn quan tâm hơn chính là, chính mình còn phải đợi bao lâu mới có thể đi vào trường học.

Cái này một xe sang trọng đội ngũ cường thế đột kích, hấp dẫn người vây xem quá nhiều, Tiêu Dương không có biện pháp theo bên cạnh ly khai, chỉ có đứng ở cuối cùng một chiếc xe thể thao đằng sau.

Đát đát!

Tiêu Dương nhin không được nhấn xuống loa!

Coi như là tiếp một vị phong hoa tuyệt đại nữ thần, cũng không cần như thế cố làm ra vẻ phô trương a.

Tiêu đại gia có thể là phi thường khinh thường.

Trùng hợp đúng, đương Tiêu Dương loa vang lên lập tức.

Đám người đột ngột gian một trận bạo động, Tiêu Dương phía bên phải vị trí đám người trong lúc đó nhao nhao tránh ra đến. . .

"Nguyên lai thật là có dùng!" Tiêu Dương lập tức vui vẻ, vội vàng đem xe ngược lại sau chừng một mét, lập tức một loại tay lái, ở chung quanh vô số mạng theo khác thường cực ánh mắt bất khả tư nghị xuống, thỉnh linh vững vàng địa lái vào này đột nhiên tán ra ngoài trên đường.

Cảm nhận được ánh mắt chung quanh, Tiêu Dương cũng không nhin nhẹ nhàng đắc chí, bản Trọng Nguyên mặc dù mới lái xe không lâu, nhưng là, kỹ xảo có thể không kém chút nào.

"Hắn điên rồi?" Người của hai bên nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi mở to hai mắt nhìn, mang theo không thể tưởng tượng nổi.

Càng là hiếu kỳ, chiếc này màu đỏ Chery QQ chủ nhân đến tốt cùng là người nào! Chẳng lẽ hắn không biết, một mặt khác Ferrari chính hướng phía bên này khai đến. . .

Chery QQ cùng Ferrari cướp lời?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm giác mình tựa hồ gặp được cực kỳ buồn cười một màn.

"Thật là đồ không kiến thức gia hỏa."

"Ta xem, đợi lát nữa phải sợ tới mức tè ra quần rồi."

"Cái khác xe đều phi thường thức thời địa dừng lại, chiếc xe này làm sao lại như vậy không có mắt."

Nói thì nói như thế, giờ phút này mọi người chung quanh ánh mắt nhưng lại tràn đầy nồng nặc phẫn chán.

"Có trò hay xem, không chánh hợp chúng ta ý?"

"Cái thế giới này tổng có một chút kẻ đàn đến diễn kịch cho chúng ta xem."

Vô số nhìn có chút hà hê ánh mắt liếc về bên này.

"Ấn?" Lúc này thời điểm Tiêu Dương cũng nghiêng mắt nhìn đã đến trước mặt màu đỏ Ferrari rồi, không khỏi nhượng mảy, dò xét một chút hai bên, này chỉ cho một xe thông qua tạm thời thông đạo căn bản cũng không có thể trốn tránh.

Trừ phi một phương nhượng bộ, không có khả năng có có thể thông qua.

Tiêu Dương lập tức nhin không được địa khẽ nắn một tiếng, nộ khí sinh lòng.

Vừa rồi tiếp người thời điểm cản trở đường đi của mình vẫn còn tình hữu khả nguyên, hiện tại chính mình thật vất vả ấn còi đã thông một cái lối đi, vậy mà

lại tới quấy rối!

"Thật coi bản Trạng Nguyên dễ khi dễ?"

Tiêu Dương hừ hừ địa lạnh giọng tự nói về sau, hoàn toàn không có nửa điểm thối nhượng ý tứ, ngược lại nhanh hơn chân ga, nhanh một bước đón tiến lên.

Thấy thế, người chung quanh càng là sợ ngây người.

"Chiếc này chủ nhân của xe xem ra không phải ngu tự là điên rồi!"

Lúc này, ngồi ở Ferrari bên trên người thanh niên cũng giương mắt gặp được xông tới mặt Chery QQ xe, không khỏi theo bản năng khề giật mình, nửa ngày, kiều căng địa cười lạnh một tiếng. "Ăn còi, lại để cho tiểu tử này thức thời xéo đi!"

Bởi vì còn có chuyện trọng yếu hơn, người thanh niên cũng không muốn phức tạp.

Thật tình không biết, đương người thanh niên vừa dứt lời thời điểm, đối diện lại vang lên một hồi thanh thúy tiếng kèn âm, phi thường có tiết tấu hơn nữa gấp rút vang dội đến.

Đát! Đát đát! Đát đát đát!

Trong chốc lát, người thanh niên sắc mặt không khỏi trầm thấp lên, mắt lộ ra tinh quang, giương mắt liếc mắt phía trước Chery QQ.

"Quân thiếu, làm như thế nào?" Lái xe xoay mặt cung kính thanh hỏi thăm.

"Ngừng." Người thanh niên nhạt thanh mở miệng.

Ự...c!

Màu đỏ Ferrari lập tức thắng xe lại, còn đối với mặt chiếc kia Chery QQ tắc thì tiếp tục thẳng đến, đến khoảng cách Ferrari còn có chừng hai mét khoảng cách thời điểm ngừng lại.

Đát đát đát!

Loa thanh âm lại lần nữa vang lên!

Tiêu Dương thoáng cái lại kính.

Lần thứ nhất ăn còi thời điểm, đám người tản ra một con đường; lần thứ hai ăn còi, đối diện xe lập tức ngừng lại; Tiêu Dương tin tưởng, lần này lại ăn lời mà nói..., đối phương sẽ phải biết khó mà lui, đã đi ra đạo này.

"Chạy lúc, cổ xe dựa vào phải đi! Cái này cũng đều không hiểu?" Tiêu Dương xem thường địa mắt liếc phía trước, dựa theo quy tắc giao thông, Tiêu Dương đúng là chiếm lý đây, cho nên, hẳn càng thêm lý trực khí tráng ăn còi.

Giờ phút này, đối diện Ferrari thực sự đột ngột gian vang lên tiếng kèn âm!

Hai xe thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên dựng lên.

Đám người vây xem ánh mắt càng ngày càng cổ quái.

Chery QQ khiêu chiến Ferrari, cái này có thể chưa từng có bá kiến!

Không thể buông tha!

Tiêu Dương tự nhận chiếm lý, không có thối nhượng lý do, mà ngồi tại Ferrari bên trên người thanh niên, lại để cho hắn cho một cổ Chery QQ nhường đường, quả thực là tương đương với hung hăng phiến mặt!

Giờ phút này, người thanh niên sắc mặt càng phát ra trầm thấp lên.

Hắn không nghĩ tới, chính mình khuếch trương thanh thế địa tới đón Đạm Đài Diệc Dao, vậy mà đụng phải một món đồ như vậy làm cho mình khó có thể xuống đài chuyện tình. Sau lưng chiếc xe kia ngồi chính là mình trong lòng nữ thần, tại chính mình nữ thần không coi vào đâu nhận thức kính sợ, vậy càng thêm là không thể nào!

"Quân thiếu, tiểu tử kia tựa hồ không có chút nào giác ngộ." Lái xe quay đầu trầm giọng nói ra, "Nếu không phải người đi cảnh cáo một chút?"

Người thanh niên ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy đối diện Chery QQ, ánh mắt lộ ra vài phần tàn khốc, "Không cần cảnh cáo!"

Nghe vậy, lái xe khề giật mình.

"Trực tiếp đụng vào!"

Người thanh niên lạnh giọng mở miệng, "Ta thật muốn xem, một cỗ Chery QQ xe, cứng đến bao nhiêu?"

"Minh bạch." Lái xe cũng không hai nói, một lần nữa xoay mặt trở về, đem dây an toàn buộc lại, đôi mắt mang theo trên tức, đột ngột gian mãnh liệt giẫm chân ga!

XÍU...UU!! !

Ferrari khởi động tốc độ quá là nhanh, 2m khoảng cách, liền giống như một hồi như gió lốc xông thẳng lên tiến!

Nurong theo lấy một cái xôn xao thanh âm.

Phanh! ! !

Ferrari cùng Chery QQ ngay lập tức hung hăng đụng vào nhau.

"Đậu móa!"

Giờ khắc này, Tiêu Dương cũng nhin không được nửa lần đầu tiên trong đời tuôn ra vừa mới học được nói tục!

Ferrari xông lên lập tức, Tiêu Dương nhưng căn bản liền không kịp bất kỳ phản ứng nào liền bị hung hăng địa đánh lên.

Mãnh liệt trùng kích năng lượng lại để cho Tiêu Dương thân thể suýt nữa nhin không được hướng phía trước nghiêng, bất quá, may mắn Tiêu Dương thân thể tố chất thật tốt, trong thời gian ngắn thân ra tay đứng vững, mới tránh khỏi thân thể cùng kính chắn gió tiếp xúc thân mật. Dù là như thế, Tiêu Dương bên tai hay là vang lên một hồi loảng xoảng tiếng vang.

Đồng thời, trong xe cũng vang lên một tiếng BA~ thanh âm, tựa hồ có cái gì rớt xuống.

Tiêu Dương có thể tưởng tượng xe của mình phía trước chỉ sợ đã bị bị đâm cho vùi lấp một khối đi vào!

Chery QQ xe cũng bởi vậy rút lui hơn hai thước.

"Đậu móa!"

Tiêu đại gia chưa từng bị thua thiệt như vậy, trong thời gian ngắn liền lửa giận trong nội tâm thiêu đốt dựng lên, hai con ngươi hung hăng nhìn thẳng trước mắt màu đỏ Ferrari.

Như vậy va chạm kích xuống, phía trước Ferrari lại không có nửa điểm mài mòn.

Đát! !

Tiếng kèn âm lần nữa vang lên, tựa hồ mang theo cảnh cáo, uy hiếp!

Mọi người chung quanh ánh mắt càng thêm đặc sắc.

Ferrari va chạm Chery QQ!

Luận giá tiền, 400 vạn cùng bốn vạn khối va chạm!

Kết quả tự nhiên có thể nghĩ.

"Kẻ đần, lần này biết khó mà lui a!" Không ít người hài hước cười, đồng thời trong mắt cũng mang theo thương cảm.

Chery QQ động cơ vô cùng rõ ràng địa khởi động, đương tất cả mọi người dự đoán nó có thể phải quay ngược lại thời điểm.

Bỗng nhiên. . .

Vèo! !

Tiêu Dương mãnh liệt giẫm chân ga, xe lập tức như là mũi tên rời cung giống như xông thẳng lên trước.

Oanh! ! !

Lần này là Chery QQ nghịch tập!

Ferrari trên xe lái xe trái lại không có chuẩn bị.

Phanh! !

Nặng nề va chạm xuống, Chery QQ trước xe bên trong hãm tổn thương nghiêm trọng hơn.

Loảng xoảng . .

Tiêu Dương đánh lên xuống, Ferrari một cái đèn xe bị đụng nát!

Giết địch 800, tự tổn một nghìn!

Giờ khắc này, tất cả mọi người tròn tròn mắt!

Toàn trường yên tĩnh một mảnh, tròn mắt há hốc mồm mà nhìn xem cái này một không thể tưởng tượng một màn.

"Quá điên cuồng!"

Toàn trường xôn xao một mảnh!

Một lát, Ferrari trong xe người thanh niên ánh mắt âm trầm địa lệ trước mắt phương mài mòn bên trong hãm Chery QQ, cười lạnh trên tức một tiếng.

"Đúng vậy, xe rất cứng!"

Chợt đứng đôi mắt hung ác quang thiểm qua, "Đừng phế nó!"

"Vâng!"

Một mặt khác, Chery QQ trên xe, Tiêu Dương ánh mắt nhìn lướt qua phía trước Ferrari, nỗ lực môi lắm lắm, "Xe rất cứng." Xác thực rất cứng, hai lần va chạm, đủ để phân ra ưu khuyết rồi.

Nhưng là, Tiêu Dương lúc này cũng triệt để cùng đối phương trúng lên, phần nộ ý tràn ngập ngực, đôi mắt hung hăng chăm chăm vào phía trước, một bộ bất cứ giá nào bộ dạng.

"Nhưng là, người Tiêu đại gia xe cũng rất cứng!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Năm đám cứng hơn!

Động cơ khởi động thanh âm oanh địa vang lên.

Tiêu Dương hai tay nhanh cầm tay lái, ánh mắt dồn thẳng vào lấy phía trước, tràn đầy lửa giận ánh mắt mang theo kiên định, còn có vẻ điên cuồng.

Tiêu đại gia há lại mặc cho khi dễ loại lương thiện!

Tại Tổng triều như thế xã hội phong kiến xuống, có ‘ quân muốn thân chết, thân không thể không chết ’ mà nói pháp! Mà song khoa trạng nguyên Tiêu Dương cũng tại hoàng đế đánh vào tử lao về sau, liều chết vượt ngục!

"Đại chiến Ngự Lâm quân đại nội thị vệ còn không nói chơi, hôm nay sao lại, há có thể lại để cho một cổ đồng dạng là màu đỏ xe cho khi dễ." Tiêu đại gia phi thường phần nộ, bất quá, cảm tình hân đối với xe nhận thức cũng chỉ dừng lại ở xe nhan sắc cấp này tầng.

Song phương đều tại súc thế.

Cơ hồ là đồng thời, mãnh liệt giẫm chân ga!

Vèo!

Vào!

Hai đạo hồng sắc gió lốc thỉnh thoảng lần nữa tiếp xúc. . .

Phanh! !

Loảng xoảng. . .

Ferrari cùng Chery QQ khoảng cách gần va chạm, Tiêu Dương Chery QQ xe đầu xe đã là thê thảm không nở nhìn, mà Ferrari cũng có không nhẹ đích tổn thương.

"Đừng có ngừng!"

Người thanh niên lạnh lẽo nhìn lấy phía trước, trước ngực buộc lên dây an toàn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tiếp mấy lần va chạm, màu đỏ Chery QQ bị đánh lui lại hơn 10m, Ferrari hùng hổ dọa người địa trùng trước.

"Móa!" Tiêu Dương kêu nửa một tiếng chính mình học hội không lâu giọng từ, xe rút lui vài mét, chuẩn bị nhát cổ tác khí lại nghênh đón tiếp lấy, đối trước mắt Ferrari, Tiêu Dương đứng ngoan tâm muốn chết đập đầu đi xuống.

Một hồi thanh thúy tiếng hát du dương đột ngột gian vang vọng tại Tiêu Dương bên tai.

"Ân?" Tiêu Dương khẽ giật mình, cúi đầu liếc mấy cái, tối chung rơi tại chỗ ngồi phía trước, một bộ điện thoại di động màn hình đang nháy quơ, giờ phút này chính vang lên êm tai tiếng chuông, "Thiết Anh điện thoại làm sao sẽ mất trên xe?" Tiêu Dương nghĩ nghĩ, đưa điện thoại di động cầm lên, quét mắt điện báo biểu hiện, viết ‘ Tổ Tâm tỷ ’ ba chữ.

Tiêu Dương nhận điện thoại.

"Tiêu Dương, nguyên lai điện thoại ta thật sự rơi trên xe rồi. Đúng rồi, người hôm nay đối với đại tỷ làm cái gì? Nàng đã liên tục mắng người mấy giờ, không có một câu mang tái diễn, nếu không phải cục cảnh sát đột nhiên gọi điện thoại cho nàng làm cho nàng trở về một chuyến, chỉ sợ còn phải tiếp tục mắng đây này!"

Đúng Quân Thiết Anh thanh âm.

Nghe vậy, Tiêu Dương toàn thân lập tức lại rung mình một cái.

Hắn tình nguyện cùng tại đây sở hữu tất cả xe đều đụng phải lượt, cũng không dám gặp lại Bạch Khanh Thành rồi, dạ vài tiếng, tùy tiện qua loa sau khi đi qua, Tiêu Dương ánh mắt quét trước phía trước, cái kia màu đỏ Ferrari thỉnh thoảng lần nữa vọt lên.

Oanh! !

Chery QQ xe lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn, lần nữa rút lui vài mét.

"Móa!" Tiêu Dương nhìn không được theo bản năng tức giận mắng một tiếng.

Quân Thiết Anh tại điện thoại bên kia tựa hồ đã nhận ra cái gì không đúng, bèn vội dò hỏi, "Tiêu Dương, thanh âm gì như vậy vang lên?"

"Tông xe rồi." Tiêu Dương thành thật trả lời.

"Cái gì?" Quân Thiết Anh thanh âm trong lúc đó làm lớn ra vài phần, mang theo lo lắng, "Như thế nào không cẩn thận như vậy!" Lúc này, ở một bên làm lấy mặt màng Bạch Tổ Tâm mắt liếc Quân Thiết Anh.

"Không có việc gì, lại không là lần đầu tiên đụng phải." Tiêu Dương hung hăng chăm chăm vào phía trước, muốn cho hắn nhận thua, đó là tuyệt không khả năng.

"Không là lần đầu tiên đụng?" Quân Thiết Anh tưởng tượng một chút, Tiêu Dương mở ra chiếc này Chery QQ xe một đường mạnh mẽ đâm tới tràn cảnh. . .

Toàn thân một cái giật mình, gấp vội mở miệng nói, "Tiêu Dương, người nói rõ một chút."

Đại tiểu thư phân phó Tiêu Dương tự nhiên không dám thoái thác, nhưng là thế cuộc trước mắt lại gấp vô cùng gấp, Tiêu Dương chỉ có đơn giản bản tóm tắt vài câu.

"Người lấy người liều tông xe?" Quân Thiết Anh thanh âm lần nữa kinh kêu lên, bên cạnh Bạch Tổ Tâm ánh mắt cũng không nhìn lộ ra một tia kinh ngạc, nghi ngờ nhìn xem Quân Thiết Anh.

Cái gì gọi là liều tông xe?

"Đúng."

"Tổ Tâm tỷ, " Quân Thiết Anh cầm điện thoại bên mặt nhìn xem Bạch Tổ Tâm, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng lo lắng, "Tiêu Dương tại Phục Đại cửa trường học cùng người khác đối mặt, dùng xe tông xe."

"Dùng xe tông xe. . ." Bạch Tổ Tâm dờ khóc dờ cười, ra hiệu Quân Thiết Anh đưa đi động cho nàng

"Hiện tại tình huống như thế nào?" Bạch Tổ Tâm trực tiếp mở miệng.

Tiêu Dương lập tức ủy khuất, "Đều là màu đỏ xe, chúng ta cùng đối phương so sánh với chênh lệch nhiều lắm."

Bạch Tổ Tâm cái trán hắc tuyến ứa ra, "Đều là màu đỏ. . ." Dùng một chút, Bạch Tổ Tâm suy tư một lát, trầm giọng nói ra, "Ngươi mò xuống tay lái trung ương đích lưng mặt vị trí. . ."

Tiêu Dương tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay tìm tòi, trong lòng nhẹ đập, cái chỗ này thỉnh thoảng có một chút nhô ra cái nút."Đây là. . ."

"Không nghĩ quá nhiều, đè nén xuống!" Bạch Tổ Tâm thanh âm gọn gàng mà linh hoạt địa vang vọng, lập tức cúp điện thoại, đem điện thoại ném tới trên ghế sa lon, khòe miệng nhẹ vênh lên, "Của ta Chery QQ, cũng không phải ai cũng có thể khi dễ đấy."

"Tổ Tâm tỷ. . ." Quân Thiết Anh nghĩ nghĩ, hay là ánh mắt đã rơi vào Bạch Tổ Tâm trên người, "Ta muốn nhờ ngươi một sự kiện. . ."

"Ngươi muốn ta tự mình đi một chuyến?" Bạch Tổ Tâm lập tức đã minh bạch Quân Thiết Anh ý tứ.

Quân Thiết Anh nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu, "Đối phương không rõ lai lịch, ta sợ hấn thua thiệt."

"Ta xem tiểu tử này không giống như là ăn thiệt thòi hàng!" Bạch Tổ Tâm đứng lên, đi về hướng buồng vệ sinh phương hướng, "Được rồi, dù sao cũng không xa, ta rửa sạch sẽ mặt lại đi qua nhìn một chút."

...

...

Đã nhận được Bạch Tổ Tâm nhắc nhở về sau, Tiêu Dương cũng không nhiều muốn, lập tức nhấn xuống cái kia nhô ra cái nút.

Đè xuống lập tức, xe khoảng cách tắt lửa.

Tiêu Dương tròn tròn mắt, vẻ mặt cầu xin, "Tỷ tỷ, ngươi nên không phải là đùa nghịch ta đi."

Tiêu Dương vội vàng một lần nữa khởi động. . .

Trì! !

Động cơ khởi động thanh âm bỗng nhiên lại để cho Tiêu Dương chịu khê giật mình.

Rõ ràng bất đồng!

Giờ khắc này, toàn bộ xe phảng phát rục rở hẳn lên, khoảng cách bị kích đang sống, động cơ vang lên thanh âm tựa hồ lại để cho Tiêu Dương có thể cảm nhận được rõ ràng một hồi lực lượng hùng hậu tràn ngập thân xe.

"Quả thực có ngày đêm khác biệt!" Tiêu Dương nhãn tình sáng lên, đôi mắt lập tức lệ hướng tiền phương.

"Cho ngươi nhìn xem, Tiêu đại gia đến tốt cùng cứng đến bao nhiêu!"

Tiêu Dương mạnh mẽ một cước đạp xuống chân ga!

Vèo! !

Nếu như nói lúc trước Tiêu Dương xe như là cừ non giống như ngoan cố địa chống cự lời nói, giờ khắc này, rồi đi Bạch Tổ Tâm chuyên môn tại hẳn trên người cài đặt cái trang thiết bị về sau, màu đỏ Chery QQ chính thể tính năng tăng lên không chỉ một cấp độ, khởi động tốc độ nhanh như thiểm điện, vũ địa xông về phía trước, như hổ đói phốc Sói. . .

Nháy mắt va chạm!

Oanh! ! !

Giờ khắc này, lại để cho tất cả mọi người sợ ngây người một màn đã xảy ra.

Chery QQ phản công, thành linh đem Ferrari thân xe đụng hãm thêm vài phần, đồng thời, cổ xe nhanh chóng rút lui.

Phanh! !

Trong xe người thanh niên bị cái này một cái xông tới chấn động màng tai phát đau nhức, mắt nổi đom đóm.

Nửa ngày, mới từ từ tri hoãn thần. . .

Phanh! !

Chery QQ lại đắc thế không buông tha người, lại lần nữa hung hăng đụng vào!

Phanh!

Tiêu Dương cái này rốt cục đã thoải mái!

Thật to hả giận!

Tuy rằng cái này một loạt va chạm sẽ để cho Chery QQ càng thêm mài mòn, nhưng là, thật vất vả phản chiếm được tiên cơ, Tiêu Dương há lại sẽ làm cho đối phương lại kịp phản ứng, liên tiếp mấy lần va chạm, thắng đến lại để cho Ferrari sau xe rùng động phải phía sau trên chiếc xe kia.

Tiêu Dương cái này mới ngừng lại được.

Hắn nhớ rõ, chiếc xe thứ hai bên trong là vị kia phong hoa tuyệt đại kinh thế giai nhân, chính mình lại trùng quá khứ, không khỏi quá đường đột giai nhân rồi.

Tiêu Dương tự hỏi mình vẫn là vô cùng thương hương tiếc ngọc đấy.

BA~.

Đang sau chiếc xe kia cửa xe thành linh ở thời điểm này mở ra.

Khuynh thành dáng vẻ khắc sâu vào tất cả mọi người trên mí mắt.

Đạm Đài Diệc Dao phảng phát vình vểnh đều là một bộ làm như lãnh diễm lại là lạnh nhạt thần sắc, con mắt như ngôi sao, tinh lờm liếc phía trước cái kia rách mướp đầu Chery QQ, lập tức trực tiếp đi về hướng mặt khác hơi nghiêng, cất bước đi tới đoàn xe cuối cùng, giờ khắc này, một đạo màu đen tia chớp theo góc rẽ bay vút mà ra!

Ự...c! !

Tiếng thắng xe chói tai âm.

Màu đen Lamborghini Đạm Đài Diệc Dao trước người ước chừng chừng 3m đột ngột gian một cái thật nhanh vung đuôi.

Thần hồ kỳ kỳ trôi đi!

Trên mặt đất vang lên một hồi tiếng cộ xát chói tai.

Mọi người chung quanh một tiếng thét kinh hãi, bởi vì cái kia Lamborghini rất nhanh liền muốn đụng phải Đạm Đài Diệc Dao. . .

Đạm Đài Diệc Dao thần sắc bình thản không thay đổi, khuôn mặt phảng phát đi đang đắp một tầng cái khăn che mặt thần bí.

Ự...c! !

Xe thành linh tại Đạm Đài Diệc Dao trước người ước chừng mười li mét tả hữu ngừng lại, hơn nữa, vừa mới đứng cửa xe phương hướng đối diện lấy Đạm Đài Diệc Dao.

Tinh diệu tới cực điểm không chế, kỹ kinh bốn tòa kỹ thuật lái xe.

Đạm Đài Diệc Dao vén vén đòi hỏi khẽ vươn tay, mở cửa xe cúi người liền ngồi xuống, lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm người thanh niên điện thoại, "Ta không muốn lãng phí thời gian."

Điện thoại lập tức một hồi mạnh âm.

"Hừ!"

Người thanh niên hung hăng đem điện thoại ném tới chỗ ngồi bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy phía trước Chery QQ xe. Chính mình thật vất vả mới

tranh thủ một lần tới đón Đạm Đài Diệc Dao cơ hội, vậy mà như vậy bị trước mắt chiếc xe này cho phá hủy!

Màu đen Lamborghini tuyệt trần mà đi.

Người thanh niên đẩy ra cửa xe, quý báu màu trắng ô phục hiển lộ rõ ràng đưa ra xa xỉ giá trị con người, khuôn mặt anh tuần lại hiện đầy phần nộ ý, "Ta thật muốn xem, quả đấm của ngươi có thể hay không cùng xe đồng dạng cứng rắn!"

Người thanh niên mãnh liệt khoát tay chặn lại.

BA~! BA~! BA~!

Bên cạnh thập mấy chiếc xe cửa xe toàn bộ mở ra, toàn bộ thanh nhất sắc tây trang màu đen, mắt sáng như đuốc, khuôn mặt lạnh lùng, mục như chim ưng địa nhìn chăm chú về phía Chery QQ phương hướng.

Giờ phút này, chung quanh không ít người nhất gan gặp sự tình thẳng cấp đến trình độ như vậy, lúc này xa xa tránh né lên.

Mấy chục hình thể to lớn, nghiêm chỉnh huấn luyện bảo tiêu!

Đạm Đài Diệc Dao ly khai, người thanh niên giờ phút này thầm nghĩ làm một chuyện, phế đi người ở bên trong xe!

Hắc y ô phục bảo tiêu từng bước từng bước hướng phía trước tới gần, hai bên bao vây lại.

Một lát, Chery QQ cửa xe cũng đột nhiên mở ra.

Tầm mắt mọi người đều tập trung đi qua.

Đều muốn biết, dám công nhiên dùng Chery QQ khiêu khích Ferrari đấy, đến tốt cùng là người nào?

Một vòng anh tuần vui vẻ ánh vào mọi người tầm mắt!

"Ah! Là hắn?"

Lúc này có người nhận ra Tiêu Dương, còn bên cạnh một số người tắc thì vội vàng truy vấn bái kiến Tiêu Dương đích nhân lai lịch của hắn, chung quanh tiếng nghị luận lập tức vang dội đến.

"Tiêu ca?"

Lúc này đứng ở gác cổng cửa phòng trực ban xem náo nhiệt Lâm Tiểu Thảo cũng không nhận con mắt đập một cái.

Hắn 1 giây trước vẫn còn mơ mộng trong xe đến tốt cùng là cái gì người điên cuồng vật, vẫn thật không nghĩ tới đứng Tiêu Dương! Cho dù Lâm Tiểu Thảo biết rõ Tiêu Dương mở ra Chery QQ đi ra ngoài, nhưng là, thế giới này khai Chery QQ nhiều người đâu rồi, Lâm Tiểu Thảo cũng không lưu ý bằng số xe.

Như vậy nơi, một trường học nho nhỏ đang trực gác cổng đương nhiên là không dám tùy ý nhúng tay, nhưng là, khi nhìn thấy Tiêu Dương một khắc, Lâm Tiểu Thảo nhận không được do dự một chút.

Tiêu Dương chậm rãi tiến lên, tựa hồ hồn nhiên không có phát giác được hai bên vây quanh tới hắc y ô phục bảo tiêu, trực tiếp đi về hướng người thanh niên, thần sắc phi thường nghiêm nghị đánh giá người thanh niên, nghiêm túc mở miệng, "Là người dùng xe của ta?"

Người thanh niên ánh mắt lộ hàn quang, đứng cách Tiêu Dương không đến 2m địa phương.

Hắn không biết, khoảng cách này đứng vô cùng nguy hiểm hiểu rõ vị trí.

Đối với Tiêu Dương tiên phong hưng sư vấn tội, người thanh niên thần sắc nổi lên vài phần cười lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy Tiêu Dương, nheo lại một tia tinh quang, "Đúng vậy, Nhưng tiếc. . . Xe của ngươi rất cứng."

Tiêu Dương ha ha cười cười.

XÍU...UU!!

Gót chân đột nhiên đập một cái, bước xa xông lên, như thiểm điện ra quyền nặng nề mà đập vào người thanh niên một bên hốc mắt bên trên.

Phanh! !

"Ân, nắm đấm cứng hơn!"

Tiêu Dương thanh âm phi thường nghiêm túc giải thích nói.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nay làm sao không biết xấu hổ?

Người thanh niên mơ hồ, thân ảnh bị một trận này mạnh mẽ lực đánh vào oanh kích được lão đảo rút lui mấy bước, nhất thời đầu vầng mắt hoa, mắt nổi đom đóm, mắt trái truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức, vội vàng dùng tay che mắt, cái kia đau nhức triệt nội tâm đau đớn cảm giác lại để cho hắn toàn thân đều tại không tự chủ được run rẩy.

Tiêu đại gia đột nhiên phát hiện, hắn càng ngày càng hưởng thụ loại này đánh lên chỗ mang tới khoái cảm rồi.

Liền một chữ: Thoải mái!

Nhất là tại đối phương kiêu ngạo nhất đặc ý thời điểm cho hắn vào đầu một kích, chuyện như vậy, Tiêu đại gia cũng phi thường cam tâm tình nguyện đi làm.

Huống chi, đối phương còn đang hoài nghi mình quá đảm.

Tiêu Dương chỉ có thể chi tiết nói, "Nắm đảm cứng hơn."

Hắn đương nhiên biết rõ tiên phong ra tay sẽ khiến đối phương lớn hơn nỗi giận, trả thù điên cuồng hơn. Nhưng là, không xuất thủ, đối phương làm theo là muốn đem mình phế ngay lập tức!

Chính như Bạch Tố Tâm theo như lời, hắn tự là không chịu thua thiệt hàng!

Giờ này khắc này, chung quanh tất cả mọi người cũng đều sợ ngây người.

Phanh!

Bên tai phảng phất còn quanh quẩn một quyền này thanh thúy thanh âm.

Nắm đảm cùng hốc mắt thân mật đụng vào lập tức, thời gian đều tựa hồ dừng lại.

Một màn này đang lúc mọi người đồng tử vô hạn mở rộng, trong lòng không khỏi một hồi hàn khí xâm lấn, thỉnh linh địa rung mình một cái, ngược lại hít và một hơi, tựa hồ một quyền này đứng đập vào trên người của mình, thấm thiết cảm nhận được trong đó độ mạnh yếu.

Người thanh niên tay che tại hốc mắt lên, tất cả mọi người có thể tưởng tượng, giờ phút này hắn hốc mắt, chỉ sợ đã trở thành màu tím đen.

"Quân thiếu!" Hắn bên cạnh hắc y âu phục bảo tiêu lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng đi hai người đi qua đem người thanh niên đỡ lấy, mà những người còn lại tắc thì càng thêm khí thế bức người địa bức hướng về phía Tiêu Dương.

Như thế giống như cây cung giương nỏ, thoáng cái lại để cho chung quanh không ít thần kinh người căng thẳng lên.

"Dừng tay!"

BA~! BA~!

Tiếng bước chân dồn dập âm theo cửa trường phương hướng sẽ cực kỳ nhanh truyền đến.

Ba bốn vị trí người mặc Phục Đại gác công đồng phục nam từ bước nhanh vọt lên, dùng Lâm Tiểu Thảo cầm đầu, trực tiếp vọt tới Tiêu Dương trước người.

Giờ khắc này, không ít người đều ngây ngẩn cả người, kinh nghi mà nhìn Lâm Tiểu Thảo bọn người.

Tiêu Dương đôi mắt cũng không nhìn xẹt qua vài phần kinh ngạc.

Dùng người thanh niên cái này thập mấy chiếc xe thể thao sang trọng phô trương, tuy rằng không biết kỳ cụ thể thân phận, nhưng là nhất định là phi phú tức quý. Trước mắt loại tình huống này, đừng nói là một trường học gác cổng, cho dù là trên đường đi qua tuần tra cảnh sát giao thông, cũng chưa chắc

dám xen vào việc của người khác.

Lâm Tiểu Thảo mang theo ba người xông lên, đối với thường trong mắt người xem ra, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, cũng không có thiếu người nhìn ra được, bốn người này ở bên trong, ngoại trừ Lâm Tiểu Thảo bên ngoài, còn lại ba người thần sắc đều hơi mang theo vài phần khúm núm.

Hắn là không phải là bọn hắn tự nguyện đi lên?

Trước mặt mọi người người nhao nhao ngờ vực vô căn cứ thời điểm, người thanh niên che mắt ánh sáng lạnh nhìn xem bên này, "Phục Đại gác cổng?"

Phục Đại mặc dù là cái cao đẳng học phủ, tại Phục Đại bên trong, cũng càng là tầng long ngoạ hồ, có không ít không thể tùy tiện trêu chọc tồn tại. Nhưng là, chính là gác cổng, hiển nhiên không ở nơi này một hàng ngũ.

"Xen vào việc của người khác?" Người thanh niên ánh mắt nghiêng mắt nhìn lấy Lâm Tiểu Thảo.

"Vị tiên sinh này, " đối phương hiển nhiên là cái người có lai lịch lớn, Lâm Tiểu Thảo chính mình tuy rằng trình độ văn hóa không cao, nhưng là vắt hết óc nghĩ ra mấy cái vẻ nho nhã từ ngữ, "Tiêu ca là chúng ta Phục Đại gác cổng ngành người, đồng liêu gặp nạn, chúng ta tự nhiên không được ngồi yên không lý đến, huống hồ, nơi này là Phục Đại phạm vi, các người nhiều người như vậy đối phó chúng ta Phục Đại gác cổng, chẳng lẽ, hoàn toàn không đem Phục Đại đặt ở trong mắt?"

"Phục Đại gác cổng?" Người thanh niên ánh mắt lạnh lùng lườm hướng Tiêu Dương, cười lạnh, nguyên lai cái này không để ý hậu quả xông tới mình tiểu tử, cũng chỉ là cái nhỏ nhỏ gác cổng!

Không biết sống chết!

Về phần Lâm Tiểu Thảo dòi ra ngoài Phục Đại đương tấm mộc, người thanh niên tự nhiên có thể hoàn toàn bỏ qua, Phục Đại hội bởi vì làm một cái nhỏ nhỏ gác cổng đắc tội chính mình? Người thanh niên không Xùy~~ một chú ý.

"Lâm huynh, một người làm việc một người đương, kính xin tạm thời né tránh a."

"Tiêu ca, " Lâm Tiểu Thảo vừa quay đầu lại, đỉnh đặc mở miệng, khuôn mặt lộ ra vài phần thật thà vui vẻ, "Ta liền tính cách này, gặp không quen huynh đệ mình bị khi phụ sĩ nhục, ta đã bảo người một tiếng ‘ Tiêu ca ’, liền sẽ không trơ mắt nhìn người đang ở đây ta không coi vào đâu bị đánh."

Không thể phủ nhận, trên thế giới người như vậy đã rất ít.

Đương nhiên, Lâm Tiểu Thảo mang theo ba cái gác cổng lao tới còn có mặt khác nguyên nhân, chính là nhận được mới nhậm chức gác cổng bộ phận bộ trưởng mệnh lệnh, coi như không thể ngăn cản cái này một ầu đả, cũng muốn kéo dài thời gian. Nếu không, hiện tại xông lên trước đây, chỉ sợ chỉ có Lâm Tiểu Thảo một người.

Tiêu Dương mắt nhìn Lâm Tiểu Thảo, nửa ngày, cười ha ha một tiếng, "Lâm huynh, hôm nào ta mời ngươi uống!" Giờ khắc này, Tiêu Dương đã đã cho rằng Lâm Tiểu Thảo cái này một bằng hữu, nghĩ lại một chút, tựa hồ cũng là Tiêu Dương tại hiện đại kết giao vị thứ nhất đồng tính bằng hữu, đối với cái này, Tiêu Dương chỉ có thôn thức, thế giới này quá khác thường.

"Hừ!"

Người thanh niên trên mặt vẻ giận dữ nhìn trước mắt mấy người, mạnh mẽ khoát tay, hung ác thanh rơi xuống, "Không thức thời đều phé đi."

Vào! Vào! Vào!

Bốn phương tám hướng hắc y âu phục nam tử lập tức một cái bước xa bay thẳng về phía trước, hạ bàn ôn trát, ra quyền trầm trọng, hiển nhiên cũng không phải là một loại bảo tiêu.

"Lâm huynh, cẩn thận rồi." Tiêu Dương khẽ quát một tiếng, lập tức liền nghênh đón tiếp lấy, tát bắt được gần nhất một vị âu phục cánh tay của nam tử, mạnh mẽ một cái ném qua vai.

Phanh!

Trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất, đồng thời, Tiêu Dương chân phải như là như gió lốc sau đá!

Thân pháp linh hoạt địa du tẩu cùng Hắc y nhân tầm đó, ra quyền quỷ dị cường đại.

Bất quá, Tiêu Dương bên này thế cục tuy rằng ôn hòa, khi hắn nghiêng mắt nhìn về phía Lâm Tiểu Thảo bên kia, nhưng không khỏi nhướng mày, Lâm Tiểu Thảo sau lưng mặc dù có ba vị gác cổng theo sau, nhưng là, ba vị này gác cổng tại Hắc y nhân xông lên thời điểm sớm đã sợ đến té cút té đái, căn bản không có bất luận cái gì năng lực phản kháng liền bị oanh đánh cho gọi cha gọi mẹ.

Lâm Tiểu Thảo khí lực xác thực không nhỏ, hơn nữa nhìn bắt đầu đánh nhau kinh nghiệm cũng phi thường phong phú, bước nhanh thối lui đến một chiếc xe trước mặt, dùng xe vì bình ngăn cách, đối kháng Hắc y nhân trùng kích, bất quá, song quyền nan địch tứ thủ, trước mặt thế cục càng ngày càng khôn

quần. . .

Thanh niên ánh mắt của người một mực nhìn chăm chăm Tiêu Dương, đối với hắn mà nói, hung hăng phé đi Tiêu Dương mới phương đề giải hận.

Một tay y nguyên tại che mắt, cái tay còn lại nâng lên, nhìn lướt qua thời gian, người thanh niên nhú lại mi, "Động tác nhanh lên!"

Hắc y âu phục bảo tiêu thể công càng hung hiểm hơn rồi.

BA~!

Tiêu Dương một quyền oanh tại một người trong đó xương sườn, đồng thời một tay bắt lấy hắn thân thể, mạnh mẽ xoay tròn ném hướng hơi nghiêng, áp đảo nhiều cái người.

"Bất giác trước bất vua!"

Tiêu Dương ánh mắt trong lúc đó dồn thẳng vào hướng người thanh niên.

Thân ảnh mạnh mẽ mà một cái bước xa xông đi lên.

Tất cả mọi người tự nhiên cũng đều dự kiến đến Tiêu Dương mục đích, ra tay càng thêm tàn nhẫn địa phong tỏa Tiêu Dương.

XÍU...UU!! !

Kịch liệt trong vòng chiến, bỗng nhiên một đạo bạc sắc quang mang lóe lên rồi biến mất.

Cơ hồ tất cả mọi người phản ứng không kịp nữa tới.

Ngân quang thiểm lược!

XÍU...UU!!

"Ah. . ." Một hồi vô ý thức phát ra kêu thảm thiết, tựa hồ thừa nhận tay đứt ruột xót đau nhức!

Chùy tim đau thất!

Dùng bọn này âu phục bảo tiêu tổ chất, chỉ sợ là bị đánh nát xiu cũng sẽ không lên tiếng nửa câu. Nhưng là, phát sinh trước mắt tình huống đúng, đương nên hắc y âu phục bảo tiêu một quyền hồ hồ sanh phong địa tiến lên thời điểm, xông tới mặt nhưng lại một đạo lạnh như băng ngân quang.

Trực tiếp đâm về quả đấm của hắn.

Đúng một chi ngân châm!

Như vậy đau đớn, trong chớp lát lại để cho hắn nhận không được hết thảm lên.

Đau đến toàn thân phát run, bờ môi chỉ một thoáng trắng bệch.

Dùng nắm đấm đi oanh kích ngân châm, kết quả có thể nghĩ.

XÍU...UU!!

Tiêu Dương một chiêu đắc thủ, đi về phía trước tốc độ lại một chút cũng không có chậm lại, nắm chặt nắm đấm, đầu ngón tay kẹp lấy ngân châm, cái này thật lớn một sát khí nhất thời lại để cho tất cả hắc y âu phục bảo tiêu đều nghe tin đã sợ mất mật, không dám né tránh, chỉ có kiên trì xông lên.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Tiếng kêu thảm thiết âm hợp thành một mảnh.

Tiêu Dương khoảng cách người thanh niên cũng càng ngày càng gần.

Người thanh niên ánh mắt nhẹ híp lại, thần sắc cũng không mang vẻ sợ hãi, trái lại thở nhẹ thở ra một hơi, "Là thứ cứng rắn nắm đấm. . . Quân Thất, xem ra, người này có tư cách đương đối thủ của ngươi."

Người thanh niên sau lưng, một đạo khuôn mặt bình tĩnh thân ảnh vọt ra, cái chữ chỉ vện vện có 1.6m tả hữu, đầu trục, huyết Thái Dương thoáng nhô lên, bình tĩnh hai con ngươi liếc qua chính hướng phía bên này chạy như bay đến Tiêu Dương, một vòng chiến ý từ địa bay lên, đồng thời, thanh âm hơi khàn khàn địa vang lên rút lui, "Quân thiếu muốn chút gì đó đồ ăn?"

Nghe vậy, người thanh niên đậm mặt cười lạnh, "Lỡ tai heo bàn chân gấu nòi."

Gọi món ăn.

Một lỗ tai, một bàn tay.

"Nghe vào đúng nói không sai đồ ăn." Người thanh niên ánh mắt có chút chờ mong.

Lúc này, Tiêu Dương khoảng cách người thanh niên đã chưa đủ ba mét.

Đầu trục Quân Thất bước chân từ từ địa bước lên trước. . .

Ánh mắt bình tĩnh mà nhìn xem chính xông lên Tiêu Dương, khóe miệng nhếch lên một tia lãnh ý.

Chậm rãi trên xuống. . .

Ự...c! ! ! !

Một hồi tiếng thảng xe chói tai âm trong chốc lát vang vọng toàn bộ vòng chiến! !

Lại là một cỗ màu đỏ Chery QQ, không biết khi nào đã vọt tới đoàn xe phía trước nhất, bánh xe cùng mặt đất ma sát tuôn ra kịch liệt hỏa hoa.

Giờ khắc này, lúc này cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cửa xe nhanh chóng mở ra.

Màu đen trường ngoa đặc biệt chướng mắt, một đầu mái tóc đen nhánh ở thời điểm này tán bay ra ngoài, màu bạc trắng áo sơ mi bao vây lấy đầy đặn thân thể, khuôn mặt hiện ra lãnh ý làm cho hán phảng phát một cái Ngọc Diện La Sát giống như, nhiệt độ chung quanh đều trong lúc đó tựa hồ giảm xuống vài phần.

Bạch Tổ Tâm chạy tới, hơn nữa, cũng trước tiên thấy được người thanh niên, cho nên giờ phút này, mặt mũi của nàng mới như thể lạnh như băng.

"Dừng tay!"

Trường ngoa cất bước bước tiến lên đây, ánh mắt dồn thẳng vào lấy người thanh niên.

Ánh mắt va chạm vào Bạch Tổ Tâm, người thanh niên sắc mặt biến hóa, đồng thời cũng lộ ra vài phần nghi hoặc, mạnh mẽ khoát tay, "Dừng tay."

Hắc y âu phục nam tử lập tức tán ra, lúc này, chính từ bước lên trước Quân Thất ánh mắt quét mắt Tiêu Dương, bất động thanh sắc địa lui trở về.

"Tổ Tâm cô nương?" Tiêu Dương kinh ngạc trở về nhìn xem Bạch Tổ Tâm.

Hắn hô lên Bạch Tổ Tâm danh tự, càng làm cho người thanh niên nhú lại mi.

Bạch Tổ Tâm hung hăng đập liếc Tiêu Dương, ánh mắt đã rơi vào người thanh niên trên người, trên háng vài bước, đậm mạc mở miệng, "Tiêu Dương là người của ta."

Nghe vậy, Tiêu Dương sắc mặt đỏ lên.

Người thanh niên ánh mắt nhẹ híp mắt thêm vài phần, thật chắc nhìn xem Bạch Tổ Tâm, tựa hồ nghĩ tại hắn trên người nhìn ra chút đoạn nghề, nửa ngày, khuôn mặt nhẹ địa co quắp một chút, ánh mắt thật sâu mắt nhìn Tiêu Dương.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

"Người dùng thân phận của người mà nói những lời này?" Bỗng nhiên, người thanh niên mở miệng.

"Dùng quan hệ của chúng ta." Bạch Tổ Tâm nhạt thanh trả lời.

Hai câu không giải thích được đôi thoại lại để cho chung quanh không ít người cảm giác không hiểu ra sao.

"Chúng ta đi!"

Người thanh niên càng để cho người ngoài ý liệu trực tiếp khoát tay, lại quét mắt một vòng Tiêu Dương về sau, quay người chui vào trong xe, một lát, thập mấy chiếc xe sang trọng toàn bộ biến mất tại Phục Đại cửa trường học.

"Chắc chắc. . ." Tiêu Dương hai mắt tràn ngập sùng bái mà nhìn Bạch Tổ Tâm, cất bước đi tới, "Tổ Tâm cô nương, lợi hại lợi hại."

Bất chiến mà khuất người chi binh, Tiêu Dương phát ra từ nội tâm bội phục!

Bạch Tổ Tâm không tức giận nhìn sang Tiêu Dương, ngữ khí bất thiện nói, "Nếu không phải Thiết Anh, bản cô nương mới chẳng muốn tới giúp người."

chùi đất. Về sau chính mình lại gặp rắc rối tự mình giải quyết."

"Chùi đất?"

Tiêu Dương đến lúc đó trong lòng đập một cái, tả hữu ngắm thêm vài lần, lập tức thẹn thùng địa thấp giọng mở miệng.

"Này làm sao không biết xấu hổ?"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hấn gọi Tiêu Dương!

Tiêu Dương vừa mới nói xong, Bạch Tổ Tâm lập tức đứng giận không chỗ phát tiết, hung hăng trừng mắt Tiêu Dương.

"Không có ý tứ? Thực xin lỗi lời nói, người liền an phận điểm, đừng tại trên chợ thị phi rồi."

Nghe vậy, Tiêu Dương mờ mịt, "Cái này cùng chùi đất có quan hệ gì?"

". . ."

Đối với Tiêu Dương, Bạch Tổ Tâm một hồi im lặng.

"Hãy nói, " Tiêu Dương cười nửa một chút, mắt nhìn bốn phía, "Tại đây. . . Cũng không quá thuận tiện a."

"Người muốn đi đâu?" Bạch Tổ Tâm cảm giác cái trán hắc tuyến 'Rầm Ào Ào' địa toát ra, một hồi dự cảm bất tường bao phủ lại.

Tiêu Dương một bộ biết rõ còn có hồi ánh mắt quét mắt Bạch Tổ Tâm, "Chùi đất, ý nghĩa không phải là chỉ đi ỉa sử dụng sau này giấy vệ sinh hoặc vật phẩm khác thanh trừ lưu lại tại trên cặp mông phân và nước tiểu một trong động tác." Tiêu Dương giải thích được phi thường thông tục sáng tỏ.

Bạch Tổ Tâm con mắt trừng lớn bất động, nửa ngày, khóe miệng hung hăng co lại, đồng thời cảm giác được ngực một hồi vật thể kỳ dị tại cuộn cuộn, lúc này cổ nén một trận này nôn mửa chỉ ý, mãnh liệt xoay người xông về trong xe, một lát, cửa xe từ từ địa buông, Bạch Tổ Tâm chăm chăm vào Tiêu Dương, "Xe ta hội làm cho người kéo đi tu lý, chính người hảo hảo tỉnh lại tỉnh lại!"

Nhớ tới Tiêu Dương sắc mặt bình tĩnh mà cùng chính mình giảng thuật chùi đất hàm nghĩa, Bạch Tổ Tâm nhìn không được toàn thân sợ hãi, mãnh liệt giẫm chân ga vọt lên trở về.

Đây là cực kỳ kịch một màn.

Vốn là xe cùng xe ở giữa cự va chạm mạnh, sau đó là kịch liệt ẩu đả! Nhưng là, đương ẩu đả gay cán thời điểm, đã có một sắc nước hương trời, có được nóng này đáng người nữ từ trên trời giáng xuống, hơn nữa tựa hồ cực kỳ năng lượng, mấy câu liền lại để cho người thanh niên rút đi, sau đó nàng cùng Tiêu Dương thấp giọng vài câu ngẫu, tựa hồ cũng mang theo nội khí ly khai.

Đây rốt cuộc là diễn cái đó vừa ra đùa giỡn à?

Bất quá, lúc này đã không có cái gì náo nhiệt xem, người vây xem cũng nhao nhao tản ra.

Tiêu Dương đi đến Lâm Tiểu Thảo trước mặt, "Lâm huynh, như thế nào đây?"

Lúc này Lâm Tiểu Thảo thần sắc có chút kinh ngạc đến ngây người, nghe xong Tiêu Dương thanh âm phía sau mới từ từ sáng ngời thần trở về, con mắt sáng lên mà nhìn Tiêu Dương, "Tiêu ca, người thật sự là chân nhân bất lộ tướng ah."

Tại Lâm Tiểu Thảo xem ra, Bạch Tổ Tâm xuất hiện tự nhiên là Tiêu Dương gọi tới rồi, càng quan trọng hơn đúng, Bạch Tổ Tâm dăm ba câu đuổi rồi người thanh niên, Tiêu Dương dăm ba câu lớn đuổi đi Bạch Tổ Tâm!

Tiêu Dương lập tức dở khóc dở cười, "Ta là hỏi người cảm giác như thế nào đây?"

Lâm Tiểu Thảo bẽ bộn khoát tay, "Chỉ là đã trúng điểm năm đám, không có chuyện, bọn hắn chống lại ta cũng không chiếm được quá nhiều chỗ tốt."

Tiêu Dương nhẹ gật đầu, ngược lại gương mặt lờm lờm hướng về phía một mặt khác ba vị gác cổng, tuy rằng bọn hắn chưa chắc là tự nguyện tới, nhưng là, lúc này cũng xác thực đứng ở phía mình, Tiêu Dương đương nhiên cũng biểu thị ra lòng biết ơn, ba vị gác cổng vội khoát tay đạo không có việc gì, mũi thanh mục sưng là tuyệt đối không thiếu được.

"Các vị huynh đệ, chúng ta uống vài chén đi." Tiêu Dương cũng nghiêm túc, vung tay lên, mang theo bốn vị gác cổng xông về trong đó một quán com

...

...

Bị bị đâm cho đèn xe rách rưới Ferrari chạy tại trên đường lớn.

Sắc trời dần tối.

Trong xe không có mở đèn, lò mờ một mảnh.

Người thanh niên nhắm thụ lấy hốc mắt đau đớn, ánh mắt nhẹ híp mắt suy tư về.

"Bạch gia hai tỷ muội từ trước đến nay không nhúng tay vào chuyện gia tộc, đều che giấu thân phận của mình, một cái đi làm cảnh sát, một cái làm giáo sư, làm việc từ trước đến nay ít xuất hiện. Hôm nay vậy mà vì một cái nho nhỏ gác cổng mà ra mặt. . ." Người thanh niên đôi mắt lóe ra, nhật thanh đối với bên cạnh Quân Thất mở miệng, "Tra! Cần phải trong thời gian ngắn nhất tra ra lai lịch của người này."

"Bạch gia. . ." Quân Thất nhẹ nhàng tự nói một tiếng.

"Bất quá, nghe Bạch Tổ Tâm giọng, nàng cũng không có trở lại Bạch gia ý tứ, nàng để cho ta ly khai, cũng là dùng ta cùng quan hệ của nàng mà nói." Người thanh niên nhẹ nhàng mà vênh lên miệng cười cười, "Ta Quân Vô Ngân biểu tỷ, đương nhiên cấp cho cái mặt mũi. . ."

Quân Thất cũng không xen vào, ngồi lẳng lẳng.

"Quân thiếu, Vũ Phong quán tiệc rượu, còn tham gia không?" Lúc này, lái xe thanh âm truyền đến.

Quân Vô Ngân đôi mắt một hồi tinh quang hiện lên, liên lụy đến khóe mắt đau đớn, không khỏi theo bản năng nhếch miệng ngược lại hút miệng khí lạnh, phóng thích ra đau đớn cảm giác. Nhịn không được hít thở sâu một chút, "Ta như bây giờ đi qua Vũ Phong quán, chẳng phải nhận người chế nhạo?"

"Cái kia. . ." Lái xe muốn nói lại thôi.

"Coi như là bản thiếu gia đưa cho Đạm Đài Diệc Dao một phần lễ vật." Quân Vô Ngân nhật thanh mở miệng, "Không có Quân gia cạnh tranh, cái này trong tiệc rượu muốn cạnh tranh hạng mục, sẽ không có người có thể hơn được Đạm Đài Diệc Dao thủ đoạn."

"Quân thiếu, " lúc này, Quân Thất đột ngột mở miệng, mang theo vài phần nghi hoặc, "Chuyện này, hội không phải là Đạm Đài Diệc Dao. . ."

Quân Vô Ngân lông mi nháy lên, nửa ngày, nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Đạm Đài Diệc Dao, ứng với nên sẽ không dễ dàng mời được Bạch Tổ Tâm đến diễn kịch." Lời tuy như thế, Quân Vô Ngân ánh mắt hay là theo bản năng xẹt qua vài phần hoài nghi.

Được vinh dự Đông Phương Minh Châu thành thị, phần hoa trình độ tự nhiên không phải bình thường địa phương có thể so sánh.

Dương Phổ khu trung tâm bệnh viện.

Cửa bệnh viện đi vào hơn mười người đệ tử, đứng là dùng Dương Hoàn Nghị cầm đầu hệ lịch sử tam ban các học sinh, bọn hắn tại trước đài hỏi thăm tình huống về sau, liền cất bước đi về hướng thang máy, tốp năm tốp ba dẫn theo lẳng hoa hoa quả.

Thang máy trực tiếp lên lầu sáu, sẵn sóc đặc biệt phòng bệnh.

Tô Tiểu San đứng ở cửa thang máy, mặc dù chỉ là ngăn ngừa một ngày, giờ phút này Tô Tiểu San khuôn mặt thần sắc cũng đã tiêu tụy không thôi, khuôn mặt tái nhợt, ám màu vàng tóc quần hơi có vẻ được vài phần phiêu linh, cũng không mặc cao dép lê, mà là một đôi lông nhung dép lê.

Cửa thang máy sau khi mở ra, các học sinh xuất hiện tại Tô Tiểu San trước mắt, đương đại biểu cho ân cần thăm hỏi cùng với quan tâm hoa tươi giỏ trái cây xuất hiện tại Tô Tiểu San trước mặt lúc, Tô Tiểu San trầm trọng vô cùng tâm rất cực đã có một tia rộng thùng thình, khuôn mặt miễn cưỡng có ra mỉm cười.

Cái nào làm lão sư tại chính mình thân ở khổ cảnh thời điểm, không hi vọng đạt được chính mình đệ tử ân cần thăm hỏi an ủi? Đây là tâm hồn an ủi.

"Tô lão sư, người yên tâm, sư công nhất định sẽ sớm ngày kang phục."

"Tô lão sư, ba chúng ta ban đồng học cũng tuyệt đối sẽ không để cho người quan tâm lấy."

"Tô lão sư, bọn chúng ta đợi người trở về."

Tô Tiểu San đưa đến đệ tử về sau, đương thang máy đóng lại lập tức, khuôn mặt miễn cưỡng bài trừ đi ra đáng tươi cười rất nhanh từ từ như tinh chuyển âm giống như trầm trọng xuống, thậm chí, tầm mắt còn phủ lên một tầng nhàn nhạt đám sương.

Thân ảnh ngốc trệ đứng đấy bất động, nửa ngày, bên cạnh một đạo thân ảnh xuất hiện, một vị duyên dáng sang trọng phu nhân, thần sắc đồng dạng mang theo một vẻ âm đạm, khẽ kéo lấy Tô Tiểu San tay, Tô Tiểu San tay theo bản năng căng thẳng một chút, bất quá, còn không có rút ra ngoài.

"Tiểu San. . ." Phu nhân cử động nói lại dừng lại, một lát, thanh âm chỉ có một tiếng than nhẹ, "Hi vọng ngươi không nên trách ba của ngươi."

"Mẹ. . ." Tô Tiểu San thanh âm hơi mang theo vài phần run rẩy, nghẹn ngào địa nói khẽ, "Chỉ cần hấn lần này có thể vượt qua cửa ải khó. . ."

Hai mẹ con người hai tay phẳng phát lần thứ nhất khấu chặt lấy.

Thật lâu.

Tô Tiểu San đột ngột ngược mắt nhìn phu nhân, gần từng chữ mở miệng, "Là ai làm?"

Nghe vậy, phụ nữ thần sắc khẽ giật mình, chột lắc đầu, há mồm khở sở nói, "Ba của ngươi cừu gia, còn thiếu sao?"

Tô Tiểu San nhẹ cắn môi, lúc này, đột ngột, vài đạo nhỏ nhẹ tiếng bước chân theo trong phòng bệnh truyền ra, đồng thời, phòng bệnh đại môn cũng nhẹ nhàng mở ra.

"Nghiêm lão tiên sinh." Phụ nữ lập tức lôi kéo Tô Tiểu San đi tới, thanh âm ân cần lo lắng hỏi thăm, "Như thế nào đây?"

Đây là hai mẹ con người còn thừa duy nhất hy vọng.

Tô Tiểu San hấn phụ thương thế, trung tâm bệnh viện sở hữu tất cả y sư đều biểu thị vô lực xoay chuyển trời đất, thậm chí vận dụng lực lượng mời đến toàn bộ Thượng Hải thầy thuốc giỏi nhất, đối với cái này đều thúc thủ vô sách. Thượng Hải Trung y giới Thần Thoại, diệu thủ quán người sáng lập Nghiêm Hồng Tịch lão tiên bối cũng bị mời đi qua, cũng chính là hấn sử dụng châm cứu chờ một loạt cấp cứu trị liệu, mới tạm thời đem Tô Tiểu San phụ thân tính mệnh lưu tại Quỷ Môn Quan trước mặt, nhưng là, thực sự tùy thời cũng có thể một bước bước vào đi.

Nghiêm Hồng Tịch bên cạnh thân đứng đấy hai nam một nữ, đều là chừng bốn mươi tuổi, một người trong đó đứng là Tuyết Minh Thành.

Lúc này, ba người lông mày đều là nhíu chặt lấy.

"Thương thế quá nặng đi." Nghiêm Hồng Tịch lắc đầu, thần sắc mặt ngưng trọng địa mở miệng đến, "Người bị thương đầu bị người dùng vật cứng trọng kích ít nhất thập hạ! Loại này hung tàn thủ đoạn, quả thực là trực tiếp muốn đưa người vào chỗ chết! Đúng rồi, Dương phu nhân, các ngươi báo cảnh sát a? Nếu quả như thật đúng ác ý trả thù lời mà nói..., mẹ con các ngươi an toàn. . ."

Phu nhân thần sắc âm đạm mà trầm trọng, nửa ngày, nhẹ gật gật đầu, "Báo cảnh sát. . ."

"Nghiêm lão tiên sinh, cái kia. . ." Tô Tiểu San có chút không dám hỏi thăm nữa, "Cha ta. . ."

Nghiêm Hồng Tịch hơi thở dài, lắc đầu, "Người bị thương thần kinh não bị cực lớn tổn thương, cả cái đầu bị va chạm đến cơ hồ văng tung tóe, bên trong tích huyết càng là chông chát được để lại huyết mạch thần kinh. Đầu là người thân thể nhất địa phương trọng yếu, người bị thương tình huống trước mắt, trừ phi có cực kỳ quyền uy não khoa chuyên gia có thể có năng lực đối với đầu của hấn tiến hành giải phẫu khai đao, loại trừ tụ huyết các loại..., nhưng là, vẫn là câu nói đó, quá nghiêm trọng, trong nước y thuật, chỉ sợ không có cái kia một nhà bệnh viện có thể làm được."

Tô Tiểu San thần sắc lập tức vì địa càng thêm thâm trắng đi, bước chân một lão đảo, suýt nữa muốn té xuống, tầm mắt không khỏi một hồi nước mắt hiện lên. . .

"Đáng tiếc. . . Lão phu học nghệ không tinh." Nghiêm Hồng Tịch thở dài, "Như lão phu châm cứu tạo nghệ có thể sâu hơn một bước, có lẽ có biện pháp trực tiếp thông qua châm cứu cho người bị thương thông mạch thanh huyết. . ."

Hai mẹ con người giờ phút này tâm tình đồng dạng trầm trọng, mắt nhìn phòng bệnh phương hướng, nhin không được sinh lòng một hồi tuyệt vọng.

"Ta còn có thể bảo trụ người bị thương trong vòng một ngày thương thế không bị chuyển biến xấu. . ." Nghiêm Hồng Tịch thấy thế, không khỏi nhẹ giọng an ủi, "Dân gian kỷ nhân dị sĩ có nhiều tồn tại, hoặc là, còn có người có biện pháp cứu trở về người bị thương đâu này?"

Nói người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lúc này, đứng ở Nghiêm Hồng Tịch bên cạnh Tuyết Minh Thành đột ngột gian nhãn tình sáng lên, "Đúng rồi!"

Vừa mới nói xong, tất cả mọi người ánh mắt đều tập trung tới.

"Lão sư, " Tuyết Minh Thành ngữ khí mang theo điểm kích động mở miệng, "Ta biết rõ có lẽ còn có một người có thể cứu trở về người bị thương này."

"Ai?"

Tuyết Minh Thành há mồm, bất quá, lại lập tức nhui lại mồm, "Ta không biết kẻ này thân phận. . . Bất quá, " Tuyết Minh Thành phi thường khẳng định mà nói, "Dùng cái này từ y thuật, nếu như có thể tìm được hắn, tuyệt đối có vài phần hi vọng."

"Minh Thành sư huynh, người như thế nào khẳng định như vậy?" Bên cạnh trung niên nữ tử lập tức mở miệng.

Tuyết Minh Thành trầm giọng nói ra, "Bởi vì ta thấy tận mắt kẻ này thi triển ra ‘ Khí Vận Châm ’ tuyệt kỹ! Còn có, thân thể hắn hoàn tất truyền đã lâu ‘ Quỷ Y Thất Khẩu Thử ’!"

"Cái gì?" Một tích tắc này, Nghiêm Hồng Tịch nhìn không được chán động, đôi mắt tràn đầy kinh hãi, ánh mắt nhìn chăm chăm Tuyết Minh Thành, "Người không nhìn lầm? Nhưng thực sự người này?"

Tuyết Minh Thành phi thường khẳng định gật đầu.

Nghiêm Hồng Tịch xoay mặt nhìn xem Tô Tiểu San mẹ con, nghiêm mặt nói, "Như có thể tìm tới người này, quả thật có hi vọng!"

Loại này tuyệt xử phùng sanh cảm giác lại để cho Tô Tiểu San nhìn không được siết chặt nắm đấm, vội vàng hỏi thăm Tuyết Minh Thành, "Vị cao nhân kia ở địa phương nào?"

"Hắn chưa nói." Tuyết Minh Thành vốn muốn nói cao nhân đã từng nói qua mình là Phục Đại gác công, nhưng nghĩ lại một chút, điều đó không có khả năng, cũng liền không có mở miệng.

"Biến người mệnh mông, làm sao tìm được một người này?" Phụ nhân thần sắc âm đạm.

"Ta ngược lại biết rõ tên của hắn, thế giới này cùng tên quá nhiều người, bất quá, cũng có thể thử xem."

"Tên là gì?" Tô Tiểu San theo bản năng lên tiếng.

"Hắn gọi Tiêu Dương!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hội y nhân, cũng sẽ sát nhân! (thượng)

"Tiêu Dương?" Tô Tiểu San con người lập tức trừng lớn vài phần, trong đầu theo bản năng toát ra một đạo thân ảnh, bất quá, lập tức liền vứt bỏ qua một bên.

Nàng không biết là Tuyết Minh Thành trong miệng nói Tiêu Dương đúng quen mình cái vị kia có được lấy bạo lực khuynh hướng tiểu tử.

Nếu nói là Tiêu Dương hội sát nhân nàng đến khả năng tin tưởng, về phần cứu người, vậy không đáng tin cậy.

"Minh Thành, đem người vị cao nhân này thân cao bên ngoài miêu tả một chút, còn có, người ở đâu bái kiến cao nhân như vậy?" Nghiêm Hồng Tịch lúc này ngữ khí cũng áp chế không nổi một hồi kích động.

"Ngay tại tối hôm qua." Tuyết Minh Thành trầm giọng nói ra, "Tại Diệu Thủ Đường, vị cao nhân kia chân trước vừa đi, lão sư điện thoại của người liền đánh đến cho ta rồi."

"Nói hắn như vậy đang ở phụ cận?" Nghiêm Hồng Tịch nhãn tình sáng lên.

Tuyết Minh Thành chần chờ một chút, nửa ngày, mang theo vài phần suy đoán gật đầu, lập tức đem Tiêu Dương bên ngoài miêu tả một lần. . .

Tuyết Minh Thành mỗi miêu tả một câu, Tô Tiểu San trong đầu bóng người kia tắc thì không tự chủ được nhảy ra ngoài.

Con người nhìn không được càng phát kinh ngạc.

Thật là hắn?

Mặc dù có điểm khó mà tin được, nhưng là, Tô Tiểu San ngược lại thực hi vọng Tiêu Dương tựu là vị cao nhân kia, nói như vậy, phụng thân của mình có lẽ liền được cứu rồi.

"Đúng rồi." Tuyết Minh Thành nghĩ nghĩ, vẫn là đem Tiêu Dương trước khi đi nói câu nói kia nói ra, chần chờ nói, "Ta từng hỏi hần nơi đi, hần chỉ là trả lời một câu, Phục Đại gác công!"

"Phục Đại gác công! Tiêu Dương?"

Một tích tắc này cái kia, Tô Tiểu San thanh âm trong lúc đó làm lớn ra vài phần, mang theo mãnh liệt kích động!

"Phục Đại. . ." Lúc này, bên cạnh phu nhân đột nhiên cũng kích động lên, "Người không phải là tại Phục Đại sao? Tiêu San, người có biết hay không vị cao nhân này?"

Tô Tiểu San nhú mày, lúc này bắt chập lại nghĩ lại, sải bước phóng tới cửa thang máy, "Ta đi tìm hần tới!"

Tô Tiểu San ngón tay gấp rút ấn lấy thang máy trước mặt con số, nhưng mà, giờ phút này thang máy mũi tên đứng xuống, hơn nữa vừa mới tốt đã đến lầu bốn vị trí.

Giờ phút này Tô Tiểu San lòng nóng như lửa đốt, căn bản là khó có thể kiên nhẫn chờ, lập tức mang dép liền từ bên cạnh thang lầu bay thẳng dưới đi.

"Hy vọng là Tiêu Dương!" Tô Tiểu San cho dù nhìn ngang nhìn dọc Tiêu Dương cũng không giống cái hội y thuật thế ngoại cao nhân, nhưng là, phụng thân sinh mệnh quan trọng hơn! Chỉ cần có một đường hi vọng, đều phải thử một lần.

Màu đỏ vùn vụt từ bệnh viện chạy vội mà ra, bay thẳng Phục Đại.

Một đường như là như gió bay điện chớp chạy vội!

Ước chừng hai chừng mười phút đồng hồ về tới Phục Đại, bước nhanh đi về hướng phòng bảo vệ.

"Tiêu Dương đâu này?" Tô Tiểu San đi tới cửa vệ cửa phòng thời điểm, chỉ nhìn thấy Lăng Ngự Nhận một người ngồi ở cửa trên mặt ghế, không khỏi dòn dập mở miệng hỏi thăm.

"Tiêu Dương?" Lăng Ngự Nhận khẽ giật mình, "Hắn buổi chiều mang Quân Thiết Anh sau khi rời khỏi đây, sẽ không đã trở lại."

"Thiết Anh. . ." Tô Tiểu San vội vàng móc ra điện thoại, lớp học đệ tử tư liệu nàng đều có ghi chép tại trên điện thoại di động, rất nhanh liền đã tìm được Quân Thiết Anh số điện thoại di động, vội vàng bấm. . .

Nghe thanh thúy dễ nghe tiếng chuông, Tô Tiểu San một hồi lo lắng, bên cạnh Lăng Ngự Nhận nhìn thoáng qua Tô Tiểu San, đôi mắt không khỏi lộ ra một vẻ lo âu. Tô Tiểu San mà nữ danh xưng Phục Đại đều biết, hiện tại nàng tìm Tiêu Dương, nên không phải là bối móc a?

"Này. . ." Trò chuyện rốt cục tiếp thông, hơn nữa là một đạo giọng nam, Tô Tiểu San lập tức nghe được chủ nhân của thanh âm, vội vàng lớn tiếng nói, "Tiêu Dương, người bây giờ đang ở thì sao?"

"Uống! ! Ra, đã làm cái này chén!" Đầu bên kia điện thoại lại vang lên náo nhiệt như vậy thanh âm.

Tô Tiểu San cường hành kềm chế trong lòng lo nghĩ, "Tiêu Dương!"

"Người là người phương nào?" Tiêu Dương thanh âm nghi ngờ vang lên.

"Ta là Tô Tiểu San! Có việc gấp tìm người! Người ở đâu?" Tô Tiểu San thanh âm gấp rút vang vọng.

"Ta ở cửa trường học đi ra không xa Tương Thái quán, người. . ." Tiêu Dương thanh âm vẫn chưa xong, điện thoại đã truyền đến một hồi mạng âm.

"Tiêu ca, ai tìm người có việc?" Lâm Tiểu Thảo lớn uống vài chén sau y nguyên thần sắc như thường, bất quá thanh âm ngược lại là to rõ không ít.

"Không có việc gì, tiếp tục uống." Tiêu Dương cười ha ha một tiếng, đồng thời cũng âm thầm cô, cái kia Tô cô nương làm sao sẽ tìm chính mình có việc? Tiêu Dương tuy rằng tự nhận chính mình đầy đủ đẹp trai, nhưng là Tô cô nương cũng không phải hoa si tính cách, cứ như vậy coi trọng chính mình.

Ước chừng mười phút sau, một đạo khuôn mặt hơi tiêu tụy thân ảnh bước nhanh đi vào Tương Thái quán, đưa tầm mắt nhìn qua, lập tức liền phát hiện trước mặt Tiêu Dương, lúc này bước nhanh địa xông tới, không kịp thở hỗn hển, thanh âm gấp rút nói, "Tiêu Dương, ta tìm người có việc gấp."

"Tô cô nương?" Tiêu Dương không nghĩ tới Tô Tiểu San lúc này thời điểm thật sự chạy tới, bên mặt ngấm hạ Tô Tiểu San lúc này sắc mặt, càng là không khỏi nhú mày, "Có chuyện gì?"

"Tô lão sư, không bằng ngồi xuống vừa ăn vừa nói đi." Lâm Tiểu Thảo cũng mở miệng nói.

Tô Tiểu San cắn môi, hai đầu lông mày lo nghĩ nhưng lại chưa từng chậm lại nửa phần, ngữ khí mang theo vài phần khẩn cầu cùng với lo lắng, "Tiêu Dương. . ."

"Ta trước tính tiền." Tiêu Dương đột ngột đứng lên, gọn gàng mà linh hoạt.

Đột nhiên gian quyết đoán ngược lại làm cho Tô Tiểu San ngỡ ngàng một chút, vội vàng xuất ra túi tiền, thả mấy trương tại trên mặt bàn, lôi kéo Tiêu Dương liền xông hướng mặt ngoài đi ra ngoài. . .

Một màn này lại để cho Lâm Tiểu Thảo mấy người đều tròn tròn mắt.

"Vị kia. . . Thật là Tô Tiểu San lão sư?"

"Quá khác thường." Lâm Tiểu Thảo hắc mà cười lấy thờ dài, "Bất quá nói trở lại, ta Tiêu ca mị lực cũng không nhỏ, mỹ nữ bên cạnh một cái liền tiếp một cái."

"Ta cùng quan tâm đúng cái đồ chơi này." Một người giữ cửa hai mắt sáng lên mà nhìn Tô Tiểu San lưu lại tiền, cầm lên, "Chắc chắn, cái này đầy đủ chúng ta tính tiền sau lại làm cho chút rượu trở về trực ca đêm thời điểm giải buồn rồi."

Màu đỏ vùn vụt tựa như tia chớp lóe lên rồi biến mất.

"Cha ta bị trọng thương!"

Tô Tiểu San tự nhiên biết rõ Tiêu Dương hội nghị hoặc chính mình tìm mục đích của hắn, cho nên, trước tiên mở miệng rồi.

Tiêu Dương lập tức ngây người, "Tô cô nương có ý tứ là. . ."

"Tuyệt bác sĩ hướng ta đề cử người, Nghiêm lão tiền bối nói, chỉ sợ chỉ có người mới có biện pháp cứu cha ta rồi."

Tô Tiểu San là thứ kiên cường nữ nhân, ít nhất, Phục Đại theo không có người bá kiến Tô Tiểu San chính thức nhu tình như nước một mặt, nhưng mà hôm nay, đương xe càng ngày càng tiếp cận bệnh viện, Tô Tiểu San tâm tình lại càng phát ra khẩn trương lên.

Tiêu Dương đứng duy nhất cuối cùng hi vọng, như Tiêu Dương không có cách nào, tắc thì đại biểu cho. . .

Tô Tiểu San không dám suy nghĩ, chỉ có cố nén nội tâm lo nghĩ cùng với bi thương, thậm chí, nước mắt tại hốc mắt đánh một vòng, liền cường hành thu về.

Tiêu Dương bên mặt mắt nhìn Tô Tiểu San, "Người xác định ta có thể đủ trị liệu tốt lệnh tôn?"

Nghe vậy, Tô Tiểu San tâm thần rung rung.

Toàn bộ Thượng Hải ngoại khoa giải phẫu y sư cũng không có đem cảm đối với phụ thân thương thế tiến hành khai đao giải phẫu, Tiêu Dương. . . Tiêu Dương hẳn có thể chứ?

Tô Tiểu San cắn chặt môi, thanh âm mang theo thành khẩn, "Mặc kệ được hay không được, ta Tô tiểu San Đồ thiếu nợ người một cái nhân tình."

"Làm được lời nói nhân tình phải không chuẩn bị?" Tiêu Dương nhiều hứng thú nhìn xem Tô Tiểu San.

Tô Tiểu San ánh mắt chăm chăm vào đường phía trước hướng, tầm mắt lại hiện động lên cực lớn gọn sóng, cắn màu đỏ bờ môi, hiện ra vô tận hấp dẫn chỉ ý, "Nếu như. . . Nếu như trị cho người tốt ta lời của phụ thân. . . Ta. . . Ta. . ." Tô Tiểu San mạnh mẽ hạ quyết tâm, đang muốn mở miệng.

"Người xin mời ta ăn bữa cơm a." Tiêu Dương cười cười.

Tô Tiểu San sững sốt một chút.

Lúc này, Tiêu Dương ngưng cười về sau, trầm ngâm hồi lâu, thần sắc bình tĩnh mà bắt đầu..., nguyên bản dựa vào trên ghế ngồi thân thể cũng ngồi thẳng vài phần, nhặt thanh mở miệng, "Tô cô nương, người nói cho ta một chút lệnh tôn bệnh tình a."

Tiêu Dương ngữ khí đột nhiên chuyển biến lại để cho Tô Tiểu San theo bản năng một mộng, bất quá rất nhanh liền hồi phục xong, vội vàng đem Nghiêm Hồng Tịch nguyên thoại chuyển đạt một lần.

"Lệnh tôn là bị người ác ý trả thù?" Tiêu Dương nhíu mày.

Tô Tiểu San thần sắc cũng có chút lúng túng, ánh mắt phức tạp gập đầu.

"Đầu bị người tận lực dùng vật cứng va chạm ít nhất thập xuống, liền Tuyệt Minh Thành lão sư cũng không có biện pháp?" Tiêu Dương nhíu mày, mặc dù đang điệu thủ quán hẳn cảm giác Tuyệt Minh Thành y thuật không được tốt lắm, nhưng là, hẳn thi triển ra Nghiêm Thị Thất Thông Pháp tại Tiêu Dương xem ra vẫn là có mấy phần chỗ tinh diệu.

Có thể sáng chế bộ này phương pháp châm cứu đích nhân, y thuật tuyệt đối không yếu.

"Xem ra, lệnh tôn thương thế. . . Xác thực không thể lạc quan."

"Tiêu Dương, ta van cầu ngươi, bất kể như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp mau cứu cha ta!" Đương xe lái vào bệnh viện thời điểm, Tô Tiểu San tựa hồ sắp triệt để đã mất đi một tác vương, ngữ khí gần như là mang theo cầu khẩn.

"Yên tâm đi, ta hội hết sức!" Tiêu Dương quảng chi an ủi cười nhạt, cất bước tiến lên vài bước về sau, đột ngột dừng bước, ánh mắt hướng mấy cái phương hướng quét qua, nửa ngày, tiếp theo cất bước về phía trước, đồng thời, nhạt thanh mở miệng, "Những điều này đều là người của các ngươi?"

Nghe vậy, Tô Tiểu San khẽ giật mình, thần sắc mang theo vài phần trầm trọng, "Những điều này đều là người của phụ thân, phụ thân gặp được việc này về sau, bọn hắn liền tự phát đem bệnh viện các nơi thông đạo đều thủ vệ lên, đương nhiên, chỉ là trong bóng tối đóng ở, dù sao, thân phận của bọn hắn cũng không phải là có thể quang minh chánh đại phong tỏa một nhà bệnh viện." Tiếng nói vừa ra đồng thời, Tô Tiểu San ánh mắt kinh ngạc quét mắt Tiêu Dương

Những thứ này, hắn liếc liền nhìn ra?

Giờ phút này, tại Tô Tiểu San trong nội tâm, Tiêu Dương ngược lại là càng ngày càng thần bí.

Đương trên thang máy lầu sáu.

Tô Tiểu San cùng Tiêu Dương sóng vai đi ra.

"Tiêu huynh đệ!" Tuyệt Minh Thành trước tiên nhãn tình sáng lên, bước nhanh đi tiến lên, kinh hi mở miệng, "Ngươi thật sự tại Phục Đại?"

Nghiêm Hồng Tịch bọn người cũng nghênh bước đi tới, lúc này, ngoại trừ Nghiêm Hồng Tịch thầy trò mấy người cùng với Tô Tiểu San mẹ con bên ngoài, ở đây còn có 6-7 vị trí người mặc tây trang nam tử, tất cả mọi người thần sắc đều mang lo nghĩ, gặp Tiêu Dương xuất hiện, ánh mắt cũng đều nhao nhao quăng đi qua.

"Lão sư, hắn tự là Tiêu Dương." Tuyệt Minh Thành lập tức cho Nghiêm Hồng Tịch giới thiệu.

"Tiêu Kiếm tiêu, dương cương dương." Tiêu Dương đưa tay ra, nguyên vẹn địa giới thiệu chính mình, "Nghiêm lão tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh."

Tại Tuyệt Minh Thành trong miệng đã được biết đến Tiêu Dương châm cứu tuyệt kỹ, Nghiêm Hồng Tịch tại Tiêu Dương trước mặt ngạch không có chút nào nhậm Hà lão tiên bối cái giá đỡ, lúc này ha ha cười cười, "Tiêu huynh đệ không cần khách sáo. Thật không nghĩ tới, tiểu huynh đệ trẻ tuổi như vậy, vậy mà thân mang tuyệt kỹ! Thật sự là Trung y may mắn ah!"

Tiêu Dương cười nhạt không nói, lập tức bên mặt nhìn về phía Tô Tiểu San, "Tô cô nương, việc này không nên chậm trễ."

Tô Tiểu San gấp vội vàng gật đầu.

"Ta mang tiểu huynh đệ vào đi thôi." Nghiêm Hồng Tịch tự nhiên phi thường muốn tận mắt biết một chút về cái này Trung y tuyệt kỹ.

Tiêu Dương nhẹ gật đầu, cho Tô Tiểu San một cái yên tâm ánh mắt, chợt cất bước đi tiến lên.

Tô Tiểu San cùng hắn tay của mẫu thân nắm chặt.

Giờ khắc này, có thể cảm nhận được lẫn nhau trong lòng thấp thỏm không yên lo nghĩ.

Đây là phán định phụ thân sinh tử thời điểm!

Tô Tiểu San cảm giác bờ môi của mình cũng nhin không được muốn run run, cường hành cắn chặt, không dám phát ra nửa điểm thanh âm. Đồng thời, nội tâm cũng ở đây lặng yên cầu nguyện. . .

"Chậm đã! ! Hắn không thể đi vào! !"

Một đạo quát nhẹ thanh âm lãnh triệt vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hội y nhân, cũng sẽ sát nhân! (hạ)

Thanh âm trầm ổn, ngữ khí kiên định, âm lượng to.

Chỉ một thoáng vang vọng!

"Ngươi không thể đi vào!"

BA~! BA~! BA~!

Đèn kịt sáng lên giầy da đập tại bệnh viện bóng loáng trên sàn nhà, gỗ nảy sinh thanh thúy lãnh triệt thanh âm.

Lúc trước đứng ở một bên vải đạo âu phục trung niên nhân thân ảnh trong đó hai người.

Lên tiếng chính là một người trong đó.

Ngắn đầu đỉnh phát, âu phục da sử dụng, màu xanh đậm cà- vạt hiện ra trầm ổn khí tức. Dáng người cao ngất, mũi ưng, ánh mắt hẹp dài, phảng phất tùy thời có khả năng chảy ra vài phần rét lạnh chỉ ý.

Thân ảnh ngắn ở Tiêu Dương phía trước.

"Đằng nhị ca, ngươi đây là. . ." Giờ phút này, bên cạnh trong mấy người, một vị tương đối tuổi trẻ, ước chừng 35 tà hữu nam tử gấp vội mở miệng, thần sắc mang theo nghi hoặc.

Trung niên nhân tên Đằng Ứng Thụy, đứng Tô Tiểu San phụ thân chỗ ở xã đoàn người đứng thứ hai! Lên tiếng hỏi thăm thì còn lại là xếp hạng đệ tam Vệ Chính Tín.

Lúc này, Đằng Ứng Thụy ánh mắt chăm chăm lên trước mặt Tiêu Dương, trầm giọng mở miệng, "Đại ca thương thể nghiêm trọng, ta không cho phép tùy tiện có người đi vào làm cho thương thể của hần chuyên biến xấu."

Vệ Chính Tín thần sắc chân chờ nhìn thoáng qua Tiêu Dương.

Tại Tiêu Dương đến trước khi đến, bọn hắn đã nghe được Tô Tiểu San đi mời cao nhân đến trị liệu hần phụ thân tin tức, nhưng là, đương Tiêu Dương xuất hiện trong nháy mắt, tuổi của hần nhẹ xa xa ngoài dự liệu của tất cả mọi người, căn bản không ai tin tưởng cái này một cái nhìn qua miệng còn hơi sữa người trẻ tuổi vậy mà sẽ là cái thể ngoại cao nhân.

Lúc này, Tiêu Dương thần sắc cũng không quá biến hóa lớn, lạnh nhạt đứng chấp tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn thoáng qua Đằng Ứng Thụy.

Chuyện này, không cần chính mình đến giải quyết.

Nếu như đối phương liên cơ bản tín nhiệm cũng bó tay lời mà nói..., chính mình đáng giá dùng mặt nóng đi cọ mông lạnh?

"Đằng Nhị thúc!"

Tô Tiểu San bước nhanh đi tiến lên, trầm giọng mở miệng nói, "Tiêu Dương đứng Nghiêm lão tiên sinh đề cử tới cao nhân."

Lúc này, Nghiêm Hồng Tịch cũng mở miệng nói ra, "Đằng tiên sinh chỉ bằng yên tâm, Tiêu Dương y thuật tuyệt đối không tại lão phu phía dưới."

"Nghiêm lão tiên sinh, ngươi đây chính là cất nhắc người tuổi trẻ." Đằng Ứng Thụy khuôn mặt chấp lên ôn hòa mỉm cười, lên tiếng nói ra, "Ta đã liên hệ rồi nước Mỹ một vị nổi tiếng não khoa chuyên gia, chậm nhất ngày mai liền có thể chạy đến, đến lúc đó có lớn hơn nắm chắc trị hảo đại ca."

Nghe vậy, Tô Tiểu San chân mày lá liễu nhíu một cái, lo lắng nhìn lướt qua Tiêu Dương, như đối lấy chính mình, bị người vô cùng lo lắng địa mời đến về sau, rồi lại làm cho người ta ngăn trở trị liệu, hơn nữa biểu hiện ra cực độ không tín nhiệm, mình tuyệt đối hiểu ý sinh nộ khí, thậm chí phẩy tay áo bỏ đi. Bất quá, lại để cho Tô Tiểu San ần ần yên tâm đứng. Tiêu Dương giờ phút này thần sắc cũng không quá biến hóa lớn.

"Đằng Nhị thúc, ta tin tưởng Tiêu Dương!" Tô Tiểu San thanh âm trầm thấp vang vọng, "Xin ngươi tránh ra a."

Đằng Ứng Thụy do dự hồi lâu, thân ảnh thẳng tắp vài phần, thanh âm trầm mà kiên định, "Thực xin lỗi, ta sẽ không cầm đại ca sinh mệnh đến hay nói giỡn."

"Ngươi. . ." Tô Tiểu San nhanh nhíu mày.

"Ý của ngươi là. . . Y thuật của ta hèn mọn, không đủ để làm cho các hạ yên tâm để cho ta đi vào trị liệu người bị thương?" Tiêu Dương lúc này đột ngột gian nhạt thanh mở miệng.

"Tiêu Dương. . ." Tô Tiểu San trong lòng xiết chặt, vội mở miệng, lại bị Tiêu Dương khoát tay ngăn trở.

Đằng Ưng Thụy ánh mắt nhìn Tiêu Dương, trực tiếp mở miệng, "Ta càng có khuynh hướng tin tưởng nước Mỹ nào khoa chuyên gia."

"Hắn có thể làm cho ngươi cười?"

Nghe vậy, Đằng Ưng Thụy ngạc nhiên, không rõ Tiêu Dương ý tứ.

"Hắn có thể làm cho ngươi khóc?" Tiêu Dương lần nữa nhẹ giọng mở miệng.

"Ngươi có ý tứ gì?" Đằng Ưng Thụy khiêu mi.

"Ta có thể cho ngươi cười."

XÍU...UU!!

Một đạo ánh sáng màu bạc hiện lên.

Tiêu Dương trong tay chẳng biết lúc nào nhiều hơn một căn ngân châm, hơn nữa dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế đâm về Đằng Ưng Thụy trên người trong đó một chỗ huyết vị.

"Ngươi. . . Ha ha. . . Ha ha. . ." Đằng Ưng Thụy đôi mắt mang theo vài phần khiếp sợ, khuôn mặt lại không thể kìm nén nổi nộ nộ cười.

Tràng diện cực kỳ buồn cười quái đản, Đằng Ưng Thụy một bên cười to còn một bên ánh mắt lộ ra hoảng sợ.

"Ta có thể cho ngươi khóc." Lúc này thời điểm, Tiêu Dương thanh âm tiếp theo nhạt tiếng vang lên.

XÍU...UU!!

Điện quang thạch thiểm gian, ngân châm lần nữa cắm vào Đằng Ưng Thụy thân thể mặt khác một chỗ huyết vị.

'Rầm Ào Ào'. . .

Đằng Ưng Thụy tầm mắt nước mắt 'Rầm Ào Ào' ứa ra đi ra ngoài, nước mắt như nước hoa giống như thẳng hiện.

Một màn này lại để cho mọi người chung quanh đều quá sợ hãi.

"Ta còn có thể làm cho ngươi. . ."

"Dừng tay! Ngươi đến cùng đối với ta nhị ca làm cái gì?" Vệ Chính Tín vội vàng bước dài về phía trước.

Tiêu Dương ngón tay kẹp lấy ngân châm, bạc sắc quang mang tại trong tầm mắt chớp động, liếc qua Vệ Chính Tín, không có lại nhìn giờ phút này thân thể không bị khống chế Đằng Ưng Thụy, trực tiếp vòng qua hắn thân thể, thần sắc lạnh nhạt cất bước về phía trước, hướng phòng bệnh đi đến, đồng thời từ từ địa bỏ xuống một câu lời nói, "Như không ngoài suy đoán, nửa nén hương ở trong, hắn hội khôi phục bình thường."

Lúc này, nguyên bản đứng ở Đằng Ưng Thụy sau lưng một người nam tử vừa mới chuẩn bị xông đi lên ngăn trở Tiêu Dương, nghe vậy, lập tức chần chờ không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

Như không ngoài ý muốn hội khôi phục bình thường, nhưng là ở trong đó nếu có ngoài ý muốn đâu này?

Nghiêm Hồng Tịch bước nhanh đi theo Tiêu Dương.

Không tiếp tục người ngăn cản.

Tô Tiểu San ánh mắt cảm kích nhìn xem Tiêu Dương đẩy cửa tiến vào phòng bệnh.

Thân ảnh biến mất.

Phanh!

Đại môn đóng thật chặt.

Tầm mắt mọi người đều nhao nhao đã rơi vào cửa phòng bệnh bên trên.

Vị này trẻ tuổi cao nhân, có thể không đem người bị thương tính mệnh theo Quỷ Môn Quan bên trên cướp về?

Ngoại trừ Đằng Ưng Thụy tại im ắng rơi lệ bên ngoài, tất cả mọi người yên tĩnh im ắng rồi.

Trong phòng bệnh, Tiêu Dương tiên phong bước nhẹ địa đi tới giường bệnh bên cạnh.

Quảng mục quét tới, người bệnh cả cái đầu đều cột màu trắng băng bó, trên người cũng không có thiếu vị trí vết thương.

Bên cạnh tuy rằng để đó không ít hiện đại hoá dụng cụ, bất quá, Tiêu Dương ngược lại là liền nhìn cũng không nhìn liếc. Trực tiếp đưa đến một cái ghế ngồi xuống, lấy tay đập người bị thương mạch đập.

"Mạch tượng đã phi thường suy yếu, người bị thương hiện tại chỉ có thể dùng hơi thở mong manh để hình dung, tùy thời cũng có thể có nguy hiểm đến tính mạng." Lúc này, Nghiêm Hồng Tịch ở một bên nhẹ giọng mở miệng, "Người bị thương trên người còn lại thương thế ta cũng đã kiểm tra, cũng không có đả thương và tính mệnh nguy hiểm, duy chỉ có đầu. . ."

Tiêu Dương thần sắc bình tĩnh bắt mạch ước chừng một phút đồng hồ sau, lại quan sát người bệnh tại băng bó bọc vào duy nhất lộ ra con mắt.

Trầm ngâm hồi lâu.

"Trước tiên đem vải hủy đi." Tiêu Dương trầm giọng mở miệng, đồng thời theo trên người lấy ra một hộp ngân châm, để ở một bên trên mặt bàn.

"Hủy đi?" Nghiêm Hồng Tịch khẽ giật mình, chần chờ nói, "Như vậy. . . Có thể sẽ tăng lên người bị thương thương thế trên người chuyển biến xấu. . ."

"Hủy đi!"

Tiêu Dương phi thường quyết đoán địa mở miệng, đồng thời bàn tay như như ảo ảnh hướng cái hộp tìm tòi, thạch chỉ cùng ngón giữa gian, màu bạc lợi hại ngân châm tại màu trắng lâm chủ pha trong phòng bệnh lóe ra tia sáng chói mắt, cái kia lợi hại khí tức tựa hồ ẩn chứa một hồi chùy nhân tâm cốt lạnh như băng.

Ông! !

Nghiêm Hồng Tịch còn không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý thời điểm, dài mà bén nhọn ngân châm trong thời gian ngắn liền run rẩy kịch liệt.

Một tích tắc này, Nghiêm Hồng Tịch đôi mắt tròn lớn được tròn vo, chỉ một thoáng khó có thể ngăn chặn trong lòng phản chấn kích động, thanh âm run rẩy địa vang lên, "Dùng. . . Khí Vận Châm! ! Thật là Khí Vận Châm! !" Cho dù tại Tuyết Minh Thành trong miệng nghe được, nhưng là, chính mình tận mắt thấy đây, xa so nghe được rung động.

Nghiêm Hồng Tịch châm cứu tạo nghệ sớm đã đạt đến Thủ Vận Châm cảnh giới cao nhất, nhưng là, lại đau khổ không cách nào sờ thấu Khí Vận Châm cánh cửa!

Hắn hôm nay đã là qua tuổi thất tuần, khát vọng trong lòng càng thêm so bất luận kẻ nào đều vội vàng!

Nghiêm Hồng Tịch phản chấn được thoáng cái tại chỗ ngốc trệ bất động.

"Nhanh hủy đi!" Tiêu Dương thanh âm lần nữa vang lên, đồng thời ngân châm trong tay thành linh đã đâm thẳng hướng người bị thương ngực, cơ hồ chính giữa bản vị trí.

"Đâm một phát Quỷ Môn Quan!"

Ngân châm hào quang tại trong tầm mắt thiểm lược mà qua!

Nghiêm Hồng Tịch một cái giật mình đánh thức, dù sao cũng là chìm đắm y thuật đã mấy chục năm lão tiền bối, tâm tính khôi phục cũng là phi thường nhanh chóng, thở sâu một hơi, ánh mắt dần dần khôi phục lại bình tĩnh, hai tay vững vàng địa duỗi ra, tiểu tâm dục dục hủy đi băng bó.

Một cái nhỏ nhất chi tiết, ti mỉ, cũng có thể lại để cho trước mắt người bệnh đi đòi nhà ma.

"Hai đâm hoàng tuyền lộ!"

Tiêu Dương ra châm quyết đoán, ngay lập tức đã rơi vào người bị thương yết hầu bên cạnh vị trí.

Nghiêm Hồng Tịch cho dù cố gắng vẫn duy trì bình tĩnh, lúc này đồng tử vẫn không khỏi co rút lại.

"Quý Y Thất Khẩu Thứ! Trong truyền thuyết cửu đại thần châm, vậy mà thật sự còn có lưu truyền xuống!" Nghiêm Hồng Tịch con mắt vội vàng nhắm lại ba giây đồng hồ. Lúc này thời điểm tuyệt đối không cho phép phân thần, cường hành áp bách lấy kích động trong lòng, lại từ từ mở mắt, cho người bị thương hủy đi băng bó.

"Ba đâm Cầu Nại Hà!"

"Bốn đâm Diêm Vương điện!"

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Ngân châm như như ảo ảnh rơi xuống, tại người bị thương trong cơ thể Tứ đại từ huyết rơi xuống!

Lúc này, Nghiêm Hồng Tịch cũng thuận lợi đem bệnh đầu người bên trên băng bó cời bỏ.

Vô cùng thâm!

Cả cái đầu phẳng phát chân chính bị người khai hồ lô giống như, huyết nhục hàm hồ, dữ tợn tổn thương ngưng máu tươi cứng lại lấy, nghiêm nhiên đã trở thành hắc ám sắc.

"Trên đầu thương thế, liền miệng vết thương cũng không dám đơn giản đi xử lý!" Nghiêm Hồng Tịch thấp giọng lẩm bẩm, "Quá nghiêm trọng, ta dùng hết toàn lực, hơn nữa còn là tại các bệnh viện lớn não khoa chuyên gia trước chẩn đoán bệnh áp dụng một ít cấp cứu biện pháp dưới tình huống, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ người bị thương nhiều lắm là một ngày tính mệnh."

Tiêu Dương ánh mắt rơi vào người bị thương trên đầu, thần sắc cũng là lộ ra một vòng ngưng trọng.

Thương thế như vậy, có thể chèo chống đến hiện tại, đã là một cái kỳ tích!

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Ba căn ngân châm đồng thời xuất hiện tại Tiêu Dương ngón tay.

Ánh mắt bình tĩnh không có sóng, trong lúc mơ hồ thăm lấy một vòng khí tức cường đại.

Ông . .

Ba căn ngân châm đồng thời tuôn ra kịch liệt run rẩy.

Một bên Nghiêm Hồng Tịch đã đại khí cũng không dám nhiều thở gấp một phút, ngừng thở, chăm chú nhìn Tiêu Dương giữa ngón tay kẹp lấy ba căn ngân châm.

"Quý Y Thất Khẩu Thứ!"

Càng là thời điểm máu chốt nhất, Tiêu Dương thần sắc càng phát ra bình tĩnh, thủ đoạn nhẹ huyền, ngân châm phẳng phát mang theo màu bạc rung động phiêu xuống.

Cái tay còn lại nhẹ nhàng nâng lên người bị thương đầu. . .

"Năm đâm Địa ngục hỏa!"

"Sáu đâm phá sinh tử!"

"Bảy đâm chuyển luân hồi!"

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Ba châm liên phát! Ba đạo bạc ánh sáng màu trắng đủ hạ!

Bách Hội! Thông Thiên! Thừa quang!

Đâm thẳng đầu Tam đại chỗ hiểm huyết vị.

Phốc!

Dài đến vài cm ngân châm thành linh gian toàn bộ chui vào!

Thần hồ kỳ kỳ thủ đoạn, không thể tưởng tượng thủ pháp.

Không giống với bình thường y lý, lý thuyết y học châm cứu thủ đoạn.

Đây cũng là quý y thuật châm cứu, đây cũng là Quý Y Thất Khẩu Thứ!

Ba châm rơi bỏ đi, Tiêu Dương cái trán đã rịn ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, Nghiêm Hồng Tịch vội vàng dùng đã sớm trừ độc trôi qua khăn mặt thay hắc chà lau mắt.

Tiêu Dương ánh mắt thủy chung chăm chú nhìn người bị thương đầu, ngân châm kia tựa hồ còn đang nhẹ nhàng run rẩy.

Cánh tay mạnh mẽ thò ra, đã rơi vào người bị thương đích cổ tay lên, lẳng lặng dò xét lấy hắc mạch đập.

Nửa ngày, trói chặt lông mi đã có một tia lỏng, "Tạm thời bảo vệ tính mệnh!"

Nghe vậy, Nghiêm Hồng Tịch lập tức thần sắc đại chấn, vội vàng cũng đưa tay tới, nhân tình sáng lên, "Đúng vậy, mạch tượng quả thật có tăng trở lại xu thế."

"Chỉ là, ngân châm tạm thời còn phải lưu ở phía trên, thương thế của hắn quá nặng, muốn trong lúc nhất thời cứu trở về thật cũng không dễ dàng."

"Có thể đạt tới hiệu quả như vậy, đã là kỳ tích!" Nghiêm Hồng Tịch ánh mắt phấn chấn mà nhìn Tiêu Dương, "Viêm Hoàng dân gian quả nhiên là ngọa hổ tàng long! Tiểu huynh đệ có được như thế cao thâm mật trác y thuật, thật không ngờ không hiện lộ sơn thủy, đây mới là cao nhân ah!" Nghiêm Hồng Tịch không chút nào keo kiệt trong miệng mình ca ngợi chỉ từ.

Tiêu Dương cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên, ánh mắt nhẹ run sợ một chút, một vòng tinh quang thiểm lược mà ra, chỉ một thoáng khôi phục bình thường, khuôn mặt giờ lên một hồi như là mây trời nước chảy y hệt vui vẻ, thanh âm lại nhạt chậm chạp ném hạ xuống, nói ra một câu làm cho Nghiêm Hồng Tịch lập tức đầu óc mơ hồ lời nói.

"Ta hội y nhân, cũng sẽ sát nhân."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trang Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cô nương, chơi đao rất nguy hiểm đấy!

"Hội y nhân, cũng sẽ sát nhân?"

Nghiêm Hồng Tịch ngây người, ‘sát nhân’ hai chữ trong lòng mãnh liệt mà chấn động một chút.

Lúc này Tiêu Dương đã xoay người, trực tiếp hướng phía phòng bệnh bên ngoài đi ra ngoài.

Nghiêm Hồng Tịch mắt nhìn Tiêu Dương bóng lưng, trở lại từ đầu liếc mắt nhìn giờ phút này đỉnh đầu cùng với thân thể tổng cộng bảy đại tử huyết chen vào ngân châm người bị thương, vội vàng bước nhanh đi theo.

Phòng bệnh đại môn mở ra.

Tiêu Dương thần sắc lạnh nhạt xuất hiện.

Bá bá bá!

Tầm mắt mọi người đều tập trung tới.

Kết quả như thế nào đây?

Căng thẳng nội tâm.

Yên tĩnh một mảnh, sở hữu tất cả ánh mắt đều đang đợi lấy Tiêu Dương xử phạt. . .

Hắn thật sự như Nghiêm Hồng Tịch theo như lời, là thứ y thuật tinh xảo cao nhân? Nhưng đúng, trong ngày này mời đến cho người bị thương chẩn đoán bệnh nguyên một đám chuyên gia, trước khi đến đều là tràn đầy tự tin, nhưng đã đến cuối cùng, không khỏi là giao ra một phần giấy trắng.

Tô Tiểu San nắm thật chắc nẫu thân Dương thị thủ chương tâm, cắn chặt cặp môi đỏ mọng, ánh mắt nhìn thẳng Tiêu Dương.

Nghiêm Hồng Tịch lúc này cũng đi ra, nhẹ đóng cửa khế phòng bệnh đại môn.

"Tiêu Dương. . ." Tô Tiểu San thanh âm tiếng nhỏ như muỗi kêu giống như yếu ớt địa vang lên, phá vỡ bình tĩnh, nàng muốn biết kết quả, lại không dám biết rõ kết quả.

Nàng sợ hãi.

Tràng diện yên tĩnh lạnh như băng.

Đằng Ưng Thụy bọn người cũng thần sắc khác nhau địa tập trung tới, ánh mắt tràn đầy vội vàng.

Tiêu Dương nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt rơi vào Tô Tiểu San trên người, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên một tia nhỏ nhẹ vui vẻ, "May mắn không làm nhục mệnh! Như không ngoài suy đoán, lệnh tôn tính mệnh không việc gì."

Tiếng nói vừa ra, cơ hồ tất cả mọi người cái ót đều là chấn động!

Kịch liệt chấn động!

"Cái . . . Cái gì? Tiêu Dương. . . Người nói cái gì? Ý của người là. . ." Tô Tiểu San cảm giác mình có chút nói năng lộn xộn, kích động trong lòng chỉ ý đã sớm khó có thể ngăn chặn, nguyên bản như là ao tù nước đọng giống như tuyệt vọng đôi mắt dần dần nổi lên một lớp hào quang.

Tiêu Dương tiến lên vài bước, trực tiếp đi tới Tô Tiểu San trước người, trực tiếp mở miệng, mỉm cười nói, "Tô cô nương, lệnh tôn có thể nói đã tạm thời đã không có nguy hiểm tánh mạng! Bất quá, ta còn cần cho hần thi châm mấy lần, phối hợp được vật trị liệu mới có thể hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm hơn nữa dần dần khôi phục."

"Thật sự?" Tô Tiểu San giờ phút này thần sắc một hồi kinh hãi, kích động cơ hồ muốn nhảy dựng lên, toàn thân áp chế không nổi ở hưng phấn chỉ ý, đột ngột vậy mà không nhịn được bước lên trước một bước, nhón chân lên nhanh chóng tại Tiêu Dương gò má bên trên hôn một cái.

Chỉ là ngẩn ngẩn trong thời gian ngắn.

Tiêu đại gia trong chớp lát tại chỗ mòng ở, khuôn mặt đáng tuổi cười cứng ngắc, con mắt trừng lớn được ngốc ở bất động, tay phải theo bản năng đi lên vuốt gương mặt của mình.

Làm một cái thuần khiết đến cơ hồ liền nữ sinh bàn tay nhỏ bé cũng không có dấn qua trạng nguyên lang, Tiêu Dương tự hỏi một chút từ khó có thể tiếp nhận như vậy đa thịt gần gũi.

Ngây ra như phỗng.

Bổn đại gia bị cường hôn rồi hả?

Tiêu Dương ánh mắt sâu kín nhìn xem Tô Tiểu San. . .

Lúc này, Tô Tiểu San cũng mới phản ứng lại, khuôn mặt phi xoa một đoàn phấn hồng đám mây, bất quá rất nhanh liền bị vô tận vui sướng thay thế, thanh âm kích động, "Tiêu Dương, cha ta thật sự không sao? Thật sự không sao?" Ngày hôm nay ra, Tô Tiểu San tâm tình vẫn là trầm trọng được phảng phất đè nặng tâm gạch giống như, cơ hồ liền hô hấp đều nhanh thở không được ra, hôm nay cái này thật lớn một vui sướng đánh úp lại, cũng khó trách nàng hội mừng rỡ như điên, hưng phấn mà thân một chút Tiêu đại gia khuôn mặt nhỏ nhắn gò má rồi.

Tiêu Dương đầu óc một hồi hỗn loạn, nửa ngày, vô ý thức gật gật đầu.

"Tiêu Dương tiểu huynh đệ y thuật, lão phu thật sự mặc cảm!" Nghiêm Hồng Tịch giờ phút này càng thêm không keo kiệt chính mình đối với Tiêu Dương tán thưởng, thậm chí là sùng bái, "Dùng Khí Vận Châm, Quý Y Thất Khẩu Thứ! Trị liệu thời gian tuy rằng không dài, nhưng là, Tô tiểu thư, Tiêu Dương cái này hai phần thần hồ kỳ y y kỹ, chỉ sợ tìm lượt toàn bộ Viêm Hoàng Trung y giới, cũng chưa chắc có người có thể làm được."

Nghiêm Hồng Tịch cũng không khuyếch đại, ' Khí Vận Châm ' cảnh giới có lẽ có rải rác mấy người có thể làm được, nhưng là, cửu đại thần châm chỉ ' Quý Y Thất Khẩu Thứ ' nhưng lại đã sớm thất truyền thật lâu châm cứu tuyệt kỹ.

"Tiêu tiểu ca, đa tạ! ! Đa tạ! Nhờ có người rồi." Tô Tiểu San bên cạnh mẫu thân giờ phút này nhịn không được vui đến phát khóc, Tô Tiểu San vội vàng ở một bên an ủi mẹ của mình.

BA~! BA~!

Vài tiếng tiếng bước chân dồn dập âm vọt lên.

"Tiêu. . . Thầy thuốc Tiêu, ta đại ca thương thế thật sự không sao?"

Chính là vừa rồi ngăn trở Tiêu Dương Đăng Ứng Thụy, giờ phút này, hần đôi mắt mang theo đậm đặc khó có thể tin.

Tiêu Dương liếc mắt Đăng Ứng Thụy, nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu.

"Thật tốt quá!" Đăng Ứng Thụy gương mặt lập tức lộ ra cuồng hi.

"Tiêu huynh đệ thật sự là thần y ah!" Một bên Vệ Chính Tín cũng cất bước đi lên, kích động mở miệng, "Không có việc gì là tốt rồi! Đại ca không có việc gì là tốt rồi!"

"Đúng rồi, đại ca lúc nào có thể tỉnh lại?" Đăng Ứng Thụy không kịp chờ đợi hỏi thăm.

Tiêu Dương trầm ngâm hồi lâu, gương mặt nói, "Trong vòng 3 ngày."

"Tốt! Thật sự quá tốt rồi!" Đàng Ứng Thụy kích động nắm chặt lấy nắm đấm, "Ta vào xem đại ca. . ."

"Không được!"

Đương Đàng Ứng Thụy đang muốn phóng ra bước chân đi về hướng phòng bệnh thời điểm, Tiêu Dương lập tức trầm giọng quát khẽ.

Đàng Ứng Thụy lập tức quay người nhìn xem Tiêu Dương.

"Người bị thương bây giờ còn ở vào vô cùng nghiêm trọng trạng thái, tuyệt đối không thể đã bị bất kỳ quấy nhiễu. Ngoại trừ ta cùng Nghiêm lão tiên sinh bên ngoài, chỉ cần hộ lý nhân viên đứng hạn đi vào chiếu cố một chút là đủ."

Lúc này Tiêu Dương mà nói tự nhiên không có bất kỳ người nào làm trái.

Đàng Ứng Thụy muốn nói lại thôi, hay là trung thực địa đứng ở một bên.

"Đã đại ca đã không có việc gì, như vậy, chúng ta cũng là thời điểm cùng đám kia cháu con rùa tính toán một số trương mục!" Vệ Chính Tín lông mi lạnh chơn, một hồi sát khí theo khuôn mặt bay lên.

"Vệ Tam ca, ngươi biết là người nào đối với đại ca hạ độc thủ?" Lập tức có người hỏi thăm.

"Hừ! Ngoại trừ đám người kia, tuyệt đối không có người khác!" Vệ Chính Tín chần thanh mở miệng.

Lúc này, Tô Tiểu San lông mi lập tức nhú lên, thanh âm mang theo vài phần bất thiện, chậm rãi nói, "Những sự tình này, các ngươi có thể không ở nơi này nói sao?"

Vệ Chính Tín lập tức trong lòng nhẹ đập, ngược lại hướng phía Tô Tiểu San gật đầu, 6-7 vị trí âu phục nam tử đưa mắt liếc ra ý qua một cái, hướng phía hành lang cuối sân thượng đi tới.

Những thứ này đối thoại, Tiêu Dương phảng phất một câu cũng nghe không được giống như, đương mấy người sau khi rời đi, Tiêu Dương quảng mục nhìn về phía Nghiêm Hồng Tịch, "Phiền toái Nghiêm lão tiên sinh, giúp tại hạ ghi chép cái phương thuốc."

Do Tiêu Dương khẩu thuật, Nghiêm Hồng Tịch ghi chép, viết xong phương thuốc về sau, Tô Tiểu San lập tức cầm phương thuốc xông về bệnh viện hiệu thuốc bộ phận.

Mẹ hần thân Dương thị cũng vội vàng đi theo.

Tiêu Dương đi đến một bên ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghiêm Hồng Tịch ba vị đồ đệ cũng từng người đi đến một bên nghỉ ngơi, mà Nghiêm Hồng Tịch tắc thì đi đến Tiêu Dương bên cạnh, muốn nói lại thôi.

"Nghiêm lão tiên sinh, có việc?" Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng.

Nghiêm Hồng Tịch khuôn mặt xuất hiện vài phần mãnh liệt do dự, lông mi khóa chặt, tựa hồ đang làm lấy một cái chặt vật lựa chọn, nửa ngày, thờ sâu một hơi, trầm giọng mở miệng, "Tuy rằng cái này có chút đường đột, nhưng là. . ." Nghiêm Hồng Tịch khoe miệng nhẹ nhàng hút xuống, "Lão phu. . . Không, ta. . . Ta thật sự nhìn không được!"

"Về ‘ Khí Vận Châm ’?" Tiêu Dương đột ngột mở mắt, ánh mắt trong suốt như là gương sáng giống như theo hướng Nghiêm Hồng Tịch.

Cái này một sát na, Nghiêm Hồng Tịch cảm giác trong lòng theo bản năng rung mình, chợt khôi phục bình thường, ánh mắt mang theo thành khẩn nhìn xem Tiêu Dương.

"Dùng Nghiêm lão tiên sinh y thuật, phải nắm giữ ‘ Khí Vận Châm ’ cũng không khó." Tiêu Dương nhẹ giọng mở miệng.

"Thật sự?" Nghiêm Hồng Tịch áp chế không nổi trong lòng phấn chấn, hai tay có chút run rẩy được không biết nên hướng ở đâu xếp đặt.

Không biết làm gì, thanh âm có chút run rẩy, lại lại không biết làm như thế nào mở miệng.

Không hề nghi ngờ, trong lòng của hắn vô cùng khát vọng nắm giữ ‘ Khí Vận Châm ’, đây là hắn cuối cùng cả đời đều khát vọng đạt tới cảnh giới. Nhưng là như vậy cực kỳ thần kỳ quý báu châm cứu cảnh giới, chính mình lại thế nào không biết xấu hổ tùy tiện mở miệng đi cầu giáo. . .

Mâu thuẫn, giãy dụa. . .

"Nghiêm lão tiên sinh nếu quả như thật cố tình học tập, ta ngược lại có thể hơi truyền thụ một ... hai ...." Tiêu Dương mắt nhìn cái này tóc trắng thái dương lão giả, nghiêm mặt mở miệng.

Nghe vậy, Nghiêm Hồng Tịch thân thể không khỏi mãnh liệt chấn động run lên một cái, ánh mắt mãnh liệt nhìn Tiêu Dương, "Tiêu tiểu huynh đệ. . . Không!" Nghiêm Hồng Tịch vội vàng đổi giọng, cung kính mà trầm ổn địa hô một tiếng, "Lão sư!"

Đây đối với Nghiêm Hồng Tịch mà nói không thể nghi ngờ là một cái thật lớn kinh hi!

Như là bánh từ trên trời rớt xuống!

Một tiếng này ‘ lão sư ’, càng là kêu cam tâm tình nguyện.

Người thành đạt vì sư.

"Lão sư. . ." Nghiêm Hồng Tịch lúc này tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhìn không được mở miệng, "Người vừa rồi tại trong phòng bệnh nói câu nói kia ý là. . ."

Tiêu Dương đứng lên, bên mặt đột ngột nói, "Nhà xí ở đâu?"

Nghiêm Hồng Tịch giật mình, chỉ vào hơi nghiêng.

Tiêu Dương trực tiếp bước dài đi ra ngoài.

"Có thể chữa người, cũng có thể sát nhân?" Nghiêm Hồng Tịch nhú mày, cân nhắc không thấu Tiêu Dương những lời này.

Cửa phòng bệnh trước khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Tuyệt Minh Thành ba người bận rộn một ngày một đêm, thật vất vả thở phào một cái, đương nhiên đều nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, Nghiêm Hồng Tịch tắc thi ngồi ở trên mặt ghế trầm tư.

Một lát, một đạo mặc bạch áo khoác thân ảnh phụ giúp một chiếc xe con từ từ địa hướng phía bên này đã đi tới. . .

Bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, mang theo màu trắng khẩu trang, trực tiếp đi về hướng phòng bệnh.

Nghiêm Hồng Tịch giương mắt quét xuống, cũng không để ý.

Đương bạch áo khoác thân ảnh đẩy ra cửa phòng bệnh thời điểm. . .

"Ai. . ." Nghiêm Hồng Tịch đột ngột ngẩng đầu, "Chờ một chút."

Bạch áo khoác thân ảnh nhẹ chần một chút, ngừng lại, từ từ quay người.

"Nhớ kỹ không nên cử động người bị thương thân thể, còn có, đem bên trong vật lẫn lộn đều dọn dẹp ra đến." Nghiêm Hồng Tịch dặn dò một tiếng.

Mang theo khẩu trang bạch áo khoác thân ảnh nhẹ nhàng chậm chạp gạt đầu, lập tức tiến nhập trong phòng bệnh.

Phòng bệnh đại môn thật chắc đóng lại.

Không có ai chú ý tới, tiềm ẩn nguy hiểm đã đang hướng lấy nằm ở trong phòng bệnh người trọng thương tới gần. . .

Bạch áo khoác thân ảnh đẩy xe từ bước đã đến gần giường, một mực có ý thức địa thấp đầu lúc này không khỏi từ từ nâng lên, lạnh lùng đôi mắt như là chăm chăm vào người chết bình thường nhìn xem nằm ở trên giường người trọng thương.

Một vòng sát cơ xẹt qua!

Bạch áo khoác thân ảnh khoác lên tóc dài, trên mặt khẩu trang, bất quá, yết hầu chỗ nhưng lại có một cái rõ ràng hầu kết!

Giả gái.

Tuyệt không phải bệnh viện hộ sĩ.

Một đôi đeo màu trắng cái bao tay thủ từng khai xe, tay phải nhắc lên trên xe bao trùm lấy một tầng màu trắng bố sa, một vòng bạc sắc quang mang nhấp nháy.

Một con dao găm!

Sắc bén băng hàn khí tức chỉ một thoáng tràn ngập cả cái phòng bệnh.

Bước chân nhẹ như lông hồng, vô thanh vô tức hướng phía phía trước tới gần. . .

"Người rất may mắn, Nhưng tiếc. . . Cũng rất không may."

Sắc bén dao găm từ từ địa giờ lên, đôi mắt sát cơ bắt đầu khởi động!

Giờ khắc này, bỗng nhiên, bạch áo khoác thân ảnh bên cạnh cửa sổ vị trí, một đạo nhẹ dàng đặc thanh âm vang lên.

"Cô nương, chơi đao rất nguy hiểm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!

An tĩnh trong phòng bệnh, cái này một cái nhẹ dềnh dật thanh âm vang vọng được quá mức quý dị.

Áo khoác trắng thân ảnh nhìn không được toàn thân nhẹ chần động, giờ lên đao găm cũng không nhìn khẽ động một chút, đột nhiên quay người.

Gần cửa sổ vị trí, một người tuổi trẻ anh tuấn người thanh niên híp mắt cười ánh mắt hướng phía bên này lờ mờ đi qua, bắt chéo hai chân.

Chính là trước kia nói muốn đi nhà xí Tiêu Dương.

Lúc này, Tiêu Dương mỉm cười nhìn phía trước áo khoác trắng thân ảnh, "Nhanh như vậy liền đến đây ra tay, xem ra tin tức của người ngược lại là rất linh thông."

Áo khoác trắng thân ảnh đồng tử co rút nhanh, mạnh mẽ xẹt qua một tia tàn nhẫn thần sắc, giờ lên đao găm vũ địa trùng trùng điệp điệp đâm. . .

XÍU...UU!! !

Một đao ngân quang hiện lên.

Khanh. . .

Ngân châm nhanh như thiểm điện địa thiểm lược mà đi.

Cùng rất nhanh hướng phía dưới đao găm đụng vào, tuôn ra một cái kịch liệt hỏa hoa.

Đạp! Đạp! Đạp!

Cường đại phản chấn lực lượng lại để cho áo khoác trắng thân ảnh bước chân lui về phía sau ba bước.

Ánh mắt lập tức lộ ra khiếp sợ!

Cúi đầu nhìn sang, đẩy lui mình, thỉnh thoảng chỉ là một cây nho nhỏ ngân châm.

"Cô nương, chơi đao nhiều không tốt. . ." Tiêu Dương lúc này theo cửa sổ nhảy xuống tới, mỉm cười nói, "Chẳng chơi đùa tú hoa châm, cùng ngân châm của ta độ sức độ sức, chẳng phải rất tốt."

Áo khoác trắng thân ảnh ánh mắt mang theo kiêng kỵ nhìn Tiêu Dương, tức thì quay người xông về trước cửa.

"Ai, cô nương, chớ nóng vội chạy ah!"

Tiêu Dương thân ảnh nhất thời như mũi tên một xông lên trước, một chiêu hắc hổ đảo tâm oanh trước.

Một quyền này cho dù đao không phải tâm, đương như nện chính ngay ngắn sau lưng, chỉ sợ cũng được chịu không nhẹ tổn thương.

Cảm nhận được đằng sau quyền phong tới gần, áo khoác trắng thân ảnh chân phải lập tức hơi nghiêng tron trượt, khó khăn lắm địa vọt đến một bên, tránh né qua một bên chân sau tiềm mạnh mẽ một điểm, như bắn lò xo giống như lại lần nữa xông về cửa ra vào.

Không buông tha bất luận cái gì một tia chạy thực mạng cơ hội.

Tiêu Dương thân ảnh giờ phút này đã ép lên, một chân gấp quét, xôn xao địa bay lên một hồi ảo ảnh, ngăn trở áo khoác trắng thân ảnh tiến lên lộ tuyến, bắt đắc dĩ lần nữa lui về phía sau vài bước.

Cái này một loạt công kích, Tiêu Dương thời cơ xuất thủ đều đặn đã đến tốt nhất, đương áo khoác trắng thân ảnh lại lần nữa đứng vững bước chân thời điểm, Tiêu Dương đã đứng tại ở gần cửa vị trí.

Áo khoác trắng thân ảnh trên đầu khoác lên tóc giả ở thời điểm này rớt xuống, hói đầu, thừa thốt tóc.

"Nguyên lai không phải cái cô nương!"

Một đạo thanh âm kinh dị vang lên, đồng thời, giờ phút này cũng đem trên người áo khoác trắng cùng với khẩu trang còi ra.

Như là đã bị Tiêu Dương nhìn thấu, như vậy, ăn mặc những thứ này đối với hắn Thạch Thanh mà nói, sẽ chỉ là vương vếu.

Thạch Thanh thân phận là cái sát thủ, một chiêu không thành, hơn nữa bị mạnh mẽ bắn tia, hắn hiện tại trong óc ý niệm duy nhất chính là trốn!

Tay nắm lấy dao găm, ánh mắt lạnh lùng bên trong hiện ra kiêng kỵ, thẳng chằm chằm vào Tiêu Dương, bỗng nhiên, đột nhiên khải bước, dao găm nghiêng cắm xuống đến.

Phanh!

Tiêu Dương hơi chút nghiêng người, đồng thời một tay bài trừ đi ra, cùng Thạch Thanh cái kia nắm dao găm cánh tay va chạm, tất nhất thanh thúy hưởng về sau, Thạch Thanh bước chân lại lần nữa lui về phía sau vài phần.

Đạp!

Tiêu Dương bước xa xông lên, quyền ảnh phân bố, trong nháy mắt đem Thạch Thanh làm cho liên tiếp lui về phía sau.

"Ta nói rồi, ta hội ý nhân, cũng sẽ sát nhân." Tiêu Dương thanh âm tại Thạch Thanh bên tai nhàn nhạt vang lên, "Sát khí của ngươi quá nặng đi. . ."

Phanh!

Quyền cùng quyền trực tiếp va chạm!

Thạch Thanh dao găm trong tay đã sớm bị Tiêu Dương làm mất.

"Bất quá. . . Ngươi so ta trong tưởng tượng. . . Càng thiếu kiên nhẫn. . ."

Tiêu Dương ánh mắt nhìn thẳng Thạch Thanh, đem từng bước một địa ép sát lấy, đồng thời thanh âm cũng từ từ địa rơi vào hắn bên tai, "Làm một vị thích khách, liền hạ thủ thời cơ đều không tìm chuẩn, cái này cũng không tránh khỏi quá kém. . . Chẳng lẽ lại. . . Có người thúc giục ngươi động thủ?"

Tiêu Dương thanh âm trong lúc đó làm lớn ra vài phần!

Thạch Thanh tâm thần run lên bần bật, mạnh mẽ cắn chặt hàm răng, lạnh lùng chằm chằm vào Tiêu Dương.

Phanh!

Trong phòng bệnh hai người chiến đấu rốt cục bị người ở phía ngoài phát giác, giờ phút này, phòng bệnh đại môn bị mạnh mẽ đẩy ra.

"Người nào?"

Đằng Ưng Thụy ánh mắt như chim ưng giống như đảo qua, lập tức rơi vào Thạch Thanh trên người, đột nhiên tát đập bước xông tới, tại Thạch Thanh ra sức địa ngăn cản được Tiêu Dương một cái công kích lập tức, Đằng Ưng Thụy một cước nặng nề mà đạp vào Thạch Thanh ngực.

Oanh!

Thạch Thanh thân ảnh nhất thời bị bắn ra hướng phòng bệnh một chỗ vách tường.

"Bất hắn lại!"

Thạch Thanh rơi xuống vị trí vừa mới đúng là Tiêu Dương vừa mới xuất hiện chính là cái kia cửa sổ, đương Đằng Ưng Thụy những lời này rơi xuống về sau, Thạch Thanh càng bất chấp thương thế trên người, mạnh mẽ nhảy lên bên trên cửa sổ, hồn nhiên không sợ lầu sáu cao độ, ánh mắt như điện giống như quét xuống dưới, mạnh mẽ nhảy hướng hơi nghiêng.

Bịch một tiếng, vũng vàng rơi ở bên ngoài một cái máy điều hòa không khí bên ngoài máy đông lạnh bên trên.

Thân thủ phi thường linh hoạt!

Đằng Ưng Thụy bước nhanh đi tới cửa sổ, mắt nhìn đã chui vào năm tầng trong đó một gian phòng bệnh Thạch Thanh, lập tức trở về như đầu uống, "Đối phương tại năm tầng! Nhanh! Thông tri lầu dưới huynh đệ, chú ý đừng cho người chạy!"

"Mọi người đi theo ta!"

Lúc này, Vệ Chính Tín hét lớn một tiếng, vội vàng xoay người mang theo âu phục nam tử vội vã chạy ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra?"

Nghiêm Hồng Tịch mấy người lúc này thời điểm cũng bước nhanh đến.

"Có thích khách." Tiêu Dương lời ít mà ý nhiều địa trả lời.

"May mắn mà có Tiêu thần y!" Đẳng Ưng Thụy ánh mắt cảm kích đã đi tới, "Nếu không phải Tiêu thần y kịp lúc ngăn cản, chỉ sợ, hôm nay đại ca cũng khó bảo vệ một mạng rồi."

Tiêu Dương cười nhạt lắc đầu, "Tiện tay mà thôi mà thôi."

"Lão sư, ngươi không có bị thương chứ?" Nghiêm Hồng Tịch một tiếng ‘lão sư’, lập tức làm cho ở đây kẻ cả hấn ba vị đệ tử ở bên trong đều sững sốt một chút. Vừa rồi Nghiêm Hồng Tịch ở bên ngoài nhận thức Tiêu Dương là lão sư lúc, thanh âm cũng không lớn, Tuyết Minh Thành bọn người tự nhiên cũng không biết.

"Không có việc gì."

"Không nghĩ tới Tiêu thần y y thuật tinh xảo, vật lộn công phu cũng như thế được, có thể nói là văn võ song toàn ah!" Đẳng Ưng Thụy nhìn không được tán thưởng một tiếng.

Lúc này, trong bệnh viện vang lên hàng loạt tiếng thét chói tai âm.

Hiển nhiên, Vệ Chính Tín bọn người truy kích sát thủ, đã khiến cho bệnh viện tao động, hơn nữa, một trận này bạo động tựa hồ càng ngày càng loạn, tiếng thét chói tai âm không ngừng mà vang lên.

Tiêu Dương nhíu mày.

"Chính là một cái thích khách, có thể khiến cho như vậy loạn cục? Chỉ sợ... Trong bệnh viện còn có đồng lõa."

"Không sai." Đẳng Ưng Thụy gật đầu, trầm giọng nói ra, "Trước mắt thế cục, tuyệt đối không thể sơ hở, phải không thể tất cả mọi người ly khai đại ca bên người! Ít nhất phải lưu một người trông coi, dùng bảo đảm an nguy."

Ba ba ba... .

Một hồi tiếng bước chân dồn dập âm.

"Tiêu Dương, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?" Tô Tiểu San lúc này bước nhanh địa vọt vào phòng bệnh.

"Có thích khách." Tiêu đại gia vẫn là phi thường khốc khốc trả lời ba chữ.

Nghĩ nghĩ, hay là bỏ thêm một tiếng, "Bất quá đã bị đuổi đi."

"Đuổi đi?" Tô Tiểu San khẽ giật mình.

"Tiêu San, sát thủ theo cửa sổ nhảy xuống, tại năm tầng chạy đi rồi, người Vệ Tâm thúc đang tại dẫn người đuổi bắt." Đẳng Ưng Thụy thanh âm trầm địa mở miệng, "Cái này sát thủ, chỉ sợ chính là ám toán đại ca kẻ chủ mưu phía sau phái tới đấy."

"Tuyệt đối không thể để cho hắn chạy!"

Tô Tiểu San lập tức lông mi nhảy lên, thanh linh lập tức quay người, liền xông ra ngoài.

"Ai, Tiểu San... ." Lúc này, mẹ hấn thân Dương thị vừa vặn cũng chạy về, tại cửa ra vào cùng Tô Tiểu San động vừa vặn, bất quá, Tô Tiểu San cũng không có dừng lại, bước nhanh địa hướng phía đầu bậc thang thẳng đến mà đi.

"Cái này... ." Dương thị cau mày, "Nha đầu kia lúc này muốn đi nơi nào? Đúng rồi, phía dưới như thế nào như vậy loạn?"

"Có... ." Tiêu Dương cái kia khốc khốc ba chữ mới rơi xuống một cái, Đẳng Ưng Thụy đã lo lắng lên tiếng, "Đại tẩu, Tiểu San đây là muốn đuổi bắt sát thủ! Dùng sự vọng động của nàng tính cách, chỉ sợ gặp nguy hiểm... ."

Nghe vậy, Dương thị sắc mặt lập tức vù địa trắng bạch vài phần.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Không được, ta phải đi xem!" Dương thị vừa mới chuẩn bị quay người, một bên Tiêu Dương đã nhạt thanh mở miệng, "Ta đi cho."

"Tiêu thần y. . ." Dương thị trở về.

"Đại tẩu, Tiêu thần y bản lãnh lớn đầu rồi, vừa rồi cũng may mắn hấn đuổi đi sát thủ." Đẳng Ứng Thụy ánh mắt cảm kích nhìn xem Tiêu Dương.

Tiêu Dương cũng không nhiều lời, bước nhanh ra ngoài, rất nhanh liền trùng đi xuống cầu thang. . .

Lúc này, năm tầng đã là một mảnh hỗn loạn, không ít người bệnh theo phòng bệnh vọt ra, cũng không có thiếu bệnh nhân gia thuộc thậm chí bệnh viện bác sĩ hộ sĩ, ngoại trừ một số nhỏ nhìn thấy sát thủ bên ngoài, những người còn lại cũng không biết đến cùng chuyện gì xảy ra, mù quáng mà hướng phía bốn phía chen chúc chạy thực mạng, tràng diện phi thường hỗn loạn.

Tiêu Dương đi xuống năm tầng thời điểm, Tô Tiểu San đã tiếp tục xuống trùng.

Lầu bốn!

Sát thủ bị vây ngăn ở lầu bốn!

Vệ Chính Tín mang theo không ít huynh đệ mỗi cái phòng bệnh tìm kiếm, Tô Tiểu San đang chuẩn bị bước nhanh xông đi lên, không ngờ nhưng trong nháy mắt bị một tay đập ở bả vai!

Tô Tiểu San trong lòng giật mình, theo bản năng cánh tay hướng về sau hát lên.

Phanh!

Bị một cái đại thủ vững vàng bắt lấy!

"Là ta!"

"Tiêu Dương?" Tô Tiểu San lập tức trở về đầu.

"Đi theo ta!"

Hai người thân ảnh bước nhanh địa thẳng lướt một chỗ phương hướng. . .

Lầu sáu trong phòng bệnh, Đẳng Ứng Thụy bọn người đem phòng bệnh thu thập chỉnh tề về sau, xác nhận không có gì tiềm ẩn nguy hiểm ở lại trong phòng bệnh.

"Dưới ban ngày ban mặt, vậy mà xuất hiện bức này ác liệt mưu sát sự kiện!"

Nghiêm Hồng Tịch nhìn không được nặng nề mà thở dài một cái, thảm thán thể phong nhật hạ.

"Nghiêm lão tiên sinh, đối phương vì đem ta đại ca vức đi tánh mạng địa dám như vậy không từ thủ đoạn, đúng là nói rõ rồi, người này đã lương tâm mất đi, nếu không, chính là cùng ta đại ca có huyết hải thâm cừ!" Đẳng Ứng Thụy lắc đầu nói, "Không sợ nói thực ra, giống chúng ta những thứ này thường xuyên tại mũi dao trong thè lưỡi ra liếm huyết đích nhân mà nói, sinh tử đã sớm thấy phai nhạt, tùy thời đều có chuẩn bị tâm lý sẽ có người trả thù. Đại ca lúc này đây tao ngộ, là hấn sơ suất quá."

Nghiêm Hồng Tịch than nhẹ, cũng không nhiều lời.

Thân phận của hai người kém quá nhiều, cũng không có cái gì trao đổi chủ đề.

"Đúng rồi, lúc trước Tiêu thần y nói, đại ca bây giờ thương thế còn rất nặng, cuối cùng không cần nhiều người quấy nhiễu, Nghiêm lão tiên sinh, đại tẩu, các người đi ra ngoài đang chờ a, nơi này có ta nhìn là xong."

Nghiêm Hồng Tịch bọn người nghĩ nghĩ, đều nhẹ nhàng chậm chạp gật đầu lui ra ngoài.

Dương thị mắt nhìn nằm ở trên giường bệnh trượng phu, ánh mắt ần ần xẹt qua vài phần lo lắng cùng với thấp thòm không yên, chau mày, trong lòng nặng nề không thôi, nửa ngày, cũng điểm nhẹ đầu, "Ứng Thụy, người cẩn thận một chút, có biến cố gì mà nói hô to một tiếng, nhiều nhiều người một phần lực lượng."

"Yên tâm đi, đại tẩu." Đẳng Ứng Thụy nhẹ mỉm cười một cái.

Đương Dương thị cất bước sau khi đi ra, Đẳng Ứng Thụy nhẹ nhàng đem phòng bệnh lớn cửa đóng lại, hơn nữa trói chặt ...mà bắt đầu.

Từ từ quay người, khuôn mặt treo mỉm cười dạo bước đi về hướng giường phương hướng.

"Đại ca, người yên tâm, hiện tại chỉ có ta một người." Đẳng Ứng Thụy khóe miệng rất nhỏ nhếch lên, trong tâm mắt treo vui vẻ chậm rãi từ ôn hòa quá độ đến tràn ra một tia lạnh như băng.

Vù!

Một vòng hàn quang thành linh gian xuất hiện tại Đằng Ứng Thụy thủ chương tâm, chiếu rọi tại hán trên mí mắt, cái này một sát na, đôi mắt lộ ra thâm nghiêm sát cơ, đồng thời, khốc miệng tràn ra vài phần khinh miệt hài hước vui vẻ, vuốt vuốt dao găm trong tay, nhàn nhạt thanh địa mở miệng, "Một đám kẻ dằn, chẳng lẽ, sẽ không người biết. . . Cái gì gọi là. . . Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người không vì mình, trời tru đất diệt!

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau.

Đằng Ứng Thụy tầm mắt chiếu đến dao găm hào quang, mọc lên âm hàn vui vẻ, nhẹ nhàng mà hướng phía thân đao thối ngum khí, một tầng nhàn nhạt đám sương xuất hiện tại trên thân đao.

"Đại ca, ta nhớ được, chuỗi này hàn ngọc dao găm, cũng là người đưa cho ta đấy." Đằng Ứng Thụy nhẹ giọng mở miệng, như chim ưng y hệt con người xẹt qua một tia ôn hòa, "Ta cũng nhớ rõ, lúc trước người tiễn đưa con dao găm này cho ta thời điểm, còn nói một câu nói, đã đi lên con đường này, vậy liền hảo hảo còn sống."

Đằng Ứng Thụy nở nụ cười, khuôn mặt hiện ra đáng tuổi cười tràn ngập rét lạnh.

"Ta sống lại, Nhưng đúng, nhưng không cách nào lại đi bên trên vị trí cao hơn." Đằng Ứng Thụy nhẹ nhàng mà cười lấy, ánh mắt trong lúc đó xẹt qua vài phần điên cuồng, thô bạo, chăm chú nhìn trên giường nằm Tô Tiểu San phụ thân, "Cũng là bởi vì người, Tô Thiên Nam!"

"Có sự hiện hữu của người, xã đoàn một ngày đều chỉ nghe lệnh bởi người một người, mà ta. . . Chỉ có thể trở thành bên cạnh người đầy tớ! Vĩnh viễn!"

"Ta không cam lòng!" Đằng Ứng Thụy khuôn mặt cười lạnh hiện được càng đậm, "Đại ca, là người dạy ta, nam nhân, phải có dã tâm!"

"Ta Đằng Ứng Thụy đã tâm, tựu là cuối cùng có một ngày, trở thành Thanh Diễm xã đệ nhất nhân! Trở thành đại ca! !"

"Nhưng là, có người đang ở đây, ta vĩnh viễn chỉ có thể đánh phải thứ hai, hơn nữa, ta và người cũng đã đứng bất hoặc chi niên, ta không có kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa!"

Đằng Ứng Thụy thanh âm phai nhạt hồi lâu, "Người cũng đã nói, tại trên đường lẫn lộn, tuyệt đối không thể dễ dàng tín nhiệm một cái người. Nhưng là, đại ca, chính người nhưng không có làm được, nếu không phải tín nhiệm của người, ta nghĩ sẽ đối người ra tay, thật đúng là khó. . ."

"Đáng tiếc, ta không nghĩ tới mạng của người đã vậy còn quá lớn! Phái ta nhiều người như vậy, hơn mười cái cánh tay thô dày ống tuýp nện ở đầu của người lên, liền suýt nữa không có nát sọ, như vậy cứu từ nhất sinh thương thế, người. . . Vậy mà cũng chịu đựng đi qua. Chẳng lẽ nói. . ." Đằng Ứng Thụy lắc đầu thở dài, "Người nhất định phải chết tại trên tay của ta?"

XÍU...UU!!

Đằng Ứng Thụy khẽ chuyển lấy dao găm trong tay, hàn quang thiểm lược.

"Người đã biết lưng của ta phản chi tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho người tỉnh lại, tuyệt đối!"

Đằng Ứng Thụy khuôn mặt hiện ra vui vẻ, "Bất quá người yên tâm, phía ngoài đám kia kẻ dằn, ta có một vạn cái lý do đưa bọn chúng lừa dối ở! Người lưu lại hai mẹ con người, có cơ hội. . . Ta cũng sẽ thay người. . . Chiêu cố một chút!" 'chiêu cố' hai chữ cần phải vô cùng nặng, đôi mắt càng là đã hiện lên vài phần dâm uế thần sắc!

"An tâm lên đường đi!"

Đằng Ứng Thụy giờ lên cao cao dao găm. . .

Phanh! ! !

Một cái vang dội chí cực tiếng đập cửa âm bỗng nhiên bạo vang lên!

Như sấm sét đất băng tạc Ra!

Vèo!

Đằng Ưng Thụy mãnh liệt xoay người, đồng tử lập tức mãnh liệt co lại, thần sắc lập tức trầm thấp lên, "Là người dám bọn họ. . ."

Tiêu Dương nhẹ nhàng chậm chạp dạo bước bước lên trước, Tô Tiểu San cùng hần sóng vai đi lên trước.

Giờ khắc này, Tô Tiểu San ánh mắt phức tạp cực kỳ, đồng thời càng ẩn chứa vô tận phần nộ.

"Đằng nhị thúc, dĩ nhiên là người! !!"

Tô Tiểu San gần như là cắn răng nghiêng lợi mở miệng, ánh mắt gắt gao chăm chăm vào Đằng Ưng Thụy.

Phụ thân hai vị huynh đệ, Tam đệ Vệ Chính Tín làm người trung nghĩa, mà trước mắt vị này xếp hạng lão Nhị Đằng Ưng Thụy, bình thường tuy rằng bởi vì Tô Tiểu San cùng phụ thân quan hệ cũng không được tốt lắm tốt, nhưng là, Đằng Ưng Thụy tổng ở một bên diễn viên hòa sự lão nhân vật, một thân hữu dừng hữu mưu, tại trong xã đoàn có được uy vọng cực cao, mà Tô Tiểu San bình thường theo lễ phép cũng là xưng hô hần một tiếng Đằng nhị thúc.

Bất quá, Tô Tiểu San minh bạch, đây là năng một lần cuối cùng xưng hô trước mắt người này là Đằng nhị thúc rồi!

Vì thượng vị mà đem trên đỉnh đầu của mình núi lớn trực tiếp chọc một cái hố, cái này bình thường chỉ ở trên TV để đó một màn lại đang trước mắt mình diễn ra. Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng, Tô Tiểu San rốt cuộc minh bạch cha mình tại sao phải trong lúc bất chợt bị đánh lên được như thế triệt để!

Nếu không có Tiêu Dương, hết thảy chỉ sợ cũng đã thuận lý thành chương phát sinh.

Phụ thân bỏ mình, Đằng Ưng Thụy vung tay hô to, tiếp quản Thanh Diễm xã! Chỉ sợ, hần còn sẽ phi thường nhiệt tâm đến hỗ trợ xử lý phụ thân tang lễ. . .

Âm hiểm tới cực điểm tiểu nhân!

Tô Tiểu San trong óc suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, đôi mắt toát ra tới đối với Đằng Ưng Thụy hận ý nhưng lại càng phát ra đậm đặc.

"Xem ra, Tô Thiên Nam cả đời tên tuổi anh hùng, con gái thật cũng không tính toán quá kém cỏi." Đằng Ưng Thụy ánh mắt liếc qua Tô Tiểu San cùng Tiêu Dương, dao găm trong tay từ từ địa buông xuống, xéo xuống hướng trên giường bệnh Tô Thiên Nam. . .

"Đằng Ưng Thụy!"

Tô Tiểu San con người lộ ra mãnh liệt phần nộ ý, "Người cho rằng, người có thể chạy thoát được tại đây?"

"Trốn?" Đằng Ưng Thụy nở nụ cười, lãnh đạm liếc qua Tô Tiểu San, "Ta tại sao phải trốn? Chẳng lẽ người thực ngây thơ cho rằng, hôm nay đến bệnh viện Thanh Diễm xã huynh đệ, toàn bộ đều là người cái này sắp chết phụ thân Tô Thiên Nam đích nhân? Ha ha! !!"

Tính trước làm sau, đúng Đằng Ưng Thụy trước sau như một cách làm!

Nắm chắc thắng lợi trong tay!

Về phần giết người nào chết Tô Thiên Nam, Đằng Ưng Thụy tại trên đường lăn lộn nhiều năm như vậy, càng có vô số biện pháp thoát thân, dùng địa vị của hần, tìm một thể tội cừ non rất đơn giản.

Tô Tiểu San thần sắc khê biến.

Lúc này, Tiêu Dương vỗ nhẹ lên Tô Tiểu San bả vai, chợt giương mắt liếc qua Đằng Ưng Thụy, trì hoãn mà giằng co tại chỗ tiến lên vài bước.

"Đứng lại! ! Người dám tiến lên nữa một bước, ta lại để cho Tô Thiên Nam lập tức đột tử!" Đằng Ưng Thụy con mắt như chim ưng giống như bắn ra ra lợi hại hàn mang.

Tiêu Dương thần sắc vô cùng bình tĩnh, khóe miệng bỗng nhiên buộc vòng quanh vài phần nụ cười nhàn nhạt, "Người cảm thấy. . . Nằm ở trên giường bệnh vị kia. . . Thật là Tô Thiên Nam?"

Nghe vậy!

"Trúng kế?"

Đằng Ưng Thụy thần sắc tức thì kinh hãi, vội vàng xoay người, đây là phản xạ có điều kiện ở dưới phản ứng. . .

"Không tốt! !!"

Đương Đằng Ưng Thụy quay người ánh mắt va chạm vào Tô Thiên Nam cái kia tái nhợt vô huyết sắc mặt lập tức, lập tức trong óc phảng phất một đạo

sấm sét bỏ qua, nhất thời căng thẳng thân thể.

Hiện tại mới thật sự là trúng kẻ!

Hô!

Phản phát quyền phong nhắc lên một hồi mạnh mẽ lực đánh vào, vũ địa vô hạn tới gần phía sau của mình. . .

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc!

Đằng Ưng Thụy lại bất chấp trên giường bệnh Tô Thiên Nam, chặt vật nghiêng người hướng xuống đất lăn một vòng, mạo hiểm tránh né sau lưng một kích.

Vù!

Nhanh chóng giương mắt, thân thể cũng đột nhiên nhảy lên một cái, tay nắm lấy hàn ngọc dao găm, nhìn chăm chăm Tiêu Dương, đôi mắt xuất hiện đầm đặc kiên kị, còn có oán hận!

"Lại là ngươi! !"

Nếu không phải trước mắt vị này Tiêu thần y, chính mình hoàn toàn không cần phải nữa an bài đã tiềm phục tại bệnh viện sát thủ Thạch Thanh mạo hiểm ra tay! Nhưng là, Thạch Thanh ra tay, lại đồng dạng bị vị này Tiêu thần y cho phá hủy. Hôm nay, chính mình tự nhận là rơi xuống một chiều đường lang bộ thiên chim sẽ núp đằng sau hay quân cờ, thật tình không biết, lại hoàn toàn bạo lộ tại đối phương không coi vào đâu.

Không cam lòng! Kiên kị!

Tiêu Dương lên tiếng thời điểm, cách mình rõ ràng còn vượt qua ba mét khoảng cách, nhưng mà, chỉ tại chính mình quay người gian, công kích của hắn liền ngay lập tức đến.

Nhanh!

Mau vượt quá Đằng Ưng Thụy tưởng tượng!

"Khôn thú chi đấu, hà tất lại làm phí công chống cự." Tiêu Dương thân ảnh đứng ở giường bệnh bên, ánh mắt nhạt liếc qua Đằng Ưng Thụy, đứng chấp tay.

Giờ khắc này, Tô Tiểu San ánh mắt kinh ngạc vô cùng rơi vào Tiêu Dương trên người.

Trước mắt đạo này thon dài cao ngất, tràn đầy tự tin, phảng phất hết thảy đều tại hắn trong khống chế Tiêu thần y, thật là lúc trước tại phòng giáo vụ bên trong thí điền thí điền xách gập ghềnh dựa đến cho mình ngồi cái ghế kia? Giữa hai người hình tượng quả thực giống như khác nhau một trời một vực!

Đằng Ưng Thụy đôi mắt bắn ra ra một tia tàn nhẫn!

Trong tay hàn ngọc dao găm mạnh mẽ gấp vung, tốc độ bay nhanh, XÍU...UU! Địa chấn thẳng Tiêu Dương ngực!

"Coi chừng. . ." Tô Tiểu San lập tức la thất thanh, Đằng Ưng Thụy solo thực lực tại Thanh Diễm xã cũng là cao thủ số một số hai!

Bất quá, sự thật chứng minh, cao thủ chỉ là tương đối mà nói mà thôi.

Đương hàn ngọc dao găm vô hạn tới gần Tiêu Dương lập tức, Tiêu Dương tay phương mới bắt đầu động.

Khẽ động tác thì khiến toàn thân, một kích tắc thì phá vạn quân!

Hai tay như như ảo ảnh huy sai tránh sáng ngời mà bắt đầu..., phảng phất trực tiếp lấy tay đi đón nhận hàn ngọc dao găm, nhưng lại nơi tay cùng dao găm đụng vào lập tức, hai tay dùng tốc độ cực nhanh bên cạnh tron trượt hạ xuống.

BA~!

Một tay đánh vào Đằng Ưng Thụy mạch đập phía trên.

Trong khoảnh khắc, Đằng Ưng Thụy cảm giác tay phải tê rần, hàn ngọc dao găm lập tức rời khỏi tay, Tiêu Dương thuận thế tiếp nhận dao găm, bước chân kéo dài qua, trong thời gian ngắn liền lướt ngang đến Đằng Ưng Thụy sau lưng.

XÍU...UU!!

Đao sắc bén phong thoảng chốc chĩa vào Đằng Ưng Thụy yết hầu, lợi hại hàn mang nhất thời lại để cho Đằng Ưng Thụy tâm thần rung mạnh, trở mắt muốn nứt, cũng không dám cử động nửa đánh nửa phản, đôi mắt xuất hiện đầm đặc hoảng sợ.

Trước mắt người này thực lực, quá mạnh mẽ!

Đằng Ưng Thụy cảm giác mình chỉ là trước mắt nhoáng một cái, tay tê rần, yết hầu liền bị đao sắc bén đình nhọn ở, không tiếp tục năng lực phản kháng, Đập đập đập. . .

Lúc này thời điểm, bên ngoài xốc xếch tiếng bước chân vọt lên, thẳng đến phòng bệnh phương hướng, đúng là Vệ Chính Tín bọn người!

"Vệ Tam thúc, sát thủ đầu này?" Tô Tiểu San lập tức vội vàng mở miệng.

"Tự sát." Vệ Chính Tín lời ít mà ý nhiều địa trả lời, đôi mắt đã mang theo nồng nặc khiếp sợ xem lấy một màn trước mắt.

Thần y Tiêu Dương dùng dao găm đinh lấy đằng nhị ca yết hầu?

"Tam đệ!" Đằng Ưng Thụy giờ phút này lập tức kêu to, "Người tới được vừa vặn, nhanh cứu ta! Tiêu Dương muốn giết ta!"

Lúc này, Vệ Chính Tín sau lưng có vài tên âu phục nam tử thần sắc thoảng khác thường, bất quá, thân thể nhẹ chấn xuống, cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

"Vệ Tam thúc." Tô Tiểu San ánh mắt lạnh như băng địa chăm chăm vào Đằng Ưng Thụy, "Đừng nghe tín người này bịa đặt lung tung, ở sau lưng sai sử mưu hại ba của ta người, tựu là Đằng Ưng Thụy!"

"Cái gì?" Vệ Chính Tín sắc mặt bỗng nhiên biến đổi đột ngột, ánh mắt lập tức nhanh nhìn chăm chăm đằng Ưng Thụy, mang theo cực độ khó có thể tin, bờ môi run run một chút, áp chế ở rung động trong lòng, "Nhị ca. . . Người. . ."

"Tam đệ, đừng nghe nàng nói bậy!"

Đằng Ưng Thụy thanh âm trầm ổn nói, "Huynh đệ chúng ta tình như thủ túc, ta làm sao có thể táng tận thiên lương địa mưu hại đại ca?"

Vệ Chính Tín chần chờ một chút, một màn trước mắt phát sinh được quá mức đột nhiên, nếu như không đúng nhị ca, chẳng lẽ là. . . Tiêu thần y?

Cái kia càng không khả năng, đại ca mệnh đúng Tiêu thần y cứu trở về, hắn không cần phải vẽ vôi cho thêm chuyện ra.

"Đằng Ưng Thụy, ngươi còn muốn nói xạo!"

Tô Tiểu San cười lạnh, cầm trong tay điện thoại, từ từ địa giơ lên, nhấn xuống một cái cái nút.

"Ta Đằng Ưng Thụy đã tâm, tựu là cuối cùng có một ngày, trở thành Thanh Diễm xã đệ nhất nhân! Trở thành đại ca!"

"Nhưng là, có người đang ở đây, ta vĩnh viễn chỉ có thể đánh phải thứ hai."

Chính là vừa rồi Đằng Ưng Thụy theo như lời nói, thỉnh linh bị Tô Tiểu San ghi âm xuống!

Giờ phút này, sắc mặt của mọi người đều vì địa trầm thấp bắt đầu!

"Táng tận thiên lương!" Tô Tiểu San ánh mắt nhìn chăm chăm Đằng Ưng Thụy, đôi mắt lửa giận nồng đậm bắn ra.

Cái này một ghi âm phẳng phát lời điện giống như đánh vào Vệ Chính Tín trái tim, trong óc chỉ một thoảng trống rỗng, đôi mắt toát ra cực độ khó có thể tin, nắm đấm siết thật chặt, nửa ngày, đột ngột giương mắt gắt gao nhìn thẳng Đằng Ưng Thụy, gần như khàn khàn tiếng gào thét âm, "Vì cái gì? Vì cái gì?"

Vệ Chính Tín nằm mơ cũng không nghĩ ra, sử dụng như thế tàn bạo thủ đoạn đối phó đại ca người, dĩ nhiên là bình thường đại ca tín nhiệm nhất nhị ca! !

Như là nặng nề một gậy đánh tại Vệ Chính Tín trên đầu, tại chỗ làm hấn mơ hồ.

"Vì cái gì?"

Lúc này, Đằng Ưng Thụy ánh mắt âm tình bất định, lóe ra khác thường hào quang, thanh âm trầm lạnh, "Người không vì mình, trời tru đất diệt! !"

Chương 48: Ta Không Nên Nhìn Ngực Của Người

Tuôn rơi hơi lạnh đóng băng lấy cả một phòng bệnh.

Tất cả mọi người bên tai đều lượn lờ lấy Đẳng Ứng Thụy cái kia lạnh trắc trắc thanh âm.

“Nhị ca, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vậy mà không có bất kỳ ăn năn chi tâm” Vệ Chính Tín ánh mắt nhìn chăm chăm Đẳng Ứng Thụy, cho đã mắt khó có thể tin, cho đến giờ phút này, hắn còn không muốn tiếp nhận sự thật này.

Đẳng Ứng Thụy ánh mắt thoáng nhìn Vệ Chính Tín, phảng phất hoàn toàn đã không quan tâm trên cổ mình lưỡi dao, thanh âm lạnh lùng nói, “Tam đệ, dùng Tô Thiên Nam thương thế, coi như có thể tốt, cũng chỉ có thể trở thành một phế nhân! Thanh Diễm xã tương lai tại sao có thể ký thác vào một tên phế nhân trên người?”

“Vô si ác đồ!” Tô Tiểu San đôi mắt phần nộ ý đậm đặc, “Nếu không phải ngươi xếp đặt thiết kế mưu hại cha ta, sẽ có sự tình hôm nay?”

Đẳng Ứng Thụy cười lạnh, “Cái này chỉ có thể nói, được làm vua, kẻ bại...”

Đẳng Ứng Thụy thanh âm im bật mà dùng, hắn rõ ràng cảm nhận được, dán cổ mình lưỡi dao đã lại dán chặt thêm vài phần, hơi vừa dùng lực, yết hầu tùy thời có bị cắt rách nát nguy hiểm!

“Ngươi rất có lòng tin?” Tiêu Dương thanh âm nhàn nhạt tại Đẳng Ứng Thụy bên tai vang lên.

“Mới vừa rồi không có.” Đẳng Ứng Thụy lạnh lùng mở miệng, “Hiện tại...”

Đẳng Ứng Thụy bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Động thủ!”

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Đứng ở Vệ Chính Tín sau lưng hơn mười vị âu phục nam tử ước chừng có một nửa thân sắc lập tức lộ ra đậm đặc sát khí, ra tay nhanh chóng, móc ra lóe sáng đạn hoàng đao.

Ánh đao hiện lên, lập tức gác ở người bên cạnh trên cổ.

Phanh!

Vệ Chính Tín cảm giác sau lưng khác thường, mạnh mẽ một cước sau đá, đem ý đồ khống chế mình một người đá bay!

“Không nên cử động!”

Lúc này, thanh âm lạnh như băng vang vọng!

Vệ Chính Tín ánh mắt hít rét lạnh lên, nhìn trước mắt đã bị khống chế Thanh Diễm xã huynh đệ, Vệ Chính Tín trong đầu chỗ còn lại tay chân tình cảnh từ rút đi, ánh mắt trở về chăm chăm vào Đẳng Ứng Thụy, “Ngày hôm nay, ngươi mưu hoa đã lâu rồi a!”

“Thà đàng lão đại!” Giờ phút này, một thanh đạn hoàng đao gác ở Tô Tiểu San trên cổ, đồng thời, ngoài cửa cũng vọt vào một đám người, đem Nghiêm Hồng Tịch bọn người dẫn vào.

“Ha ha ha!”

Đẳng Ứng Thụy lên tiếng phá lên cười, thanh âm băng hàn nói, “Bệnh viện phòng vệ đều là ta tự tay bố trí đấy, chẳng lẽ, các ngươi sẽ cho rằng, ta tự mình nằm vùng nhân thủ, hội đứng ở các ngươi bên này? Nhưng cười!”

“Đằng lão đại, lâu sáu đã toàn bộ phong tỏa, bắt quả bệnh viện gây động tĩnh quá lớn, cảnh sát khả năng nhanh sắp tới!” Một người trầm giọng nói ra.

Đẳng Ứng Thụy khuôn mặt đáng tươi cười càng tăng lên, nhật thanh mở miệng, nhìn xem Vệ Chính Tín, “Chúng ta những người này, ghét nhất tựu là cùng cảnh sát giao thiệp, ta nghĩ... Hôm nay chuyện này, không bằng như vậy chấm dứt, đương nhiên...” Đẳng Ứng Thụy ánh mắt xẹt qua vài phần âm lệ, hít mắt cười mở miệng, “Tô lão đại phải đã bởi vì thương thế quá nặng... Đi thôi!”

“Ác tặc! Ngươi dám!” Tô Tiểu San trợn mắt chăm chăm vào Đẳng Ứng Thụy.

XÍU... UU!!

Một đạo đao ánh theo Đẳng Ứng Thụy cánh tay lấy xuống, trong nháy mắt huyết dịch kích xạ mà ra.

Đau đớn cảm giác lại để cho Đằng Ứng Thụy nhận không được hết thâm một tiếng, lúc này lấy tay bưng kín cánh tay miệng vết thương, toàn thân kịch liệt đau nhức được run lấy, trong miệng toát ra một hơi hơi lạnh, “Ngươi...”

“Con dao găm này xác thực sắc bén...”

Tiêu Dương dao găm trong tay đã lần nữa chống đỡ tại Đằng Ứng Thụy trên cổ, cảm thán một tiếng về sau, vội vàng cùng Đằng Ứng Thụy giải thích nói, “Không có ý tứ, ta là lo lắng các hạ không nhớ rõ ta tại phía sau ngươi rồi, cố ý nhắc nhở ngươi một chút.”

Một cái nhấc nhỏ, chính là cắt một dao găm!

Đằng Ứng Thụy cố nén lồng ngực phần nộ ý.

“Tiêu Dương, ngươi dám được một tác lại muốn tiến một thước, ta tuyệt không tha cho ngươi!”

XÍU... UU!!

“Ah!!”

Đằng Ứng Thụy bị một trận này đau đớn kích thích rất cực kêu thán một tiếng, trong miệng không ngừng mút lấy hơi lạnh, cánh tay lại nhiều hơn một đạo huyết ngân.

“Xem ra, ngươi còn chưa xem thanh một sự kiện, đao của ngươi, tại trên tay của ta.” Tiêu Dương thanh âm như trước bình thản, nhưng mà, thanh âm rơi vào tay Đằng Ứng Thụy bên tai, nhưng lại vô cùng rét lạnh, phảng phất sát khí lăm lăm.

“Hừ, ngươi cũng đừng quên, bọn hán đều tại ta trên tay!” Đằng Ứng Thụy cố nén phần nộ ý, cắn răng nghiêng lợi mở miệng.

“Bọn hán?” Tiêu Dương nhẹ mỉm cười một cái, ánh mắt lờ mờ hướng về phía Tô Tiểu San, mang theo áy náy mở miệng, “Tô cô nương, ta tuy rằng tìm ra nội tạng, nhưng lại không ngờ tới hán đồng lõa có nhiều như vậy, nếu như các ngươi có cái gì không hay xảy ra, sẽ không trách ta chứ?”

Tô Tiểu San ôn nhu mỉm cười, “Ngươi đã giúp ta đủ nhiều rồi, nhiều lắm là chịu chút da nhục chi khổ, ta đương nhiên sẽ không trách ngươi.”

“Đằng huynh đài, ngươi nên sẽ không muốn hạ lệnh đưa bọn chúng giết a?” Tiêu Dương tò mò hỏi thăm Đằng Ứng Thụy.

Nghe vậy, Đằng Ứng Thụy sắc mặt mãnh liệt thay đổi!

Giờ khắc này, hán có dừng khí một quyền đánh vào trên bông, chút nào không chỗ mượn lực cảm giác.

Chính mình thành công bắt được người của đối phương, vốn tưởng rằng Tiêu Dương hội sợ ném chuột vỡ bình, nhưng là, hán lại tựa hồ như căn bản không quan tâm.

Hạ lệnh sát nhân?

Muốn giết chết Tô Thiên Nam, là vì hán có vô số cái thoát thân lấy có cùng lý do. Về phần hạ lệnh giết trước mắt nhiều người như vậy, hơn nữa vẫn còn trong bệnh viện, Đằng Ứng Thụy còn không có phần này quyết đoán! Như giết bọn chúng đi, tạo thành hậu quả, chỉ sợ mình cũng đừng nghĩ có nửa đời sau rồi.

Tiêu Dương đang ép mình!

Đằng Ứng Thụy nắm chặt nắm đấm, cánh tay truyền đến một loạt đau nhức ý.

“Ngươi muốn thế nào?” Đằng Ứng Thụy thanh âm thấp mà nhẹ nhàng chậm chạp địa vang vọng.

“Để cho bọn họ để đao xuống.”

“Không có khả năng!” Đằng Ứng Thụy quả quyết cự tuyệt, buông xuống đao, mình thì tương đương với hoàn toàn thất bại, tùy ý đối phương xử trí!

Lúc khi tới hậu trọng yếu, Đằng Ứng Thụy thà rằng lựa chọn cá chết lưới rách!

Thật sâu thở ra một hơi, Đằng Ứng Thụy cố gắng làm cho mình khắc chế cuối cùng lý trí, “Muốn thả lời mà nói..., cùng một chỗ phóng!”

Lúc này tiêu hao thời gian, chỉ biết đối với chính mình vô ích!

Đằng Ứng Thụy cảm giác mình có cực độ không an toàn cảm giác, bị hàn ngọc dao găm chỉ vào, toàn thân giống như rơi vào hầm băng.

“Không có vấn đề.” Tiêu Dương ngược lại là sáng khoái, đem đằng Ứng Thụy đẩy trước vài bước, không chế được Tô Tiểu San đám người Thanh Diễm xã thành viên bước nhanh lui về phía sau, tất cả mọi người thối lui ra khỏi rộng lớn đại sảnh bên trên.

“Ta hô ba tiếng, cùng một chỗ thả người!”

Đằng Ưng Thụy ánh mắt Âm Lệ địa lập loè vài cái, trầm giọng mở miệng.

Tại đây chính mình bố trí đích nhân huynh đệ có gần trăm người, hơn nữa trong tay còn mang theo vũ khí, Đằng Ưng Thụy tự hỏi, Tiêu Dương dù cho cường thịnh trở lại, thả chính mình về sau, cũng lấy chính mình không có biện pháp.

Về phần trong phòng bệnh Tô Thiên Nam, Đằng Ưng Thụy cho dù phi thường không cam lòng, nhưng là tại trước mắt người này không coi vào đâu, coi như tiêu diệt Tô Thiên Nam, chỉ sợ cũng được thừa nhận không nhẹ một cái giá lớn.

Cảnh sát tùy thời hội đuôi tới, cái này ngược lại đối với chính mình bất lợi.

Tạm thời tha cho hần mạng chó!

Đằng Ưng Thụy đề thấp lấy thanh âm, trầm thấp mở miệng, “Ba... Hai... Một!”

Tiêu Dương nắm lên Đằng Ưng Thụy hướng phía trước đẩy!

“Thả người!” Đồng thời hét lớn một tiếng.

Như sấm sét nổ vang!

Những thứ này đã không chế Tô Tiểu San các loại người, theo bản năng buông lỏng tay...

Phanh!!

Bị không chế mấy người cũng không phải loại lương thiện, chỉ bất quá bị dao găm uy hiếp có lẽ không có cách nào nhúc nhích mà thôi, đương đạn hoàng đao trạch hướng yết hầu lập tức, lập tức ra tay, nhanh chóng mãnh liệt!

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Vài đạo ngân châm phi tốc lướt đi, là tả địa đã đâm trúng tốt mấy người thủ đoạn, nương theo lấy tiếng kêu thảm thiết, đạn hoàng đao loảng xoảng địa mất...

“Nhanh ly khai!” Tiêu Dương sử dụng ngân châm đánh trúng chính là không chế được Nghiêm Hồng Tịch bọn họ âu phục nam tử.

Nghiêm Hồng Tịch bọn người dưới loại tình huống này cũng không có mất đi một tác vuông, lập tức liền chặt vật hướng phía hai bên rất nhanh nhanh đi ra ngoài.

Lúc này, một mực ở một bên thừa cơ hành động Vệ Chính Tín mạnh mẽ mà một cái bước xa vọt lên tiến lên, phát động công kích mãnh liệt.

Đằng Ưng Thụy bị Tiêu Dương một trận này lực đẩy xông tới, vừa mới chuẩn bị hạ lệnh lui lại, tình huống lại trong lúc đó tái sinh biến cố, khi hắn đang chuẩn bị phản nộ mà phát động cường công lúc, đột ngột đuôi phải phăng phát bị một châm nhỏ đâm trúng, trong khoảnh khắc mềm nhũn, tấp ngã ngã trên mặt đất.

Vèo!

Một đạo thân ảnh lách mình trên xuống, hàn ngọc dao găm ngân quang hiện lên, ngay lập tức gần sát Đằng Ưng Thụy yết hầu.

“Dừng tay!”

Thanh âm chấn động triệt vọng lên!

Kịch chiến song phương nhảy ra, tràng diện thế cục so sánh với vài phần chung trước cũng đã là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Duy nhất giống nhau, đúng Đằng Ưng Thụy y nguyên bị Tiêu Dương không chế được. Đương nhiên, bất đồng đúng, mới vừa rồi là đứng đấy, hiện tại, nằm.

“Hiện tại, ngươi không phản đối a.” Tiêu Dương cúi đầu hướng phía Đằng Ưng Thụy ôn hòa cười cười.

Đằng Ưng Thụy khuôn mặt không ngừng mà co quắp, ánh mắt chằm chằm vào Tiêu Dương, tràn đầy không cam lòng!

Tiêu Dương giương mắt, nhìn về phía Tô Tiểu San, “Tô cô nương, này ác tặc đương xử trí như thế nào?”

Tô Tiểu San ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy Đằng Ưng Thụy, nửa ngày, giơ tay lên bên trong đích ghi âm bút, “Đã có phần này ghi âm, Đằng Ưng Thụy mưu đồ sát hại ba của ta tội danh tất nhiên sẽ thành lập! Ta sẽ dùng năng lực lớn nhất, lại để cho Đằng Ưng Thụy đã bị nghiêm khắc nhất pháp luật chế tài!”

Lao ngực tai ương, tự nhiên không thể tránh né.

Đương nhiên, đây là Tô Tiểu San xử sự phương thức.

Như việc này phát sinh địa điểm là ở Thanh Diễm xã nội bộ mà không phải đang nháo thành phố bệnh viện, xử lý người là Thanh Diễm xã nội bộ người, như vậy tuyệt đối bất đồng.

Vệ Chính Tín giờ phút này đứng ở một bên, cử động nói lại dừng lại, lại lại không biết nên nói cái gì, nửa ngày, con mắt nhìn mắt Đằng Ứng Thụy, lộ vẻ cô đơn, hẳn là cái cực trọng tình nghĩa đích nhân, nhưng là, lại càng là cực kỳ trung nghĩa đích nhân! Đằng Ứng Thụy hành vi lại để cho hắn tức giận, nhưng là, kết quả của hắn, Vệ Chính Tín lại nhìn không được có vài phần không đành lòng..

Biểu hiện ra đứng lao ngục tai ương, nhưng là, đến cùng là đúng hay không thật có thể đủ theo lao bình yên đi ra, vậy hay là cái ẩn số chưa biết.

Tương tự thủ đoạn, Vệ Chính Tín so ở đây tất cả mọi người tình huống.

Giờ phút này, bỗng nhiên đấy, một hồi mất trật tự tiếng bước chân dồn dập âm từ cửa thang lầu truyền đến!

Tất cả mọi người theo bản năng lườm tới, thần sắc cũng không khỏi khẽ biến!

“Cảnh sát!”

Thân ăn mặc đồng phục cảnh sát bước nhanh vọt lên!

Tới quá nhanh chóng!

Vệ Chính Tín đám người đồng tử cũng không khỏi hơi co lại, dĩ vãng cảnh sát đến trước khi đến, tiếng còi cảnh sát âm đã sớm vang vọng dựng lên, lúc này đây, vậy mà vô thanh vô tức trực tiếp xông lên lầu sáu!

“Bỏ vũ khí xuống!” Lập tức có cảnh sát hét lớn, tay cầm đạn hoàng đao người đao trong tay rất nhanh liền loảng xoảng địa rơi xuống trên mặt đất.

BA~! BA~! BA~!

Thanh thúy tiếng bước chân theo hành lang thượng truyền đến.

Tiêu Dương theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, bỏ sát người đồng phục bao vây lấy nóng nảy thân hình, tóc lửa xòa lạnh con mắt, mạnh mẽ vang dội, lạnh con mắt như điện giống như lập tức quét qua đại sảnh!

Ánh mắt đọng vào!

Phanh!

“Là người!” Bạch Khanh Thành trông mắt lạnh như băng lửa giận bắn ra.

“Không phải ta!”

Tiêu Dương toàn thân rung mình một cái, ngồi xổm ở trên mặt đất thân ảnh trong lúc đó hướng phía bên phòng bệnh như mũi tên xông lên mà đi!

“Đứng lại!”

Cừu nhân gấp mặt, hết sức đỏ mắt!

Bạch Khanh Thành tốc độ đồng dạng sẽ cực kỳ nhanh vọt vào!

Một màn này, lại để cho đại sảnh bên trên tất cả mọi người không hiểu ra sao, kể cả vừa mới xông lên cảnh sát.

Bất quá, lúc này không có có mệnh lệnh, không ai có thể dám xông đi vào, ánh mắt đều là nghi ngờ nhìn về phía phòng bệnh.

“Không được qua đây!” Trong phòng bệnh vang lên Tiêu Dương thanh âm hoảng sợ.

“Ai ai... Đứng lại! Tới nữa ta liền nhảy xuống.”

Trong phòng bệnh, Tiêu Dương thân ảnh thỉnh linh đã nhảy lên cửa sổ rồi.

Bạch Khanh Thành ánh mắt ẩn chứa lửa giận địa chăm chăm vào Tiêu Dương, “Tự chúng ầu đã, hay là cầm dùi bính khí đánh nhau ầu, thức thời, lập tức xuống cùng ta cực cảnh sát.”

Trở lại cực cảnh sát, xem lão nương làm sao chinh chết người!

Bạch Khanh Thành trong nội tâm hận hận nổi giận gầm lên một tiếng.

“Đại tỷ, ta biết rõ sai rồi!” Tiêu Dương đứng ở cửa sổ thượng điện, trong nội tâm ủy khuất ah, ta sai? Ta ở đâu sai rồi. Nhưng là trước mắt vì tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Tiêu đại gia chỉ có muội lấy lương tâm mở miệng, trước mắt cái này nóng này đại tỷ, còn chưa phải gây cho thỏa đáng.

Bạch Khanh Thành lạnh liếc qua Tiêu Dương, “Hả? Vậy ngươi nói một chút, ngươi như thế nào sai rồi?” Bạch Khanh Thành âm thầm rời đi ghi âm, chuẩn bị đem Tiêu Dương tội trạng ghi chép lại rồi.

Tiêu Dương nghĩ nghĩ, lập tức cho đã mất áy náy mở miệng, “Đại tỷ, ta không nên nhìn ngực của ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ai Nháy Mắt, Giết Người Đó

Thanh âm phi thường ủy khuất địa vang lên.

Trong đầu hồi tưởng lại cái kia kiều diễm một màn phong tình, Tiêu Dương không khỏi nhin không được theo bản năng đem ánh mắt liếc về Bạch Khanh Thành ngực.

Bó sát người đồng phục buộc vòng quanh hoàn mỹ mê người đường cong.

“Ngươi nói cái gì?” Bạch Khanh Thành sắc mặt đã triệt để đen lại, cùng sắc trời bên ngoài giống nhau.

Tiêu Dương giải thích, “Ta thật sự thật không phải là cố ý bắn về phía ngực của ngươi...” Tiêu Dương oan uổng, nếu như có thể lựa chọn, hần tình nguyện bắn mặt, vậy làm sao cũng sẽ không giống hiện tại như vậy xấu hổ a.

“Lần sau hội chú ý.” Tiêu Dương thốt ra.

“Ngươi đi chết!!”

Bạch Khanh Thành liền phảng phát một cái mìn định giờ rớt cục đã tới bộc phát biên giới, nhất thời nổi giận hét lớn một tiếng, đôi mắt ảm chứa vô tận phẫn nộ, bước xa hướng phía Tiêu Dương nhào tới.

“Đừng tới đây! Ta thực nhảy!”

“Tranh thủ thời gian nhảy!!”

Độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Tiêu Dương đích thị thảm một tiếng, không dám tưởng tượng mình rơi vào Bạch Khanh Thành trong tay sẽ là hậu quả gì, lúc này thân ảnh một phen, biến mất tại lầu sáu cửa sổ.

“Ah...”

Bạch Khanh Thành chạy gấp bước chân của không khỏi theo bản năng dừng lại, sắc mặt biến hóa, trong khoảnh khắc lại lần nữa bay thẳng đến cửa sổ, thăm dò đi ra ngoài.

Lúc này, màn đêm buông xuống, bệnh viện ánh đèn sáng tỏ, nhưng lại đã không có bất luận cái gì thân ảnh rồi.

Bạch Khanh Thành ánh mắt nhìn xem dưới lầu phương hướng, gấp có vài tên cảnh sát chính giữ cửa miệng, cũng không có bất kỳ dị trạng.

Chạy!

Bạch Khanh Thành ánh mắt lờm lờm về phía năm tầng cửa sổ vị trí, trầm ngâm hồi lâu, hần hần khiêu mi, mạnh mẽ hướng phía bên ngoài gào thét, “Tiêu Dương! Ngươi tốt nhất đừng làm cho lão nương bắt lại ngươi tay cầm!!” Bạch Khanh Thành thở phì phò thở, bộ ngực không ngừng rung rung, cắn răng nghiêng lợi tự nói một tiếng, “Lão nương nếu bắt được ngươi tay cầm, cho ngươi cả đời bắn không đi ra!”

Giờ phút này, thân ảnh sẽ cực kỳ nhanh đi về hướng lầu bốn thang máy Tiêu Dương thành linh địa đánh cho cái ón lạnh, nhìn sang trên lầu phương hướng, có chút nghĩ mà sợ, “Yên tĩnh gây tiểu nhân, chó chiêu nữ tử!”

Bạch Khanh Thành rút lui bước đi ra ngoài.

Đại sảnh bên ngoài, tất cả mọi người ánh mắt đều trong thời gian ngắn nhao nhao đã rơi vào Bạch Khanh Thành trên người, ánh mắt lộ vẻ cổ quái.

Bạch Khanh Thành vừa thấy được Tiêu Dương biểu hiện khác thường, lại để cho những cảnh sát này đều phi thường kinh ngạc, sau đó, trong phòng bệnh vậy mà truyền đến một cái kinh thiên động địa thanh âm.

“Ta không nên nhìn ngực của ngươi...”

Những lời này rất dễ dàng làm cho người ta liên nghĩ tới điều gì.

“Đứng ngốc ở đó làm gì?” Bạch Khanh Thành khuôn mặt lạnh như băng, phần nộ quát một tiếng, dương tay trầm giọng nói ra, “Toàn bộ mang về!”

Bạch Khanh Thành tự nhiên cũng tình tường những người này ánh mắt đại biểu cho cái gì, tuy rằng khuôn mặt lạnh như băng, khuôn mặt lại cảm giác được một trận nóng bỏng, lúc này cất bước phong phong hòa hòa hướng dưới lầu liền xông ra ngoài.

Hết thấy trở lại cục cảnh sát tự nhiên sẽ thẩm vấn, Bạch Khanh Thành không cần phải lúc này lãng phí thời gian.

“Đợi một chút...” Tô Tiểu San lúc này thời điểm mở lời rồi, “Cảnh quan, ta muốn ở lại đây chiếu cố trọng thương phụ thân, hôm nay sự tình, tình huống cụ thể, bọn hắn có thể trở về với người giao phó rõ ràng.”

Bạch Khanh Thành lông mi gầy nhẹ.

“Đúng vậy,” Nghiêm Hồng Tịch đi ra, “Lão phu có thể làm chứng.”

“Nghiêm lão?” Bạch Khanh Thành lúc này mới chú ý tới Nghiêm Hồng Tịch.

Nghiêm Hồng Tịch nhẹ gật đầu, “Chỉ vào Tô Tiểu San, nàng là người bị hại gia thuộc người nhà, ta là người bị hại chủ trị y sư, Bạch nha đầu, ngươi muốn ghi khẩu cung mà nói, có thể dẫn bọn hắn trở về, người bị hại tình huống nguy cấp, một khắc cũng không có thể không ai chiếu cố.”

Bạch Khanh Thành nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ta hội phái một bộ phận cảnh sát ở lại bệnh viện cam đoan an toàn của các ngươi, những người còn lại, toàn bộ mang đi, thu đội!”

Bạch Khanh Thành làm việc từ trước đến nay mạnh mẽ vang dội, lúc này cất bước đi xuống thang lầu.

Tuy rằng không ôm cái gì hi vọng, nhưng là Bạch Khanh Thành hay là hi vọng lầu dưới hợp tác có thể đem Tiêu Dương ngăn lại.

Đương đại đội người sau khi rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại có Tô Tiểu San cùng Nghiêm Hồng Tịch hai người.

“Tiêu Dương đâu này?” Tô Tiểu San lúc này mới đột ngột nghĩ tới, phóng tới phòng bệnh, không thấy đến người bóng dáng, trầm ngâm hồi lâu, lấy điện thoại di động ra bấm Quân Thiết Anh điện thoại.

“Tô cô nương...”

Tiêu Dương thanh âm lại để cho Tô Tiểu San lo lắng buông xuống một nửa.

“Tiêu Dương, ngươi ly khai bệnh viện?”

“Đừng, đừng, đừng vậy, ngày mai ta sẽ đi qua cho lệnh tôn thi châm đấy, Ân, yên tâm...” Điện thoại bên kia, Tiêu Dương vội vàng cúp điện thoại.

Tô Tiểu San nghi ngờ mắt nhìn điện thoại, “Chẳng lẽ hắn lại đụng với cái gì việc gấp rồi hả?”

Phồn hoa phố xá sầm uất, đèn đuốc sáng trưng, ngựa xe như nước, đèn nê ông theo ánh xuống, lui tới người đi đường bước chân hơi có điểm vội vàng.

Một chỗ quảng trường, đám người chen chúc, quảng trường hơi nghiêng, một cái tạm thời sân khấu đắp xây, một cái sứt sẹo nhà ảo thuật tại làm ảo thuật.

Không tính đặc sắc, lại tiếng hoan hô âm không ngừng.

Một cái công ty tuyên truyền quảng cáo biểu diễn, tặng lễ tiễn đưa liên tục, tiếng vỗ tay tự nhiên như sấm rền vang vọng.

Tiêu Dương cũng ở trong đó.

Phí hết không ít sức lực chen đến phía trước nhất đi đứng cả một giờ, rốt cục cướp được hai cái lớn chừng quả đu đủ con gấu rồi, hải lòng ly khai.

Trở lại Phục Đại đã là chín giờ tối.

“Tiêu ca, sớm như vậy đã trở về?” Góc cổng trong phòng trực ban, Lâm Tiểu Thảo ánh mắt mang theo vài phần mập mờ địa liếc qua Tiêu Dương, hơn nữa không ngừng mà nháy mắt, thật thà khuôn mặt phi thường hiếm thấy lộ ra vài phần dâm uế đáng tươi cười, bộ dáng này, lập tức lại để cho Tiêu Dương sồn hết cả gai ốc.

Tiêu Dương mắt liếc Lâm Tiểu Thảo, ra vẻ cao thâm gật gật đầu, cất bước đi về hướng đồ thư quán.

“Tiêu ca, cao nhân ah!” Lâm Tiểu Thảo cảm khái một tiếng.

Tiêu Dương trở thành Bạn Độc Thư Đồng mục đích rất rõ ràng, dùng tốc độ nhanh nhất hấp thụ tri thức.

Đồ thư quán rộng lượng sách vở lại để cho Tiêu Dương được ích lợi không nhỏ.

Hắn hận không thể một đầu trát ở bên trong đem tất cả sách toàn bộ xem lượt.

Giẫm chân tại chỗ đi vào đồ thư quán, không có ngoài ý muốn, khoảng thời gian này Lăng Ngự Nhận đang tại đồ thư quán trước đài phụ trách mượn sách trả sách chờ sách báo quản lý công tác, gặp Tiêu Dương đi tới, Lăng Ngự Nhận khuôn mặt hơi nổi lên một tia điểm tỉnh đáng tươi cười, “Ngươi đã đến rồi.”

An tĩnh hoàn cảnh, điểm tỉnh đáng tươi cười, lại để cho Tiêu Dương cảm giác được vô cùng thoải mái dễ chịu, thò tay chạm vào túi, xuất ra một cái tiểu con gấu rối, tại Lăng Ngự Nhận trước mắt nhoáng một cái, mỉm cười, “Tặng cho ngươi.”

Lập tức, an tĩnh trong tiệm sách, không ít ánh mắt đều lườm đi qua, đặc biệt là cùng Lăng Ngự Nhận cùng một chỗ tại trước đài phụ trách sách vở quản lý công tác vài tên nam sinh, nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt càng mang theo vài phần bất thiện chi ý rồi, đồng thời, còn mang theo vài phần xem thường.

Thời buổi này truy nữ hài, cái nào không phải đưa gấu bông càng lớn càng tốt, đó mới lộ ra ra phong độ. Nào có người cầm một cái lớn chừng quả đu đủ Tiểu Hùng, còn dám tại trước công chúng hạ trực tiếp tổng xuất tay.

Thật không sợ mất mặt ah!

Lúc này, đứng ở Lăng Ngự Nhận sau lưng một người đeo màu đen thẳng cận mắt liếc Tiêu Dương trên tay Tiểu Hùng, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên, ánh mắt âm thầm lườm hướng về phía dưới người mình dưới đáy bàn một cái lớn con gấu rối, mừng thầm, “Thật sự là trời cũng giúp ta, đã có cái này một cái nháy mắt giết đối tượng, Ngự Nhận càng có thể cảm nhận được ta đối với tâm ý của nàng rồi.”

Lăng Ngự Nhận không nghĩ tới Tiêu Dương lại đột nhiên gian tiến đưa chính mình lễ vật, theo bản năng tại chỗ sừng sốt.

Màu đen kia thẳng cận lúc này thời điểm ho nhẹ một tiếng, lập tức cúi người ôm lấy đặt ở dưới đáy bàn lớn con gấu rối.

Đó là một cơ hội, hắn cũng không nguyện lãng phí.

“Ngự Nhận, ta cũng có phần lễ vật cho ngươi. Chúc ngươi sinh nhật vui vẻ.” Màu đen thẳng cận thâm tình chân thành địa mở miệng.

Lăng Ngự Nhận sinh nhật?

Tiêu Dương sợ run lên, khuôn mặt lộ ra mỉm cười, đồng thời cũng nhạt thanh mở miệng, “Sinh nhật vui vẻ.”

Một màn này hấp dẫn không ít trong tiệm sách tầm mắt, vừa vừa đi vào đồ thư quán một phần nhỏ người cũng dừng bước, nhiều hứng thú nhìn trước mắt hình ảnh.

Màu đen thẳng cận trong tay ôm con gấu rối, hơn một mét cao độ, cùng Tiêu Dương so với, không thể nghi ngờ như cùng là trắng sáng cùng đom đóm so sánh.

Không ít người ánh mắt nhao nhao nghi ngờ nhìn xem Tiêu Dương, âm thầm cười trộm.

“Làm người keo kiệt đến mức này cũng là bi ai của hắn rồi.”

“Không may, còn có một đặc biệt đối lập tại bên cạnh hắn.”

“Cái này không phải là Quan công chém tiểu tốt, nháy mắt giết sao?”

Trong tiệm sách xì xào bàn tán cũng không có rơi vào tay Lăng Ngự Nhận bên tai, lúc này nàng chỉ là ngẩn ngui thất thần.

Màu đen thẳng cận ánh mắt mang theo vài phần khiêu khích mà nhìn Tiêu Dương, tràn đầy địch ý.

Tình địch đúng đệ tử niên đại đồng học sinh địch nhân lớn nhất!

Tất cả mọi người đang đợi Lăng Ngự Nhận làm ra không có huyền niệm lựa chọn.

Một màn này quả thật làm cho Lăng Ngư Nhận có chút ngoài ý muốn, hơn nữa, nàng cũng không thói quen như vậy bị người vạn chúng nhìn trừng trừng địa nhìn chăm chú lên, chân mày lá liễu hơi chút cong lên, ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên tay tiểu con gấu rối lên, điềm tĩnh cười khẽ, thò tay nhận lấy, “Cảm ơn.”

Lập tức, Lăng Ngư Nhận nghiêng người hướng phía màu đen thẳng cận cũng khẽ cười một tiếng, “Cảm ơn.”

Đồng dạng ‘cảm ơn’, nhưng là, người phía trước lễ vật nhận, thứ hai đại hùng con rối, Lăng Ngư Nhận lại không có chút nào nhận lấy ý tứ.

Giờ khắc này, trong tiệm sách không ít người đều mở rộng tầm mắt.

Đúng là nháy mắt giết!

Nhưng ai nháy mắt, giết người đó, lại cùng mọi người dự liệu điên đảo.

Màu đen con mắt nam lúc này thời điểm cũng tròn mắt, ánh mắt ngốc trệ.

“Không khách khí.” Tiêu Dương rất nhỏ cười nhạt, dứt lời liền quay người đi về hướng trước mặt một chỗ giá sách.

Đây càng làm cho người ta trăm mối vẫn không có cách giải, nhà gái đã tiếp nhận hán lễ vật, nếu như lúc này thời điểm thuận thể ước nàng đi ra xem một chút điện ảnh và vân vân, cái kia là phi thường thuận lý thành chương sự tình, nhưng là, tiểu tử này vậy mà trực tiếp xoay người đi xem sách.

Lăng Ngư Nhận nhìn xem Tiêu Dương bóng lưng, không khỏi theo bản năng điềm tĩnh cười khẽ, mắt nhìn trong tay tiểu con gấu rối, ngồi xuống.

Bên cạnh vị kia màu đen thẳng cận thì tại đồng bạn trấn an hạ lặng yên quay người ly khai.

Trong tình yêu luôn luôn kẻ thất bại.

Thời gian nhẹ nhàng chậm chạp trôi qua, đồ thư quán hào khí rất nhanh lại khôi phục yên tĩnh.

Tiêu Dương liếc nhìn trong tay trầm trọng sách vở, bỗng nhiên, một hồi nhàn nhạt hương thơm theo nhào vào hán hơi thở, đồng thời, một trương tình xảo phiếu tên sách xuất hiện tại Tiêu Dương đoán trang bìa bên trên.

Tiêu Dương giương mắt, vỗ nhẹ lên đầu, ngưng ngưng mở miệng, “Lăng cô nương, ta lại xem qua thời gian.”

Lăng Ngư Nhận mỉm cười, khẽ cười nói, “Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy như ngươi nghiêm túc như vậy đọc sách đích nhân, liền thời gian cũng có thể quên. Đúng rồi, cái này phiếu tên sách tặng cho ngươi, cho rằng là ngươi chăm chú đọc sách ban thưởng!”

Tiêu Dương cầm lấy phiếu tên sách, lập tức đem sách vở khép lại, chuẩn bị thả lại giá sách.

“Ài,” Lăng Ngư Nhận lập tức ngăn trở, “Tiêu Dương, ta biết rõ ngươi là gác cổng, không có thể mượn sách, ta giúp ngươi mượn quyển sách này đi ra ngoài, ngươi cầm lại phòng bảo vệ cũng có thể nhìn.”

Tiêu Dương vui vẻ, “Đa tạ Lăng cô nương rồi.”

Này cũng thật hợp Tiêu Dương ý.

Lăng Ngư Nhận nhẹ gạt đầu, đột ngột cử động nói lại dừng lại.

Tiêu Dương mắt nhìn Lăng Ngư Nhận, “Lăng cô nương, có lời gì cứ mở miệng a.”

Lăng Ngư Nhận khẽ cắn môi, “Đêm nay... Đêm nay... Ngươi phương bất tiện...”

Nghe vậy, Tiêu Dương thần sắc chấn động, mở to hai mắt, theo bản năng hơi chút lui ra phía sau một bước, ánh mắt cảnh giác nhìn xem Lăng Ngư Nhận, nửa ngày, nội tâm củ kết một chút, chân chờ mở miệng, cần được Lăng Ngư Nhận lời mà nói..., nhục thanh thăm dò, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Điều Kiện Tiên Quyết Là Người Có Thể Một Mục Đuổi Kịp Ta!

Nghe vậy, Lăng Ngư Nhận sợ run lên, lập tức dờ khóc dờ cười, tâm thần cũng là thả tâm không ít, dùng xuống, ngược mắt nhìn Tiêu Dương, nói khẽ, “Người đêm nay phương bất tiện một lát khóa cửa?”

Tiêu Dương ngây người, mắt nhìn Lăng Ngư Nhận, nghi hoặc mở miệng, “Lăng cô nương, hẳn là người đêm nay lại phải về trễ?”

Lăng Ngư Nhận chần chờ hồi lâu, gật đầu, ánh mắt có chút khó khăn mà nhìn Tiêu Dương, “Mấy ngày nay chỉ sợ đều muốn một lát...”

“Không có vấn đề.” Tiêu Dương lập tức khoát tay đáp ứng xuống, dương hạ sách trên tay, mỉm cười nói, “Ta vừa vặn cũng phải khêu đèn đêm học.”

“Cảm ơn.”

Lăng Ngư Nhận điềm tĩnh gương mặt xẹt qua vài phần cảm kích.

“Bất quá...” Tiêu Dương nghĩ nghĩ, nói, “Lăng cô nương, tuy rằng ta không mạo muội hỏi thăm người buổi tối về trễ nguyên nhân, nhưng là, cất nhớ phải cẩn thận chú ý an toàn.”

“Àn.”

Tiêu Dương không nói thêm lời, cất bước hướng phía bên ngoài đi đến.

“Ai...” Lăng Ngư Nhận thanh âm tại sau lưng vang lên.

Tiêu Dương quay người.

Lăng Ngư Nhận trong tay cầm cái kia tiểu con gấu rồi, khuôn mặt lộ ra lúm đồng tiền, nhẹ nhàng nhoáng một cái, “Đa tạ lễ vật của người, ta rất ưa thích.”

Tiêu Dương cười cười quay người, tiêu sái cất bước đi trở về A tòa nhà phòng trọ gác cổng phòng trực ban.

“Tiêu đẹp trai đã trở về.”

“Tiêu đại gia, đêm nay có thể nhớ rõ nhắc nhở nhân gia trên giường ngủ nha.”

“Hi hi...”

Phanh!

Tiêu đại gia phi thường dứt khoát hung ác quyết tâm đóng cửa lại vệ phòng đại môn.

Thế giới rốt cục thanh tĩnh.

Tiêu Dương thò tay dò xét hướng giấy phương hướng, như là ảo thuật giống như, thỉnh linh lấy ra một thanh sắc bén dao găm.

Đúng là theo Đẳng Ứng Thụy trong tay đoạt tới hàn ngọc dao găm.

Nhẹ nhàng mà vũ động vài cái, Tiêu Dương tiện tay đem dao găm bỏ vào trong ngăn kéo.

Tại nơi này nho nhỏ ẩm áp ở nhỏ ở bên trong ngon lành là tắm rửa một cái, mặc vào uy vũ khí phách gác cổng đồng phục.

“Cái này... Cái này không được, nhỏ một chút.”

“Cái này không sai.”

“Dứt khoát hai cái đều cầm a.”

Tiêu đại gia tại một tay cầm một cái túi, suy nghĩ đợi lát nữa tuần tra phòng ngủ thời điểm nên kiểm bao nhiêu chất béo.

Lúc này, trên mặt bàn chuông điện thoại di động vang lên.

“Tiêu Dương, xe đã sửa xong, đã để người lái về bãi đậu xe của trường học, buổi sáng ngày mai nhớ rõ đúng giờ tới đón Thiết Anh.”

Tiêu Dương tiếp nhận điện thoại về sau, Bạch Tổ Tâm thanh âm phi thường dứt khoát vang lên, “Đúng rồi, ta cảnh cáo người, lần sau tuyệt đối không thể như vậy lỗ mãng, nếu không người coi chừng người nữa người dưới...”

“Ah!” Tiêu Dương ngốc ở.

“Coi chừng nguoi nửa đời sau!” Bạch Tố Tâm lập tức đánh chính, hơn nữa cúp điện thoại.

Tiêu Dương nghi ngờ cầm trong tay ném đến tận trên giường, nửa ngày, chấn dưới thân sắc, cầm lấy hai cái túi, khí thể hung hăng mở ra phòng ngủ đại môn liền xông ra ngoài.

“Các cô nương, ta Tiêu đại gia lại tới nữa!”

A tòa nhà nữ sinh phòng trọ hạ vang lên một hồi sôi tru!

Thu hết hành động tiến hành thời gian...

Đêm nay các nữ sinh cũng là tự giác, đã qua sau 12 giờ không cần Tiêu đại gia thúc giục liền nhao nhao tắt đèn.

Huyền não phòng trọ dần dần yên tĩnh trở lại.

Tiêu Dương đem phía ngoài lớn cửa đóng lại, mắt nhìn cảnh ban đêm mông lung xa xa, đen kịt u tĩnh, sân trường ngọn đèn dần dần dập tắt, lúc này cũng không có đạo kia bóng hình xinh đẹp xuất hiện. Nhẹ nhàng tướng môn khép, Tiêu Dương quay người đi trở về phòng bảo vệ, trước cửa đều mở.

Ngồi ở trên mặt ghế, Tiêu Dương lấy ra một cái khác tiểu con gấu rối, nhẹ nhàng mà vuốt vuốt một hồi, đem đặt ở mặt bàn hơi nghiêng.

Ánh mắt rơi vào trên mặt bàn ghi giấy kiểm điểm chỗ còn lại một trương lớn nhỏ ước chừng tám khai trên trang giấy, Tiêu Dương tay phải tựa hồ không nhìn được bỗng nhúc nhích, ánh mắt từ từ chuyển qua bên cạnh bút lông ngồi bút lên, trầm ngâm hồi lâu, trong đầu một bộ trong gió phiêu linh bóng hình xinh đẹp từ từ hiển hiện, đôi mắt một vòng tinh quang chớp động.

“Quen biết một hồi, Lăng cô nương sinh nhật, phải không nên ý tứ ý tứ?”

Tiêu Dương cũng không nhận ra chính mình tổng xuất tiểu con gấu rối có thể coi như đúng đưa cho Lăng Ngư Nhận quà sinh nhật, đây chẳng qua là hấn ở đây người khác hoạt động hiện trường bắt được một phần bình thường quà tặng.

Tay phải nhẹ nhàng nhấc tới, cầm lên bút lông, Tiêu Dương đứng lên, nhắm mắt lại, trong óc từ từ toát ra một vòng khuôn mặt thanh tú giai nhân, đôi mắt sáng rắng trắng tinh, nga mi nhẹ nhàng ngoặt trở thành cánh liễu vẽ, sợi tóc thoáng phiêu linh, hơi yếu ngọn đèn làm nổi bật xuống, con nguoi ẩn chứa một tia kinh hoàng...

Mực nước chiếu nghiêng xuống.

Ngồi bút dính mực.

Cái này một sát na, Tiêu Dương thân ảnh thẳng tắp, tâm thần bình tĩnh tới cực điểm, tay trái nhẹ nhàng mà mon trón trên mặt bàn tron nhẵn giấy trắng, một lát, bỗng nhiên, hai con nguoi đột nhiên mở ra.

Mực ánh huy sái, ngồi bút linh động!

Uyển này thanh dương khuôn mặt hình dáng sôi nổi tại trên giấy.

Bình tĩnh bất động như núi, vung bút tắc thì như gió táp.

Không xuất ra chẳng mấy chốc, trên tờ giấy trắng thanh linh nhảy ra này trương xuất hiện tại Tiêu Dương trong đầu dung nhan.

Phảng phất thông qua trong tay hấn ngồi bút, có thể nguyên vẹn không sót mẻ địa tướng trong đầu bức họa kia mặt rõ ràng khắc xuống.

Thành thạo bút kỹ, làm cho người khó có thể tưởng tượng công lực.

Ước chừng mười phút.

Một bức giống như đúc chân dung tác phẩm xuất hiện, xuất từ Đại Tổng triều văn võ song khoa trạng nguyên Tiêu Dương chi thủ.

Cầm kỳ thư họa, văn thao vũ lược, y lý, lý thuyết y học tướng thuật chờ mọi thứ tinh thông, xác thực cũng không phải là có tiếng không có miếng.

BA~!

Nhẹ nhàng buông xuống bút, Tiêu Dương ngâm ngay từ đầu, dùng lực phun ra ngoài...

Chỉ một thoáng, nguyên bản liền có được lấy thần thái hình ảnh phảng phất triệt để sống lại, tựa hồ giờ khắc này đã hoàn toàn trở lại như cũ Lăng Ngư Nhận đem đó đứng ở ngoài cửa xuất hiện tại Tiêu Dương tâm mắt một màn kia.

Cái kia thanh tú giai nhân, phảng phất làm cho người ta kim lòng không được bay lên một tia thương tiếc a hộ tâm ý.

“Cũng không tệ lắm.”

Tiêu Dương đối với tác phẩm của mình từ trước đến nay đều không keo kiệt tán thưởng đánh giá, thoả mãn gật gật đầu về sau, theo bản năng hướng trong lòng ngực của mình tìm kiếm, giờ khắc này, hơi chút ngậy người một chút, nửa ngày, mới cười khổ lắc đầu, “Thói quen...”

Lúc trước Tiêu Dương trong ngực để đó cái kia thuộc về hắn độc môn dấu hiệu con dấu, hoàn toàn một bức tác phẩm về sau, sẽ gặp tại tác phẩm một góc lưu lại ấn ký, mới vừa lập tức, hắn còn tưởng rằng cái kia con dấu nhưng tại trong ngực của mình để đó...

Thất thần một lát sau, Tiêu Dương mới dần dần sáng ngời thần trở về, ánh mắt một lần nữa rơi vào mặt bàn vẽ lên, bật cười lớn, đợi nét mực hơi làm về sau, Tiêu Dương thăm dò ra đi xem mắt khắp hồ đại môn, lại nhìn đồng hồ, đã là rạng sáng hơn bốn mươi phân.

Tiêu Dương đem họa cuốn lại, dùng một cây màu đỏ dây nhỏ cột, tùy thời cầm lên theo đồ thư quán mượn tới sách vở, ngồi ở trên mặt ghế đã bắt đầu đọc.

Tiếp cận một điểm, một hồi nhỏ nhẹ tiếng bước chân truyền đến.

Tiêu Dương giương mắt, trong gió đêm, Lăng Ngự Nhận bước chân của rất nhỏ mà mang theo dồn dập, khuôn mặt tại gió đêm khí lạnh xâm nhập hạ hơi có vẻ được vài phần tái nhợt.

“Lăng cô nương.” Tiêu Dương để quyển sách trên tay xuống, lúc này Lăng Ngự Nhận cũng đã đến gần phòng bảo vệ, ánh mắt cảm kích nhìn xem Tiêu Dương, “Tiêu Dương, đa tạ ngươi.” Nếu không phải Tiêu Dương cái này hai mượn cho mình để cửa, chỉ sợ mình cũng sẽ không quá tốt qua.

“Uống trước điểm nước ấm ấm áp thân thể a.” Tiêu Dương rót chén nước về sau, cầm lấy trên mặt bàn bức họa cuộn tròn, mỉm cười, “Lăng cô nương, tại đồ thư quán thời điểm ta cũng không biết đứng sinh nhật của ngươi, hiện tại tuy rằng thời cơ đã qua, nhưng là, nho nhỏ lễ mọn, còn xin vui lòng nhận rồi.”

Lăng Ngự Nhận quát nhẹ miệng nước ấm, thân thể cái kia không chế không nổi yếu ớt run rẩy rốt cục bình chậm lại, con ngươi rơi vào trên bức họa, lại liếc mắt nhìn trên mặt bàn chưa khô nét mực, ngược mắt nhìn Tiêu Dương, kinh ngạc nói, “Là ngươi vẽ?”

Tiêu Dương gật đầu.

Lăng Ngự Nhận nghĩ nghĩ, thò tay tiếp bức họa cuộn tròn, đồng thời thân nhiên cười khê, “Đây là một phần thật có ý tứ quà sinh nhật.” Nếu là Tiêu Dương tổng xuất chính là một phần hơi chút lễ vật quý trọng, Lăng Ngự Nhận có lẽ chưa chắc sẽ tùy tiện thu, một bức họa, hơn nữa còn là Tiêu Dương chính mình vẽ, Lăng Ngự Nhận tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Ta có thể mạo muội hỏi một chút, tranh này là cái gì?” Lăng Ngự Nhận tò mò mở miệng.

“Đúng Lăng cô nương.” Tiêu Dương thành thật trả lời.

Lăng Ngự Nhận khuôn mặt nhẹ nổi lên mỉm cười, “Nên sẽ không đem ta họa thành người quái dị đi à nha.”

“Lăng cô nương thể nào lại là người quái dị?” Tiêu Dương phi thường nghiêm túc hỏi lại.

Lăng Ngự Nhận ha ha cười khê một tiếng, “Tiêu Dương, không nói nhiều, ta phải về trước đi, nếu không bạn bè cùng phòng phải gánh vác tâm ta.”

“Àn.” Tiêu Dương gật đầu đưa mắt nhìn Lăng Ngự Nhận đi lên phòng trọ bậc thang về sau, cầm cái chìa khóa đi ra ngoài đem trên cửa chính khóa, lập tức mới đi hồi phòng bảo vệ, cùng y mà ngủ.

Lăng Ngự Nhận đi đến năm tầng, bước chân nhẹ nhàng, không có phát ra nửa điểm thanh âm, giương mắt nhìn về phía phía dưới, gặp phòng bảo vệ ngọn đèn vừa vặn vào lúc đó dập tắt, khuôn mặt điểm tĩnh buộc vòng quanh về mỉm cười, lập tức thẳng đi vài bước về sau, khe khẽ đẩy mở trong đó một gian phòng ngủ cửa.

“Ngự Nhận, đêm nay lại trẻ như vậy ah.”

Lăng Ngự Nhận vừa mới trở ra, lập tức có một đạo rất nhỏ địa vang lên.

Trong phòng ngủ còn lại ba người tựa hồ cũng còn chưa ngủ lấy, gặp Lăng Ngự Nhận sau khi đi vào, đều nhẹ giọng mở miệng.

“Cái kia quán cà phê lão bản cũng quá lừa được a, biết rõ ngươi muốn chạy về ra, còn cho ngươi tặng ca.”

“Ngự Nhận, như vậy chịu đựng xuống dưới có thể phải chú ý hạ thân thể, thân thể mới là trọng yếu nhất.”

“Đúng rồi, phòng trọ phía dưới không phải có lẽ đã đóng cửa sao? Vị kia gác cổng đẹp trai thật là cẩn thận cho ngươi để cửa ah, Ngự Nhận, hai người các ngươi phải không có cái gì không thể cho ai biết hoạt động?”

Lăng Ngự Nhận bị cùng phòng một trận này điên cuồng công kích cho đánh trúng tan tác rồi, nhất là nói đến mặt dưới đẹp trai gác cổng, Lăng Ngự

Nhận không khỏi theo bản năng liếc mắt nhìn bức họa trong tay, mỉm cười tự nở nụ cười một chút, tùy tiện địa ứng phó rồi vài câu bát quái cùng phòng đoàn, lập tức cầm bức họa cuộn tròn, mở buồng vệ sinh đèn, cất bước đi vào.

“Hắn nói về là ta?” Lăng Ngư Nhận dựa lưng vào cửa, ngón tay linh xảo địa giải khai dây nhỏ, đẩy còi lòng chờ mong địa từ từ mở ra bức họa cuộn tròn..

Bức họa cuộn tròn toàn bộ mở ra lập tức, trong phòng vệ sinh, hô hấp chỉ một thoáng hoàn toàn ngừng lại rồi, một đôi mắt tròn lớn tới cực điểm, giống như hồ đã hoàn toàn sẽ không chuyển động, trong con ngươi ẩn chứa từng đợt liên tục lóe lên thần thái, chăm chú nhìn bức họa cuộn tròn..

Hình ảnh trong chốc lát định dạng ở.

Hôm sau, sáng sớm.

Phòng bảo vệ đại môn đột ngột mở ra, tối hôm qua ngủ ngon giấc, Tiêu đại gia rốt cục cũng không cần người gõ cửa, phi thường tự hiểu là mở ra phòng trọ đại môn.

Duỗi lưng một cái về sau, thở sâu miệng không khí mới mẻ.

Hướng phía sân vận động chạy tới.

Lúc này thời điểm sân vận động còn có một tầng đám sương lơ mờ bao phủ, cũng không có người.

Tiêu Dương đi tới trên đường chạy, trực tiếp lấy cực kỳ nhanh chóng tốc độ chạy trốn, như đám sương bên trong đích tinh linh, gió táp mà động.

Bốn phía không người, Tiêu Dương cũng không có giấu dốt, dùng nhanh làm cho người khác không thể tưởng tượng tốc độ chạy gần thập vòng, từ từ, rốt cục cảm giác thân thể có chút nóng lên, phát nhiệt, mới dần dần thả chậm tốc độ.

Mỏng manh sương mù tiêu tán.

Tiêu Dương đã hăng hà chính mình chạy bao nhiêu vòng, đột ngột cảm giác sau lưng một loạt tiếng bước chân âm đi theo đi qua.

“Tiêu ca.”

Lâm Tiểu Thảo thanh âm.

Tiêu Dương ngừng lại, quay người, lúc này, Lâm Tiểu Thảo cũng ăn mặc một thân gác cổng đồng phục, thần sắc phẫn chấn địa vọt lên, “Tiêu ca, ta đối với ngươi thật là không phục không được, ta xem ngươi đã chạy không thua thập vòng, lại vẫn đại khí cũng không thờ gấp một chút.”

“Ngươi cũng không kém” Tiêu Dương khiêm tốn một tiếng.

“Tiêu ca, ngày hôm qua tại cửa đánh nhau thân thủ của ngươi ta thế nhưng mà nhìn ở trong mắt.” Lâm Tiểu Thảo nhếch miệng cười cười, hăm mộ nói, “Ta nếu có thể học được Tiêu ca một chiêu nửa thức, cái kia nhiều lắm tốt.”

“Ngươi muốn học?” Tiêu Dương ánh mắt nhìn Lâm Tiểu Thảo.

Lâm Tiểu Thảo liên tục không ngừng gật đầu, như con gà con mổ thóc giống như dứt khoát lưu loát.

“Ta có thể dạy ngươi, có một điều kiện tiên quyết...”

“Cái gì điều kiện tiên quyết?” Lâm Tiểu Thảo lập tức tinh thần run lên tẩu.

Tiêu Dương đánh giá Lâm Tiểu Thảo, khoe miệng nhẹ phát ra một tia ngoạn vị vui vẻ.

“Điều kiện tiên quyết là... Ngươi có thể một mực đuổi kịp ta!”

Tiêu Dương lập tức quay người chạy bộ ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: BA~! ! !

Nhìn xem Tiêu Dương quyết đoán xoay người bóng lưng, Lâm Tiểu Thảo giật mình lên, nửa ngày, lập tức sáng ngời thần, đôi mắt lộ ra vài phần kiên định cùng với tự tin, đi nhanh chạy trước vọt tới.

Điều kiện tiên quyết là có thể một mực đuổi kịp hắn!

Lâm Tiểu Thảo cũng không bất cứ chút do dự nào, hơn nữa, hắn ở đây vượt qua Tiêu Dương lúc trước đã tại bên cạnh chứng kiến Tiêu Dương chạy không thua thập vòng, coi như thể lực dù cho, chính mình dưới tình huống như thế đi theo hắn tuyệt đối không có vấn đề a.

Gió sớm trước mặt cắt ra, mang theo lạnh thấu xương khí lạnh.

Tiêu Dương bảo trì không nhanh không chậm tốc độ, sau lưng Lâm Tiểu Thảo không có nửa câu lên tiếng địa theo sát phía sau.

Một vòng. . .

Ba vòng. . .

Bảy vòng. . .

Lâm Tiểu Thảo đôi mắt vẻ khiếp sợ càng phát ra nồng nặc, khó có thể tin nhìn xem y nguyên tại trước người mình giống như nhàn nhả tản bộ giống như chạy trước Tiêu Dương.

Hô hấp của mình đã bắt đầu khó khăn, lưng kẹp càng là đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, hai chân cũng bắt đầu dần dần có chút trầm trọng, nhưng là, trước mắt bóng người kia, lại vẫn không có nửa điểm còn lại phản ứng.

Thập vòng. . .

Mười hai vòng. . .

Lâm Tiểu Thảo cảm giác hai chân của mình phảng phất rớt vào chỉ bình thường trầm trọng đến cực điểm, cơ hồ mỗi tiến tới một bước, đều cần cực lớn khí lực, hao phí cả người năng lượng, mắt thấy trước mặt bóng người kia đã cách chính mình càng ngày càng xa, Lâm Tiểu Thảo đôi mắt nhìn thẳng phía trước, cường hành căn chắc hàm răng, từng bước một địa di chuyển về phía trước.

Tiêu Dương biểu hiện được càng cường đại, càng là kích phát Lâm Tiểu Thảo trong nội tâm cái kia hi vọng Tiêu Dương chỉ giáo một phen dục vọng.

Hắn biết rõ, đây có lẽ là mình duy nhất cơ hội.

Chính mình trình độ văn hóa không cao, chỉ có bằng vào vài phần cậy mạnh làm một phần gác công công tác.

Có lẽ, lúc này đây, có thể thay đổi thay đổi vận mệnh của mình?

Lâm Tiểu Thảo đầu óc lúc này giống như đại lượng phụ tải phía dưới đã càng phát trầm trọng, từ từ cũng đang mơ hồ địa nghĩ ngợi lung tung, căn chắc hàm răng, kiên trì địa chạy xuống. . .

Trước mắt thân ảnh đã từ từ kéo xa. . .

Cái này một vòng chạy xong, Tiêu Dương cũng không có tiếp tục, mà là trực tiếp dừng lại trở về nhìn sang.

Lúc này Lâm Tiểu Thảo thật đúng là giống như khóa trong gió phiêu linh cọng cỏ non, lung la lung lay, tựa hồ tùy thời cũng có thể trong gió bẻ gãy.

Cực hạn.

Tiêu Dương tĩnh tường, Lâm Tiểu Thảo đã đạt đến thân thể cực hạn.

Toàn thân kéo căng, chỉ nương tựa theo một cổ quạt cường cố chấp nhất ý chí, di động tới như rớt chỉ giống như bước chân của, như chậm như ốc sên chậm chạp di động qua đến. . .

"Cực hạn, là dùng để đột phá."

Tiêu Dương nhìn xem Lâm Tiểu Thảo, đột ngột nhạt thanh tự nói.

Lâm Tiểu Thảo mỗi đi trên một bước, cảm giác toàn thân phảng phất thừa nhận bị vạn người lôi kéo đau đớn.

"Hắn thì ở phía trước. . . Đi lại mấy bước. . . Đi lại mấy bước là đến!"

Nội tâm không ngừng mà hướng phía chính mình gào thét, Lâm Tiểu Thảo cảm giác hai mắt đã có chút ít mơ hồ. . .

Một bước. . . Một bước. . .

BA~! !

Bỗng nhiên, Lâm Tiểu Thảo cảm giác hai chân của mình phảng phất đột ngột vang lên một hồi kỳ dị thanh âm thanh thúy, trực tiếp chấn động triệt trong óc!

Khoảng cách, một hồi lực lượng vô danh tựa hồ ngay lập tức thông qua hai chân quán chú toàn thân các nơi, nguyên vốn đã trầm trọng được khó có thể nhúc nhích bộ pháp tựa hồ lại khôi phục một chút lực lượng.

"Đây là. . ."

Lâm Tiểu Thảo nhận không được một hồi kinh hãi, lập tức đứng nhất cổ tác khí hướng phía tới hạn vị trí đi nhanh vọt tới.

"Đột phá." Tiêu Dương nhìn xem thẳng chạy xuống Lâm Tiểu Thảo, không khỏi nhẹ mỉm cười một cái.

Mỗi trên người một người đều có được cực hạn điểm, các không giống nhau.

Tiêu Dương nhìn ra được, Lâm Tiểu Thảo thân thể tổ chất đã là tiếp giáp một cái cực hạn điểm tới hạn, chỉ cần hơi có kích thích, liền có có thể đột phá cực hạn! Dương nhiên, đột phá cực hạn cần hay là ngoan cường nghị lực cùng với một phần kiên định kiên trì tâm.

Lâm Tiểu Thảo làm được.

"Nghỉ ngơi một chút a." Tiêu Dương nhạt thanh mở miệng.

Oanh!

Lâm Tiểu Thảo thân thể nhất thời hình chữ đại địa ngã xuống trên mặt đất, ngực gấp rút phập phồng, từng ngum từng ngum địa thở hỗn hển, giờ khắc này hần mới chính thức địa hưởng thụ đến, nguyên lai không khí mới mẻ đúng như vậy mê người, thật giống như một cái trắng bóng cô nương đứng ở trước mặt hần, không thể sờ dưới tình huống, dùng sức nghe thấy, dùng sức nghe thấy. . .

Ước chừng mười phút.

Lâm Tiểu Thảo mới từ từ hồi phục xong, nhẹ nhàng mà giờ lên hạ tay của mình, mãnh liệt mà ác kẩn nắm đấm, đôi mắt một hồi cuồng hí, mạnh mà nhảy dựng lên nhìn xem Tiêu Dương, "Tiêu ca, đây là. . ."

"Chúc mừng ngươi, đột phá cực hạn của mình." Tiêu Dương rất nhỏ nhạt cười một tiếng.

"Đột phá cực hạn?" Lâm Tiểu Thảo theo bản năng vung dưới nắm đấm.

"Bất quá, hôm nay chỉ là tình huống đặc biệt." Tiêu Dương dặn dò Lâm Tiểu Thảo một tiếng, "Cực hạn đột phá đòi hỏi nắm chắc thời cơ, mù quáng tìm kiếm cực hạn đột phá, chỉ có thể tạo được phản hiệu quả, lại dễ cho thân thể của mình bị thương tổn! Điểm này, ngươi cần phải nhớ lấy."

Lúc này Lâm Tiểu Thảo đối với Tiêu Dương theo như lời nói càng thêm tin phục, bề bộn gập đầu không ngừng, đồng thời cũng cấp bách lên tiếng, "Tiêu ca, vậy lúc nào thì mới là tiếp theo đột phá thời cơ tốt nhất?"

Tiêu Dương mắt nhìn Lâm Tiểu Thảo, cười nhạt mở miệng, "Cái này liền xem cá nhân ngươi rồi."

Dứt lời, Tiêu Dương trực tiếp cất bước hướng phòng trọ phương hướng đi trở về.

"Tiêu. . ." Lâm Tiểu Thảo cử động nói lại dừng lại, nửa ngày, chính mình cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, tình tế địa lý giải Tiêu Dương theo như lời nói, thật lâu về sau, như có điều suy nghĩ gập đầu, hai con ngươi giờ lên hướng tiền phương, nhìn xem từ từ đi xa bóng lưng, hai đấm nắm thật chặt nắm.

Lúc này trường học đạo trong sáng sớm này sinh đệ tử đã không ít, có chút tại đón gió chạy trốn, có chút thì tại một góc ngách rơi, ghé đá hoặc là đứng ở trường học đạo bên cạnh, lớn tiếng đọc diễn cảm.

Một mảnh thanh xuân bành trưởng, sinh cơ bừng bừng khí tức.

Tiêu Dương trở lại phòng trọ lúc sau đã tiếp cận tám giờ.

Phi thường lễ phép cùng đi tới cửa đi ra các cô nương lên tiếng kêu gọi về sau, cất bước đi vào cửa vệ phòng.

Nồng nặc mùi thơm.

Tiêu Dương theo bản năng bên cạnh, trên mặt bàn, một chén nóng hồi cháo thịt nạc, phía dưới y nguyên đè nặng một cái tờ giấy nhỏ.

Tiêu Dương đi qua đem tờ giấy cầm lấy.

"Họa so người đẹp."

Đơn giản bốn chữ, xinh đẹp trong lộ ra một tia cứng rắn bút tích.

Tiêu Dương mỉm cười đem tờ giấy buông xuống, thấp giọng tự nói một tiếng.

"Họa do người ra."

Nước lạnh cọ rửa, tắm rửa một cái, đồng thời thay đổi một thân khô mát quần áo.

Nhân lúc còn nóng đem cháo thịt nạc uống vào trong bụng, theo tay cầm lên cái chìa khóa về sau, lần nữa bước dài ra cửa vệ phòng, thẳng đến bãi đỗ xe.

Màu đỏ Chery QQ rực rỡ hẳn lên, Tiêu Dương mở cửa xe ngồi xuống, thò tay theo bản năng sờ hướng tay lái cuối cùng, nghĩ nghĩ, còn không có đề xuống cái nút.

Nổ máy xe, cảm thụ một chút đã sửa xong xe.

"So với trước tốt hơn nhiều."

Tiêu Dương có dừng khí lần nữa lái xe đi đụng một lần Ferrari xúc động, nói như vậy, có thể sẽ gọn gàng tốt hơn.

Đương nhiên, vì mình nửa đời sau, Tiêu Dương hay là cố nén ý nghĩ này.

Phục Đại đến Thu Tâm nhà trọ không đến 20 phút hành trình.

Tiêu Dương sau khi xuống xe thẳng đến lầu ba, nhấn xuống chuông cửa.

Trong căn hộ, Bạch Tổ Tâm ngái ngủ, khó được một ngày buổi sáng không có lớp, không nghĩ tới lại bị chuông cửa đánh thức.

"Tỷ lại không mang cái chìa khóa?"

Bạch Tổ Tâm tiện tay mở cửa.

"Tiêu Dương?" Bạch Tổ Tâm theo bản năng mở to hai mắt, đầu óc lúc này mới rõ ràng không ít.

Chính mình vậy mà quên Tiêu Dương buổi sáng muốn đi qua rồi.

Tiêu Dương lúc này con mắt đã chỉ một thoáng đứng ở Bạch Tổ Tâm trên người không cách nào di động lái tới.

Nhật thịt váy hồng thân đối vật áo trường bào áo ngủ, mềm mại tron nhẵn bố chất, mặt như bạch ngọc, da thịt trắng tuyết, lười biếng ánh mắt phảng phất vừa mới tỉnh ngủ ngủ mỹ nhân, cả người toàn thân to khắp lấy nhật mà tập kích người mùi thơm. Cao thẳng bộ ngực sữa chống áo đỏ váy ngủ, hồn nhiên bờ mông, đường cong hoàn mỹ nhất thời vẽ ra, một cái trầm gài tóc tiện tay kẹp lấy trên khế nảy sinh sợi tóc, lại có vẻ vừa đứng, điểm chue một loại khó nói lên lời vẽ.

Tiêu Dương ngốc trệ bất động, con mắt gần như lòi ra địa chăm chăm vào phía trước. . .

Giờ khắc này, Bạch Tổ Tâm phương mới rốt cục sáng ngời thần trở về, kinh hô một tiếng, mãnh liệt xoay người trùng trở về phòng.

"Hoa nhường nguyệt thẹn, trời sinh vu vật."

Tiêu Dương cảm khái một tiếng, lúc này, Quân Thiết Anh cửa phòng kết địa nhẹ vang lên, xe lăn từ từ địa chuyển động đi ra.

Vẫn là vẻ mặt bình tĩnh thần thái, chỉnh tề mái tóc rủ xuống phần cổ, khuôn mặt như vẽ, trong vắt hai con ngươi trong lúc mơ hồ xuyên suốt ra một tia tinh quang sắc nét. Hai chân y nguyên đặt ngang lấy cái kia màu trắng tinh chân lông, che lại Quân Thiết Anh lưng đeo gần hai mươi năm trăm trọng gánh nặng.

Giương mắt nhìn về phía Tiêu Dương, nhật xoáy lên lúm đồng tiền, "Ngươi đã đến rồi."

"Chào buổi sáng." Tiêu Dương gật đầu, khinh xa thực lộ đi tới, đẩy xe lăn, từ từ đi ra ngoài cửa, đồng thời cẩn thận mỗi bước đi có chút không thôi quay người, "Tổ Tâm cô nương không tiến tiến đưa ngươi à?"

Quân Thiết Anh nhẹ giọng mở miệng nói, "Tổ Tâm tỷ tỷ có lẽ lại buồn ngủ, bắt quá, đại tỷ ngược lại khả năng rất nhanh muốn trở về. . . Ai! Tiêu Dương, chậm một chút! Chậm một chút. . ."

Xe lăn nhanh chóng mà vững vàng địa xông về thang máy.

Tiểu Dương thần kinh kéo căng, tim đập kịch liệt nhảy bắt đầu chuyển động, dùng tốc độ nhanh nhất đem Quân Thiết Anh ôm vào xe.

Màu đỏ Chery QQ như như gió lốc bay thẳng mà ra.

Vùn vụt tại trên đường, Tiểu Dương cảm giác mình đích lưng kẹp đều cơ hồ bị mồ hôi lạnh thấm đầy, hẳn có thể không nhiều lắm dừng khí đối mặt Bạch Khanh Thành cái kia sát nhân ánh mắt!

Một bên Quân Thiết Anh mắt nhìn Tiểu Dương, nhin không được ha ha cười khẽ.

Hồi tới trường học đã chín giờ xuất đầu.

Tiểu Dương đem sau khi xe dừng lại, ở phía sau lấy ra xe lăn, tiến lên mở cửa xoay người, đem Quân Thiết Anh ôm xuống.

"Buổi sáng ở đâu lên lớp?"

Quân Thiết Anh mở ra trong tay cầm laptop, "9:30, Số 3 lầu dạy học lầu một, chủ nghĩa Mác-Lê Nin lớp lý thuyết trình, chủ nhiệm khóa giáo viên. . ."
Quân Thiết Anh dùng xuống, "Tôn Tư Minh."

Đối với danh tự này, Quân Thiết Anh vẫn là có mấy phần nhạy cảm.

Lúc này thời gian cũng đã không sai biệt lắm, Tiểu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh từ bước đi tới.

"Cái từ khóa này bên trên tới khi nào?" Tiểu Dương lên tiếng hỏi thăm.

"45 phút đồng hồ." Quân Thiết Anh nhạt thanh trả lời.

Đang đi học trước mười phút, hai người tiến nhập phòng học, vẫn là ngồi ở cuối cùng tới gần cửa vị trí, Tiểu Dương tùy tiện đưa đến một cái ghế ngồi ở Quân Thiết Anh bên cạnh.

"Các học sinh." Lúc này, tạm thời lớp trưởng Dương Hoàn Nghị đứng lên, thanh âm to mà trầm ổn mà nói, "Tô lão sư có thông tri, rồi xuống lớp lý thuyết về sau, mọi người ở lại phòng học ở trong, Tô lão sư muốn đến đây cho đại gia chủ cầm một cái ban hội."

Tiếng nói vừa ra, phòng học bên trong lập tức vang lên một hồi thanh âm mừng rỡ.

"Lớp trưởng, cái này há không phải nói rõ rồi, Tô lão sư phụ thân bệnh tình đã có chuyển biến tốt đẹp rồi hả?"

Dương Hoàn Nghị gương mặt cương nghị cũng lộ ra mỉm cười, "Nghe Tô lão sư nói, đúng đã nhận được một vị thần y xuất thủ tương trợ."

Mọi người lần nữa xôn xao, đồng thời thất chú ý bất thiết thảo luận.

"Thần y? Thế giới này thực sự thần y à?"

"Cô lậu quá văn a, Thần Châu đại địa kỳ nhân dị sự tầng tầng lớp lớp, còn có rất nhiều người chưa bao giờ nghe đây này."

"Làm sao người biết?"

"Ách. . . Ta cũng là đoán."

Phòng học bên trong vang lên một hồi tiếng cười to âm.

Chẳng mấy chốc, vài tiếng giầy da gõ khấu trừ sàn nhà thanh âm vang lên, phòng học bên trong các học sinh rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh.

Cửa chính, một đạo bụng phê thân hình xuất hiện, mang theo kính mắt, bộ mặt béo được sưng lên, lộ ra có vài phần buồn cười.

Phòng giáo vụ một cái trong đó chủ nhiệm, Tôn Tư Minh!

Lúc này, Tôn Tư Minh nhẹ nhàng chậm chạp cất bước đi lên bục giảng, ánh mắt nhìn lướt qua phía dưới, tại Tiểu Dương trên người dừng lại một chút.

Bỗng nhiên. . .

BA~!!

Quyển sách trên tay nặng nề mà vỗ vào trên mặt bàn, Tôn Tư Minh thanh âm bén nhọn địa vang dội đến.

"Thời gian lên lớp, người không liên quan, đi ra ngoài!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: BA! BA! BA!

Nguyên bản bình tĩnh phòng học, sách vở đánh ra mặt bàn thanh âm chất chứa vang vọng, chỉ một thoáng lại để cho phía dưới đệ tử trong lòng đập một cái.

Đương Tôn Tư Minh tiếng nói vừa ra về sau, sở hữu tất cả ánh mắt lập tức nhao nhao chuyển về sau, nhìn về phía phía sau cùng Tiêu Dương.

Tại đây gian phòng học ở trong, nếu nói là đến người không liên quan lời mà nói..., chỉ có Tiêu Dương một người.

Hơn nữa, Tôn Tư Minh ánh mắt cũng tựa hồ không có bất kỳ kiêng kỵ địa lườm hướng về phía Tiêu Dương, khóe miệng xẹt qua một tia lãnh ý.

Lần trước nếu không phải phó hiệu trưởng Tô Thắng Ký nhúng tay, chính mình cùng Hạ Thiếu Uy đại đội trưởng nhất định sẽ hung hăng giáo huấn một lần tiểu tử này.

Hiện tại, mình khóa lên, Tôn Tư Minh lại há có thể cho phép xuống được viên này cái đỉnh trong mắt tồn tại.

Phòng học bên trong một mảnh yên tĩnh, bất quá, không ít người ánh mắt lộ ra chính là vài phần khó hiểu.

Tại trong đại học, không ít đứng đầu chương trình học thường có dự thính sinh, lớn như thế phòng học, nhiều một bộ phận học sinh hiểu học tiến đến nghe giảng bài, giảng bài lão sư cao hứng còn không kịp, chớ nói chi là đề ý. Mà Tôn Tư Minh giờ khắc này biểu hiện ra phần nộ làm cho người ta cảm giác Tiêu Dương giống như có lẽ đã triệt để xúc phạm nghịch lân của hắn.

Tiêu Dương ngược mắt nhìn phía trên Tôn Tư Minh, gấp tằm mắt mọi người đều tập trung ở trên người của mình, đương nhiên cũng biết Tôn Tư Minh ý tứ, ánh mắt nghiêng mắt nhìn lấy trên bục giảng cái kia bụng phê thân hình, Tiêu Dương lập tức không tự chủ được sinh ra một hồi ảo giác, tựa hồ một đầu lớn heo tại giương nanh múa vuốt hướng phía chính mình gào thét gào thét. . .

Giờ khắc này, Tiêu Dương nhin không được phốc mà cười một tiếng, vội vàng thu hồi vui vẻ, ánh mắt nghiêm nghị nhìn xem cái kia đầu heo, gần từng chữ nói, "Ta là đại tiểu thư Bạn Đọc Thư Đồng, cũng không phải là người không liên quan."

Tôn Tư Minh cười lạnh, gõ mặt bàn, "Nơi này là ta giảng bài địa phương, ta không chào đón người, người phải cút ra ngoài!" Về phần Tiêu Dương nói cái gì Bạn Đọc Thư Đồng, Tôn Tư Minh càng thêm đúng không Xùy~~ một chú ý rồi, người cho rằng là ở diễn cổ trang đùa giỡn?

"Tôn lão sư." Lúc này, Quân Thiết Anh nhạt thanh mở miệng, "Tiêu Dương đúng dự thính sinh, sẽ không ảnh hưởng đến lớp học trật tự."

"Ta thế nhưng mà nhớ rõ, hắn không phải vốn trường học đệ tử!" Tôn Tư Minh thanh âm hùng hổ dọa người, bèn nhon nói, "Mà là gác cổng bộ phận nhỏ nhỏ gác cổng mà thôi, không có dự thính tư cách."

Nghe vậy, Quân Thiết Anh nhủ mảy, ánh mắt phi thường lo lắng nhìn thoáng qua Tôn Tư Minh.

Đúng vậy, nàng lo lắng chính là Tôn Tư Minh, mà tuyệt đối không phải Tiêu Dương.

Đừng nhìn Tiêu Dương hiện tại thành thành thật thật ôn thuần vô cùng ngồi tại bên cạnh mình, hơn nữa vẻ mặt chất phác vẻ mặt vô tội nhìn xem Tôn Tư Minh, Quân Thiết Anh tuyệt đối có lý do tin tưởng, hắn tùy thời cũng có thể tại tất cả mọi người không kịp làm ra phản ứng dưới tình huống, xông đi lên cho ăn Tôn Tư Minh một quyền!

Đây quả thực là một khóa bom hẹn giờ, nếu như vậy, cái này khóa nhưng là không còn pháp lên.

Bất quá, lại để cho Quân Thiết Anh kinh ngạc chính là, lúc này Tiêu Dương tựa hồ đối tính giống như, khuôn mặt thần sắc y nguyên phi thường chất phác, không có chút nào quyền đã Hạ Thiếu Uy lúc như vậy nóng nảy.

"Tiêu Dương. . ." Ý nghĩ này mới vừa vận chuyển động, Quân Thiết Anh liền chứng kiến Tiêu Dương đứng lên, lập tức trong lòng đập một cái, vô ý thức kinh thanh mở miệng.

Tiểu tử này sẽ không chuẩn bị xông đi lên đi à nha?

"Ta ở bên ngoài chờ người." Tiêu Dương ôn hòa cười cười, ánh mắt giương mắt liếc mắt nhìn Tôn Tư Minh, nhẹ mím cười, đột nhiên quay người đi ra ngoài.

Quân Thiết Anh thoáng nhủ mảy, Tôn Tư Minh cách làm lại để cho Quân Thiết Anh phát ra từ nội tâm phản cảm, bất quá, Tiêu Dương nếu như xông đi lên ầu ẩu Tôn Tư Minh lời mà nói..., vậy khẳng định là xông đại họa, Tiêu Dương tạm thời ly khai, Quân Thiết Anh nhẹ nhàng thở ra đồng thời, nhưng trong lòng đồng thời dâng lên mơ hồ thất lạc, ánh mắt không tự chủ được mất nhìn bên cạnh trống rỗng vị trí, tầm mắt bao trùm ra vài phản phức tạp.

Lúc này, trên bục giảng Tôn Tư Minh khuôn mặt lộ ra vài phần nụ cười chiến thắng, đôi má thịt mỡ rung rung vài cái, chợt đem ánh mắt thu hồi, cặp mông to béo đặt ở bục giảng trước trên mặt ghế, cái ghế lập tức kết.. Địa vang lên một chút, tựa hồ tùy thời cũng có thể không chịu nổi hấn phần này sức nặng phá thành mảnh nhỏ. . .

"Các học sinh, hiện tại bắt đầu chính thức lên lớp."

Thanh âm hơi mang theo vài phần vị công âm điệu, bén nhọn mà chói tai.

Chủ nghĩa Mác-Lê Nin cái này lớp lý thuyết tuy nói là đại học môn bắt buộc trình, bất quá chương trình học thật sự nhầm chán, nói như vậy cũng chỉ là ứng phó hình thức mà thôi, trên đài tôn tư tên cùng niệm kinh giống như nói xong sách vở nội dung, dưới đài đệ tử nguyên một đám đã buồn ngủ.

Một tiết khóa trong nháy mắt đã qua nửa giờ.

"Phía dưới, các học sinh trước sửa sang một chút phía trước chúng ta nói nội dung."

Tôn Tư Minh đứng lên, rung động khuôn mặt thịt mỡ cất bước đi ra phòng học.

"Mẹ của ta oi ah, đây quả thực là kim cô chứ!"

"Người biết hấn đang nói cái gì sao?"

"Đồn đãi Tôn Tư Minh đúng Phục Đại vô dụng nhất một cái phòng giáo vụ chủ nhiệm, xem ra thật đúng là không giả. . ."

"Học kỳ này còn có 16 đoạn giờ lên lớp của hấn, như thế nào chịu đựng ah!"

Trong phòng học nổ tung nôi rồi, đều nghị luận, ngồi ở phía sau Quân Thiết Anh tắc thì con người theo bản năng liếc hướng phía sau, không khỏi khẽ giật mình, nguyên bản đứng ở trên hành lang Tiêu Dương đã không biết tung tích, lúc này thời điểm, Quân Thiết Anh trong lòng tựa hồ có đúng khí mơ hồ thấp thỏm không yên.

"Tiêu Dương. . . Nên sẽ không đi. . ." Quân Thiết Anh nghĩ tới một loại khả năng, con người nhện không được theo bản năng mở to vài phần.

Còn có không đến mười phút đã đi xuống khóa, bất quá, Tôn Tư Minh thật sự đã không nhận được nghiệm thuốc lá rồi, đi ra phòng học về sau, liền lập tức bước đi hướng về phía cuối hành lang WC, cất bước đi vào.

Không đến hồi lâu, WC trong đó một ô, khói đặc từ từ địa phiêu khởi.

Tôn Tư Minh tư thái tự nhận là phi thường tiêu sái ưu mỹ dựa vào tại trên vách tường, kẹp lấy nháp khẩu thuốc lá, trong miệng phun mây mù, thần sắc thoải mái đến cực điểm.

Một lát, Tôn Tư Minh trong đầu không tự chủ được toát ra một đạo thân ảnh, khuôn mặt thần sắc lập tức trầm thấp xuống, hừ lạnh một tiếng, tự nói cười lạnh, "Chính là một tên tiểu tử cũng dám cùng bốn chủ nhiệm đấu, cùi chò có thể vận qua được chứ?"

Tôn Tư Minh nhớ tới vừa vặn Tiêu Dương phiền muộn đi ra ngoài mà không cách nào phản bác bộ dáng, tâm tình lập tức lại tốt hơn nhiều, phun ra điều thuốc, "Dám ở bốn chủ nhiệm xuất hiện trước mặt, ta gặp một lần, chinh một lần."

"BA!"

Tôn Tư Minh chính mình ánh mắt nhẹ híp nói một tiếng, cổ nèn cười đắc ý ý, nghĩ đến vừa mới chính mình đem sách vở ‘ BA ’ địa một tiếng đập vào trên bục giảng, tư thế kia, thanh âm kia, quá ngầu!

Khói mù lượn lờ, xem chừng cũng không sai biệt lắm sắp khi đến giờ dạy học gian, Tôn Tư Minh đem còn dư lại một đoạn thuốc ném ra trên sàn nhà, nhẹ dùng chân đạp xuống, như bước chậm đám mây giống như thở khê ra khói trắng, đồng thời mở cửa. . .

Oanh! !

Một cái rất nhanh tới cực điểm quả đấm dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế tốc độ hung hăng đánh tới hướng Tôn Tư Minh đôi mắt, sương mù che lại Tôn Tư Minh ánh mắt, hơn nữa một quyền này tới quá mức rất nhanh quý dị.

"Ah!"

Tôn Tư Minh kêu thảm một tiếng, theo bản năng che mắt rút lui vài bước! To mọng thân hình tựa tại trên vách tường.

"Người nào?" Tôn Tư Minh trong miệng theo bản năng hét lớn.

Nhưng mà, con mắt còn không kịp lần nữa mở ra, liền cảm giác được bên tai truyền đến một hồi gấp sức lực cuồng phong!

BA! ! BA! !

Hai bên trái phải đôi má lập tức chịu lên hai phát vang dội thanh thúy tới cực điểm cái tát!

Tôn Tư Minh kêu lên một tiếng, to mọng thân hình ngã xuống hẹp hòi trên mặt đất.

Khuôn mặt lửa kia cay đau đến cảm giác không ngừng xâm nhập tới.

Tôn Tư Minh ánh mắt trong lúc nhất thời không cách nào mở ra, một hồi nhỏ nhẹ tiếng bước chân rất nhanh ly khai. . .

"Tiêu Dương! ! !" Trong nhà vệ sinh vang lên Tôn Tư Minh cái kia cắn răng nghiêng lợi tiếng rống giận dữ âm, trời rung đất chuyển, phảng phất như giết heo gầm rú!"Lão tử tuyệt không bỏ qua cho ngươi! ! Tuyệt đối không! !"

Tuy rằng Tôn Tư Minh không nhìn thấy người, nhưng là, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, ngoại trừ Tiêu Dương, không ai dám, cũng không người sẽ ở thừa dịp hắn ở đây WC hút thuốc thời điểm tiến hành đánh lên!

Đương nhiên, Tôn Tư Minh giờ phút này đầu óc đã bị đánh mông, cũng chỉ có thể dùng đầu ngón chân suy tư.

Khó khăn theo trên mặt đất bò lên, Tôn Tư Minh cảm giác trên người mình quần áo giống như có lẽ đã dính một tầng vãi đái tao tư vị rồi, không ngừng mà thở hổn hển chật vật đứng lên sửa sang lấy y phục của mình, nguyên vốn đã mập cùng đầu heo một loại đôi má giờ phút này đỏ cay ...mà bắt đầu.

"Lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tôn Tư Minh giờ phút này đã triệt để đã mất đi vị nhân sư biểu hình tượng, đóng sập cửa mà ra.

Chỉ vện vện có không đến ba phút liền tan học.

Quân Thiết Anh bên cạnh một đạo thân ảnh tránh đến.

"Tiêu Dương, ngươi vừa mới đi đâu?" Quân Thiết Anh lập tức bên mặt.

"BA! BA!"

Tiêu Dương cười khẽ hai tiếng, ý thức được tự ngươi nói lỡ miệng, lập tức huy bỏ thức thời địa ngậm miệng lại.

Quân Thiết Anh ánh mắt nghi ngờ rơi vào Tiêu Dương trên người, chân mày lá liễu nhẹ ngoặt, khó hiểu, "Có ý tứ gì?"

Tiêu Dương nhẹ ho hai tiếng, lúc này thời điểm, một hồi sát khí ngất trời đột ngột tại sau lưng truyền đến, Tiêu Dương mạnh mẽ đứng lên, quay người trở về.

Đầu heo mặt, Tôn Tư Minh!

Giờ phút này, Tôn Tư Minh đôi mắt phần nộ ý bành trướng địa hung hăng trừng mắt Tiêu Dương, cái kia hận không thể lập tức đem hắn xé nát ánh mắt mang theo mãnh liệt hàn khí.

"Tiêu. . . Dương! !" Tôn Tư Minh thanh âm tựa hồ theo trong kẽ răng hung hăng từng chữ từng chữ rút ra.

Bá bá bá!

Phòng học bên trong ánh mắt mọi người đều nhao nhao chuyển trở về, không khỏi theo bản năng khẽ giật mình, âm thầm lắc đầu.

Cái này Tôn chủ nhiệm cũng quá keo, coi như không cho người dự thính, bây giờ cách tan học chỉ có mấy phút rồi, cũng không đáng nổi giận như vậy a.

Cái này không, tức giận đến mặt đều đỏ lên!

Tại mọi người nhìn lại, Tôn Tư Minh là vì Tiêu Dương lúc này thời điểm lại chạy vào phòng học mà nổi giận.

Tiêu Dương khuôn mặt chất phác cười cười, bề bộn gặt đầu không ngừng, "Ta đây liền đi ra ngoài."

Đương Tiêu Dương cất bước chuẩn bị đi ra phòng học thời điểm, Tôn Tư Minh thanh âm lần nữa rống giận, "Đứng lại! !"

Đạp!

Mạnh mẽ tiến lên một bước, Tôn Tư Minh giờ lên đứng thô dày cánh tay, mắt lộ ra hung quang, hung hăng hướng phía Tiêu Dương quạt xuống dưới.

Hồ!

Cường phong nhấc lên!

Cánh tay như cơn ảnh giống như vung lên.

Phanh!

Tiêu Dương tay trái nâng lên, trong chốc lát bắt được Tôn Tư Minh cánh tay.

To lớn lực đánh vào, Tiêu Dương toàn thân lù lù bất động, như cái kim giống như bắt được Tôn Tư Minh cánh tay, ánh mắt lập tức lợi hại chăm chăm vào Tôn Tư Minh, trầm lạnh như băng địa mở miệng, "Tôn chủ nhiệm, ta không đứng học sinh của ngươi, không có tư cách nghe lời ngươi khóa, nhưng là, đồng dạng, không đứng học sinh của ngươi, hung hăng đánh ngươi cũng không có bất luận cái gì gánh nặng trong lòng!"

"Ngươi dám! !" Tôn Tư Minh cánh tay bị Tiêu Dương trao được ả ả làm đau, nghe răng trợn mắt địa hít vào lấy hơi lạnh, đôi mắt nộ khí càng thêm mãnh liệt rồi.

Chính mình thân là phòng giáo vụ chủ nhiệm, trọng điểm bất đúng kỷ luật một mặt, không ít đệ tử đối với Tôn Tư Minh thể nhưng mà kính sợ đến cực điểm, nhìn thấy hấn tự giống với con chuột đụng với mèo đồng dạng, mà hiện tại, đang tại toàn lớp mặt, chính mình lại bị một cái nhỏ nhỏ gác cổng cầm lấy hai tay không cách nào nhúc nhích.

Còn mặt mũi nào mà tồn tại! !

"Tiêu Dương! Đừng cho là ta không cách nào khai trừ ngươi gác cổng chức vị!" Tôn Tư Minh ánh mắt lạnh lùng mà nhìn Tiêu Dương.

Trong giọng nói ả ả cũng mang theo vài phần không cam lòng.

Tại Tiêu Dương ả ả Hạ Thiếu Uy sự kiện về sau, Tôn Tư Minh vốn định trước tiên khai trừ Tiêu Dương, nhưng là, lại lập tức bị phía trên ngăn cản!

Tiêu Dương gác cổng chức vị này, không động được!

Nhưng là, trên miệng, Tôn Tư Minh tự nhiên được cường ngạnh một chút!

Tiêu Dương ánh mắt như đao, thoáng nhìn Tôn Tư Minh, đôi mắt lập tức xẹt qua lãnh ý lại để cho Tôn Tư Minh không tự chủ được toàn thân rung mình một cái.

Đạp đạp đạp. . .

Đúng lúc này đợi, một hồi tiếng bước chân dồn dập âm lại đi hành lang vang lên.

Trực tiếp hướng phía bên này phòng học phương hướng.

Tiêu Dương ở thời điểm này đột ngột buông lỏng ra Tôn Tư Minh tay. . .

Tôn Tư Minh tay bởi vì quán tính hướng phía Tiêu Dương gò má phương hướng phiến xuống. . .

"Dừng tay!" Một đạo cực kỳ thanh âm uy nghiêm vang dội đến!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía ngoài cửa, giờ phút này, dĩ nhiên là phó hiệu trưởng Tô Thăng Kỳ mang theo mấy vị lão sư bước nhanh đến. Tô Thăng Kỳ con mắt chăm chú chăm chăm vào Tôn Tư Minh cái kia sắp hướng về Tiêu Dương tay.

Một tích tắc này, Tôn Tư Minh đột ngột cả kinh, vội vàng đưa tay hút trở về.

"Tô hiệu trưởng."

Tô Thăng Kỳ mắt nhìn Tôn Tư Minh, ánh mắt lập tức đứng không kịp chờ đợi nhìn xem Tiêu Dương, "Tiêu Dương, ngươi thật sự tại đây!"

"Tô lão tiên sinh có chuyện gì?" Tiêu Dương nghi hoặc trở về.

Tô Thăng Kỳ dừng xuống, lập tức thần sắc thành khẩn trầm giọng mở miệng, "Hạ tiết khóa có ta thư pháp khóa, ta muốn mời ngươi đi làm ta môn học này dự thí sinh!"

Tiếng nói đột nhiên rơi, trong phòng học sắc mặt của mọi người ngay lập tức tựa hồ trở nên đặc sắc.

BA! BA! BA!

Tôn Tư Minh khuôn mặt hung hăng co quắp, cảm giác gương mặt của mình bị vô hình địa hung hăng quạt ba cái, hoàn toàn đánh mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khiếp sợ Phục Đại một phần giấy kiểm điểm!

Giống như lửa thiêu đau cay!

Tôn Tư Minh cảm giác gương mặt của mình thậm chí so tại WC bị người đánh trộm chỗ đánh chính là hai bàn tay còn có đau đớn nhiều lắm.

Lên lớp lúc trước, chính mình dùng Tiêu Dương đúng một cái nhỏ nhỏ gác cổng thân phận không có tư cách khi hẳn chương trình học dự thính sinh mà đem đuổi ra ngoài, không nghĩ tới, đang đến gần tan học thời điểm, phó hiệu trưởng Tô Thắng Kỳ tự mình trước tới mời Tiêu Dương đi làm giờ lên lớp của hẳn trình dự thính sinh.

Đối với Tôn Tư Minh mà nói, đây không thể nghi ngờ là trần trụi mà làm mất mặt!

Tô Thắng Kỳ tại thư pháp học thuật giới quyền uy tính không thể nghi ngờ, so về chính mình nhằm chán chủ nghĩa Mác-Lê Nin lý luận không biết còn hơn bao nhiêu, điểm này, Tôn Tư Minh càng thêm có tự mình hiểu lấy.

Trong phòng học các học sinh ánh mắt cũng nhao nhao chăm chăm vào Tiêu Dương, lộ ra hâm mộ.

Phó hiệu trưởng Tô Thắng Kỳ tự mình mời đi làm dự thính sinh, đây chính là cái lớn lao vinh hạnh đặc biệt.

Quần Thiết Anh con người cũng không nhìn xẹt qua một tia kinh ngạc.

Tiêu Dương lúc này liếc một cái Tôn Tư Minh, lại nhìn hướng Tô Thắng Kỳ, ánh mắt lộ ra thêm vài phần thật có lỗi chi ý, "Tô lão tiên sinh, cũng không phải là ta không muốn, chỉ là, ta không phải Phục Đại đệ tử, có thể không có tư cách tại lớp học dự thính."

Tô Thắng Kỳ lập tức lông mày nhíu lại, trầm giọng nói ra, "Không phải đệ tử không có dự thính tư cách? Phục Đại chưa bao giờ quy củ như vậy!"

Cái này một sát na, một bên Tôn Tư Minh sắc mặt lập tức đỏ lên được màu đỏ tím, ánh mắt nhìn Tiêu Dương, không che giấu được vài phần phẫn nộ ý, nhưng là, tại Tô Thắng Kỳ trước mặt, hẳn cũng không dám lộ năng.

"Tôn chủ nhiệm nói." Tiêu Dương lúc này phi thường thành thật một câu lập tức lại để cho Tôn Tư Minh suýt nữa thổ huyết!

Tô Thắng Kỳ nhíu lại mi, nhìn xem Tôn Tư Minh, "Tôn chủ nhiệm, người đã nói?"

Tôn Tư Minh ánh mắt lập loè vài cái, nửa ngày, trì hoãn vừa nói nói, "Tô hiệu trưởng, ta chẳng qua là cảm thấy, Tiêu Dương càng phải làm tốt gác cổng bản chức công tác. Huống hồ, hẳn mới vừa vận gây họa, ấu đã Hạ đại đội trưởng chờ vài tên giáo quan, tình thế ác liệt, cho nên, ta cho rằng, lại để cho Tiêu Dương lúc này thời điểm tùy tiện vào phòng học bên cạnh nghe, chỉ sợ sẽ đối với phòng học những học sinh khác tạo thành nhất định được ảnh hưởng."

Tô Thắng Kỳ ánh mắt liếc mắt Tôn Tư Minh, thanh âm mang theo một tia bất mãn, "Tôn chủ nhiệm có ý tứ là, ta mời Tiêu Dương đi làm dự thính sinh, là sai lầm cách làm?"

"Dĩ nhiên không phải." Tôn Tư Minh thần sắc chần chờ một chút, tựa hồ là hạ quyết tâm giống như, trầm giọng nói ra, "Chỉ là, Tô hiệu trưởng thư pháp chương trình học từ trước đến nay đúng trái qua từ mi xoát tuyến đệ tử mới có thể đi học tập, Tiêu Dương. . ."

Tôn Tư Minh ý tứ rất rõ ràng, Tiêu Dương. . . Không có tư cách.

Tô Thắng Kỳ thật sâu nhìn thoáng qua Tôn Tư Minh, thò tay ra hiệu bên cạnh một vị lão sư, trẻ tuổi giáo viên vội vàng đem trong tay một bức thư quyền đưa tới.

Ánh mắt của mọi người đều nhao nhao tập trung ở sách này cuốn lên.

"Đây là Tiêu Dương viết giấy kiểm điểm. . ." Tô Thắng Kỳ câu nói đầu tiên rơi xuống, lập tức đưa tới một hồi nhẹ giọng xôn xao.

Tô Thắng Kỳ xuất hiện nói mấy câu, mọi người còn tưởng rằng hẳn là vội tới Tiêu Dương giữ thẻ diện đây, không nghĩ tới mấy câu dứt lời, thậm chí ngay cả Tiêu Dương viết giấy kiểm điểm đều đem ra.

Đây không phải có chủ tâm muốn cho Tiêu Dương xấu mặt sao?

Lúc này, Tôn Tư Minh đầu heo mặt cũng nhin không được nữa không để lại dấu vết nở một nụ cười.

Tô Thắng Kỳ tựa hồ cũng không quan tâm mọi người thần sắc, mà là trực tiếp đưa ánh mắt về phía Tiêu Dương, ngữ khí mang theo hỏi thăm, "Tiêu Dương, chú ý ta đem cái này phong giấy kiểm điểm công bố ra ngoài không?"

Tô Thắng Kỳ nghĩ, tự nhiên cùng mọi người tưởng tượng có khác nhau một trời một vực.

Tiêu Dương cũng không thêm đề ý, lạnh nhạt gật đầu.

"Tốt." Tô Thắng Kỳ nhẹ gật đầu, lập tức giương mắt nhìn mọi người chung quanh, trầm giọng nói ra, "Các vị, cho nên ta mời Tiêu Dương làm như ta lớp học dự thính sinh, tuyệt không phải là vì ta cùng Tiêu Dương có cái gì quan hệ đặc thù, mà là. . . Bởi vì nó!"

Tô Thắng Kỳ dương hạ quyển sách trên tay cuốn, lập tức tụ tập sở hữu tất cả ánh mắt, ánh mắt nghiêm nghị mở miệng, "Chỉ bằng cái này phong giấy kiểm điểm, Tiêu Dương thư pháp tạo nghệ, tuyệt đối không dưới ta!"

Oanh!

Mọi người lần nữa ồ lên!

Không tại Tô Thắng Kỳ phía dưới?

Làm sao có thể!

Tô Thắng Kỳ đã là Thượng Hải thư pháp hiệp hội trưởng. Nhưng gặp hần thư pháp tạo nghệ độ cao sâu!

Hôm nay, vậy mà theo hần trong miệng của mình nói ra một câu như vậy lời nói, Tiêu Dương thư pháp tạo nghệ, không tại hần phía dưới! !

Những lời này nếu là đối với người khác miệng nói ra, tuyệt đối sẽ lọt vào một trận không Xùy~~ một chú ý, nhưng là, hôm nay nói chuyện đúng Tô Thắng Kỳ bản thân, liền không thể không khiến người chấn kinh rồi.

Ánh mắt rơi vào thư quyển lên, giờ khắc này, tất cả mọi người không kịp chờ đợi muốn liếc mắt nhìn, có thể có được Tô Thắng Kỳ như thế khen ngợi tác phẩm, đến tốt cùng có gì chỗ xuất sắc!

Nhiều hơn nữa lời đã đứng vền vền, Tô Thắng Kỳ ra hiệu lưỡng danh năm giáo viên trẻ tiểu tâm dục dục đem cái này bức thư pháp mở ra. . .

Giấy kiểm điểm!

Ba cái đen kịt chữ to chỉ một thoáng khắc ở tất cả mọi người tầm mắt!

Khí thế bàng bạc chữ to trong khoảnh khắc gỗ trong mọi người tâm nhiệt huyết, như sấm sét đánh rớt đầu, trong chớp lát chấn động lên.

Ánh mắt va chạm vào cái kia nguyên một đám khí thế bức người thư pháp bút tích, thoáng cái thành linh đều thật sâu lâm vào đi vào!

Sau một lúc lâu, Tô Thắng Kỳ mới ra hiệu hai vị lão sư đem cái này bức thư pháp thu vào.

Vỗ xuống chương, mọi người mới sáng ngời thần trở về, ánh mắt mang theo thần sắc bất khả tư nghị nhìn xem Tiêu Dương.

Cái này bức thư pháp, thật là xuất từ kẻ này chi thủ?

Tuy rằng cũng không phải là tất cả mọi người hiểu được trong đó tinh diệu, nhưng là, cho dù là nhất người thường đích nhân, cũng cảm thụ được đến giữa những hàng chữ ẩn chứa từng đợt khí thế cường đại.

Một phần giấy kiểm điểm, lại có thể viết ra một loại quân lâm thiên hạ y hệt khí tràng, cái này đã tuyệt không phải người bình thường có thể làm được.

Lúc này, Quân Thiết Anh ánh mắt đồng dạng kinh ngạc vô cùng nhìn xem Tiêu Dương, bình tĩnh con người gọn sóng hiện di chuyển.

Hần đến cùng là dạng gì một cái người?

Khi thì ôn thuận trung thực được như là cừ non đồng dạng, khi thì vừa giận bạo làm cho người khác run rẩy! Lúc trước triển lộ ra một tay cao siêu y thuật, hiện tại lại thể hiện ra như thế đặc sắc tuyệt luân thư pháp!

Tại Quân Thiết Anh dưới mi mắt, Tiêu Dương tựa hồ càng ngày càng trở nên thần bí. Cái này ban đầu ở trong căn hộ tìm bốn cầu gia hỏa, cứu lại còn có bao nhiêu bí mật?

Lúc này thời điểm, tiếng chuông tan học đã vang lên!

"Cái này bức thư pháp đã đủ để đại biểu hết thầy." Tô Thăng Kỳ trầm giọng nói ra, "Nếu như Tiêu Dương nguyện ý, ta chính thức mời hân gia nhập Thượng Hải thư pháp hiệp hội, hơn nữa có thể đảm nhiệm phó vị trí hội trưởng!"

Hâm mộ! Đồ kị!

Vô số ánh mắt nghiêng mắt nhìn đi qua.

Cái này có thể xa so với hân cái này gác công thân phận muốn phong quang hơn nhiều.

Không ngờ, Tiêu Dương lúc này thần sắc lại vô cùng nhạt nhưng địa lặc đầu, mỉm cười mở miệng, "Tô lão tiên sinh, tâm linh."

Tô Thăng Kỳ nhìn thoáng qua Tiêu Dương, cũng không nhắc lại việc này, trung cầu Tiêu Dương ý kiến về sau, đem phần này giấy kiểm điểm công khai, sau đó liền cùng Tiêu Dương cùng đi hướng về phía hân lên lớp phòng học, lưu lại một mặt hâm mộ đồ kị đệ tử, còn có cho đã mất ngọc trệ há hốc mồm Tôn Tư Minh, một lát, Tôn Tư Minh khoe miệng hung hăng khề nhần một cái, mặt mũi tràn đầy không cam lòng ly khai.

Một phần khiếp sợ Phục Đại giấy kiểm điểm ngang trời xuất thế!

Thông qua hệ lịch sử tam ban, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Phục Đại sân trường.

Rất nhanh, sân trường bắt mắt nhất công bố lan lên, phủ lên một bức thư pháp!

Tiêu Dương giấy kiểm điểm!

Toàn trường đều oanh động!

"Một phần giấy kiểm điểm vậy mà viết rất khí thế như vậy bằng bạc, hơn nữa đã nhận được Tô phó hiệu trưởng cao nhất khen ngợi! Bạn thân này thần!"

"Thần nhân! Phục Đại gác công bộ phận vậy mà ngoa hồ tàng long ah!"

"Xoạt! Ta nếu là có thể vẽ đến phần này giấy kiểm điểm vài phần thần thái, ta thật muốn xem còn có vị nào lão sư dám còn để cho ta ghi giấy kiểm điểm, ha ha ha!"

...

...

Không thể hay không đưa, phần này giấy kiểm điểm triệt để phát hỏa! Càng khiến cái này cái gọi là trường cao đẳng học sinh không ít người đều khuôn mặt nóng bỏng ...mà bắt đầu.

Luận thư pháp, không ai dám đứng ra nói có thể so sánh; luận văn hái, vạn chữ cổ văn câu thức giấy kiểm điểm, như vậy tài văn chương quả thực có thể cho không ít người phát ra từ nội tâm cảm thấy hồ thẹn rồi.

Một cái dùng 'oanh động Phục Đại một phần giấy kiểm điểm' vì danh bài viết tuyên bố tại cả nước trường cao đẳng trên diễn đàn, tức thì cũng đưa tới một trận nóng nảy điểm kích cùng với bình luận. . .

Đây hết thầy, với tư cách người trong cuộc Tiêu Dương nhưng lại hoàn toàn chưa phát giác ra, phi thường thành thật địa nghe xong Tô Thăng Kỳ thư pháp chương trình học, tại Tô Thăng Kỳ cái kia bức thiết ánh mắt nhìn soi mói cấp ra mấy cái đề nghị về sau, liền cất bước hướng phía Quân Thiết Anh phòng học đi trở về.

Xuyên thấu qua cửa sổ, Tô Tiểu San lúc này thời điểm đứng ở trên bục giảng, sắc mặt rõ ràng so tới hôm qua tốt hơn nhiều, khai ban sẽ nhớ trong quá trình, khuôn mặt thanh thoả cũng lộ ra đáng tươi cười.

Đương ánh mắt của nàng quét đến đứng ở ngoài cửa sổ Tiêu Dương lúc, vốn là hơi chút ngậy người, lập tức cất bước đi ra bên ngoài.

"Tiêu Dương. . . Tiến đến ngồi đi." Tô Tiểu San nhìn xem Tiêu Dương ánh mắt không tự chủ được mang theo vài phần cảm kích, nếu không phải Tiêu Dương, chỉ sợ chính mình vậy mà đã tại bệnh viện trông coi phụ thân cái kia thì thể lạnh băng rồi.

Tiêu Dương mỉm cười gật đầu, thân ảnh cũng là lưu loát, vèo tránh tiến vào đằng sau, ngồi ở Quân Thiết Anh bên cạnh.

"Lên trên Tô hiệu trưởng khóa, không có gấp rắc rối a?" Quân Thiết Anh thấp giọng mở miệng.

Tiêu Dương ánh mắt lập tức vô tội nhìn xem Quân Thiết Anh, "Ta không phải tùy tiện gấp rắc rối đích nhân."

"..."

Quân Thiết Anh đã trầm mặc hồi lâu, cũng không còn tâm tư nghe trên bục giảng Tô lời của lão sư rồi, hơi chút bên mặt, nhin không được hiểu kỳ mở miệng, "Tiêu Dương, thư pháp của ngươi viết như thế nào được tốt như vậy?"

"Ách. . ." Tiêu Dương nhìn tư khổ tướng một lát, chỉ có thể trả lời hai chữ, "Thiên phú!"

". . ."

Chưa thấy qua như vậy không hiểu được người khiêm tốn.

"Y thuật của ngươi. . . Cũng là thiên phú?" Quân Thiết Anh hỏi thăm ra những lời này thời điểm, tim đập nhện không được gia tốc vài phần.

Tiêu Dương mất liếc Quân Thiết Anh, khoe miệng hơi vênh, thanh âm ẩn chứa đáng tươi cười, ôn hòa mở miệng, "Đại tiểu thư, chỉ cần nhiều thử mấy lần, ta có lẽ liền có thể tìm được y trị hai chân của ngươi phương pháp xử lý rồi."

Quân Thiết Anh con ngươi hiện động lên gọn sóng, "Như thế nào thử?"

"Nhiều sò mấy lần."

". . ."

Kế tiếp ban hội tuyển cử ra hệ lịch sử tam ban lớp làm, Dương Hoàn Nghị không có bất kỳ lo lắng mà từ tạm thời lớp trưởng chính thức trở thành chính thức lớp trưởng. Mà ủy viên học tập cái này một ghế, bởi vì Quân Thiết Anh cái này một Thượng Hải thi tốt nghiệp trung học văn khoa trạng nguyên tồn tại, cũng không có bất kỳ người nào tiến lên tranh cử, tối chung, tại Tô Tiểu San dưới sự đề nghị, Quân Thiết Anh lên làm ủy viên học tập.

"Các học sinh chuẩn bị về đón người mới đến tiệc tối tiết mục ta cũng đã xem qua." Tô Tiểu San khuôn mặt mỉm cười địa mở miệng nói, "Bất quá, trường học quy định từng cái lớp đưa ra đi xét duyệt tiết mục không thể vượt qua năm vị, cho nên, chúng ta trước hết từ bên trong bắt đầu xoát tuyển."

"Báo tiết mục các học sinh đều chuẩn bị sẵn sàng, mười phút sau, các ngươi trước sau lên đài biểu diễn, thì tương đương với đứng một hồi luyện tập, tối chung do toàn lớp đồng học cùng một chỗ bỏ phiếu quyết định đưa ra xét duyệt danh sách." Tô Tiểu San dừng xuống, tiếp theo mở miệng nói, "Ta hi vọng, bất kể là cái nào tiết mục không trùng cử rồi, cũng không muốn nhụt chí, lúc này đây chỉ là mọi người đại học sân khấu vừa mới bắt đầu! Tương lai còn có thêm nữa... Càng rực rỡ tươi đẹp càng quan trọng hơn sân khấu chờ mọi người biểu hiện ra tài hoa của mình!"

Nương theo lấy một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tô Tiểu San đi đến mặt dưới chỗ ngồi ngồi xuống.

Một người tay cầm đàn ghi-ta nam sinh tràn đầy tự tin giậm chân tại chỗ đi tới. . .

Lúc này, ngoài hành lang truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập âm.

Tiêu Dương vô ý thức tò mò thăm dò đi ra ngoài.

"Tiêu ca, cuối cùng tìm được ngươi rồi." Lâm Tiểu Thảo đi nhanh tới, thở hổn hển.

"Ngươi tìm ta?"

"Đúng, có việc gấp!" Lâm Tiểu Thảo thanh âm dồn dập vang vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Làm? Không làm?

"Việc gấp?"

Tiêu Dương nhìn xem Lâm Tiểu Thảo lúc này hơi lo lắng ánh mắt, nghĩ nghĩ, xoay mặt mắt nhìn Quân Thiết Anh.

Quân Thiết Anh điểm nhẹ đầu, nhạt thanh nói, "Ta tại chỗ này chờ ngươi."

Tiêu Dương không cần phải nhiều lời nữa, lập tức đứng lên theo Lâm Tiểu Thảo bước nhanh đi xuống.

"Lâm huynh, chuyện gì xảy ra?" Tiêu Dương vừa đi vừa lên tiếng hỏi thăm.

"Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm." Lâm Tiểu Thảo gấp giọng nói, "Có một đám Dương Phủ khu hình cảnh đại đội hình cảnh đột nhiên đi tới trường học, hơn nữa yêu cầu dừng tốc độ nhanh nhất tập hợp trường học tất cả gác công."

"Hình cảnh?" Tiêu Dương nhin không được trong lòng mãnh liệt đập.

Trong đầu vô ý thức toát ra đạo kia dáng người nóng nảy thân hình, thân thể lập tức không rét mà run, lập tức dừng bước, kéo lại Lâm Tiểu Thảo, "Lâm huynh, đám kia hình cảnh ở bên trong, có hay không nữ cảnh sát?"

Lâm Tiểu Thảo vốn đang nghi hoặc Tiêu Dương như thế nào đột nhiên liền dừng bước, nghe vậy, lập tức trên ánh mắt hạ đánh giá vài lần Tiêu Dương, cười ý vị thâm trường cười, "Tiêu ca, người hiện tại đã đầy đủ đẹp trai xuất sắc rồi!"

Tiêu Dương ngạc nhiên.

Chính mình đẹp trai đúng tất nhiên, có hay không nữ cảnh sát đúng tình cờ, hai cái này có quan hệ?

Lâm Tiểu Thảo trả lời ông nói gà bà nói vịt.

Tiêu Dương khóe miệng co lại, hỏi lại lần nữa.

"Có ah!" Lâm Tiểu Thảo chắc chắn địa nở nụ cười, con mắt lúc này thời điểm còn khôi xướng khác thường sáng rọi, "Cái kia hai nữ cảnh sát. . . Chắc chắn, dáng người tướng mạo đều phi thường mê người ah! Khục khục. . . Bất quá, tuy rằng tất cả mọi người là đeo súng, ta có thể trêu chọc không nổi các nàng." Lâm Tiểu Thảo khuôn mặt nhú lấy thảo hảo đáng tuổi cười, "Tiêu ca tự nhiên lại bất đồng, Tiêu ca xuất mã, một cái đỉnh lương."

Lúc này Tiêu Dương sắc mặt đã trở nên vài phần tái nhợt, khuôn mặt run rẩy vài cái.

Nên sẽ không thật là Bạch đại tỷ tìm tới cửa a?

Còn hưng sư động chúng như vậy địa tới!

Tiêu ca cảm giác thân có dừng khí lạnh lẽo chỉ ý xâm nhập tới. . .

"Tiêu ca! Tiêu ca!"

Lâm Tiểu Thảo gấp Tiêu Dương sừng sốt bất động, hô vài tiếng về sau, Tiêu Dương mới một cái giật mình thanh tỉnh lại, không nói hai lời, lập tức quay người.

"Ai! Tiêu ca." Lâm Tiểu Thảo vội vàng đem Tiêu Dương bắt lấy, "Người cái này là muốn đi đâu?"

Tiêu Dương trở về, hướng phía Lâm Tiểu Thảo nói ra, "Lâm huynh, người trở về đi nói người tìm không thấy ta đã thành."

"Cái này. . ." Lâm Tiểu Thảo quýnh lên, chần chờ vài cái, "Thế nhưng mà, hình cảnh đến đã kinh động đến Tô phó hiệu trưởng, là hấn đề cho ta đến cái này tìm người đi qua đây."

Dĩ nhiên là hấn bán rế bán Trạng Nguyên!

Tiêu Dương khóc không ra nước mắt.

Thần sắc co rút hồi lâu, chỉ có thông suốt đi ra ngoài, là phúc thì không phải là họa, Bạch đại tỷ đã tìm tới tận cửa rồi, chỉ sợ không thấy mình đúng thế không bỏ qua được rồi.

"Đi thôi đi thôi." Tiêu Dương có vài phần ủ rũ địa một lần nữa đi tiến lên.

Sau lưng Lâm Tiểu Thảo ánh mắt càng thêm mơ hồ, nửa ngày, tự lo lắng đầu, "Tiêu ca tâm tư dĩ nhiên không phải ta có thể phỏng đoán đây."

Bước nhanh đi về hướng cửa trường học, xa xa liền thoáng nhìn một đám ước chừng hơn mười người hình cảnh đứng chung một chỗ, đối diện thì là người mặc dùng màu trắng làm chủ pha gác công đồng phục Phục Đại gác công.

Tô Thắng Kỳ đang đứng tại một người nhìn qua khí chất trầm ổn mặt chữ quốc trung niên cảnh quan trước mặt, hai người trò chuyện với nhau, Tô Thắng Kỳ thần sắc cũng từ từ ngưng trọng, đồng thời cũng càng không ngừng gật đầu.

Tiêu Dương ánh mắt nhìn về phía bên này, nhìn lướt qua, đội cảnh sát hình sự ngũ trọng quả thật có lưỡng danh nhìn qua thật không tệ nữ cảnh sát, bất quá, so về Bạch Khanh Thành còn kém không chỉ một cấp bậc.

"Nguyên lai không phải Bạch đại tỷ." Tiêu Dương nhẹ nhàng thờ ra.

Một bên Lâm Tiểu Thảo càng thêm khó hiểu nhìn thoáng qua Tiêu Dương.

Hai người trực tiếp bước nhanh đi về hướng gác cổng đội ngũ hàng ngũ.

Tổng cộng ước chừng 50 tên gác cổng, đứng thành vài hàng, gặp trước mặt mình đứng đầy hơn mười vị thân mặc đồng phục hình cảnh, cũng không khỏi thần sắc thấp thòm không yên vài phần, đồng thời cũng trở thành lời nói nhỏ nhẹ, suy đoán đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

"Các vị . ." Lúc này, Tô Thắng Kỳ đã cùng vị kia trung niên cảnh quan đơn giản trao đổi xong, giương mắt nhìn về phía ở đây gác cổng, trầm giọng nói, "Triệu tập các người tới, là vì bởi vì có chút sự tình, các cảnh sát có lời muốn hỏi các người, hiện tại bắt đầu, gọi đến tên đứng ra."

Vị kia dáng người khôi ngô mặt chữ quốc trung niên giáo quan vững bước tiến lên vài bước, cầm danh sách trong tay, nhìn lướt qua, giương mắt trầm giọng nói, "Võ Vĩnh Xuân!"

Gác cổng trong đội ngũ, một người trong đó vội vàng đi ra.

Đội cảnh sát hình sự ngũ ở bên trong, đi ra hai người đem mang vào gác cổng phòng trực ban.

Đang lúc mọi người lo lắng trong khi chờ đợi, chừng năm phút, gác cổng phòng trực ban đại môn đẩy ra, này môn vệ bị mang ra ngoài, hơn nữa chỉ định một vị trí đứng đấy.

"Vương Kiến Mộc!"

Một cái liên tiếp một người giữ cửa bị dẫn theo đi vào, lâu là năm phút đồng hồ, ngắn thì ba phút liền bị dẫn theo đi ra ngoài.

Không có bị gọi đến tên gác cổng không ít người nghi ngờ đồng thời cũng có vài phần lo lắng hồi hộp, quay mắt về phía thần sắc nghiêm túc hình cảnh, cho dù là chính mình không có làm cái gì việc trái với lương tâm, tổng hội tự nhiên mà vậy địa bay lên khẩn trương chỉ ý.

"Tiêu Dương! !"

Ước chừng chừng nửa canh giờ, rốt cục đến phiên Tiêu Dương rồi, Tiêu Dương giật mình, lập tức cất bước đi tiến lên.

Tiến vào phòng bảo vệ.

"Tại chỗ đứng thẳng." Lường danh hình cảnh quyết đoán giới giang địa mở miệng, đồng thời lấy ra mét xích, cho Tiêu Dương thân cao nhỏ thậm chí hai chân dài rộng đều đo đi ra, hơn nữa chuẩn xác địa ghi chép tại trên hồ sơ.

Đối với một người cảnh sát mà nói, một cái nhỏ nhỏ chi tiết, tỉ mỉ, cũng có thể đứng phá giải đáp án mấu chốt!

"Danh tự, quê quán, tuổi!" Một gã khác hình cảnh trầm giọng mở miệng.

"Tiêu Dương! Đan châu Khai Đức phủ. . ."

"Ân?" Cái kia hình cảnh giương mắt nghi ngờ nhìn xem Tiêu Dương.

"Tự là Hà Nam Bộc Dương!" Tiêu Dương nhớ rõ Quân Thiết Anh đã từng nói.

Đại tiểu thư theo như lời nói, thư đồng phải tùy thời ghi khác.

"Hôm qua bảy giờ tối đến hai mươi điểm, người đang ở đâu, làm những gì, có người nào đó có thể chứng minh người đang ở đây trộm." Hình cảnh trầm giọng mở miệng.

Tiêu Dương sợ run lên, nửa ngày, cũng nghiêm túc, trực tiếp mở miệng, đem chính mình tối hôm qua hành tung đơn giản tự thuật một lần, đương nhiên, chính mình trị liệu Tô Tiểu San phụ thân chuyện, cũng không nói ra, chỉ nói là chính mình đi thăm bệnh mà thôi.

Phụ trách ghi chép hình cảnh rất nhanh liền đem Tiêu Dương theo như lời nói một chữ không lọt ghi chép lại, lại đơn giản hỏi mấy cái về Tiêu Dương tối hôm qua hành tung vấn đề về sau, lập tức giương mắt mở miệng, "Ân, người có thể đi ra."

"Xin hỏi, các người là hay không đang tra vụ án gì?" Tiêu Dương nhin không được tò mò hỏi thăm.

Hình cảnh mắt nhìn Tiêu Dương, khoát tay lại để cho hắn đi ra ngoài, cũng không nhiều nói.

Tiêu Dương nhếch miệng, cất bước đi ra.

Lúc này đã tiếp cận 12 điểm, lên lớp đệ tử cũng không sai biệt lắm toàn bộ tan học đi ra ngoài, trong lúc nhất thời, không ít ánh mắt đều hướng phía bên này tập trung tới, lại để cho sở hữu tất cả gác cổng đều cảm giác phi thường không được tự nhiên. Hình cảnh thăm vấn, người bên ngoài chỉ trở, tựa hồ để cho bọn họ cảm giác mình tự là người hiềm nghi phạm tội.

Lâm Tiểu Thảo cũng rất nhanh bị điểm tên, một phen thăm vấn sau bước nhanh đi tới Tiêu Dương bên cạnh, nhin không được thấp giọng tò mò mở miệng, "Tiêu ca, người nói tối hôm qua đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Tiêu Dương giật mình, chợt lác đầu, đồng thời cũng không nhận nhủ này, chẳng lẽ lại là vì tối hôm qua bệnh viện sự tình?

Bất quá nghĩ lại, Tiêu Dương lại tự lo lại lác đầu, nếu là chuyện tối ngày hôm qua, vì cái gì Bạch Đại tỷ không đến?

Tiêu Dương trong đầu ý nghĩ này mới vừa vận xông ra, phía ngoài cửa trường, lại một xe cảnh sát vùn vụt mà đến. . .

Bởi vì Tiêu Dương bọn người lúc này là đưa lưng về phía cửa trường, cho nên cũng không có chú ý.

Cảnh xe dừng lại, một đạo nóng nảy thân hình đẩy cửa đi ra ngoài, lãnh diễm gương mặt, hai con ngươi lợi hại liếc qua phía trước, có phần có vài phần tư thế hiên ngang tự vị.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Thình lình đúng là Bạch Khanh Thành!

BA! BA!

Bạch Khanh Thành tay cầm một xấp tài liệu, cất bước bành bạch mà thẳng bước đi tiến lên, mạnh mẽ vang dội, đưa tầm mắt nhìn qua gần nhất một loạt thân ảnh, cuối cùng đã rơi vào một người trong đó trên người, con ngươi không khỏi tóe ra vài phần tinh mang, "Là hắn?" Bạch Khanh Thành thần sắc vô ý thức trầm thấp xuống.

Nàng biết rõ Tiêu Dương phụ trách chiếu cố Quân Thiết Anh ở trường học một ít chuyện lớn nhỏ, bất quá, Bạch Tô Tâm an bài cho hắn gác công thân phận, nàng cũng không hiểu biết.

BA! BA! BA!

Bước chân nhẹ nhàng chậm chạp địa hướng phía cái này một bóng lưng tới gần. . .

Tiêu Dương lúc này đang cùng Lâm Tiểu Thảo tán gẫu, đột ngột cảm giác được sau lưng tựa hồ có dừng khí ánh mắt khác thường tại nhìn mình chăm chăm, theo bản năng trở về. . .

"Ah! ! !"

Tiêu Dương nhận không được kinh hô một tiếng, đồng thời thân thể cũng kéo căng lên, lập tức đem Lâm Tiểu Thảo lại càng hoảng sợ! Bất quá, Lâm Tiểu Thảo còn không kịp hỏi thăm, Tiêu Dương đã nhanh chân rút lui.

Vào!

"Đứng lại! !" Còn đi chưa được mấy bước, sau lưng liền truyền đến một hồi lớn tiếng quát lạnh!"Ngăn lại hắn! !"

Lập tức có mấy vị hình cảnh xuất hiện tại Tiêu Dương trước mặt.

Tiêu Dương theo bản năng đưa tay, bất quá, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, có rũ xuống, ngừng thân ảnh.

Xét thấy Tiêu Dương bạo lực hành vi, Quân Thiết Anh đã từng cho hắn lên một nhà giáo dục khóa, trong đó liên bày ra chỗ hồng ở bên trong, thì có một loại trong đó đúng đánh lên cảnh sát tội danh! Vừa mới lập tức, Tiêu Dương suýt nữa sẽ đối mặt cái ngăn trở hắn hình cảnh xuất thủ.

BA! BA! BA!

Bạch Khanh Thành tiếng bước chân vượt qua vang lên, trên mặt sắc mặt giận dữ mà đi đến Tiêu Dương trước người.

Đây là, ánh mắt chung quanh cũng đều nhao nhao hướng phía bên này nhìn lại.

"Bạch cảnh quan!" Mấy vị hình cảnh lập tức cúi chào.

Bạch Khanh Thành đôi mắt nhìn thẳng Tiêu Dương, "Ngươi vì cái gì chạy?"

"Ngươi truy ta, ta. . . Bỏ chạy." Tiêu Dương ánh mắt yếu ớt mà nhìn Bạch Khanh Thành.

Mọi người ánh mắt dường như lập tức trở nên có chút bất đồng.

Bạch Khanh Thành thần sắc lạnh như băng trầm thấp nhìn xem Tiêu Dương, "Ngươi hay là Phục Đại gác công?"

Tiêu Dương chi tiết gạt đầu, ánh mắt cảnh giác nhìn xem Bạch Khanh Thành, tùy thời đề phòng nàng có khả năng bộc phát đột nhiên tập kích!

Bạch Khanh Thành ánh mắt lập loè thêm vài phần, đột ngột xoay mặt, "Người này thâm vấn sao?"

"Báo cáo cảnh quan, đã thâm vấn!"

Bạch Khanh Thành gật đầu.

Lúc này, phòng bảo vệ đại môn mở ra, lại một người đi ra ngoài.

"Hoàng Bình Dịch!"

Mặt chữ quốc trung niên cảnh quan đối chiếu danh sách trầm giọng mở miệng.

"Chậm đã!"

Bạch Khanh Thành lúc này dương tay chắn thanh hét lên một tiếng, ánh mắt rơi vào Tiêu Dương trên người, lấy tay chỉ một cái.

"Tiêu Dương, đi vào!"

Tiêu Dương mở to hai mắt, "Đại tỷ, ta đã bị thăm đã qua."

"Ta đến một lần nữa thăm!" Bạch Khanh Thành lãnh diễm ánh mắt nhìn xem Tiêu Dương, "Trong lòng ngươi có quỷ?"

". . ."

Để chứng minh trong sạch của mình, Tiêu Dương cất bước tiên phong đi vào phòng bảo vệ.

Tại tất cả mọi người cái kia ánh mắt khó hiểu xuống, Bạch Khanh Thành bước nhanh đuổi kịp.

Phanh!

Phòng bảo vệ đại môn đóng chặt!

"Cái này Bạch nha đầu chẳng lẽ lại có phát hiện gì?" Mặt chữ quốc trung niên cảnh quan con mắt nhẹ sáng, hần phi thường rõ ràng Bạch Khanh Thành năng lực, một cái nho nhỏ không vì người chú ý chi tiết, tỉ mỉ, năng thường thường lại có thể tìm ra dấu vết để lại.

Đại môn đóng cửa lập tức, Tiêu Dương không khỏi trong lòng đập một cái!

"Ngồi xuống!"

Bạch Khanh Thành tựa hồ cố gắng bảo trì ngữ khí bình thân, ra hiệu Tiêu Dương ngồi xuống.

"Cái này. . . Không cần a. . ." Tiêu Dương khoát tay lắc đầu.

"Ngồi!" Bạch Khanh Thành thanh âm lạnh như băng vài phần.

"Không ngồi." Tiêu Dương rất có cốt khí.

Một tích tắc này, Bạch Khanh Thành ngực lửa giận phảng phát như hồng thủy bộc phát ra, một cái tiếng rống giận dữ âm trực tiếp phảng phát mang theo mặc Kim đá vụn lực lượng truyền ra đến bên ngoài. . .

"Ngồi! ! !"

Lập tức, một cái mang theo phản kháng thanh âm cũng không cam chịu yếu thế địa vang lên.

"Không ngồi! !"

Nghe vậy, bên ngoài tất cả mọi người thần sắc đều ngây ngấn cả người.

Làm? Không làm?

Ánh mắt không khỏi nhao nhao cổ quái. . .

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nhảy nhót đều là thẳng hê

Tiêu Dương khuất phục.

Trung thực địa ngồi ở trên mặt ghế, nhẹ giờ lên đầu, gặp Bạch Khanh Thành nổi giận đùng đùng thần thái, ngực không ngừng mà phập phồng, lời lờn uyển chuyển đáng người mặc dù đang nghiêm cần đồng phục hạ triệt để bao vây lại, nhưng là, Tiêu Dương trong đầu lại không tự chủ được địa lần nữa nghĩ tới một màn kia.

Chỉ là, lần trước là do trên hướng xuống, trực tiếp chứng kiến, lần này là từ dưới vừa ý, tưởng tượng ra được. . .

Tiêu Dương vội vàng nắm cái mũi của mình.

Lần này cũng không dám loạn xạ rồi.

Bạch Khanh Thành ánh mắt lãnh diễm địa chăm chăm vào Tiêu Dương, hồi lâu, đem tâm tình của mình tạm thời bình phục tới về sau, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng Tiêu Dương hai mắt, trầm giọng nói ra, "Hôm qua bảy giờ tối sau. . ."

"Ta tại bệnh viện, người cũng biết." Tiêu Dương lập tức mở miệng.

"Hừ!"

Bạch Khanh Thành không có cam lòng địa hừ lạnh một tiếng.

Nàng đương nhiên tình tường, chuyện tối ngày hôm qua nàng đã xâm nhập điều tra rõ ràng, khi biết Tiêu Dương dĩ nhiên là dùng một vị thầy thuốc thân phận hơn nữa cứu sống Thanh Diễm xã Tô Thiên Nam lúc, Bạch Khanh Thành đứng hoàn toàn kinh ngạc, nàng tuyệt đối không nghĩ tới Tiêu Dương có cao siêu như vậy y thuật, bất quá, tại thông qua Nghiêm Hồng Tịch trong miệng xác nhận về sau, Bạch Khanh Thành không thể không tin.

Cũng khó trách hắn có thể đơn giản chữa cho tốt thương thế của mình, nghe Nghiêm lão giọng, tựa hồ y thuật của hắn liền Nghiêm lão cũng mặc cảm.

Bạch Khanh Thành lăng lăng chăm chăm vào Tiêu Dương, Tiêu Dương toàn thân một hồi ớn lạnh.

"Nhưng là, người có biết hay không người cứu là người nào?" Bạch Khanh Thành thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Biết rõ." Tiêu Dương gật đầu, "Tô cô nương phụ thân."

"Hừ! Thanh Diễm xã, do Tô Thiên Nam, Đằng Ứng Thụy cùng với Vệ Chính Tín tại hơn 20 năm trước một tay sáng tạo, dùng hắc đạo lập nghiệp, hiện tại, có thể nói là Dương Phổ khu thế lực dưới đất nửa bầu trời, có thể cùng Thanh Diễm xã đối kháng, chỉ vụn vụn có ba lượng nhà!" Bạch Khanh Thành nhìn xem Tiêu Dương, gặp hắn thần sắc bình tĩnh như trước, khuôn mặt không khỏi lần nữa bao trùm vài phần vẻ giận, "Tuy rằng chưa từng có trực tiếp chứng cứ, nhưng là, có thể tưởng tượng, có thể lẫn lộn đến tình trạng như vậy, Tô Thiên Nam hai tay tuyệt đối dính vào không ít máu tươi!"

"Người cứu đây, đứng một cái đao phui!"

XÍU...UU!!

Tiêu Dương đôi mắt bỗng nhiên sắc bén lại, thẳng tắp thân ảnh cũng đồng thời đứng lên, như đao gọt riu đục giống như lạnh kiên quyết gương mặt mọc lên mấy phần lãnh ý, "Bạch đại tỷ, ý của người là. . . Ta không nên đi cứu một cái sắp chết người bị thương? Lại để cho một cái viên mãn gia đình như vậy phá thành mảnh nhỏ?"

Tiêu Dương khí thế trong lúc đó biến hóa, lập tức lại để cho Bạch Khanh Thành có chút trở tay không kịp.

"Tuy rằng ta đối với các người cái này cái gì hắc đạo bạch đạo cũng không biết, càng không biết Thanh Diễm xã tồn tại đến tột cùng là cỡ nào sai lầm lớn, nhưng là, ta có thể minh xác nói, làm như ta hóa thân thành một người thầy thuốc thời điểm, trong mắt của ta chỉ có bệnh nhân cùng không phải người bệnh, không hơn."

"Người. . ." Bạch Khanh Thành ngực phập phồng được càng thêm lợi hại rồi, bất quá, trong lúc nhất thời thực sự á khẩu không trả lời được.

Hắc bạch hai nhà, tuy rằng có lẽ tại một cái tầng diện có chút không bình thường hoạt động, nhưng là, biểu hiện ra tuyệt đối là thủy hỏa bất dung!

Bạch Khanh Thành từ trước đến nay ghét ác như cừu, tính tình ngay thẳng, làm việc dứt khoát, nghe tới Tiêu Dương cứu sống chính là Thanh Diễm xã Tô Thiên Nam thời điểm, Bạch Khanh Thành xác thực trước tiên có dừng khí không nên cứu cảm giác, bất quá, loại này cảm giác cũng liền chột lóc lên. Nhất là tại giải cả sự kiện chân tướng sau!

Sở dĩ ở chỗ này một lần nữa nhắc tới, nàng là muốn thăm dò Tiêu Dương phản ứng, lại không nghĩ rằng Tiêu Dương phản ứng thật không ngờ kịch liệt!

"Đại tỷ, ta tặng ngươi một câu lời nói a." Tiêu Dương một lần nữa ngồi xuống, "Chính đạo ngự quân tử, lục lâm có hảo hán!"

Tiêu Dương bật cười lớn, "Nếu như Tô Thiên Nam đứng một phương kiêu hùng, chỉ cần hấn hợp ta khẩu vị, chúng ta đồng dạng có thể thâm giao! Trái lại, dù là Tô Thiên Nam đứng Đại tướng nơi biên cương, bản thân nhìn hấn không thuận mắt, tuyệt đối sẽ không theo nhiều hơn nói nửa câu."

Bạch Khanh Thành con mắt chăm chú rơi vào Tiêu Dương gương mặt lên, nửa ngày, nỗ bữu môi, "Việc này tính toán ta sai!"

Bạch Khanh Thành bữu môi lúc lộ ra cực kỳ khó được một tia tiểu nữ nhân hàm súc thú vị một mặt, lại để cho Tiêu Dương con mắt nhìn không được đập một cái, mà nàng trực tiếp nhận lầm, càng làm cho Tiêu Dương kinh ngạc, mắt nhìn vị này thân ăn mặc đồng phục nữ tử, Bạch Khanh Thành rất háo thắng, điểm này, Tiêu Dương có thể đơn giản nhìn ra, bất quá, nàng có thể làm được như vậy dứt khoát nhận lầm, hơn nữa còn là tại chính mình hận không thể lập tức đá bễ đầu trước mặt nam nhân, cái này cực kỳ khó được.

"Bất quá, một chuyện về một chuyện." Bạch Khanh Thành khuôn mặt lần nữa khôi phục lãnh đạm, cẩn rắng nghiêng lợi chăm chăm vào Tiêu Dương, "Ngươi đối với ta làm sự tình. . ."

"Đại tỷ, ta thật không phải là cố ý bấn. . ."

"Ngươi còn dám nói!" Bạch Khanh Thành sắc mặt giận dữ trừng mắt Tiêu Dương, Tiêu Dương lập tức thức thời địa ngậm miệng.

Bạch Khanh Thành hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy Tiêu Dương một khắc, nàng cũng đã tại cường hành ngăn chặn lấy tức giận trong lòng rồi, nhưng là, đang cùng cái thắng này nói chuyện với nhau không đến vài phút, lại nhiều lần bị hấn khơi mào lửa giận!

Xem ra chính mình cùng hấn căn bản chính là mệnh ở bên trong tương trùng, nhất định thủy hỏa bất dung rồi!

Thở ra một hơi, Bạch Khanh Thành nhìn xem Tiêu Dương, nhạt thanh mở miệng, "Tiêu Dương, đã y thuật của ngươi cao siêu như vậy, như vậy, ngươi có chưa từng thử qua đi trị liệu Thiết Anh hai chân?"

Nghe vậy, Tiêu Dương giương mắt, ánh mắt đọng vào.

Nửa ngày, Tiêu Dương nhẹ mỉm cười một cái, hấn rút cuộc mình bạch Bạch Khanh Thành vì cái gì vừa thấy được hấn không có liều mạng, nguyên nhân chân chính, chỉ sợ chính là vì Quân Thiết Anh!

"Ta xem qua." Tiêu Dương chỉ tiết gật đầu.

"Như thế nào đây?" Bạch Khanh Thành ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi, tuy rằng biết rõ hi vọng cũng không lớn.

Quả nhiên, Tiêu Dương trả lời cũng cùng nàng suy đoán không sai biệt lắm, "Hai chân bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, ta chỉ có thể hết sức thử một lần."

Nói như vậy, tại Bạch Khanh Thành nghe tới, cùng trực tiếp tuyên bố không cách nào trị liệu không cũng không khác biệt gì. Những năm gần đây này, có quá nhiều người nói như vậy.

"Đúng rồi, đại tỷ, các ngươi đang làm cái gì án?" Tiêu Dương thật sự chống cự không nổi phần này lòng hiếu kỳ.

Bạch Khanh Thành mắt nhìn Tiêu Dương, trầm ngâm hồi lâu, trầm giọng mở miệng, "Hung sát án, năm ngày ba mệnh!"

Tiêu Dương lông mi nhảy lên, lập tức càng thêm hứng thú, "Nói rõ chi tiết nói."

". . ."

Bạch Khanh Thành thề, chính mình nhất chuyện muốn làm đúng một cước đá bễ hạ thân của hấn, nhưng là, trước mắt hiển nhiên không phải thời cơ tốt.

Nghĩ nghĩ, Bạch Khanh Thành ngồi ở trên một cái ghế, nhạt thanh mở miệng, "Theo năm ngày trước một ngày rưỡi đêm bắt đầu, vùng này tổng cộng đã xảy ra ba nầy sinh án mạng! Hung thủ phi thường tàn nhẫn, mỗi giết một người, đều là trực tiếp phi thường dứt khoát cắt nát cổ họng, hơn nữa, bị giết ba người tâm đó cũng không có bất kỳ liên hệ, hiện trường cũng không có để lại bất luận cái gì vân tay dấu vết."

"Tối hôm qua, hung thủ tại khoảng cách Phục Đại một chỗ không xa vắng vẻ đường nhỏ lần nữa động thủ, cắt vỡ một người cô gái trẻ tuổi yểu hâu!" Bạch Khanh Thành thần sắc mặt ngưng trọng mà nói, "Vụ án này đã khiến cho phía trên mãnh liệt coi trọng! Như thế hung tàn hung thủ tiềm phục tại vùng này, vô cùng sớm cầm ra, chỉ sợ hội có nhiều người hơn ngộ hại."

"Vụ án này cùng Phục Đại gác công có quan hệ?" Tiêu Dương đột ngột mở miệng.

Bạch Khanh Thành chần chờ một chút, "Chỉ là đại khái tòa định phá án phạm vi mà thôi. Trải qua loại bỏ, có người đã từng thấy qua một người ăn mặc cùng loại với các ngươi Phục Đại gác công đồng phục tại hung án hiện trường đã xuất hiện, hơn nữa phi thường khả nghi, cho nên, chúng ta phá án trọng điểm, để lại ở bên cạnh rồi."

"Có lẽ đây chỉ là hung thủ ném ra một cái đạn khói?"

Bạch Khanh Thành hơi kinh ngạc nhìn xem Tiêu Dương, "Nhìn không ra, ngươi tựa hồ đối với phá án còn rất có kinh nghiệm?"

Tiêu Dương cười cười lắc đầu.

"Không bài trừ khả năng này, bất quá, hiện tại chỉ có cái này một đầu mối, tuyệt đối không thể đơn giản buông tha cho!" Bạch Khanh Thành trầm giọng mở miệng, "Đem kể cả Phục Đại ở bên trong, còn có phụ cận mấy nhà có cùng loại đồng phục gác công bảo an tư liệu đều triệu tập đi ra, từng cái loại bỏ, lượng công việc tuy lớn, nhưng nhưng cũng là dễ dàng nhất tìm ra dấu vết để lại chỗ đột phá."

Tiêu Dương nhẹ gạt đầu, đứng lên, "Đại tỷ, nếu như không có chuyện gì khác lời mà nói..., ta nên rời đi trước rồi. Thiết Anh còn ở phòng học chờ ta."

Bạch Khanh Thành khoát tay ra hiệu Tiêu Dương đi ra ngoài, đột ngột, tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, gấp vội mở miệng, "Chờ một chút!"

...

...

Số 3 lần dạy học lần một.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, một người thân sắc xấu hổ nữ sinh biểu diễn xong, đi xuống bục giảng.

"Chúng ta lại một lần nữa cho biểu diễn các học sinh đưa lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt." Tô Tiểu San mỉm cười đi tới, trở về mắt nhìn trên bảng đen viết bảy tiết mục, quay người lại cười nói, "Hiện tại thời gian cũng không sớm, mọi người cũng tận nhanh bỏ phiếu a, bảy tiết mục trúng tuyển ra năm cái, vô luận các người là ưa thích Trương Văn Đào đàn ghi-ta đàn hát, hoặc là ưa thích lớp trưởng Dương Hoàn Nghi ma thuật biểu diễn, còn là ưa thích Quân Thiết Anh cho mọi người mang tới một khúc duyên dáng đàn tranh. Quảng hạ trong tay các người một chuyên a!"

Phía dưới các học sinh lập tức lấy giấy bút bá bá bá địa tương so sánh coi được năm cái tiết mục viết xuống ra, sau đó, Tô Tiểu San lại để cho trước mặt vài tên đệ tử đem phiếu về thu hồi, hơn nữa nhanh chóng công tác thống kê, rất nhanh liền cho ra kết quả.

Đàn ghi-ta đàn hát không trúng cử, Dương Hoàn Nghi ma thuật biểu diễn cùng Quân Thiết Anh đàn tranh uốn khúc được phiếu về cao nhất, còn có ba cái tiết mục thắng hiếm mà ra.

Tô Tiểu San tuyên bố kết quả về sau, liền tuyên bố ban hội giải tán.

Lúc này đã qua tan học thời gian nhanh 20 phút, các học sinh đã sớm đói bụng đến phải cái bụng kè sát, nhất thời như một làn khói liền xông ra ngoài.

Không đến năm phút đồng hồ, phòng học bên trong chỉ còn lại có Quân Thiết Anh còn có tại trên bục giảng sửa sang lại số phiếu Tô Tiểu San, Tô Tiểu San đem mấy chục tấm vé quảng hạ thùng rác về sau, mắt nhìn đang ngồi ở sau cửa yên tĩnh đọc sách Quân Thiết Anh, nhu hòa cười khẽ, "Thiết Anh, Tiêu Dương còn chưa tới, không bằng ta tiễn đưa người đi ăn cơm đi."

Quân Thiết Anh giương mắt, yên tĩnh cười cười, "Không cần, Tô lão sư, ta nói với hắn ở đây đợi hắn."

Tô Tiểu San nhẹ gạt đầu, giơ tay lên bên trong đích một phần tư liệu, nói, "Ta đây về trước văn phòng xử lý chút ít sự tình, Tiêu Dương đến sau người gọi điện thoại cho ta, ta có việc tìm hắn."

Quân Thiết Anh gạt đầu.

Tô Tiểu San sau khi rời đi, Quân Thiết Anh tiếp tục cúi đầu an tĩnh đọc sách.

Nàng không có chú ý tới, đối diện phương hướng, cũng đã có hai cặp ánh mắt đã rơi vào trên người mình.

Quân Thiết Anh làm tại hàng cuối cùng, sau cửa mở ra, đối diện có thể phi thường thấy rõ tình huống của bên này.

"Chỉ có Quân Thiết Anh một người?"

Vị kia gọi Mộng Nhi cao gầy nữ tử ánh mắt thu hồi, mắt nhìn bên cạnh Tôn Thiển Thiển, nhẹ giọng mở miệng, "Thiển Thiển, người không phải rất muốn lại để cho Quân Thiết Anh hoàn toàn xấu mặt một lần sao? Hiện tại. . ."

Tôn Thiển Thiển ánh mắt tràn ngập hận ý địa chăm chăm vào đối diện bóng người kia, âm thanh lạnh lùng nói, "Vốn nghĩ tại đón người mới đến tiệc tối bên trên hảo hảo nhục nhả nàng một lần, hiện tại đã có một cái cơ hội như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua!"

"Thế nhưng mà. . ." Mộng Nhi do dự một chút, "Hiện tại nhất thời bán hội chỉ sợ cũng tìm không thấy biện pháp gì. . ."

"Ta tự có biện pháp! Mộng Nhi, người tự đợi đến xem kịch vui a." Tôn Thiển Thiển bước nhanh đã đi ra tại chỗ.

Mộng Nhi đưa mắt nhìn Tôn Thiển Thiển rời đi bóng lưng, lại xoay mặt thật sâu liếc mắt nhìn lâu đối diện Quân Thiết Anh, nửa ngày, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nổi lên, xẹt qua một tia giễu cợt vui vẻ.

"Nhảy nhót đều là thằng hề!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hoặc là dùng máu nhuộm đỏ, hoặc là dùng miệng liếm sạch sẽ!

Mộng Nhi họ Đan.

Thân thể nhẹ nhàng tựa tại trên hành lang, nhìn xem đối diện đạo kia lẳng lặng đọc sách thân ảnh.

Thanh âm nhạt được chỉ có mình có thể nghe thấy.

"Cho dù là Quân gia một quả bỏ con, cũng sẽ không mặc người tùy ý khi nhục đấy."

Đan Mộng Nhi khoe miệng nhẹ vênh lên, "Cũng tốt, lại để cho Tôn gia đến xò xét thăm dò, Quân gia đến cùng đối với cái này bỏ con coi trọng trình độ còn cao bao nhiêu. . ."

Tôn Thiển Thiển cũng không hiểu biết chính mình cái khuê mật hảo hữu tâm tư, càng không biết nhà tiểu thuyết lão Liễu đại thần đã từng nói, thời buổi này lưu hành ‘ phòng cháy bảo vệ phòng khuê mật ’.

Nàng không có phòng.

Quay người thẳng lên thang lầu, đi về hướng lầu bốn, lúc này, lầu bốn cuối hành lang, sương mù tràn ngập, năm sáu đạo thân ảnh hoặc là tựa tại trên lan can, hoặc là đứng được như là lệch ra dựa giống như, trong tay kẹp lấy thuốc lá, ha ha tiếng cười to âm không ngừng mà vang lên.

Tôn Thiển Thiển tiếng bước chân đưa tới mấy người chú ý, ghé mắt nhìn sang, thân ảnh nhao nhao đứng thẳng lên.

"Thuốc lá diệt đi." Tôn Thiển Thiển nhều mày.

Mấy người kia cũng là dứt khoát, lập tức đem trong tay thuốc lá bắn bay.

Sương mù tiêu tán về sau, mấy người khuôn mặt lộ ra, cầm đầu đứng là bị Tô Tiểu San hung hăng phiến mặt Trương Mông, bên cạnh chính là hán phòng ngũ cùng phòng Bồ Bắc Câu bọn người.

"Thiến Thiến, ngươi tìm đến ta?"

Trương Mông có chút kinh ngạc, cũng có một vẻ vui mừng!

Từ trước đến nay chỉ có chính mình đi dùng mặt nóng đi động nữ thần mặt lạnh, Nhưng chưa bao giờ qua nữ thần tự mình đến tìm hán tiền lệ. Giờ khắc này, Trương Mông quả thực có dũng khí cảm giác hạnh phúc từ trên trời giáng xuống cảm giác.

"Trương Mông." Tôn Thiển Thiến ánh mắt chuyển qua Trương Mông trên người, trầm giọng nói ra, "Thay ta làm một chuyện!"

"Chuyện gì?" Trương Mông không có nửa điểm do dự, đứng dậy.

Đây chính là nữ thần lần thứ nhất tự mình đến mời chính mình làm việc, Trương Mông tự nhiên muốn bắt ở cơ hội này.

"Chính một cái người!"

"Cái kia Tiêu Dương?" Trương Mông lập tức thốt ra, đôi mắt cũng lộ ra vài phần hận ý, mấy ngày nay Tiêu Dương danh tiếng thái thịnh, chính mình một mực tìm không thấy cơ hội hạ thủ.

"Không phải."

"Vậy là ai?"

"Quân Thiết Anh!"

Nghe vậy, Trương Mông ánh mắt không khỏi chấn động, có chút không xác định địa hỏi thăm, "Quân Thiết Anh?"

"Đúng vậy, là nàng!" Tôn Thiển Thiển đôi mắt như như đao tử lợi hại, đồng thời đem chính mình đòi hỏi Trương Mông đi làm một chuyện bản tóm tắt lần nữa.

Trương Mông sắc mặt xuất hiện vài phần do dự.

Cũng không phải là nói Trương Mông có cái gì đại nam nhân chủ nghĩa, khinh thường tại đi đối phó một nữ tử, mà là, hiện ở thời điểm này đi đối phó tại trong phòng học trước mặt Quân Thiết Anh. . . Thứ nhất, như chọc giận nữ ma đầu Tô Tiểu San, hậu quả không thể lường được; thứ hai, Quân Thiết Anh đứng Thượng Hải văn khoa trạng nguyên thân phận, chính mình nếu như vào lúc đó đi gây khó khăn Quân Thiết Anh, bị trường học truy cứu tới, khó tránh khỏi phải bị đại địch xử phạt.

"Như thế nào? Ngươi không muốn?" Tôn Thiển Thiển sắc mặt trầm thấp vài phần.

"Cái này. . ." Trương Mông trù trù vài cái.

Tôn Thiển Thiển liếc qua Trương Mông, tầm mắt nhanh chóng quét qua vẻ khinh bỉ, chợt nghiêm mặt trầm giọng mở miệng, "Ngươi yên tâm đi, trường học bên kia ta hội xử lý thích đáng, tuyệt đối sẽ không đối với các ngươi làm ra bất kỳ xử phạt nào!"

"Còn có. . ." Tôn Thiển Thiển khuôn mặt lộ ra lúm đồng tiền, "Chỉ cần ngươi làm thành việc này, ta đáp ứng ngươi ngày hôm qua mời, đi theo ngươi xem trận điện ảnh."

Trương Mông nhãn tình sáng lên.

Không thể không nói, Tôn Thiển Thiển công tâm chiến thuật hay là dùng được rất thành công. Trước hứa hẹn giải trừ Trương Mông nỗi lo về sau, sau đó lại ném ra một cái đối với Trương Mông mà nói có chút khó có thể cự tuyệt hấp dẫn.

"Tốt!"

Trương Mông lập tức ý nghĩ nóng lên, nhẹ gật đầu.

"Ta chờ đây." Tôn Thiển Thiển lập tức quay người ly khai.

Trương Mông tắc thì bên mặt hướng phía bên cạnh mấy người cười nói, "Các huynh đệ, lão tử cả đời hạnh phúc, Nhưng liền ký thác vào mọi người trên người."

"Ha ha! Mông lão đại chuyện, tự là huynh đệ chuyện!"

Đương mấy người cất bước đi xuống lầu dưới thời điểm, Tôn Thiển Thiển tại mặt khác hơi nghiêng đi ra thẳng xuống tới, trở về lờ mờ liếc Trương Mông đám người bóng lưng, khuôn mặt quét qua vài phần khinh miệt kiêu căng chi ý, "Công cụ còn mà còn có công cụ giác ngộ, Nhưng tiếc, ngươi liền công cụ cũng không tính là."

...

...

Gác cổng phòng trực ban.

"Tiêu Dương, ngươi đều nhớ kỹ a." Bạch Khanh Thành nhặt thanh mở miệng.

"Ách. . ." Tiêu Dương sờ một cái đầu, "Đại tỷ, ngươi cảm thấy ta có thể đảm nhiệm?"

"Nếu như việc này xử lý thành, " Bạch Khanh Thành nhìn lướt qua Tiêu Dương, "Ta có thể không truy cứu ngươi đối với ta xâm phạm!"

Tiêu Dương phần uất rồi, mặc dù là xuất tại ngươi trên ngực, nhưng là chân chính có tổn thất đúng bản Trạng Nguyên ah!

Bất quá, phản kháng thanh âm chỉ trong lòng hò hét.

"Ngươi có mấy thành nắm chắc xác định hung thủ liền giấu ở Phục Đại gác cổng bên trong?" Tiêu Dương trầm ngâm hồi lâu, hỏi ngược một câu.

"Trực gác."

". . ."

Tiêu Dương đứng lên, "Hôm nay hình cảnh đại quy mô thăm vấn, không sợ đánh rần động cỏ?"

"Lúc khi tới hậu trọng yếu, phải cất cỏ, chỉ có kinh ngạc xà, mới có thể để cho chính nó chạy đến." Bạch Khanh Thành cũng đứng lên, ánh mắt lãnh diễm

địa lờm hường ra phía ngoài, thanh âm lãnh đạm mở miệng, "Không áp dụng một ít thủ đoạn cần thiết, có đôi khi, càng khó tìm ra hung thủ."

Tiêu Dương cười cười, quay người liền mở cửa.

"Ai, đúng rồi, của ta hợp tác lúc nào sẽ đến?" Tiêu Dương xoay người lần nữa trở về.

"Người rất nhanh gặp được hần." Bạch Khanh Thành đơn giản mở miệng, "Hần đã sớm tại Phục Đại, tự nhiên sẽ liên hệ người."

Tiêu Dương gật đầu, trước khi đi nhìn không được lại thêm một câu, "Đại tỷ, ta vậy cũng là hiệp giúp đỡ bọn người phá án. . . Có hay không. . . Phần thưởng bạc?"

". . ."

Bạch Khanh Thành kèm chế tính tình, "Chỉ cần thuận lợi phá án, sẽ cho người thưởng."

Tiêu Dương lúc này mới hài lòng quay người ly khai.

Bạch Khanh Thành lạnh liếc mắt Tiêu Dương, hừ một tiếng một lần nữa ngồi trở lại trên mặt ghế, trầm ngâm hồi lâu, lông mày hơi chút trói chặt lên, "Năm ngày ba mệnh. . . Gác cổng đồng phục. . . Cùng cái kia vụ án, hội không có liên hệ? Hi vọng Lan thúc cùng Tiêu Dương có thể nhanh chóng tra ra chút dấu vết. . ." Bạch Khanh Thành có dũng khí không khỏi trực giác, năng tin tưởng vững chắc vị kia hợp tác cùng Tiêu Dương nhất định sẽ trở thành phá án chỗ đột phá.

Tiêu Dương đi ra cửa vệ phòng trực ban về sau, nhìn xuống thời gian, quay người hướng phía ngoài trường học đi ra ngoài.

Hần biết rõ Quân Thiết Anh không thật náo nhiệt, dứt khoát liền trực tiếp đi đóng gói một phần cơm trở về cho nàng.

Lúc này, Quân Thiết Anh nhưng trong phòng học an tĩnh đọc sách.

"Ai ôi!!!, ta ngược lại nói là ai chăm chỉ như vậy, nguyên lai là Quân Thiết Anh đồng học!"

Một đạo mang theo bén nhọn thanh âm không có bất kỳ báo trước tại Quân Thiết Anh bên tai vang vọng.

Nghe vậy, Quân Thiết Anh không khỏi nhú mày, bên mặt nhìn lại.

Đằng sau cửa ra vào, mấy đạo thân ảnh hoàn toàn địa ngăn chặn, lên tiếng chính là Trương Mông một cái trong đó cùng phòng, bén nhọn tiếng nói vô cùng có lực sát thương.

"Là người?" Quân Thiết Anh nhận ra Trương Mông.

Lúc này, Trương Mông đám người đã cất bước đi tới, đứng ở Quân Thiết Anh bên cạnh không đến một mét vị trí.

BA!

Trương Mông đột ngột thò tay, đem Quân Thiết Anh trên tay sách vở lập tức đoạt lấy.

"Người muốn làm gì?" Quân Thiết Anh nhú mày chăm chăm vào Trương Mông.

Trương Mông cười đem sách vở cầm lên nhìn thoáng qua bìa mặt, "Lịch sử lớn mạch lạc? Ha ha, thật không hổ là văn khoa trạng nguyên, người khác ăn cơm thời gian, đều dừng để học tập."

Quân Thiết Anh lông mày hoàn toàn nhăn lại, nàng nghi không ra Trương Mông vì sao đột nhiên xông tới làm khó dễ chính mình.

BA!

Trầm trọng sách lịch sử tịch bị Trương Mông ném tới trên mặt đất, giầy chơi bóng lên trên đạp vài cái, đồng thời giương mắt mỉm cười nói, "Không có ý tứ, giầy có chút bẩn, cho người mượn sách đến lau lau."

"Người. . ."

Cái này một sát na, Quân Thiết Anh sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt lên, trợn mắt giơ lên, nhìn chăm chăm Trương Mông.

"Mông ca, giầy của ta cũng có chút ô uế làm sao bây giờ?" Lúc này, đứng ở Trương Mông bên cạnh Bó Bắc Câu có chút khó khăn địa mở miệng.

"Bắc Câu, người xem đây không phải là có mảnh vải sao?" Lập tức có người lớn tiếng mở miệng.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống choàng tại Quân Thiết Anh trên hai chân khối kia màu trắng tinh chắn lông lên, khuôn mặt treo hài hước vui vẻ.

"Chắc chắn, còn thật sự không tệ." Bó Bắc Câu tiến lên một bước.

Quân Thiết Anh khuôn mặt trắng bệch mà bắt đầu..., theo bản năng chuyển động xe lăn hướng phía bên cạnh lui về phía sau vài bước khoảng cách.

Bố Bắc Câu bọn người nhưng lại từng bước đi theo sát, như là Lão Ưng đùa giỡn con gà con giống như hài hước nở nụ cười.

"Các người. . . Đừng tới đây!" Quân Thiết Anh sắc mặt trắng bệch vô cùng, nài cho tới bây giờ không muốn qua, chính mình vậy mà trong phòng học lọt vào như vậy khốn cảnh, mà vừa mới vẫn còn là Tiểu Dương bị gọi đi dưới tình huống, giờ phút này, Quân Thiết Anh lần nữa cảm nhận được cái loại này giống như có lẽ đã dần dần xa cách mình bất lực, bàng hoàng.

"Thiết Anh tiểu thư, ta chẳng qua là muốn mượn người khối này bỏ đến lau giày mà thôi, người nên không phải là hẹp hòi sao như vậy?"

Quân Thiết Anh sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhưng lại hoàn toàn trái lại, bình tĩnh đến làm cho người đáng sợ, chăm chú nhìn phía trước mấy người, trắng thuần dung nhan, con người phảng phất quét trúng Trương Mông chờ tâm linh của người ta, chỉ một thoáng lại để cho mấy người theo bản năng trong lòng đập một cái, không tự chủ được dừng bước.

"Bất kể là ai lại để cho các người tới, mời các người ly khai!" Quân Thiết Anh thanh âm bí mật mang theo lấy khó có thể ngăn chặn phần nộ.

Trương Mông ngẩng người một chút, đôi mắt mạnh mẽ hiện lên một tia hung ác quang, cười lạnh nói, "Thiết Anh tiểu thư, người lại hẹp hòi như vậy lời nói, cũng đừng trách huynh đệ chúng ta động thủ đã đoạt!"

"Các người dám. . ." Quân Thiết Anh chuyển động xe lăn liên tục lui ra phía sau.

Phanh!

Xe lăn nhẹ nhàng mà dừng phải bên cạnh vách tường.

Không thể lui được nữa!

"Mông ca, người cũng đừng quên, nàng là cái tê liệt phế nhân, khối này bỏ có thể là của nàng che đậy bố, đương nhiên không có khả năng tùy tiện cho người khác mượn rồi." Lúc này có người mở miệng.

"Che đậy bố?" Trương Mông nhìn xem Quân Thiết Anh trên hai chân khoác lên màu trắng tinh chắn lỏng, lập tức cười lạnh, "Chẳng lẽ ngồi ở xe lăn còn chưa đủ để dùng chứng minh nàng tàn phế? Còn hà tất dùng khối này bỏ đến che đậy!"

Quân Thiết Anh nghe bên tai cái kia âm thanh chói tai, sắc mặt thương tổn vô lực, hai tay theo bản năng nắm thật chặt che khuất hai chân màu trắng tinh chắn lỏng.

"Nàng không muốn cho mượn. . . Nhưng phải. . . Ta lại thiên muốn!"

Bố Bắc Câu cười ha ha một tiếng, đột ngột gian cắt bước tiến lên, một tay bắt được mềm mại màu trắng tinh chắn lỏng, dùng lực kéo một phát!

"Buông tay! !"

Gặp Quân Thiết Anh cắn chặt môi gắt gao nắm chặt chắn lỏng một mặt khác, Bố Bắc Câu lập tức hét lớn một tiếng.

Thoáng cái cầm cự được.

"Ha ha! Bắc Câu, khí lực của người nên sẽ không liền cái đàn bà đều so ra kém a?" Lập tức có người hài hước mở miệng cười.

"Móa!"

Bố Bắc Câu phần nộ xì một tiếng khinh miệt, mạnh mẽ phát lực!

Lực lượng khổng lồ lại để cho Quân Thiết Anh vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức hai tay đau xót, cái kia màu trắng chắn lỏng đã rơi vào Bố Bắc Câu trên tay, cùng lúc đó, Quân Thiết Anh thân thể bị một trận này lực lượng lôi kéo được hướng phía trước một nghiêng, vội vàng dùng tay mạnh mẽ đỡ bên cạnh cái bàn. . .

Vèo!

Một màn này, chỉ một thoáng giống như định dạng giống như đã rơi vào một đạo vừa vừa bước vào cửa thân ảnh trong đôi mắt!

Đồng tử chỉ một thoáng tròn to!

Bên tai, một cái trêu tức giễu cợt tiếng vang lên.

"Chắc chắn, khối này che đậy bố đập xuống đến cảm giác ngược lại là rất không tệ. . ."

Quân Thiết Anh hai tay đỡ cay đau đớn, đôi mắt cơ hồ đã chứa đựng nước mắt, dùng sức địa cố nén, cắn chặt môi, mãnh liệt giương mắt, gặp được cửa bóng người kia, lập tức đứng ngốc trệ bất động.

BA! BA! BA!

Chìm mà ồn trọng, như trống trận giống như oanh địa đập nội tâm tiếng bước chân cất bước về phía trước!

Tiêu Dương nhẹ nhàng cầm trong tay dẫn theo cái túi để ở một bên, thần sắc bình tĩnh được phảng phất một khối vạn năm sông băng giống như không có nửa điểm huyết sắc, lúc này, Trương Mông bọn người cũng chú ý tới Tiêu Dương, lập tức nghiêng người, đôi mắt tràn đầy nồng nặc địch ý. . .

Tiêu Dương đi qua, song vươn tay ra, nhu hòa địa bắt lấy Quân Thiết Anh xanh tại trên mặt bàn hai tay, đem thân thể của nàng phủ chính, một lần nữa ngồi trở lại xe lăn.

Quân Thiết Anh hốc mắt sưng mù đảo quanh, cắn chặt bờ môi đang muốn mở miệng. . .

"Đừng nói chuyện." Tiêu Dương hướng nàng làm cá tính thanh lịch thủ thế, nhẹ nhàng mà nhu hòa mở miệng.

Từ từ xoay người, hai con người trong như gương giống như bình tĩnh, rơi vào đang bị Bó Bức Câu giam nát dưới chân màu trắng tinh chắn lỏng bên trên.

Rõ ràng xuất hiện mấy cái màu xám dấu chân.

Cái này một sát na, tràng diện yên tĩnh đáng sợ, phảng phất có loại kỳ dị hào khí tràn ngập tại tất cả mọi người trái tim.

Tiêu Dương thanh âm bình tĩnh mà lãnh đạm hạ xuống màng nhĩ của mỗi người bên trên.

"Hoặc là dùng máu nhuộm đỏ. . . Hoặc là, dùng miệng liếm sạch sẽ!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hắc là ma quỷ! Hắc là thiên sứ!

Thanh âm bình tĩnh, lại như vạn trượng châm mương đang lúc mọi người đích lưng sau đâm thẳng dựng lên, trong chốc lát nhện không được theo bản năng đánh cho cái ớn lạnh!

Trước mắt đạo này thon dài thân hình, phảng phất một tòa vạn năm sông băng sừng sững tại trước mắt mọi người, tỏ khắp ra băng hàn thấu xương hơi lạnh.

Làm cho người ta không rét mà run!

Hoặc là dùng máu nhuộm đỏ! Hoặc là dùng miệng liếm sạch sẽ!

Đây là Tiêu Dương cho Trương Mông đám người hai con đường.

Trong giọng nói ẩn chứa lãnh sát chỉ ý, tựa hồ trong lòng một hồi lửa giận ngập trời đã cực đại muốn áp chế không nổi phun phát ra tới.

Cái kia băng hàn tới cực điểm ánh mắt, không người dám đụng vào.

Bó Bức Câu giam phải cái kia chắn lỏng chân không nhện được nâng lên, vội vàng dời.

Bất quá, cái kia rõ ràng rõ ràng dấu chân lại chứng mất đến cực điểm.

Tiêu Dương rất phần nộ!

Hắc không nghĩ tới chính mình rồi đi trong khoảng thời gian này, Quân Thiết Anh lại bị người bức đến như vậy hoàn cảnh!

Với tư cách chí tại thủ hộ đại tiểu thư Bạt Độc Thư Đồng, Tiêu Dương cảm giác mình thất trách.

Đây là tiếp theo, càng quan trọng hơn đúng, Tiêu Dương gặp được vừa mới Bồ Bắc Câu cướp đi chân lông lòi kéo Quân Thiết Anh lập tức. . .

Một màn kia như là kiểu tiếng sấm rền oanh tạc tại Tiêu Dương trong đầu, Quân Thiết Anh cái kia bàng hoàng không giúp ánh mắt, điềm đạm đáng yêu thần thái, cô đơn không ai giúp tuyệt vọng, phảng phất một cây cây kim dài hung hăng trực tiếp đâm vào Tiêu Dương trong lòng.

Cái này một màu trắng tinh chân lông, đúng Quân Thiết Anh không thể đụng vào cấm kỵ.

Ai động, ai liền phải tiếp nhận Tiêu Dương lửa giận ngập trời!

Không thể nghi ngờ!

Thon dài thân hình lẳng lẳng thẳng tắp, trong phòng học tràn ngập một hồi khắc nghiệt khí tức lạnh như băng.

Quân Thiết Anh thần sắc từ từ bình tĩnh lên, con ngươi nhìn trước mắt cái này như như tiêu thương cao ngất thân hình, một tia nhàn nhạt tình cảm ấm áp lan tràn mà ra, giờ khắc này, nàng cảm giác, lớn hơn nữa bảo tố, cũng sẽ không quét đến trên người của nàng. Vừa rồi hấn đối với chính mình cái kia ôn nhu tới cực điểm che chở động tác, càng làm cho Quân Thiết Anh đáy lòng gọn sống không ngừng hiện di chuyển. . .

"Đậu móa! Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Bình tĩnh hồi lâu, lập tức có một giọng nói tại Trương Mông sau lưng vang lên, cái kia bén nhọn vết công thanh âm chói tai cực kỳ!

Tràng diện phảng phất một khối bình tĩnh thủy tinh bị đánh nát, bịch địa toái rơi một mảnh.

Trương Mông giờ phút này mới một cái giật mình sáng ngời thần trở về, lập tức càng là thẹn quá hoá giận, chính mình ở bên trong 6-7 người, lại vẫn bị một tên tiểu tử khí thế hù dọa đến.

Quá thật xấu hổ chết người ta rồi!

"Dùng máu nhuộm đỏ?" Trương Mông cười lạnh, "Lão tử ngược lại là phi thường cam tâm tình nguyện dùng máu tươi của các ngươi nhuộm đỏ cái này chân lông!"

Tại phòng bảo vệ thời điểm, nếu không phải Tô Tiểu San xuất hiện, chính mình đã sớm hảo hảo mà thu thập tiểu tử này, còn phải dùng tới chờ đến hiện tại?

"Hắc hắc, Mông ca, chẳng, cho hấn cơ hội hấn liếm sạch sẽ?" Một bên Bồ Bắc Câu cười hắc hắc vài tiếng, thần thái cũng khôi phục một trận trên tức.

Hiển nhiên, Tiêu Dương uy hiếp, cũng không có để vào mắt.

Tiêu Dương ánh mắt liếc qua mấy người, đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, "Ý của các ngươi phải. . . Không thể lười ra liếm?"

"Tiểu tử, ngươi có phải hay không muốn bị khai hồ lô rồi hả?" Một người theo tay cầm lên một cái ghế, thần sắc tựa hồ phi thường hung mãnh địa trừng mắt Tiêu Dương. Kéo bè kéo lũ đánh nhau kinh nghiệm, bọn hấn cũng không ít, như hiện tại loại này lấy nhiều đánh ít cơ hội, bọn hấn càng thêm cam tâm tình nguyện đi quý trọng.

Tiêu Dương nở nụ cười, phảng phất dương quang phổ chiếu bình thường sáng lạn.

"Ta sợ ngươi nhất đám bọn họ lựa chọn thè lưỡi ra liếm. . ."

Vừa dứt lời, Tiêu Dương thân ảnh đột nhiên như là mảnh hổ hạ sơn giống như khom lưng như bắn cung giống như bắn thẳng đến mà ra, khoảng cách gần hấn nhất chính là Bồ Bắc Câu.

Giờ khắc này, Bồ Bắc Câu trong đầu cũng theo bản năng toát ra ‘ không tốt ’ hai chữ, nhưng là, động tác thủy chung theo không kịp ý thức.

Phanh! !

Một cái trọng quyền đánh vào dưới sống mũi!

Ah!

Tiếng kêu thảm thiết âm nương theo lấy hai phát huyết thủy vẩy ra đi ra ngoài.

Công bằng, vừa mới đã rơi vào một mảnh kia màu trắng chân lông lên, nhuộm hồng cả một điểm.

Đập đập đập!

Bồ Bắc Câu thân ảnh đồng thời cũng chặt vật rút lui mấy bước, đụng phải phía sau mấy người.

Một tích tắc này, Trương Mông trong lòng lớn đập, ánh mắt cũng không nhịn nhẹ híp lại, chần thán mở miệng, "Mọi người cùng nhau xông lên!"

"Tiêu diệt hắn!"

"Đậu móa! Kiêu ngạo như vậy! Không để cho điểm nhan sắc còn tưởng rằng hắn là Lý Tiểu Long rồi hả?"

Tiêu Dương cũng không có đi cân nhắc ai là Lý Tiểu Long, ánh mắt lạnh như băng vô cùng chăm chăm vào Trương Mông bọn người, thân ảnh trong thời gian ngắn như mũi tên xông lên trước!

Thu hẹp phòng học phía sau không gian, Tiêu Dương nắm đấm như là như bạo phong vũ lao xuống!

Cái này sáu trong bảy người, ngoại trừ Trương Mông cái đầu khá lớn, đứng thể dục đội bóng rổ Thành viên ngoại, mấy người còn lại kinh nghiệm đánh nhau tuy rằng không ít, so về Tiêu Dương ở bên ngoài chỗ đối phó chức nghiệp bảo tiêu yếu đi không chỉ một lần.

Phanh! Phanh! Phanh!

Lúc này Tiêu Dương phảng phát tại khắc họa đạo này duyên dáng phong cảnh tuyến, mỗi một quyền anh ra, ẩn chứa năng lượng cường đại đồng thời, cũng đem độ mạnh yếu phương hướng đều nắm giữ được vô cùng tốt, giống như cái duy mỹ thi nhân tại làm thơ, Tiêu Dương sở tác ra ngoài thơ, tự nhiên chính là trên mặt đất tĩnh nằm chẵn lông, máu tươi từng đạo địa phun ra, đã rơi vào chẵn lông lên, màu trắng tĩnh chẵn lông bên trên cái kia màu xám tro dấu chân từ từ bị màu đỏ huyết thủy nơi bao bọc.

Mỗi người cái mũi máu tươi đều phun tới!

Tiếng gào thét, kinh hãi thanh không ngừng mà vang vọng dựng lên, màu đỏ huyết thủy phun đi ra.

Cái này đã không giống như là một cái phòng học, màu đỏ sẫm tạp kêu thảm thiết, nghiêm nhiên đã trở thành địa ngục nhân gian.

Tiêu Dương tại thổ lộ lửa giận trong lòng, đồng thời cũng đang dùng phương thức của mình cho ý đồ xâm phạm Quân Thiết Anh đích nhân một cái mạnh mẽ phản kích!

Ai khi dễ đại tiểu thư, ai chính là như vậy kết cục!

Hơn nữa, còn chưa đủ!

Phanh! Phanh!

Phanh!

Từng nhát cực kỳ lực lượng nắm đấm oanh kích đi ra ngoài.

Không hề nghi ngờ, đây là rất máu tanh một màn.

Nhưng là, tựa ở bên tường Quân Thiết Anh thân sắc lại là phi thường bình tĩnh, hơn nữa không có chút nào nhắm mắt, ánh mắt an tĩnh nhìn về phía trước, không có đổ vào người nam nhân này bất kỳ một cái nào động tác.

Hắn ở đây nổi giận!

Hắn là tại vì nàng mà nổi giận!

Dù là cái này là ma quỷ hành vi, đây cũng là bởi vì nàng mới biến thành ma quỷ.

Quân Thiết Anh con người nhìn thẳng Tiêu Dương. . .

Phanh! !

Lại đứng một quyền đánh ra về sau, Tiêu Dương phát giác, trước mắt mình đã không có người.

Cúi đầu quét tới, kể cả Trương Mông ở bên trong bảy người toàn bộ đã té trên mặt đất kêu thảm, cái mũi tràn ra máu tươi dính đỏ gương mặt, lộ ra dữ tợn cực kỳ, đồng tử đều là vô cùng hoảng sợ địa chăm chăm vào Tiêu Dương.

Hắn là ma quỷ! Hắn là ma quỷ! !

Phảng phất cả người mỗi một chỗ cơ bắp đều đang đau nhức lấy, trước mắt cái này ma quỷ một quyền, tựa hồ có thể đủ đem cơ thể của bọn hắn sở hữu tất cả té bào phá hủy!

Đau đớn!

Vô cùng hoảng sợ dựa vào nhau, giương mắt ngẩng đầu nhìn phía trước cái kia như núi cao giống như nguy nga thẳng tắp thân hình.

Máu tươi tuy rằng bắn tán loạn ra bốn phía, nhưng là, nhưng không có một giọt dính tại trên người của hắn.

Lúc này, Tiêu Dương đứng chấp tay, ánh mắt bình tĩnh mà bao quát xuống dưới.

"Hoặc là dùng máu nhuộm đỏ, hoặc là, dùng miệng liếm sạch sẽ!"

Hay là cái này một cái thanh âm, cái này một cái chớp mắt, lại phảng phất mang theo tới từ địa ngục phán quan tuyên án y hệt sát khí.

Hắn khí bức người, tất cả mọi người toàn thân đều tại run rẩy kịch liệt lấy.

Ma quỷ! Ma quỷ!

BA!

Tiêu Dương mạnh mẽ tiến lên một bước, cái này một tiếng bước chân phảng phất kiểu tiếng sấm rền khải trừ vang ở tất cả mọi người trái tim, toàn thân không khỏi đại chấn, đồng tử kinh hãi thần sắc càng đậm.

"Tuy rằng các ngươi lựa chọn dùng máu nhuộm đỏ. . . Nhưng là. . ." Tiêu Dương mắt nhìn trên mặt đất bị huyết nhuộm hồng cả một bộ phận chân lông, nhẹ nhàng lắc đầu, "Hiện tại, còn chưa đủ đỏ!"

"Các ngươi nói. . . Làm sao bây giờ?" Thanh âm nhẹ nhàng mà vang lên, tựa hồ tại hỏi thăm mấy người ý kiến.

Bây giờ phút này ở đây còn dám mở miệng, toàn thân tại lạnh run địa run rẩy. . .

"Ah!"

Trương Mông kinh hô một tiếng.

Giờ phút này, hắn thân thể to lớn thình lình bị Tiêu Dương một tay nhấc lên, ánh mắt lạnh như băng như là như độc xà nhìn thẳng chính mình, rét lạnh thanh âm ném hạ xuống, "Ngươi tên là gì?"

"Trương. . . Trương Mông." Trương Mông thanh âm run rẩy địa vang lên.

Phanh! !

Nặng nề nắm đấm lập tức đánh vào Trương Mông ngoài miệng.

Oanh! !

Trương Mông thân ảnh lập tức ngã xuống, mấy cái răng cửa mang theo máu tươi vừa vụn đánh rơi chân lông bên trên.

Vèo! !

Tiêu Dương lập tức đã đem Bồ Bắc Câu bắt lại.

"Tên là gì?"

"Bồ. . . Bồ. . . Bắc Câu."

Tiêu Dương nhíu mày, chợt nghiêm nghị nhìn xem Bồ Bắc Câu, "Ngươi tuyệt đối sẽ rất bị kịch!"

Phanh! !

Quyền ảnh chút nào không có chút gì do dự địa đánh vào Bồ Bắc Câu ngoài miệng.

"Oa!" Địa một tiếng đau nhức gào rống thanh âm, Bồ Bắc Câu thân thể đồng dạng ngã xuống chân lông bên cạnh.

Trong phòng học, phảng phất hàn quật giống như xuyên suốt lấy một loạt hơi lạnh.

Tất cả mọi người tại run rẩy, không ngừng đập vào rùng mình.

Tiêu Dương cái kia lãnh khốc thủ đoạn, từng quyền trọng kích, lại để cho mấy vị này còn chưa đi ra xã hội, trong trường học hoành hành ngang ngược không hợp cách ‘ lưu manh ’ đám bọn họ lên bài học.

Quay người nhìn thoáng qua chân lông, Tiêu Dương than tiếc địa lắc đầu, "Còn chưa đủ đỏ. . ."

Nghe vậy, lập tức mọi người gian trở mắt muốn nứt, hai mắt kinh hãi mà nhìn Tiêu Dương. . .

BA!

Tiêu Dương tiến lên trước một bước.

"Không! ! Không nên đánh ta! Không nên đánh ta. . ." Rốt cục có người bắt đầu hồng mắt, hấn tựa hồ có dũng khí kinh khủng cảm giác, chính mình lại bị Tiêu Dương như vậy tra tấn đi xuống, thậm chí rất có thể đi đòi nhà ma!

"Không đánh? Không đánh như thế nào nhuộm đỏ?" Tiêu Dương dừng bước.

"Ta thề lưỡi ra liếm! ! Ta nguyện ý liếm sạch sẽ! !"

Người này đẩy lòng phòng tuyến đã hoàn toàn đánh bể, giờ khắc này, không có bất kỳ lực lượng tôn nghiêm cùng với si nhục có thể tưởng tượng, chỉ cầu có thể tránh thoát cái này một khó, lập tức té địa đến cái kia đã nhuộm được nửa hồng chần lông lên, nhắm mắt lại, tựa hồ thông suốt đi ra ngoài giống như, đột nhiên cúi đầu!

Khó khăn lè lưỡi. . .

Tình nguyện thề lưỡi ra liếm, cũng không dám lại đi thừa nhận cái kia không thuộc mình hành hạ!

Sụp đổ! Triệt để sụp đổ! !

"Các ngươi thì sao?" Tiêu Dương ánh mắt nhìn xéo qua mấy người còn lại.

"Thề lưỡi ra liếm. . . Chúng ta thề lưỡi ra liếm. . ."

Ánh mắt hoảng sợ, một người sụp đổ phẳng phát mang theo lan tràn tính chất, tất cả mọi người liều lĩnh địa hướng xuống đất bên trên chần lông bò qua. . .

Cái kia khuất nhục nước mắt cũng đồng thời chảy xuống.

"Ah! !"

Giờ khắc này, đột ngột, ngoài cửa vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

Tiêu Dương giương mắt lờm tới.

Tô Tiểu San chấn động kinh trụ!

Là mình hoa mắt? Chính mình gặp được cái gì?

Mấy cái khuôn mặt hiện đầy huyết dịch nhân ảnh nằm trên mặt đất, liếm láp một trương chần lông. . .

Một màn này, làm người khác nổi da gà, sờn hết cả gai ốc!

Dữ tợn mà khủng bố!

Mà Tiêu Dương, tắc thì tại một bên đứng chấp tay, giống như lãnh khốc vô tình ma quỷ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tô Tiểu San nội tâm ngăn ngại kinh hãi khiếp sợ về sau, bước nhanh đi tới.

"Tô lão sư. . ."

"Tô lão sư. . ."

Giờ khắc này, Trương Mông bọn người phẳng phát rốt cục gặp được cây cò cứu mạng giống như, nhất thời khóc thét kinh hoàng kêu lớn lên.

"Cứu cứu chúng ta!"

"Hắn là ma quỷ! Hắn là ma quỷ! !"

Tô Tiểu San hoàn toàn bị tình huống như vậy làm chấn kinh rồi.

Nửa ngày, ánh mắt đã rơi vào bên tường Quân Thiết Anh trên người.

"Hắn là thiên sứ."

Quân Thiết Anh thanh âm bình tĩnh mà kiên định vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đi vào sờ sờ cốt!

Trước mắt một màn, giống như địa ngục nhân gian, huyết tinh vô cùng, nồng nặc mùi máu tươi thậm chí có loại lại để cho Tô Tiểu San hít thở không thông cảm giác.

Trương Mông đám người gào khóc thảm thiết càng thêm tăng thêm như vậy không khí, lãnh tịch hào khí, phảng phất có được một tầng huyết vụ tại trần ngập, Tô Tiểu San cảm giác không rét mà run.

Nhưng là, giờ phút này Quân Thiết Anh trong miệng nhàn nhạt rơi xuống bốn chữ lại cùng một màn trước mắt biểu hiện ra không khí hoàn toàn trái lại.

Hắn là thiên sứ!

Tại Quân Thiết Anh trong nội tâm, giờ phút này Tiêu Dương dù là hai tay dính đầy máu tươi, cũng đứng trong lòng mình thiên sứ.

Ngữ khí kiên định vô cùng.

Tô Tiểu San kinh trụ.

Đương Tô Tiểu San thân ảnh xuất hiện tại cửa phòng học bên ngoài một cái chớp mắt, lầu đối diện, Đan Mộng Nhi cùng Tôn Thiển Thiển hai người thân sắc đồng thời nhần lại.

Bởi vì Quân Thiết Anh trước không ngừng bên cạnh lui, hai nữ góc độ cũng không thấy rõ trong phòng học chuyện gì xảy ra, các nàng chỉ biết là Tiêu Dương vọt vào. . .

"Lại là Tô Tiểu San!" Tôn Thiển Thiển nhú mày, "Nếu như không là nàng, hôm nay có lẽ có thể liền Tiêu Dương đều cùng một chỗ dạy dỗ." Tại Tôn Thiển Thiển xem ra, Tô Tiểu San xuất hiện lúc trước, trong phòng học tuyệt đối là tại diễn ra lấy nhiều khi ít trò hay.

"Việc này muốn đến đây kết thúc." Đan Mộng Nhi đem ánh mắt thu hồi, rất nhỏ thở dài, "Lại để cho Tô Tiểu San động vừa vặn, chỉ sợ việc này không thể bỏ qua, Thiển Thiển, ngươi chuẩn bị cho mấy người này ra mặt?"

"Hừ! Làm sao có thể." Tôn Thiển Thiển khoe miệng nhẹ vênh lên, "Nhỏ như vậy tốt, bốn tiểu thư phát tay tức ra, hà tất vì bọn hắn mà tùy ý vận dụng lực lượng của gia tộc, để cho bọn họ tự sinh tự diệt được rồi!"

"Kế tiếp chuẩn bị làm như thế nào?" Đan Mộng Nhi chần chờ một chút, "Nếu không. . . Ta giúp ngươi một chút?"

"Không cần!"

Càng là như thế, Tôn Thiển Thiển càng là cảm thấy phần nộ cùng với không cam lòng.

Chính mình muốn đối phó một người tàn phế đấy, đều đang gian nan như vậy, nhiều lần bị nhục, đây quả thực so phiền mặt còn khó chịu hơn.

"Đón người mới đến tiệc tối, ta muốn hoàn toàn nhục nhã nàng!"

Tôn Thiển Thiển ánh mắt lợi hại địa liếc qua đối diện, chợt quay người ly khai.

Đan Mộng Nhi đồng dạng nhìn lướt qua, như có điều suy nghĩ.

...

...

"Tô lão sư. . ."

"Tô lão sư. . ."

Trong phòng học, hào khí quý dị, huyết tính nồng đậm.

Trương Mông bọn người té địa phóng tới Tô Tiểu San, giờ phút này, chỉ có Tô Tiểu San mới có thể bảo trụ nhóm người mình rồi.

"Đứng lại! !"

Sau lưng một hồi băng hàn thấu xương thanh âm vang vọng dựng lên! !

Tất cả mọi người toàn thân chấn động mạnh một cái, theo bản năng dừng bước, không có nửa điểm do dự.

Bọn hán không dám di chuyển!

Khẽ động, sợ gặp phải lại là cái loại này không thuộc mình thống khổ tra tấn.

Từng nhát như là như bạo phong vũ cuồng bạo nắm đấm dĩ nhiên triệt để thành vì bọn họ ác mộng.

Tiêu Dương mắt nhìn trên mặt đất chấn lòng, giương mắt nhàn nhạt thanh mở miệng, "Thề lưỡi ra liếm đúng liếm lấy, Nhưng phải. . . Còn không có sạch sẽ. . ."

Nghe vậy, bảy người đồng thời đánh cho cái ớn lạnh, ánh mắt hoảng sợ nhìn xem Tiêu Dương.

Liếm sạch sẽ độ khó, tuyệt đối so với dùng máu tươi nhuộm đỏ muốn cao!

Nhất là đã dùng máu tươi nhuộm hồng cả một nửa dưới tình huống, vậy càng đúng khó càng thêm khó.

"Tiêu Dương. . ." Lúc này, Tô Tiểu San rốt cục bình tĩnh, cất bước đi tiến lên, con người y nguyên mang theo khiếp sợ, mắt nhìn bảy người khuôn mặt máu tươi, lập tức sồn hết cả gai ốc, "Bọn hán. . . Là người đánh chính là?"

"Đứng bọn hán mình chọn." Tiêu Dương gật đầu.

"Mình lựa chọn?" Tô Tiểu San càng thêm mơ hồ.

"Tô lão sư, ta mà nói a." Quân Thiết Anh lúc này nhàn nhạt thanh mở miệng, tầm mắt một mảnh yên tĩnh, cũng không mang theo nửa điểm khoa trương ngữ khí, từ từ địa chuyện chính một khi qua bình luận thuật đi ra.

Dù là như thế, quá trình này đã để Tô Tiểu San khuôn mặt thần sắc do khiếp sợ chuyển hóa trở thành phần nộ!

Con người ánh lửa bắn ra, mãnh liệt xoay người chăm chăm vào Trương Mông bọn người, ánh mắt rơi vào Trương Mông trên người, âm thanh lạnh lùng nói, "Ta tựa hồ đã cảnh cáo người, đừng khi dễ học trò ta!"

Trương Mông bờ môi run rẩy, toàn thân không ngừng đập vào lạnh run, giờ khắc này, hán đã sớm triệt để rối loạn một tác vuông.

"Không. . . Không. . . Ta không phải có ý. . ."

"Không phải có ý?" Tô Tiểu San từng bước từng bước tới gần Trương Mông, ánh mắt lạnh như băng.

Nếu không phải Tiêu Dương kịp lúc đuổi tới, nàng không dám tưởng tượng, kể tiếp học sinh của mình Quân Thiết Anh còn có thừa nhận bao nhiêu nhục nhã!

Hơn nữa, hay là trong phòng học!

Đây quả thực là không có đem nàng Tô Tiểu San đặt ở trong mắt!

"Xem ra, là ta trong khoảng thời gian này quá ôn nhu." Tô Tiểu San nhẹ giọng tự nói, nhẹ cất bước tiến lên, con người nhìn chăm chăm vào Trương Mông, cái mũi chảy ra huyết chà lau được chính mặt đều lộ ra màu đỏ như máu.

"Không phải có ý, hán là. . . Người là không cần thận đi vào căn phòng học này?"

Tô Tiểu San trầm thấp xuống sắc mặt lại để cho Trương Mông không khỏi toàn thân phát run, càng không biết nên như thế nào tiếp lời trả lời.

"Tuy rằng mặt của người rất bản. . ."

BA! !

Tô Tiểu San một cái tát trực tiếp quạt tới.

"Nhưng ta vẫn còn muốn đánh."

"Chẳng lẽ nói. . . Thiết Anh sách, là các người không cẩn thận giẫm hay sao?"

BA! !

"Lông của nàng thảm, đúng không cẩn thận rơi xuống mặt đất hay sao?"

BA!

BA! BA! !

Tô Tiểu San hung hăng quạt vài nhór cái tát!

Trương Mông tuy rằng cảm giác khuôn mặt tràn ngập nóng bỏng, nhưng là, bị Tô Tiểu San bạt tai, xa so thừa nhận Tiêu Dương quả đấm muốn xin gấp 10 lần!

Trương Mông căn bản không dám có bất kỳ phản kháng, bối rối vô cùng mở miệng, "Ô lão sư, ta sai rồi, chúng ta sai rồi!"

Tô Tiểu San ánh mắt liếc qua Trương Mông bọn người, nhẹ thở ra một hơi, "Các người chờ trường học thông tri a."

Nghe vậy, Trương Mông bọn người khuôn mặt ngay lập tức đại biến! !

"Ô lão sư. . ."

"Ô lão sư, chúng ta thực không phải cố ý. . ."

"Chúng ta thực sai rồi!"

Lộ vẻ cầu khẩn thanh âm.

Việc này nếu quả như thật lại để cho Tô Tiểu San trực tiếp báo cáo trường học, hơn nữa còn là Tô Tiểu San tự mình xử lý lời nói, bảy người có thể tưởng tượng kết quả của mình.

Bọn hán tình nguyện lần lượt nhiều mấy quyền, nhiều bị phiến vài cái cái tát!

Tuy rằng Tôn Thiển Thiển cho bọn hán cam đoan muốn bảo vệ hán đám bọn họ, nhưng là, chuyện cho tới bây giờ, Tôn Thiển Thiển thân ảnh đều còn không thấy một cái, Trương Mông bọn người giống như có lẽ đã ý thức được cái gì.

"Đừng Tôn Thiển Thiển! Đừng Tôn Thiển Thiển lại để cho chúng ta tới!" Bồ Bắc Câu rốt cục nhìn không được lớn tiếng mở miệng.

"Tôn Thiển Thiển?" Tô Tiểu San lông mày nhíu lại, "Người nào?"

"Ô lão sư, ta nhận thức." Quân Thiết Anh nhàn nhạt mở miệng.

Tô Tiểu San dừng xuống, ánh mắt một lần nữa rơi vào Trương Mông đám người trên người, thoáng nhíu mày, nửa ngày, phát tay trầm giọng nói.

"Các người đi thôi, chuyện ngày hôm nay, ta xem các người sau này biểu hiện xét xử lý!"

Trương Mông bọn người ở đâu còn dám nhiều lời, lập tức té địa chạy ra khỏi phòng học.

Mắt nhìn trên mặt đất dính vào vết máu, Tô Tiểu San không khỏi đánh cho cái ớn lạnh, liếc một cái Tiêu Dương, "Bọn họ đều là đệ tử, người ra tay quá nặng đi."

Việc này nếu quả như thật nháo đại, Tiêu Dương cũng trốn không thoát khỏi trách nhiệm, đương nhiên, tương đối mà nói, Trương Mông bọn người muốn trả giá cao càng lớn.

"Bất luận kẻ nào đã làm sai chuyện, cũng phải có bị trừng phạt chuẩn bị tâm lý." Tiêu Dương quay người đi tới Quân Thiết Anh trước người, nhẹ giọng mở miệng, "Không có sao chứ."

Quân Thiết Anh lắc đầu.

Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh từ từ đi ra ngoài, quay mắt về phía Tô Tiểu San.

Tô Tiểu San ánh mắt nhìn nhau Tiêu Dương, trầm ngâm hồi lâu, "Việc này ta sẽ xử lý tốt."

"Phiền toái Tô lão sư rồi." Quân Thiết Anh nhẹ giọng mở miệng.

Tô Tiểu San gật đầu, nhìn xem Tiêu Dương, cử động nói lại dừng lại. . .

"Đêm nay ta cùng đại tiểu thư đi nhìn Tô bá phụ." Tiêu Dương đơn giản nói một tiếng về sau, phụ giúp Quân Thiết Anh cùng Tô Tiểu San gấp thoáng qua, theo tay cầm lên xách về com trưa, rất nhanh liền đến cửa ra vào, đột ngột quay người, Tiêu Dương nghiêm nghị hướng phía Tô Tiểu San nói, "Tô cô nương, ngươi quá bạo lực rồi." Dứt lời, liền biến mất ở ngoài cửa.

Tô Tiểu San ngây người, nửa ngày, cái trán hắc tuyến 'Rầm Ào Ào' ứa ra.

Ta bạo lực? Với ngươi tạo thành cái kia huyết tinh một màn đối lập ra, ta. . . Ta đây vài cái cái tát quả thực là vô cùng nhân từ.

. . .

. . .

Trong phòng học hào khí quá huyết tinh, tự nhiên không có khả năng lại tại cái kia ăn com, Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh trực tiếp đến Phục Đại căn tin, lúc này đã qua dùng cơm giờ cao điểm, căn tin đệ tử cũng không nhiều.

Tiêu Dương bụng cà-mên ngồi ở Quân Thiết Anh đối diện.

Hai người đều không có lên tiếng, an tĩnh ăn com, ngẫu nhiên song phương đều giương mắt, ánh mắt đụng vào một chút, khuôn mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Ăn com xong, trực tiếp hướng phía phòng ngủ trở về.

"Tiêu Dương, Tô lão sư đối với thái độ của ngươi tựa hồ cải biến." Quân Thiết Anh tâm rất nhỏ.

Tiêu Dương lập tức nhớ tới tối hôm qua mình được Tô Tiểu San cưỡng hôn một cái chớp mắt, trong lòng không khỏi bay lên một hồi khác thường cảm giác, nửa ngày, ách một tiếng, "Có thể là bởi vì ta đang tại cho Tô bá phụ chữa bệnh a."

Quân Thiết Anh hai tay đột ngột gian nắm chặt xe lăn vài phần, tầm mắt xẹt qua một tia hào quang, "Ngươi đang cho Tô lão sư phụ thân chữa bệnh?"

"Ân." Tiêu Dương không có đối với Quân Thiết Anh giấu diếm, có thể nói, Quân Thiết Anh hiện tại ngoại trừ đứng Đại tiểu thư của mình bên ngoài, còn đứng bệnh nhân của mình.

Tiêu Dương phải cho mình bệnh nhân này một cái có thể trị tin tưởng.

Đơn giản đem chuyện tối ngày hôm qua giản lược nói một lần, sát thủ sự kiện cùng phía sau xung đột ngược lại là không có đề, cũng không cần phải đề.

Quân Thiết Anh đôi mắt hào quang càng phát ánh sáng, "Nghiêm lão tiên sinh đã từng cũng tới xem qua hai chân của ta, bất quá, tối chung thực sự thúc thủ vô sách. . . Tiêu Dương, y thuật của ngươi so Nghiêm lão tiên sinh rất cao?"

Quân Thiết Anh không thể tin được, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một tia hi vọng.

Tiêu Dương mỉm cười gật đầu, ngược lại không khiêm tốn, "Đại tiểu thư, ta nói rồi, chỉ cần nhiều sờ mấy lần, khẳng định có thể xác định trị liệu ngươi hai chân phương án!"

". . ." Quân Thiết Anh sắc mặt một hồi phấn hồng.

Cái gì gọi là nhiều sờ mấy lần, chẳng lẽ không thể đổi lại động từ sao?

Hai người đã đi vào A tòa nhà phòng trọ cửa ra vào.

Phòng bảo vệ bên ngoài trên mặt ghế, Lăng Ngự Nhận đang ngồi lấy, trong tay cầm bút, chuyên tâm đọc sách, đương Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh xuất hiện tại trước mắt nàng, Lăng Ngự Nhận mới giương mắt mà bắt đầu..., nhẹ mỉm cười một cái, chào hỏi.

"Lăng cô nương, tại đây giao cho ta, ngươi trở về nghỉ ngơi a." Tiêu Dương phi thường khéo hiểu lòng người địa mở miệng.

Lăng Ngự Nhận điểm nhẹ đầu, thu thập hạ trên mặt bàn đồ vật.

"Tiêu Dương, ta cũng nên trở về phòng ngủ rồi." Đương Lăng Ngự Nhận đi ra vài bước về sau, Quân Thiết Anh cũng nhạt thanh mở miệng.

"Trước không vội, đại tiểu thư, đi vào cho ngươi sờ sờ cốt a!" Tiêu Dương muốn lại điều tra triệt để Quân Thiết Anh hai chân bệnh tình, ánh mắt thành khẩn mở miệng.

". . ." Quân Thiết Anh yên lặng im lặng, thói quen Tiêu Dương ngửa ra kinh người.

Bất quá, thanh âm truyền ra ngoài, cách đó không xa, Lăng Ngự Nhận không khỏi theo bản năng dừng bước.

Đi vào. . . Sờ sờ cốt?

Lăng Ngư Nhận quay người trở về.

Phanh!

Phòng bảo vệ đại môn đóng chặt!

Lăng Ngư Nhận đồng tử lập tức mở to vài phần, đôi mắt xẹt qua một tia phức tạp thần sắc, thật sâu nhìn thoáng qua đóng chặt bên trên đại môn, nửa ngày, mới hoạt động bước chân của đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tùy người cởi!

Giữa trưa ánh mặt trời nóng bỏng bắn thẳng đến xuống, dưới ánh mặt trời, Lăng Ngư Nhận thân ảnh đi ra vài bước, nhin không được lần nữa trở về, lặng lẽ đứng lặng lấy, khẽ cắn môi, quay đầu đi về hướng đầu bậc thang phương hướng.

Lúc này đã tiếp cận thời gian nghỉ trưa, phòng trọ tiến vào cũng không có nhiều người.

Phòng bảo vệ bên trong

Tiêu Dương ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt rơi vào Quân Thiết Anh bên dưới mặc hơi có vẻ rộng thùng thình quần dài, đã không có thượng diện tầng kia màu trắng tinh chắn lông che đây, Quân Thiết Anh cảm giác cả người không được tự nhiên.

"Đại tiểu thư, ta muốn sờ rồi." Tiêu Dương nhắc nhở một tiếng.

Quân Thiết Anh lông mi nhẹ nhàng rung rung, trì hoãn mà nhắm hai mắt lại.

Hai chân của nàng hoàn toàn không cảm giác, cho nên, chỉ cần con mắt không thấy được, nàng căn bản không biết rõ Tiêu Dương hai tay đến cùng có hay không đang sờ hai chân của mình.

Tiêu Dương gương mặt quét hạ Quân Thiết Anh giờ phút này con ngươi đóng chặt, khẽ cắn môi mông bộ đáng, không khỏi nhẹ nhưng cười cười.

Ánh mắt một lần nữa rơi vào Quân Thiết Anh trên hai chân, thò tay đi ra ngoài đem ống quần nhẹ nhàng mà vung lên. . .

Tải nhọt không có nửa điểm huyết sắc hai chân, được không như là thoa lên bột phấn giống như, chướng mắt mà khủng bố!

Tiêu Dương thần sắc không có một tia biến hóa, cái này một sát na khuôn mặt toát ra tới khí tức nghiêm túc vô cùng, hai tay rất nhanh xoa xoa lòng bàn tay, một hồi nhiệt lưu từ từ lan tràn bay lên. Tiêu Dương hai tay tát vỗ vào Quân Thiết Anh trên hai chân.

Xoa bóp!

Thành thạo thủ pháp từ dưới đi lên, mãi cho đến trên đầu gối. . .

Tiêu Dương cũng không có tiếp tục đẩy lên, quần cũng chỉ có thể xoáy lên đến đầu gối vị trí.

Xuống chút nữa, hạ trên xuống, lòng vòng như vậy ước chừng chừng mười phút đồng hồ.

Tiêu Dương đứng lên, ở bên cạnh trên mặt bàn bắt lại một hộp ngân châm.

Ngân quang thiểm lược.

"Thiết Anh, ổn định tâm thần, chú ý tinh tâm cảm thụ hai chân biến hóa, " Tiêu Dương thanh âm khinh đạm mà đi vang lên.

Quân Thiết Anh hai mắt nhắm chặt lông mi không khỏi run lên.

Cầm thụ hai chân?

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng có cảm giác qua hai chân tồn tại.

Cứ dường như là hai cây bở hoang đầu gối, cho dù là bị đoạn đi, cũng không có bất luận cái gì tri giác.

Có đôi khi, Quân Thiết Anh thậm chí còn hy vọng xa vời nó có thể đau nhức một chút, đau đớn, ít nhất còn chứng minh nó tại.

Đối với Tiêu Dương theo như lời, Quân Thiết Anh ngoại trừ âm thầm lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

Dù nói thế nào, Tiêu Dương đứng chính mình bây giờ một đường hi vọng. Coi như mình biết rõ không có khả năng, cũng không cần phải đã kích Tiêu Dương tin tưởng.

Quân Thiết Anh đem trong óc suy nghĩ từ từ xếp hàng sau khi rời khỏi đây, tâm thần chậm rãi an định xuống.

Song mắt nhắm chặt, hạ thân thần kinh phảng phất toàn bộ cũng đã hoại tử, như một cái bở hoang cơ giới, không cách nào vận chuyển.

Tiêu Dương ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem hộp ngân châm buông, ngón tay đã gấp lên một cây dài nhỏ ngân châm.

Ông. . .

Quân Thiết Anh vang lên bên tai một hồi nhỏ nhẹ ngân châm rung rung thanh âm.

Khí Vận Châm!

Cây kim dài tại Tiêu Dương ngón tay gian rung động, Tiêu Dương tay trái nâng lên Quân Thiết Anh chân phải, đem đặt ở trên mặt ghế, lòng bàn tay sẽ cực kỳ nhanh bởi đã qua hẳn bắp chân, vào xác định một vị trí.

"Tiểu quý dò đường!"

XÍU...UU!! !

Ngân châm tựa như tia chớp đâm, đã rơi vào Quân Thiết Anh thân mạch huyết!

Cây kim dài toàn bộ chui vào.

Tiêu Dương giương mắt nhìn Quân Thiết Anh, giờ phút này, Quân Thiết Anh hai con ngươi y nguyên bình tĩnh mà đóng chặt lại, đối với châm này rơi xuống không có nửa điểm tri giác.

Điều này cũng tại Tiêu Dương trong dự liệu, nếu như đệ nhất châm là có thể chuẩn xác kích thích đến Quân Thiết Anh hai chân tri giác, cái kia cũng không tránh khỏi vận khí thật tốt quá.

Tiêu Dương lúc này thi triển tiểu quý dò đường đồng dạng thuộc về quý y truyền kỳ tuyệt học, dùng ngân châm làm môi giới, thông qua từng bước thăm dò tìm ra người bệnh nhiễm bệnh nguyên nhân bên trong, hơn nữa tính nhắm vào địa thi triển trị liệu.

Người hai chân huyết vị vô số, đủ tam dương, đủ ba âm chờ mạch lạc phân bố xuống, từng cái huyết vị đều có kỳ đặc định tác dụng.

Tiểu quý dò đường, chính là muốn kích thích Quân Thiết Anh hai chân các nơi huyết vị.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Tiêu Dương liên tục hạ châm, trong hộp tổng cộng chín chỉ ngân châm đã toàn bộ đâm Quân Thiết Anh hai chân.

Không có phản ứng!

Y nguyên không có phản ứng!

Tiêu Dương thần sắc không khỏi thêm vào một vòng ngưng trọng.

Đây là, Quân Thiết Anh hai con ngươi nhẹ nhàng chậm chạp địa mở ra, "Tiêu Dương. . ."

"Thu liễm tâm thần!" Tiêu Dương thanh âm mang theo vài phần cường ngạnh, trầm giọng vang vọng.

Quân Thiết Anh khẽ cắn hạ môi son, lời nói đến miệng không có nói nữa đi ra, mắt nhìn cái trán đã sẫm xuất mồ hôi châu Tiêu Dương, lông mi lại nhẹ run rẩy xuống, chợt từ từ nhắm hai mắt lại.

Tiêu Dương ngón tay kẹp lấy ngân châm.

Kéo dài dùng Khí Vận Châm!

XÍU...UU!! !

Thái Bạch huyết!

Vô dụng!

Huyết Dững Tuyền! Phục thổ huyết! Huyết hải huyết! Thừa phù huyết!

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Tiêu Dương ra châm tốc độ càng phát ra vững vàng, mỗi chín châm một lần Chu Thiên tuần hoàn!

Lại một lần nữa trước tám châm dò xét rồi, Quân Thiết Anh chỉ nghe được bên tai hàng loạt gió nhẹ nâng lên thanh âm, trừ đó ra, không có bất kỳ khác thường cảm giác.

Thất bại!

Quân Thiết Anh trong lòng thật không có gọn sóng quá lớn, như vậy trị liệu kết quả, năng kinh nghiệm vô số lần rồi, dù là Tiêu Dương lần thất bại này, năng y nguyên hội tin tưởng vững chắc, chính mình một ngày nào đó có thể đứng lên.

Nhất định có thể!

Quân Thiết Anh từ từ địa mở to mắt, cái này một sát na, Tiêu Dương giữa ngón tay cuối cùng một cây ngân châm vừa mới nhanh chóng từ dưới đi lên, đâm vào đầu gối sau lưng vị trí ủy trong huyết! !

XÍU...UU!! ! !

Cây kim dài thẳng không có mà vào!

"Ah! ! !"

Trong chớp nhoáng này, Quân Thiết Anh không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý, một hồi mãnh liệt đau đớn phảng phất trực tiếp bị đao cắt bỏ, vội vàng không kịp chuẩn bị xuống, nhận không được theo bản năng kêu một tiếng.

Đau nhức!

Khoan tìm đau đớn!

Ngắn ngủn trong thời gian ngắn lan tràn đến Quân Thiết Anh toàn thân, sau lưng thậm chí tại đây một sát na liền bị kích thích ra ngoài mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Đau nhức! Đau nhức. . ."

Quân Thiết Anh hai con ngươi ngốc trệ bất động!

Hiện đầy khó có thể tin khiếp sợ, đậm đặc khó có thể tin!

Chân. . .

Một nhát này đau nhức cảm giác, dĩ nhiên là theo hai chân của mình phát ra! !

Mặc dù đang quá ngắn lập tức lan tràn toàn thân, nhưng là, thực sự cực nhanh địa biến mất.

Quân Thiết Anh con ngươi nhanh nhìn mình chăm chăm cái kia bạch được làm người sợ hãi bấp chân. . .

Ảo giác?

Đúng như thế chân thật ảo giác sao?

Vừa mới trong nháy mắt từ mình cảm nhận được đau đớn, năng tình nguyện trận kia đau đớn tiếp tục lâu điếm, như vậy, chính mình rốt cục có thể cảm nhận được hai chân tồn tại.

Lần thứ nhất xuất hiện cảm giác đau, nhưng lại cực nhanh địa biến mất, Quân Thiết Anh không thể không hoài nghi mình đúng sinh ra ảo giác.

Vào!

Tiêu Dương sẽ cực kỳ nhanh đem chín căn ngân châm thu hồi lại.

Chà lau mắt mờ hôi trán, Tiêu Dương đã gọi ra một ngưng trọc khí, cũng đồng thời nhẹ nhàng thờ ra địa kéo qua một cái ghế ngồi dậy.

Ánh mắt nâng lên, lúc này, cùng Quân Thiết Anh ánh mắt đụng vào!

Khát vọng! Kích động! Thấp thỏm không yên! Khó có thể tin!

Tiêu Dương trước tiên tại Quân Thiết Anh trong đôi mắt thấy được rất nhiều phức tạp cảm xúc, nàng thẳng tắp mà nhìn Tiêu Dương, ánh mắt không có nửa điểm dòi ý tứ.

Hết thấy tất cả, chỉ có Tiêu Dương, mới có thể cho nàng đáp án chuẩn xác.

"Nói rằng ngươi mới vừa cảm giác." Tiêu Dương lên tiếng phá vỡ yên tĩnh.

Quân Thiết Anh áp chế ở kích động trong lòng, thật sâu thở ra một hơi, trầm ngâm hồi lâu, "Rất đau! Lập tức đau đón theo đùi phải trực tiếp lan tràn đến toàn thân! Bất quá, thời gian cực ngắn ở trong, loại này đau đón cảm giác lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi."

Tiêu Dương trầm tư gật đầu.

"Tiêu Dương. . ." Quân Thiết Anh nhìn không được lần nữa lên tiếng, "Ta. . . Ta không phải mới vừa ảo giác?"

Tiêu Dương cười cười, "Đại tiểu thư, ngươi có sinh ra qua như vậy chân thật ảo giác sao?"

Quân Thiết Anh con ngươi tràn ra cực độ kích động.

Cái này đúng hai chân của nàng gần hai mươi năm đến lần thứ nhất sinh ra cảm giác, cho dù là ngăn ngừa khoảnh khắc, cũng làm cho Quân Thiết Anh thấy được một tia ánh rạng đông.

Còn có thể đau nhức, chứng minh chân của mình, không phải hoàn toàn phế đi!

Quân Thiết Anh tâm tình trong lúc nhất thời xác thực khó có thể bình phục lại.

"Tiêu Dương. . . Chân của ta. . ." Quân Thiết Anh đã hoàn toàn đem hi vọng ký thác vào Tiêu Dương trên người.

"Như không ngoài ý muốn, cho ta thời gian nhất định, ngươi nhất định có thể đứng lên!" Tiêu Dương thân thể vèo đứng thẳng, khuôn mặt mỉm cười mà nhìn Quân Thiết Anh, "Giống như vậy."

Quân Thiết Anh nhìn không được chặt chẽ nắm dưới nắm đấm.

Đứng lên!

Dĩ vãng, tổng là mình cái kia mờ mịt không có bất kỳ hy vọng tưởng tượng, hiện tại, rốt cục thấy được chân chính hi vọng!

Có thể nào không kích động?

"Ta Quân Thiết Anh có thể đứng lên!" Quân Thiết Anh con ngươi đã nổi lên hơi nước, trong óc hiện lên dĩ vãng từng màn, càng nhìn không được nghẹn ngào vài cái, đồng thời, lâm bầm mở miệng, "Ta nói rồi, nhất định sẽ làm cho các ngươi chứng kiến một cái đứng dậy Quân Thiết Anh. . . Ta không phải phế nhân! Vĩnh viễn cũng không phải. . ."

Toàn thân giống như co rút giống như rung rung vài cái, Quân Thiết Anh không để lại dấu vết lau một cái hốc mắt nước mắt, lần nữa từ từ địa ngước mắt nhìn Tiêu Dương.

"Nhờ ngươi rồi. . ." Nếu nói là thế gian này còn có một người có thể làm cho tự mình đứng lên ra, Quân Thiết Anh tin tưởng vững chắc, nhất định là người nam nhân trước mắt này rồi.

Tiêu Dương mỉm cười khoát tay, "Đại tiểu thư đừng nói lời khách sáo, hãy nói, hiện tại mới thành công đã bắt đầu bước đầu tiên, chân chính trị liệu mới là lớn nhất khiêu chiến."

"Chừng nào thì bắt đầu?" Quân Thiết Anh có chút không kịp chờ đợi mở miệng.

Tiêu Dương mắt nhìn Quân Thiết Anh, "Dục tốc bất đạt, ngươi hai chân bệnh hiểm nghèo đã đạt đến cực kỳ nghiêm trọng tình trạng, một khi nửa tịch, là không thể nào hoàn toàn trị tốt. Hơn nữa. . . Còn có một vấn đề. . ." Tiêu Trang Nguyên lang gương mặt có chút thông đỏ lên, ấp úng vài tiếng, không biết nên như thế nào mở miệng.

"Vấn đề gì?" Quân Thiết Anh lên tiếng hỏi thăm.

"Khúc. . ." Tiêu Dương ho nhẹ một tiếng về sau, chợt giương mắt nghiêm nghị mở miệng, "Đại tiểu thư, hai chân của người bệnh hiểm nghèo là từ lòng bàn chân một mực lan tràn đến bẹn đùi. . . Đợi đến lúc chính thức trị liệu thời điểm. . . Người. . . Người phải cời quần. . ."

Tiêu Dương lấy dũng khí nói ra.

Quân Thiết Anh đồng tử lập tức mở to vài phần, trong thời gian ngắn đôi má cũng thêm vào một vòng màu đỏ.

Nàng đã minh bạch Tiêu Dương ý tứ, thi châm trị liệu thời điểm, cách quần tự nhiên là không thể nào tiến hành châm cứu trị liệu, cho nên, nhất định phải. . .

Chân của mình ngọn nguồn mãi cho đến bẹn đùi, đều hoàn toàn lộ ra, nói như vậy, hẳn có thể đủ thi châm!

Như vậy, chính mình ngoại trừ cời. . . Cời quần. . . Không có thứ hai lựa chọn.

Coi như là mặc đầu quần đùi, cũng phải vung lên đến trên đùi, cái kia cùng không mặc cũng không khác nhau.

"Muốn thi châm bao nhiêu lần?" Quân Thiết Anh cố nén khuôn mặt đỏ cay cảm giác, nhỏ giọng địa mở miệng.

"Vậy phải xem trị liệu hiệu quả, nhanh thì một tháng, chậm thì ba tháng!" Tiêu Dương thành thật trả lời.

Quân Thiết Anh tầm mắt gọn sóng càng thêm không ngừng mà hiện động.

Nói cách khác, chính mình ít nhất phải một tháng, hạ thân chỉ mặc nội y vội tới người nam nhân trước mắt này trị liệu. . .

Tuy rằng Quân Thiết Anh biết rõ, đây cũng không phải là đúng Tiêu Dương cố ý nói ra quá phận yêu cầu, nhưng là, trong lúc nhất thời Quân Thiết Anh tâm hồn thiếu nữ lại cũng nhận không được nữa hoảng loạn rồi vài phần.

Trầm ngâm một lát, Quân Thiết Anh không có lên tiếng.

Ngẫm cho phép!

Phòng bảo vệ ở trong, hào khí an tĩnh thật lâu.

Nửa ngày, Tiêu Dương nhận không được mở miệng, "Đại tiểu thư, ý của người là đáp ứng để cho ta trị liệu sao?"

". . ."

Quân Thiết Anh nhẹ cúi đầu, không có lên tiếng, đồng thời khuôn mặt cũng là nhẹ nhàng co lại, chính mình tự nhiên là ngẫm cho phép, như vậy cũng nhìn không ra?

Nữ sinh có đôi khi luôn muốn căng thẳng, Quân Thiết Anh cũng không ngoại lệ.

Tiêu Dương gặp Quân Thiết Anh không trả lời, nhận không được hỏi lại, "Đại tiểu thư, cời không cời?"

". . ."

"Đại tiểu thư. . . Cái này. . . Đến cùng cời không?"

". . ."

"Đại tiểu thư. . ."

Quân Thiết Anh rốt cục kiềm chế không được, đột nhiên giương mắt, mắt liếc, thốt ra, "Tùy người cời!"

Chương 60: Zhan Shibang! Lam Như Lan!

Tiếng nói bỗng nhiên rơi xuống, Tiêu Dương lập tức ngốc ở.

Nửa ngày, không khỏi sờ mũi một cái, ngưng ngưng mở miệng, "Đại tiểu thư, ta làm sao sẽ tùy tiện sờ đầu rồi, ta là có mục đích mới động vào."

". . ."

Quân Thiết Anh đập liếc Tiêu Dương.

"Khục khục, đúng trị liệu mục đích." Tiêu Dương cảm giác mình suýt nữa muốn trắm miệng khó cãi rồi, lập tức bất động thanh sắc địa dời đi chủ đề, cùng Quân Thiết Anh kể một ít trị liệu trong lúc cần phải chú ý sự tình, Quân Thiết Anh ở một bên chăm chú nghe, không dám đổ vào Tiêu Dương nói bất kỳ một cái nào chữ.

Cửa này hồ đến cả người của nàng sanh quỹ tích.

"Ân, tạm thời cứ như vậy nhiều." Tiêu Dương một lần nữa ngồi xuống, chờ một chút, "Còn có một kiện là tối trọng yếu nhất. . ."

"Chuyện gì?" Quân Thiết Anh lập tức nhắc lên tâm.

"Đại tiểu thư, cụ thể người chuẩn bị thời điểm thời điểm bắt đầu trị liệu?" Tiêu Dương tiểu tâm dục dục hỏi thăm, lượn một vòng, lại trở về vấn đề mới vừa rồi.

Quân Thiết Anh tầm mắt không khỏi lại lần nữa nổi lên gọn sóng, trầm ngâm hồi lâu, ngược mắt nhìn Tiêu Dương, đôi má có một tia hồng nhuận phơn phớt, "Theo ý người, thời gian gì thích hợp nhất?"

"Ngày mai bắt đầu a!" Tiêu Dương ngược lại không thoái thác, trực tiếp cấp ra đề nghị. "Nhanh chóng trị liệu có thể phát ra nổi càng tốt hiệu quả."

"Ân." Quân Thiết Anh gật đầu.

"Hiện tại tiễn đưa người trở về phòng ngủ nghỉ ngơi?"

"Ân." Quân Thiết Anh trong đầu quanh quẩn lấy ngày mai sẽ phải bắt đầu trị liệu, đôi má càng phát ra đỏ bừng, nhẹ chôn xuống đầu, không biết nên nói cái gì.

Tiêu Dương phụ giúp Quân Thiết Anh đi ra cửa vệ phòng, đưa về 106 phòng ngủ.

Đẩy cửa ra lập tức, một hồi kinh thiên động địa tiếng thét chói tai âm lập tức vang dội đến.

"Sói đến đây! !"

Theo thanh âm rơi xuống, Tiểu Tiêu thân ảnh lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chân trần nha bò lên trên giường trên, hơn nữa ánh mắt cảnh giác chăm chăm vào Tiêu Dương.

Tiêu Dương khóc không ra nước mắt, cảm tình tại Tiểu Tiêu trong mắt, chính mình tên sắc lang này hình tượng đã làm thực rồi.

Hà Tú mặc dù không có nói chuyện, nhưng là con mắt đồng dạng toát ra cảnh giác thần sắc.

Tiêu Dương ủy khuất, không phải là cảm đi các người một cái kỳ quái quần áo sao? Về phần như vậy nhằm vào không, hơn nữa còn là chính các người nói không cần.

Thực cho rằng thuần khiết nam nhân dễ khi dễ?

Tiêu Dương phản trừng mắt liếc Tiểu Tiêu, trắc trắc cười cười, "Ta nếu Sói, đã sớm nhào tới rồi!"

"Ah!" Tiểu Tiêu bị Tiêu Dương đột nhiên giương nanh múa vuốt động tác lại càng hoảng sợ.

Quân Thiết Anh lúc này mỉm cười cười khẽ, "Tiêu Dương, người cũng đừng trêu chọc Tiểu Tiêu rồi."

Tiêu Dương đắc chí địa liếc một cái Tiểu Tiêu, Tiểu Tiêu nhếch miệng, nhỏ giọng lầm bầm, "Còn là một có sắc tâm không có sắc đảm sắc lang."

Tiêu Dương rất muốn chứng minh chính mình kỳ thật có sắc đảm đấy, bất quá, lúc này thời điểm Quân Thiết Anh chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt Tiêu Dương công tác chuẩn bị sắc đảm quá trình.

Quân Thiết Anh nhận điện thoại, đôi mắt trước tiên lộ ra vài phần kinh ngạc, nửa ngày, ánh mắt cổ quái chăm chăm vào Tiêu Dương.

"Tổ Tâm cô nương tìm ta có việc?" Tiêu Dương đưa tay ra.

"Đứng đại tỷ."

Tiêu Dương toàn thân theo bản năng khẽ run rẩy, duỗi ra tay suýt nữa muốn rút trở về, bất quá, trong óc lập tức bốc lên lúc trước tại phòng bảo vệ lúc chính mình cùng Bạch Khanh Thành tâm đó có một ước định, tâm thần mới nói lòng, tiếp nhận Quân Thiết Anh điện thoại trong tay, quay người cất bước đi ra phòng ngủ bên ngoài.

"Tiêu Dương, ta đã đem tư liệu của ngươi truyền cho ngươi hợp tác." Bạch Khanh Thành thanh âm lập tức đơn giản nói tóm tắt địa vang vọng, "Bất quá, ngươi hợp tác ở bất cứ cảnh sát thân phận đặc thù, cũng bất tiện cho hấp thụ ánh sáng thân phận của mình, cho nên, hấn sẽ không đích thân tới tìm ngươi, ngươi nhanh chóng đi qua cùng hấn trao đổi một chút! Thuận tiện giải vụ án tiến trình."

"Hấn tên gọi là gì? Tại Phục Đại là thân phận gì? Lão sư?" Tiêu Dương lập tức hỏi thăm.

"Không phải, một người bình thường công nhân viên chức mà thôi." Bạch Khanh Thành trầm giọng mở miệng, "Ngươi có thể tùy tiện tìm người hỏi một chút, tất cả mọi người gọi hấn Lan thúc!"

"Lan thúc?" Tiêu Dương có chút kỳ quái xưng hô thế này, nếu Lan mụ, Lan di, thế thì rất có hương vị.

"Hấn có cái gì đặc thù?" Tiêu Dương ha ha cười cười, "Ta là sợ nhận lầm người, ngươi cũng biết, việc này sự quan trọng đại. . ."

Bạch Khanh Thành nghĩ nghĩ, phi thường ngắn gọn địa rơi xuống hai chữ, "Hèn mọn bi ồ!"

Tiêu Dương con mắt đập một cái, "Còn gì nữa không?"

"Phi thường hèn mọn bi ồ!"

". . ."

Tiêu Dương cúp điện thoại, quay người đi trở về đi, gặp Quân Thiết Anh ánh mắt kinh dị nhìn mình, Tiêu Dương cũng không nhiều nói, chính mình nhẹ nhàng cười cười, "Không có chuyện gì, ta đi về trước."

"Đi nhanh một chút đi nhanh một chút." Tiểu Tiêu phi thường không khách khí hạ lệnh trực khách.

"Ài, đúng rồi." Tiêu Dương liền nhanh đi ra khỏi cửa thời điểm, đột nhiên quay người, hướng phía Tiểu Tiêu dò hỏi, "Ngươi có biết hay không Lan thúc?"

Vào! !

Một cái màu đỏ vật thể hướng phía Tiêu Dương bay vút đi qua. . .

Tiêu Dương lập tức đồng tử chấn động, một tay bắt được cái kia màu đỏ vật thể, thấy tình thế không ổn, nhanh chân liền xông ra ngoài.

"Lan thúc? Cũng dám tại nữ sinh phòng ngủ nhắc tới Lan thúc!" Tiểu Tiêu tựa hồ vẫn đang không hết hận, nổi giận đùng đùng trừng mắt cửa ra vào, "Chẳng lẽ hấn không biết Lan thúc đứng cả tòa lầu nữ sinh cấm kỵ? Ai cũng không chuẩn đề! Hừ hừ, ta xem sắc lang này cùng Lan thúc cũng có được liều mạng rồi."

Quân Thiết Anh lúc này trong mắt cũng lộ ra nghi hoặc, nàng cũng không biết Tiêu Dương hỏi cái này ‘ Lan thúc ’ là nhân vật nào.

"Tiểu Tiêu, ngươi vừa rồi ném đi cái gì đi ra ngoài nên Tiêu Dương?" Lúc này, tại Tiểu Tiêu đối diện Hà Tú đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

"Còn có thể là cái gì, một cái vừa định vứt bỏ cái hộp. . ." Tiểu Tiêu cúi đầu liếc một cái, đột ngột gian ‘ ah ’ địa hét lên một tiếng, bên cạnh y nguyên có một hộp giấy đặt lên giường, "Ta ném đi cái gì?" Tiểu Tiêu liếc mấy cái, xác nhận qua đi, lập tức khóc, "Ta ném đi đồ lót đi qua. . ." Kế nịt ngực về sau, đồ lót lại rơi vào tên sắc lang này trong tay, cái này. . . Cái này nhiều lắm mất mặt ah!

". . ."

Quân Thiết Anh cùng Hà Tú đồng thời đã trầm mặc.

Tiêu Dương bước nhanh thẳng đến, một hơi xông về phòng bảo vệ, hơn nữa đem lớn cửa đóng lại.

"Ân?" Tiêu Dương lúc này mới chú ý tới mình tiện tay đem Tiểu Tiêu ném ra màu đỏ vật thể cho cầm trở về, nhìn thoáng qua, lập tức thần sắc cả kinh, nửa ngày, thờ dài lắc đầu, "Cô nương này thật sự là. . . Liên cái này quần áo đều tùy tiện ném. . ."

Tiêu Dương đem nó tùy tiện quăng ra, ném tới cuối giường hơi nghiêng, lập tức cũng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

"Hay là trước tình ngủ sẽ tìm vị kia Lan thúc a." Nói trở lại, Tiêu Dương đối với cái này Lan thúc ngược lại là thật tò mò.

"Bạch đại tỷ đã từng nói qua hán đặc thù đúng hèn mọn bi ối, nhưng là, đến tốt cùng muốn hèn mọn bi ối tới trình độ nào đích nhân, mới có thể trở thành cả tòa lầu nữ sinh cảm kỳ tồn tại."

Tiểu Tiêu cuối cùng hô lên câu nói kia, Tiêu Dương hay là nghe đến đấy.

Tiêu Dương hồ nghi lung tung thêm vài phút đồng hồ về sau, mơ mơ màng màng đã ngủ.

Không biết ngủ bao lâu thời gian, bên tai lại mờ truyền đến một hồi nhẹ du tiếng ca, tiếng ca thanh uyển, như chim sơn ca giống như thanh thủy êm tai.

"Chúng ta ngồi ở cao cao cốc chông chất bên cạnh, nghe mụ mụ giảng cái kia chuyện đã qua. . ."

"Khi đó, mụ mụ không có thổ địa, toàn bộ cuộc sống đều tại hai cánh tay lên, mồ hôi lưu tại địa chủ lửa nóng trong ruộng hoang. . ."

Trong tiếng ca ẩn chứa đậm đặc tình cảm, phảng phất một vài bức hình ảnh liền buộc vòng quanh tại Tiêu Dương trong đầu.

Cái này có lẽ không phải nhất dễ nghe tiếng ca, nhưng là tuyệt đối đúng Tiêu Dương nghe qua nhất ẩn chứa tình cảm thanh âm, giữa những hàng chữ, Tiêu Dương tựa hồ cảm nhận được một loại nồng nặc thân tình. . .

"Ai đang ca?" Tiêu Dương thoáng cái không có buồn ngủ, mở to mắt, mắt nhìn treo đồng hồ treo trên tường, đã là thời gian lên lớp, Quân Thiết Anh buổi chiều không có lớp, thật cũng không dùng Tiêu Dương tiễn đưa nàng đi phòng học rồi, cho nên Tiêu Dương một mực mê đầu ngủ say, thẳng đến tiếng ca lượn lờ bên tai. . .

"Ở ngoài cửa?" Tiêu Dương mở ra mộng chung ánh mắt, đi đến vài bước, đẩy ra cửa sổ, khẽ giật mình, "Lăng cô nương. . ."

Nghe vậy, tiếng ca im bất mà dừng, Lăng Ngự Nhận vội vàng xoay người, mắt nhìn Tiêu Dương, ánh mắt còn có ý thức địa liếc mắt bên trong, gấp bên trong cũng không có người thứ hai, Lăng Ngự Nhận trong lòng có dừng khí không khỏi nhẹ nhõm.

"Lăng cô nương, khúc hát của ngươi thanh thật là dễ nghe." Tiêu Dương vui lòng tán dương, thân thể tựa tại trên cửa, dựng lên ngón cái.

Lăng Ngự Nhận nhìn xem Tiêu Dương có chút mộng chung hai mắt, mang theo áy náy nói, "Không có ý tứ, nhao nhao đến ngươi nghỉ ngơi."

Tiêu Dương lơ đãng khoát tay, khẽ cười nói, "Có thể nghe thế sao êm tai tiếng ca, không ngủ được cũng là đáng được đấy."

Lăng Ngự Nhận không khỏi nhát cười một tiếng.

"Lăng cô nương, nghe được, ngươi rất ưa thích bài hát này."

"Nghe được?" Lăng Ngự Nhận nhìn xem Tiêu Dương.

"Đúng, " Tiêu Dương lập tức gật đầu, "Lăng cô nương hát bài hát này thời điểm ẩn chứa cảm tình phi thường thâm hậu."

Lăng Ngự Nhận đôi mắt đã hiện lên vài phần ảm đạm, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng chậm chạp cúi thấp đầu xuống. Nửa ngày, giương mắt thần nhiên nhẹ nhàng mà nở một nụ cười, "Bài hát này ta theo bốn tuổi bắt đầu hát, một thẳng đến hiện tại, mỗi một ngày, mỗi một ngày, ta đều tại hát. Hơn nữa, ngoại trừ bài hát này bên ngoài, ta đời này, còn không có hát qua thứ hai bài hát."

Tiêu Dương khẽ giật mình, hán có thể ý thức đạt được, Lăng Ngự Nhận bài hát này đích lưng về sau, có lẽ có một cái thuộc về của nàng câu chuyện. . .

"Ngươi có thể lại hát một lần không?" Tiêu Dương không nhịn được thốt ra.

Lăng Ngự Nhận điểm nhẹ đầu, một lần nữa ngồi xuống, thân thể đưa lưng về phía Tiêu Dương, thanh âm du dương lại thông thả địa lượn lờ dừng lên.

"Ánh trăng tại Bạch Liên hoa y hệt trong đám mây ghé qua, muện gió thổi tới từng đợt khoái hoạt tiếng ca. Chúng ta ngồi ở cao cao cốc chông chất bên cạnh, nghe mụ mụ giảng cái kia chuyện đã qua. . ."

Tiếng ca lượn lờ, phòng bảo vệ trước cửa cửa sổ ở trong, tạo thành một bức xinh đẹp yên ắng hình ảnh.

Một cái nhẹ hát, một cái lắng nghe, một cái ở trước cửa, một cái tại cửa sổ ở trong, nhẹ du tiếng ca phảng phất một cây vô hình dây nhỏ đáp nối lên khoảng cách giữa hai người, lặng yên gần hơn, im ắng thoải mái. . .

Tiếng ca dừng lại.

Thanh âm khép lại tình cảm lại như cũ đang nổi lên, bồi hồi, quanh quẩn. . .

Đây là Lăng Ngự Nhận đời này duy nhất hát một ca khúc.

Tiêu Dương nhớ kỹ những lời này.

Tại phòng bảo vệ cùng Lăng Ngự Nhận nói chuyện phiếm sau một lúc, rốt cục vang lên Bạch Khanh Thành lời nhắn nhủ sự tình.

Hấp thụ trước giáo huấn, Tiêu Dương cũng không có hỏi Lăng Ngư Nhận.

Một hồi tiếng cười to âm xa xa truyền tới, Tiêu Dương giương mắt lờm tới, lập tức đứng nhần tình sáng lên, cùng Lăng Ngư Nhận tạm biệt một tiếng về sau, chợt cầm lưu tình bộ pháp đi ra ngoài.

"Lâm huynh! Lâm huynh!"

Tiêu Dương ngoác đi qua, lúc này, Lâm Tiểu Thảo đang theo bốn cái đồng dạng là gác cổng đồng phục thanh niên gác cổng vừa nói vừa cười đi lên phía trước, Lâm Tiểu Thảo trong tay còn cầm một cái bóng rổ.

Nghe tiếng giương mắt, Lâm Tiểu Thảo khuôn mặt lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, "Ha ha, Tiêu ca, vừa vặn năm thiếu một, chúng ta đang chuẩn bị đi chơi bóng rổ đâu rồi, không bằng cùng một chỗ, ba đánh ba a!"

"Ta không biết." Tiêu Dương mắt nhìn Lâm Tiểu Thảo trong tay bóng rổ.

"Ai, đều là vui đùa chơi, nào có cái gì hội sẽ không đâu, hãy nói, Tiêu ca thân thù tốt như vậy, chơi bóng rổ khẳng định cũng sẽ không kém." Lâm Tiểu Thảo ha ha cười cười.

Tiêu Dương vẫn lắc đầu khoát tay, "Đúng rồi, Lâm huynh, ta hỏi ngươi sự kiện, ngươi có biết hay không Lan thúc?"

Tiếng nói vừa ra, kể cả Lâm Tiểu Thảo ở bên trong, còn lại bốn vị gác cổng ánh mắt đều phi thường cổ quái nhìn xem Tiêu Dương.

Tiêu Dương bị một trận này ánh mắt tránh đến toàn thân không được tự nhiên.

Nửa ngày, Lâm Tiểu Thảo ánh mắt mang theo vài phần ý tứ hàm xúc mà nhìn Tiêu Dương.

"Tiêu ca, ngươi tìm . . . Lan thúc?"

"Ân." Tiêu Dương gật đầu, "Ngươi biết hắn ở đây thì sao?"

"Ha ha! Nguyên lai Tiêu ca đứng người trong đồng đạo ah!" Lâm Tiểu Thảo hướng phía Tiêu Dương nháy mắt, biểu tình kia ần ần có ba phần hèn mọn bi ổi.

". . ." Tiêu Dương ngạc nhiên.

"Tại Lan thúc thỉnh kinh nam nhân cũng không chỉ Tiêu ca một cái." Lâm Tiểu Thảo ha ha cười cười.

"Zhan Shibang! Lam Như Lan!" Lâm Tiểu Thảo khuôn mặt toát ra tự đáy lòng kính nể, "Tại Phục Đại, đây chính là cái mạng theo truyền kỳ tính nam nhân ah!"

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.